

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAE QUIN

If only in our Dreams

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

If only in our
Dreams

FAE QUIN

I/ 8nŁp in 8vc łceacs

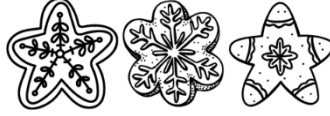
Telif Hakkı © 2024 by Fae Quin

www.faelovesart.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan, ölü veya başka türlü gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Angela O'Connell tarafından düzenlendi
Kapak ve İç Çizimler [Fae Loves Art](#) [Tipografi ve İç](#)
[Biçimlendirme](#)
[Sizi Koruyoruz Kitap Tasarımı](#)

İçerik uyarılarının/tiplerinin tam listesi web sitemde yer almaktadır:

ss.æforesac1.coc

Contents

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21 Sonsöz
Ayrıca Fae Quin
Yazar Hakkında

Beni her zaman mutlu eden kocama ithaf.

Biraz daha fazla Tatil büyüüne ihtiyaç duyan herkes için.

one

ROBIN

Yıllardır başınıza gelen en iyi şey, bir yabancının omzuna yaslanarak uyuyakalmak berbat durumda olduğunuzu bilirsiniz. Muhtemelen ne düşündüğünüzü biliyorum, "Bu çok üzücü, kardeşim". Ve haklısın da. Üzücü. Muhtemelen *acınası*. Aptalca mı? Belki de. Kaba, *kesinlikle*.

Yani, *bunu kim yapar ki?*

Başka bir adamın pazusuna mı el koydu? Ben, orospu çocuğu, işte o.

Kendimi savunmam gerekirse, *çok* güzel bir pazıydı.

Tüm ülkeyi kapsayan uzun bir uçuş yapıyorduk.

Ve eğer gerçekten ne kadar *yorgun olduğumu* anlasaydınız, sandal ağacı ve çiçek kokusunun vurduğu anda neden bittiğini anlardınız, orospu çocuğu.

Bağlam açısından, benim sık seyahat eden bir adam olduğumu anlamalısınız. Her zaman uçaklardayım. Her zaman zaman dilimlerini, okyanusları ve ülkeleri o kadar hızlı geçiyorum ki çiftlikler, şehirler ve dağlardan oluşan sıvı bir leke halinde birbirine karışıyor. O kadar çok yerde bulundum ki, çoğu zaman hangi şehrin hangisi olduğunu anlayamıyorum. Sadece lanet olası teleprompter beni doğru tutuyor ve Nancy'nin her gösteriden önce beni heyecanlandırmak için soyunma odamda acı verici ama iyi niyetli bir şekilde dil dökmesi.

Turne , dürüst olacağım.

Düşene kadar go-go-go.

Kendimi bildim bileli hayatım bundan ibaret. En azından geçen yıla kadar. Go-go-go damla damla durduğunda. Bunun yerine, adrenalini yatıştıktan ve terim kuruduktan sonra, kendimi o gece rezervasyon yaptırdığımız otelin sıradan duvarına boş boş bakarken buldum. Ya da pansiyonların çiçekli - çünkü nedense hep çiçekli oluyorlar- yataklarına ya da tur otobüsünün eğimli, klostrofobik tavanına.

Parıltılarla kaplı, kendi ehliyetine sahip olacak kadar eski göz kalemiyle, sadece... ölürdüm. Kapat.

Bakıyor, bakıyor, bakıyor.

Ve bu bakışlar *hiç* durmadı.

Dünya etrafımda uyanana kadar durmadım ve gözlerim buğulandı, ama stres devam etti. Etrafta kimse yokken bile gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Beklentilerin ağırlığını omuzlarımda hissedebiliyordum.

Bir süre, rol yapmaya alıştım. Her şey yolundaymış gibi davranmaya, sıkıntı çok fazla geldiğinde uyku hapları almaya. En sevdiğim yazarın sesli kitaplarını dinliyor ve onların bile artık beni mutlu bir uykuya daldıramadığı gerçeğinden nefret ediyordum.

Her şeyi denedim.

Ve her şeyi denediğimde işe yaramadığında, artık yapamayacağım ana kadar rol yapmaya devam ettim.

Ta ki bedenim benim yerime karar verene kadar, ışıklar söndü ve bir gün uyandım

-Performanslarımdan birinde sahnede sırtüstü yatıyordum, Nancy -asistanım-bana lanet olası bir deccalmışım gibi bakıyordu.

" bu Robin," dedi sanki mısır gevreğine sıçmışım gibi.

Ondan sonra kıcıma o kadar girmişti ki sevişmeye ihtiyacım kalmamıştı. Sikimin ve vücudumun içinde bulunduğu durumu göz önüne alırsak, yapabileceğimden değil. Görünüşe göre, sertleşmek için doğru kan akışına ihtiyacınız vardı ve uyku... biraz önemli miydi?

Sevişmeye çalıştığım ya da bunu *istediğimden* değil. Demek istediğim, iki ya da üç gün boyunca hiç dinlenmeden ameliyat olduğunuzda hiç araba kullanmayı denediniz mi? Dünya *karmakarışık*tır, doğru düzgün göremezsiniz, vücudunuz karıncalanmalar ve iğnelerle doludur ve sol artık sol değildir.

Böyle *sevişmeye* çalıştığını düşünsene. Hayır, teşekkürler dostum.

Ve buna paparazzilerin, basın ya da bana parlayıp sergileyecekleri bir ödöl gibi davranan pisliklerin ekstra dramını eklemeyen. Robin "Trashmouth" Johnson, tam bir as.

Ben her *zaman* bir . Olmadığım zamanlarda bile.

Ama bu, sadece hapşıran ve insanları kızdıran ünlü adamlardan biri olmaktan daha iyiydi, bu yüzden şikayet edebileceğim gibi değil. Yine de, belli bir noktadan sonra, bir gün gerçek bir insan olmaktan çıkıp çıkmayacağımı merak etmeye başladım. Düşündükleri gibi parlak ve plastik bir şekilde uyanırdım ve değiştiğimin farkına bile varmazdım.

Yani evet.

Pazu çalma, uykuya dalma olayı, bir kişi için oldukça anıtsaldı.

Be

n. Özellikle de çok gergin olduğum için.

Bu benim ilk kez Miles'ı (küçük kardeşim) ziyarete gidişimdi. birkaç günden daha uzun. En azından... onu yirmili yaşlarımda, parlak gözlü ve gür kuyruklu, lanet olası hayatını değiştireceğimden emin bir şekilde terk ettiğimden beri. Ve şimdi, kuyruğum bacaklarımda, aramızda yıllarca ihmal edilmiş kısa mesajlar ve dudaklarımda köşelerinde kaş çatma çizgileriyle geri dönüyordum.

Reklamcım beni *güçlü* gösterdiklerini söyledi. Ama onu medyadaki adamlara onları photoshopla çıkarmalarını söylerken yakaladım, bu yüzden onlar hakkında o kadar da iyimser değildim. Gerçi şu anda bunu umursayacak durumda değildim. Uykum varken, iyi dinlenmişken ve yüzüm erkek etiyile doluyken .

Bicep *güzel* kokuyordu.

Çünkü uyku sersemi halimle *o da* öyleydi. Koyu kumral saçları ve açıkçası çok seksi kokan yüzüyle yetişkin, dağ gibi bir adam değildi - uçakta yerlerimizi aldığımızda bana kabız bir ifadeyle bakmıştı. Hayır, o sadece güzel, sıkı bir pazıydı - şimdi yumuşaktı çünkü sonunda rahatlamıştı.

Kuzey Carolina'da büyüdüğüm yere en yakın alışveriş merkezini dolduran kolonya kabinleri gibi kokuyordu. Satış görevlilerinin yemek bölümüne giderken size yaklaştığı ve ellerinde ne kadar süslü-püslü-üretilmiş-şişe içinde-para varsa size göstermeleri için sizi ikna ettikleri stantlar.

Pahalı.

Kültürlü.

Sanki benim gibi kuduz bir rakun gibi dişiyle tırnağıyla mücadele ettiğı için değıl de, her zaman önemli olmuş bir adam olduğı için önemliydi.

Beni .

Belki de ona nasıl battığımı hissedebildiğı içindir. Ve telefonumun halıya nasıl düştüğünü gördü, çünkü onu alamayacak kadar yorgundum. Dinlediğim son müstehcen kurt adam kitabını bile durdurmadım. Erkek kası üzerine salyalarını akıtırken anlatıcıların kulaklarımda mırıldanmasına izin verdim ve beni dinleyen Tanrı'ya şükrettim, çünkü bu uçuşta şimdiye kadar sahip olduğum en iyi yastıkla buradaydım.

Uzun bir uçuştu.

L.A.'den Vermont'a.

Sekiz saat, aşağı yukarı bir iki fırtına. Ve tüm bu lanet süre boyunca uyudum.

Uçuşun sonunda uyandım, salyalarımın aktığını umursamayacak kadar sersemlemiştim ama önümdeki cepte telefonumu ve yanımda gürleyen yabancının sessiz horultularını bulmaktan biraz daha fazla memnun oldum. O da uykuya dalmıştı ve sıcak nefesi saçlarımı garip bir şekilde yatıştırıyordu.

Bir çeşit metronom gibi.

Üfle, em, nefes
ver. Üfle, em,
nefes ver. Puff,
suck-

"Vermont'a hoş geldiniz," diyen bir kadın sesi kulübede yankılandı ve ikimiz de irkilerek uyandık. Yabancı, sevimli olmaması gereken ama kesinlikle sevimli olan yüksek sesli bir homurtu çıkardı.

Doğruldu, , şeker rengi gözleri parlıyordu.

Gözleri gerçekten kahverengi denemeyecek kadar açık renkliydi. Erimiş karamel ya da Nancy'nin doğum günümde bana aldığı şekerleme . Onlara ela derdim ama içlerinde yeşilin yankısı yoktu. Gözler yeşil olmadan ela olabilir miydi? Emin değıldim. Her iki durumda da, *gerçekten* çok güzellerdi. Daha önce onu gerçekten takdir edemeyecek kadar yorgundum, ama şimdi birkaç kısa, uykulu an için kesinlikle takdir ettim.

Bakmamaya çalıştım, gerçekten. Ama ona bakmamak imkansızdı.

Geniş omuzlar, zayıf bir çerçeve ve korkutucu olduğı kadar seksi olan dinlenmiş bir orospu yüzü. Koyu renkli kirli sakalları yanaklarını kaplamıştı, sanki daha önce tıraş olmuştu ve yeniden uzamaya başlamıştı. Kirli sakalları

Gördüğüm en keskin elmacık kemikleri ve belki fazla ince ama yine de bir şekilde mükemmel olan bir üst dudak.

Huysuzluğu bir yana, onda sakinleştirici bir şey vardı. Yatıştırıcı bir enerji, yıkıcı derecede keskin çene çizgisi ve şakaklarındaki griyle birleştiğinde benim gibi açlıktan ölmek üzere olan bir adam için kedi nanesi gibiydi.

En son ne zaman başka bu kadar etkilendiğimi hatırlayamıyordum. Belki de hiç? Bu düşünce korkutucu olduğu kadar ayıltıcıydı da.

Başımı kolundan ayırdım, orada bir salya lekesi bıraktığımı fark edince bir kez daha utandım.

Tanrım, Robin.

Ona bir daha bakmadım. *Bakamadım.* Yanaklarım çok sıcaktı ve sonunda aşağılanma duygusu yerleşmeye başlamıştı. Özellikle de onun ne kadar ateşli olduğunu fark ettikten sonra.

Artık tutarsızlık derecesinde yorgun olmadığım için az önce yaptığım şeyin ne kadar tuhaf olduğunu kabul edebilirdim.

da tuhafı? Beni itmemiş olmasıydı.

Bu konuda sinsi de davranabilirdi. Bana tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyebilir ve geri döndüğünde kolçağının aşağıda olduğundan emin olabilirdi, böylece ona ikinci kez sokulamazdım. Beni geri çevirmesi kolay olurdu.

Ama yapmamıştı.

Neden ?

Yabancıların onu kucaklamasına gönüllü olarak izin verecek türden bir adam olmadığı izlenimini edindim.

Belki siyah balıkçı yaka kazağını giyme şeklinden kaynaklanıyordu. Ya da belki de başını dik tutuşu, sırtını dikleştirmesi ve sanki en kötüsünün olmasını bekliyormuş ve olduğu anda bununla yüzleşmeye hazırmış gibi uçağın etrafına bakmasıydı.

Başım önümde, kalbim boğazımda, uçaktan inebildiğim ilk anda yer ayırttım.

Havaalanı küçük bir havaalanıydı. Belleville'e olabildiğince yakındı, ancak deneyimlerimden kardeşimin yerleştiği şirin dağ kasabasına ulaşmak için önümde hala iyi bir yol olduğunu biliyordum.

Vermont'ta sonbahar muhteşimdi. Miles buraya taşındığından beri birkaç kez ziyaret etmişim ve her gördüğümde yüzüme bir yumruk gibi çarpıyordu. Asfalta bakan geniş açık pencerelerin önünden geçerken

Kalbim boğazıma düğümlendi, sonbahar yaprakları bile dikkatimi benden sonra uçaktan ineceğini bildiğim adamdan tamamen uzaklaştıramadı.

Sessizce, yakışıklı yabancıнын yanımdan geçip gitmesini diledim.

Sayırs renkli kırmızı ve turuncu yaprak, havaalanının kenarındaki ufuk çizgisi boyunca boya darbeleri gibi yayıldı. Bir Bob Ross tablosuna benziyordu. Sanki birisi eline bir fırça almış ve her ağacı teker teker ustalıkla işlemişti. Yolcuların geri kalanı inerken ve mürettebat bir sonraki uçuş için hazırlanırken uçağımız orman duvarının önünde nöbet tutuyordu.

Nabzım gümbür gümbür atıyordu.

Sizi takip etmeyecek. Sana

kızmayacak. Sadece

kestiriyordum.

Dünyanın sonu değil.

Güm, güm arkamdan ayak sesleri geldi ve yabancıнын durmaması için dua ettim. Paylaştığımız o garip bakışmanın son olması için. Bir daha asla ne kadar tuhaf davrandığımı kabul etmek zorunda kalmayayım diye.

Yanaklarım yumurta kaynatacak kadar sıcaktı.

Arkamda bir gırtlak temizlendi ve omuzlarım daha da yükseldi, utancım belli oluyordu.

"Sen "Trashmouth" musun?" O değildi. Benim yabancıım.

Tanrıya şükür.

"Ah-evet. Benim." Boğazımı temizledim ve kadına -çünkü konuşan bir kadındı, seksi bir gümüş tilki değil- dostça bir gülümseme sundum. Kadının yanında küçük bir çocuk duruyordu, siyah saçları her yöne doğru uzanıyordu, gözleri fal gibi açılmıştı ve hayal görmediğinden emin değilmiş gibi bana bakıyordu. "Aman Tanrım!" diye haykırdı kadın, gözleri parlıyordu. "Senin evindeydik

Geçen sonbaharda konser."

Konserin nerede olduğunu hatırlıyormuş gibi başımı salladım. "Ah. Geldiğiniz için teşekkürler!" *Bu söylenecek iyi bir şeydi, değil mi?*

Cana yakın mı?

Annem bizi görgülü olmamız için yetiştirmişti ama bu gibi durumlar beni hep tedirgin ederdi. Yıllar geçmişti ama hâlâ şekilde toplum içinde tanınmaya alışık değildim. En azından paparazziler beni burada bulmamıştı. Bu rahatsız ediciydi ama kötü anlamda değil.

Hayranlarla konuşmayı hep sevmişimdir.

Berbat olsam bile işimin en sevdiğim kısmıydı.

Bir oyun oynamak zorundaymışım gibi hissettim. Sanki beni çok fazla göz kalemi kullanan bir adamdan başka şey olarak görüyorlardı. Bu yüzden söylediğim her şey önemliydi ve *mükemmel* olması gerekiyordu.

Beni destekleyen insanları hayal kırıklığına istemedim.

"Bobbie'nin *büyük* bir hayranı," diye oğlunu öne doğru itti kadın. Çocuk perişan görünüyordu. Annesi ona bunu yaptığı için tamamen utanmıştı. Ve bu beni *öldürdü*.

"*Mooom*," diye homurdandı Bobbie, yanakları iki saniye önce benimkiler kadar kızarmıştı.

"Senden çok hoşlanıyor!" Gevezelik etmeye devam etti, fazlasıyla arkadaş canlısıydı ve farkında olmadan çocuğunu otobüsün altına attı. *Zavallı çocuk, aman Tanrım. Bu kadın habersiz miydi neydi?*

Sırıttım, başımı eğdim ve komplocu bir göz kırpmayla bakışlarını yakaladım. "Gururum okşandı."

Alınmadığımı fark biraz rahatladı. "Yaşlısın ama sen-" diye kıpırdandı, "gitar çalışını çok beğeniyorum."

Sen yaşlısın.

Lanet çocuk, böbreklere doğru gidiyor.

"Büyüyünce müzisyen olmak istiyor," diye tekrar söze girdi. "Herhangi bir tavsiyen var mı?"

İnsanlar bunu yapardı, bana sanki müziğin İsa'sı falanmışım gibi davranırlardı. Sanki müzik endüstrisinde başarının sırrını biliyormuşum gibi. Ne yazık ki gerçek şu ki, nasıl bu kadar ilerlediğimden bile emin değildim. Sadece doğru zamanda doğru yerdeydim.

Doğru kişiyi

tanıyordum.

Şanslıydım.

Ama *bunu* lanet bir çocuğa söyleyemezsin. Doğru olsa bile.

"İşler zorlaştığında bile pes etme," dedim boğazımdaki yumruyu yutarak. "Sana neyin ilham verdiğini bul." Şakağımı kaşıdım, bunun olmasından utandım, midemde hasta bir çukur vardı çünkü lanet olası bir ikiyüzlü gibi hissediyordum. "Ve buna tutun. Ne kadar zor olursa olsun

-Ya da kim size yapamayacağınızı söylerse. *Kimsenin* size hayallerinize ulaşmak için değişmeniz gerektiğini söylemesine izin vermeyin."

Çok mu tahmin ediyorsun?

"İyi bir noktaya değindin," diye sırtıttı annem. Yüz ifadesi yumuşadı.

"Ve *pratik* yap," diye ekledim, çocukla tekrar göz teması kurarak - çünkü moral vermeye *çalışıyordum*. "Çünkü bir gün birisi

kapınızı alacak ve eğer hazır değilseniz, bu sizin suunuz."

Bu karanlıktı.

Tanrım.

Bobbie, hakkını yemeyelim, başıyla onayladı. Gözleri parladı, az önce söylediklerim saf altınmış gibi dudaklarına küçük bir sırıtış yayıldı. "Tamam," dedi, yanakları hâlâ pembeydi. "Tamam," diye tekrarladı, bu kez daha kararlıydı.

"Şimdi benden öndesin evlat," diye omuz silktim, gülümsemem yumuşadı. "Ciddiyim. Ben senin yaşındayken ne yapmak istediğıme dair hiçbir fikrim yoktu. O yüzden denemeye devam et ve sadece..." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Müziğin seni mutlu eden kısımlarına tutun."

Keşke bunu yaptığımı söyleyebilseydim.

"İmzanızı alabilir miyiz?" Bobbie'nin annesi sordu, ben de başımı salladım ve sırt antamda böyle anlar için sakladığım kaleme uzandım.

Çocuğun beyzbol şapkasını imzaladım ve göz teması kurmaya özen gösterdim. Bana utangaç bir şekilde gülümsedi, başını eğdi, tombul küçük elleri titriyordu. Onu sinirlendirdiğim için nefret ediyordum ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Bu yüzden annesinin birlikte fotoğrafımızı çekmesine izin verdim ve sonra bir şekilde... her şeyi berbat etmişim gibi hissederek uzaklaşmalarını izledim.

Sanki daha *derin* ya da motive edici falan olabilirdim. Ama bu hiçbir zaman benim güçlü yanımla olmamıştı.

Biraz çökerek arkamı döndüm ve görünüşe göre bir izleyicim olduğunu gördüm. Hemen nabzım hızlandı ve ellerim terlemeye başladı.

Sana bağırmayacak, diye kendimi ikna etmeye çalıştım.

Ama buna inandığımdan pek emin değildim.

Çünkü uçaktaki seksi yabancı arkamdaydı. Ve bir süredir ayak sesi duymadığım gerçeğine bakılırsa, tüm bu süre boyunca arkamdaydı. Hâlâ sinirli görünüyordu, bana bakarken kaşları seğiriyordu. Yüzüne ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Uçağa bindiğimde ve onun yanındaki koltuğa oturduğumda bana baktığı yüzün aynısıydı.

Ne yazık ki beni tanımadıysa -ki durumdan biraz şüpheliydim- bu kol meselesi yüzünden beni beklediğı anlamına geliyordu.

Hayatımı sikeyim.

"Bak," diye başladım, yanaklarım kızarmıştı. "Pazunu taciz ettiğim için özür dilerim dostum." Hay sikeyim. Artık beni çocukla etkileşim halinde gördüğüne göre

Param olduğunu varsayalım. Belki tazminat isterdi.

Nancy yine haberlere çıkarsam *çok kızar*.

Hâlâ muhabirleri beyzbol sopalarıyla dövüyordu. Lanet olası pislikler sağlık durumumla ilgili tüm ayrıntıları öğrenmek istiyorlardı. Sahnede neden yere yığıldığımı. Sanki mücadele eden bir *insan* değilmişim de bir eğlence parçasıymışım gibi.

Birinin kolunda uyumanın haber değeri taşıdığını değil.

Ama bugünlerde neyin para kazandığını biliyorsam ne olayım. Basın akbabalarla doluydu.

"Çok nazıksınız," dedi adam basitçe, başını artık duyamayacak durumda olan anne ve oğluna doğru sallarken o tuhaf sıcak gözleriyle beni izliyordu.

Bay Seksi'nin *derin* bir sesi vardı, yavaş, tatlı ve eşitti, sanki her kelimeyi bir amaçla söylüyordu. Sanki şimdiden on adım öndeymiş gibi. Sanki ne söyleyeceğini ve nasıl söyleyeceğini *tam olarak* biliyordu. Ancak kelimeler ağzından çıktıktan sonra gözleri sanki şaşırmış gibi açılıyordu.

Sesinin ne kadar ateşli olduğuna o kadar dalmıştım ki neredeyse ne dediğini unutuyordum. Hatırladığımda ise, anlamam bile bir saniye sürdü. Çünkü beklediğim şey bu değildi.

Hem de hiç.

Göz kırptım.

Huh.

Ağzım , öfkem ve endişem kaybolup yerini şaşkınlığa . "Wh-"

"Güle güle."

Ben cevap veremedim, uzun boylu, güzel ve görünüşe göre bir o kadar da beceriksiz olan adam topuğunun üzerinde döndü ve benden olabildiğince uzağa, olabildiğince hızlı adımlarla yürüdü. Uzun kaslı bacakları aradaki mesafeyi hızla kapattı. Hareket ederken kışını izlememeye çalıştım ama başaramadım.

Az önce ne oldu öyle?

Her nasılsa, *bunu* da berbat etmiş olmalıyım diye düşündüm. Muhtemelen onu süzerek. Hay sikeyim.

En azından onu bir daha görmek ya da konuşmak zorunda kalmayacaktım, değil mi?

Bu da rahatlatıcı olmalı.

Peki neden midemde bir çukur vardı?

two

BEN

Hayatımda çok fazla pişmanlık duymadım. Yani, evet, omzunda bir çip olan öfkeli bir gençtim. Evet, sırlarım vardı. Evet, tuvaleti işgal ederdim. Evet, bazen pisliğin tekiydim - çoğu genç öyledir, bu da hataları doğurur. Ama bir yetişkin olduğumdan ve tıp diplomamı almak için evden uzaklaştığımdan beri, gerçek bir pişmanlık hissedecek kadar bir şeyi önemseydiğim zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu.

İnsanı içten içe kemiren türden bir pişmanlık.

Bu, bazı şeyleri daha önce hiç sorgulamadığınız bir şekilde sorgulamanıza neden oluyor.

Havaalanının tuvaletinde ellerimi yıkamayı bitirdiğimde parmak uçlarımda iğneler vızıldıyordu. Pişmanlığın tadı kahvaltıda içtiğim yanık kahve kadar acıydı. Vücuduma bir film gibi yapışıyor, gözeneklerimi tıkıyor ve hareketlerimi normalden daha halsiz hissettiriyordu.

Çünkü sık sık bir pislik gibi davrandığım halde -ki bununla bir sorunum yoktu- nedense uçakta tanıştığım küçük sarışın adamın benim de öyle olduğumu düşünmesi fikri... rahatsız ediciydi.

Ah. İşte yine o sinir bozucu *pişmanlık*.

Normalde bir şeylerden kaçan bir adam değildim. İnatçı ve mert biriydim. *Sağlam*. Ne demek istediğimi söylerdim. Ve her zaman söylediğimi . Verilen sözler tutulan yeminlerdi. Ve sorunlar

Ortaya çıktıklarında halledilmeleri gerekiyordu. Adamın bir "sorun" olduğundan değil, çünkü kesinlikle öyle demek istemedim.

Sorun benim ona verdiğim tepkiydi.

Ona karşı olan içgüdüsel tepkim.

Ben *böyle* biri değildim.

Ben böyle biri olarak yetiştirilmedim.

Peki neden ondan kaçmıştım?

Onun kim olduğunu tanıdığım için böyle olduğunu düşünecek kadar saf değildim. Bundan daha derin bir şeydi. O anda yüzleşmek için donanımlı olduğumdan emin olmadığım bir şey, havaalanının tuvaletinde dururken, ellerim endişeden terlemişti.

Onun yerine karşılaşmamızı tekrar oynadım.

Uçağa adımını attığında sanki üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibiydi. Tüm bunlara hazırlıklı *değildim*... yüksek çözünürlükte *muhteşem*. *Beni kim suçlayabilirdi ki?* Geçen yıl Noel için kızlara aldığım albümdeki fotoğrafları görmek, o soluk yeşil gözleri yakından görmekle aynı şey değildi.

Sürdüğü göz kaleminden daha koyu, lekeli ve kirli morluklarla çerçevelenmiş, sanki onları örtmek için elinden geleni yapmış gibi. Sanki kendi yorgunluğundan *utanıyordu*. Çatlamış dudaklar, az alınmış kaşlar, çenesinde küçük, neredeyse görünmez bir yara izi. Dudaklarının köşelerinde özellikle öpülesi görünen kaş çatma çizgileri.

Uyanırken keskin kenarları ve sert hatları vardı. Ama uykuya daldığı anda, o kadar tatlı bir şekilde, bu değişti. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde bana daha fazla yaslandı, nefesinin her sıcak nefesinde içime doğru eğildi, duvarları ortadan kalktı.

Taşınmaya korkuyordum.

Dinlenmeye ihtiyacı olduğu bu kadar açıkken onu uyandırmaktan korkuyordum. Bir bakıma bana New York'ta bir galeride gördüğüm bir heykeli hatırlatıyordu. Camda ölümsüzleştirilmiş, ezilmiş bir çiçek yaprağı tüm dünyanın bakması için sergileniyordu. Bir zamanlar narindi. Yok oluşu kutlanmadan önce. Uzaktan bakıldığında, sadece gerçekten üretilmiş olanların olabileceği şekilde mükemmeldi, ama yaklaştığınızda geçmişi ortaya çıkıyordu.

Uyurken savunmasızdı. Duvarlar yıkılmış, zırhı gitmişti. Sanki yanımda sert bir şekilde oturan adamdan tamamen farklı biriydi, başı öne eğikti, sanki görülmekten korkuyordu. Sanki cam eriyip gitmişti ve taç yaprağı bir kez daha çıplaktı, çürük kenarları sergileniyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, bakmak için çok zamanım olmuştu. Sekiz saat.

Trashmouth'un ellerinin yapısına göre biraz büyük oluşuna hayranlıkla bakmak için sekiz saat. Üzerlerinde dans eden damarlara hayran olmak için sekiz saat. Parmak eklemlerinin geniş kabarıklığı. Yontulmuş siyah ojesi - hala taze, sanki uçuştan hemen önce boyamış ve bir şekilde yine de yontmuş gibi.

Boğazındaki benler, bileklerinin iç kısımları.

Ve burnunun köprüsü boyunca dağılmış çiller. *Onları* fotoğraflarda hiç görmemiştim.

Belki de onları kapatmak için makyaj yapmıştır? Ya da belki fotoşopla kapatmıştır. Aslında hiç de öyle olmadıkları halde kusurmuş gibi davranıldı. Dergilerin düzelttiği küçük kusurlar, onu yıkıcı derecede mükemmel yapan şeylerdi.

Ve... bir , bu mükemmellik onu *korkutucu* yapıyordu.

Çünkü nabzımın daha önce hiç olmadığı kadar hızlı atmasını sağladı. Karnımı keleklerle doldurdu. Avuçlarımın terden kayganlaşmasına neden oldu. Onu göğsüme çekmek, etrafına bir battaniye dolamak ve uzun bir uykuya dalmasına izin vermek istememe neden oldu.

Kesinlikle buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Bir yabancıнын omzunda uyuyakaldığına göre çok *yorgun* olmalı.

Ya bir sürüngen olsaydım?

Bu düşünce karnımda koruyucu bir şeylerin titreşmesine neden oldu.

Kitabım onu uyuttuğu için kırılmalı mıydım yoksa minnettar mı olmalıydım emin değildim.

Uçaktan indiği anda çekip gitmeye, benden olabildiğince uzağa ve hızla kaçmaya hazırdım. Duygularımı geçici bir aşk olarak silmeye hazırdım ama sonra... ama sonra... Tabuttaki çivi o lanet çocukla konuşma şekliydi.

Onu görmüştüm.

Trashmouth hiç de rahat görünmese de, çocuğu cesaretlendirirken ne kadar *dikkatli davrandığı* inkâr edilemezdi. Vahşi doğadayken kaba bir şekilde durdurulmuştu -ki bu sinir bozucu olmalıydı, Tanrım- ve yine de... ona karşı çok *nazik* davranmıştı.

Tıpkı onun uçağa bindiğini gördüğümde olduğu gibi donup kalmıştım, başka tarafa bakamıyordum. Ayaklarımı hareket ettiremiyordum. Yaptığım planı uygulayamadım - bunun garip bir tesadüfi karşılaşma olmasına izin vermek ve öylece bırakmak.

Onu da durdurmamalıydım, bunu *biliyordum*.

Özellikle de kaçıp gittikten sonra.

Ama tekrar yalnız kaldığımız anda, beynim yetişmeden ağzım açılmıştı. Sonra da tıpkı onun yaptığı gibi kaçtım. Ki yine ben böyle biri değildim. Hem de hiç. Ve şimdi... Ne yapacağımı bulmam gerekiyordu. Çünkü tam bir sürüngen gibi görünmek istemiyordum, ama aynı zamanda ayrıldığımız yol da bana doğru gelmiyordu.

Yüzündeki şaşkın, neredeyse incinmiş ifadeyi zihnimde tekrar tekrar canlandırmaya devam ettiğimde değil.

Hayır, hayır. Bunun için kesinlikle bir özrü hak etti.

O bir *insandı*. Cümlesinin ortasındaiken çekip gitmekle pek de nazik davranmamıştım.

"Pazunu taciz ettiğim için özür dilerim, dostum."

O sözleri söylerken çok yenilmiş görünüyordu. Neredeyse paranoyak. Sanki omzumu ödünç aldığı için ona kızmamı bekliyordu. Dürüst olmak gerekirse... başka biri olsaydı kendimi kibarca bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulurdum.

Genel bir kural olarak bana dokunulmasından hiç hoşlanmamıştım. Her zaman çok az istisnam olduğunu düşünmüşümdür.

Kızlarım Rosie ve Jane, annem -çünkü o her zaman benim en yakın sırdaşım olmuştur- ve istemeyerek de olsa en iyi arkadaşım, çocuklarımın annesi Trixie. Ve tıbbi bir konferans ya da yayıncımı ziyaret etmek için şehirden ayrıldığım çok nadir durumlarda, bazen rastgele seçtiğim erkeklerin ellerine tahammül ederdim.

Gerçi, itiraf etmeliyim ki, bugün bir konferanstan eve dönmüş olmama rağmen, bu özel kaşıntıyı kaşımak istemeyeli yıllar olmuştu.

Görünen o , sınırlarım konusunda yanılmışım.

Çünkü... baloncuğum küçük kalmaya devam etse de, bugün hala küçük, siyah giyimli bir emo twink'i barındıracak kadar büyük olduğunu öğrenmişim.

Bulmam gereken bir emo genci, böylece düzgünce özür dileyebilirdim. Ve belki... belki kitabımı okuduğu için teşekkür edebilirdim. Ki bunun gerçekten olduğuna hâlâ inanamıyordum. En iyi ihtimalle gerçeküstü hissettiriyordu.

Ellerimi kuruladıktan sonra içimi çektim ve erkekler tuvaletinin kapısını yere yakın kolu kullanarak ayağımla açtım. Kapı koluna dokunmayacaktım. Kesinlikle dokunmayacaktım.

Şeytandan bahset.

Görünüşe göre, özür dilemek için peşine düşmeme gerek .

"Ah," Trashmouth kapının dışında duruyordu, elleri sanki kapı koluna uzanmak üzereymiş gibi havadaydı. Hareketleri bariz bir şekilde yavaştı, bu da yüzünün her yerinde görebildiğim uyku yoksunluğuna dair bir başka ipucuydu. Bakışlarımla buluşmak için başını epeyce geriye eğmek zorunda kaldı, boylarımız arasındaki fark yakından daha da belirgindi. "Pazulu adam."

Pazulu adam mı?

Şimdi çok garip bir durumla karşı karşıyaydım. Kaba davrandığım için özür dilemek için onun tuvaleti kullanmasını bekleyebilirdim. Ya da... bu konuşmayı umumi tuvaletin kapısında yapabilirdik.

İki seçenek de iyi değildi.

Ama hangi seçenek onu daha az korkuturdu?

Yara bandını şimdi sökmek en iyisi.

Kaliforniya'da ne tür insanlarla iletişim kurduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

-Ya da neden Vermont'ta olduğunu, ama gizlenerek onu korkutmak istemedim.

"Sizden özür dilemek istiyorum," dedim, kapı hâlâ garip bir şekilde ayağımın üzerinde duruyordu.

"Özür dilemek... benden?" Trashmouth -tanrım, bu berbat bir isimdi-

kafası karışmış görünüyordu, gözleri kısılırken başı yana eğikti. "Ne için?"

Beklenenden daha alçak, cızırtılı bir sesi vardı. Sanki sigara içiyormuş gibiydi, oysa kariyeri göz önüne alındığında içmediğinden oldukça emindim. Sesinde zahmetsizce seksi bir şeyler vardı, alçak, çatırdayan bir eğlence.

"Kaçtığım için özür dilemek istiyorum," diye açıkladım.

"Ne?" Sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktı.

"Utanmıştım," diye ekledim çünkü o anda koştuğumu fark ettiğinden bile emin değildim. Biraz söndü, başıyla onaylarken bir omzunu silkti.

"İnsanlardan bu tepkiyi alma eğilimindeyim." Gözlerindeki ışık söndü, kapandı ve ben-

"Hayır." Koridora çıktım ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

"Ben sadece..." Elimi saçlarımla arkasında gezdirdim, yanaklarım ısınyordu. Lanet olsun. Kendimi en son ne zaman bu kadar kötü hissettiğimi hatırlayamıyordum. "Kitabımı okuyordun."

Ve sen de çok .

Gerçekten muhteşem, diye düşündüm ama söylemedim.

"Senin..." Trashmouth'un kaşları çatıldı. Kaşları saçlarından daha koyuydu, belki de boyalıydı? Ya da belki doğal olarak öyleydi. Emin değildim. Sağ kaşının ön tarafındaki asi bir saç teli hafifçe sola yatıktı ve uzanıp parmağımı üzerinde gezdirmek geldi. "Ne?"

Ona bakmayı bırak Ben ve soruya cevap ver.

"Kitabım," diye omuz silkdim, rahatsız olmuştum - karnımdaki kelebekler isyan ediyordu. "Müziğini seviyorum. Seni kitabımı okurken görmeyi beklemiyordum."

"... okuduğum kitabın *yazarı* sen misin?" diye sordu, bana saçmaladığımı söyleyecekmiş gibi bakıyordu.

"Maalesef."

Trashmouth'un gardının düşme tehlikesiyle karşı karşıya kalmasıyla bir duraksama oldu. Gözleri kocaman açılmıştı, sanki bunu söylememi gerçekten beklemiyormuş gibiydi. Ki bu doğrudu, bunu söylemek *istememiştim*, ağzımdan kaçırvermişti.

Sanki o etraftayken bedenim ve ağzım bana ihanet ediyordu. "Ne?" Güldü, açıkça şaşırılmıştı. "*Bu* ne anlama geliyor?" Ben de Görünüşe göre doğru bir şey yapmıştı çünkü bakışlarındaki sıcaklık geri gelmişti. "Neden *maalesef*?"

Ama şimdi hata yaptığımı sevinliyordum, çünkü gülmüştü.

Bunu ona ben yaptırdım.

Pek sık gülmediği hissine kapıldım.

"İşin bittiğinde sana söylemekten mutluluk duyarım." Başımı banyoya doğru salladım, yeterince vaktini aldığımı düşündüm. "Vaktin varsa tabii."

Trashmouth bana baktı, başı eğikti, boğazında düşünceli bir uğultu vardı.

Dudağında yüzük var.

Daha önce nasıl fark etmediğimden emin değildim. Ama şimdi kesinlikle fark ettim.

Bir süre ciddi bir şekilde düşündükten sonra, aslında bir tehdit olmadığıma karar vermiş gibiydi. Belki de garip bir şekilde durup ona bakıyordum. Ya da belki üst dudağımdaki terden? Emin değilim.

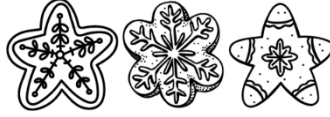
"Evet, tabii. Aracımın kırk dakika daha burada olması gerekmiyor," diye mırıldandı Trashmouth. Soluk yeşil gözleri şakacı bir şekilde kısılırken dudakları da yukarı doğru seğirdi. "Benimle taşak geçmediğini nereden bileceğim?"

Ne garip, benim aracım da aynı saatte varacaktı.

"Sanırım bunu öğrenmen gerekecek." Gerçekten flört etmek istememiştim. Yani, etmiştim. Tabii ki etmiştim. Çok sevimliydi. Ama öylece ağzımdan mı kaçtı?

Trashmouth eğlenerek homurdandı. Ve o dönmeden önce kim olduğuma dair bir kanıt bulmayı aklıma not ettim, böylece yalan söylemediğimi anlayacaktı. Böylece onu sonsuza dek rahatlatılabilecektim. Kenara çekilip geçmesine izin verirken kendime kelebeklerin söneceğini söylemeye çalıştım. Bunun bir şans olduğunu. Öyle olmalıydı.

Onunla konuşmak bunu
kanıtlıyacaktı. Sadece... bu lanet
bir yalan gibi hissettirdi.

Robin -çünkü hızlı bir Google aramasından sonra ilk adını bulmak yeterince kolaydı- banyodan döndüğünde eskisinden biraz daha iyi görünüyordu. Saçları biraz nemliydi, sanki yüzünü yıkamış ve ıslatmış gibiydi. Soluk, neredeyse beyaz saç telleri alnına damlıyordu, sonra onları fırçaladı ve tekrar aşağıya düştüler.

Bir an garip bir şekilde durdu, gözleri tetikte, omuzları kamburlaşmış bir şekilde boş terminalde beni aradı.

Beni fark ettiği anda biraz rahatladı, bana doğru birkaç adım attı, siyah savaş botları her adımda gümbürdüyordu. Şu anda, onda tetikte olmayan hiçbir şey yoktu. Kıyafetlerini bir zırh gibi giyiyor, açıklarını görmemeniz için özenle seçiyordu.

Uçaktaki uykulu, yumuşak, sevimli adam özellikle eksikti.

Hayatımın en garip, en gerçeküstü, en ödüllendirici anı olmasaydı, bunu uydurduğumu düşünürdüm.

Neyse ki ikimiz için de, ben bir doktor ve babaydım, bu da yıllar içinde vücut dilini okumakta oldukça ustalaştığım anlamına geliyordu.

O huysuz dış görünüşünün ardını
görebiliyordum. Robin saklanıyordu ve onu
suçlayamazdım. Keşfedilmemiş sulardaydı.

Benimkinin yanına oturmasını işaret ettim. O yüzüne su sıçratırken ben de koridorun karşısındaki kapıya yerleşmiştim. Koridorun ortasındaydık.

Havaalanında karşılama bölgesine gitmek için biraz yürümemiz gerekecekti ama zamanımız olduğunu düşündüm. Ayrıca, küçük bir havaalanıydı.

Tesadüfen, araçlarımız aynı anda geliyordu, bu da eğer her şey yolunda giderse yürürken sohbet edebileceğimiz anlamına geliyordu.

Ve eğer olmazsa... şey, bunu da planlamıştım.

Asıl kapımızda bir şey düşürmüşüm gibi davranır ve kibarca vedalaşırdım, böylece beni bir daha görmek zorunda kalmazdı.

Zaten özür dilemiştim -ki asıl planım da buydu. Yani bundan ne istediğimden emin değildim.

Sadece şu... Bir başkasıyla konuşmaktan heyecan duymayalı uzun zaman olmuştu. Ve tüm çabalarımın rağmen karnımda kelebekler uçuşmaya devam ediyordu.

Robin gösterdiğim koltuğa çöktü. Ayak bileğini sağ dizinin üzerinden sola doğru çaprazlayarak kendini kapattı; bu, sohbet etmeye istekli olsa da bana güvenip güvenemeyeceğine hâlâ karar veremediğinin açık bir işaretiydi.

Onu suçlamadım.

Ben de telefonumu çıkardım, yanaklarım sıcaktı ve ona uzattım.

Kabul etti, siyah cilası parlıyordu, kaşları çatıktı ve muhtemelen neden ona verdiğimi anlamaya çalışıyordu.

"Bazı kanıtlar toplama cüretinde bulundum," dedim ona, telefonumdaki fotoğraf albümünde gezinirken kulakları çınlıyordu, yüz ifadesi dalgındı. "Böylece söylediğim kişi olduğumu bileceksin."

Robin yayıncımla olan fotoğraflarımı karıştırdı. Kitap kongrelerinde imza atarken çekilmiş fotoğraflarım. Üzerinde hem yazılı adımın hem de takma adımın bulunduğu birkaç sözleşmenin ekran görüntüleri. Beklerken gizli kısımları karartmışım ve bunun onu rahatlatmak için yeterli olmasını umuyordum.

"Huh," dedi ve telefonumu bana geri uzattı. Bacak bacak üstüne atmıştı. Yüzük parmağını kaşının üzerinde gezdirdi, düşünceli bir şekilde mırıldandı, ifadesi bir an için uzaklaştı. "Bunu sen mi yaptın?" Gözlerini kırıştırtarak bana baktı, gözleri benimkileri arıyordu. "Şimdi mi?"

Başımı salladım.

"Neden?" Robin şaşkın görünüyordu. "Yani, sana inanıyorum-" *Oh, Tanrı'ya şükür.* "Ama neden bu kadar zahmete giriyorsun?" Yanakları kızardı. "Sen... süper hayran falan mısın? Götlük etmek istemem ama... dostum. Bir yabancı için bu *kadar* zahmete girilir mi?"

Haksız değildi.

"Kitaplarımı seviyorsun," diye karar verdim, içim dışıma çıkmıştı. "Sık sık ben..." Tanrım, bunları nasıl söyleyeceğimden emin değildim. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Muhtemelen öyle de görünüyordum. Bu bana göre değildi. Her zaman tam olarak ne söyleyeceğimi bilirdim.

Benden hoşlanmasını sağlamak için kendimi zorluyordum. O kadar güzeldi ki dikkatimi dağıtıyordu.

"Sen..." Tekrar denedim, ellerim biraz titremeye başlayınca sinirlendim. Bunu yıllardır yapmamışlardı.

"Tamam," dedi Robin, çektiğim acıya son vererek. Bacaklarını açtı. Yüzündeki düşünceli ifade kayboldu, yerini güneşli ama hınzır bir sırıtış aldı. "Sana işkence etmeyi bırakacağım."

Güldüm, hem de çok yüksek sesle. Omuzlarım gevşedi. Bu kadar gerildiğimi fark etmemiştim.

"Eee..." Robin başını eğerek bakışlarımla buluştu. Solgun bir tutam saç alına yapışmıştı. Eğilip kaşını yalamak için içimde tuhaf bir istek vardı. Tam oradaydı. Tam oradaydı. Ve yalamaya çok müsait görünüyordu. Tıpkı geri kalanı gibi. Bu, kaş okşama dürtüsünden çok daha kötüydü. Ve görmezden gelmek çok daha zordu.

"Yani?" Karşı çıktım, tenim sıcaktı.

Robin bir omzunu silkerek, "Bu çok tuhaf," diye mırıldandı. "Öyle," diye katıldım, çünkü öyleydi. "Her şeyi berbat ediyorum."

Rosie burada olsaydı, küfür kavanozuna bir dolar koymamı isterdi. Ve bu düşünce beni gülümsetti. Robin de gülümsedi ve hâlâ biraz temkinli olsa da eskisinden çok daha sıcaktı.

"Her şeyi berbat etmiyorsun," diye karşı çıktı, gözlerinin kenarları kırışıyordu. "Sen sadece... çok garip bir adamsın. Ama sevimli bir şekilde. Yani... fotoğraf albümü oldukça fazlaydı ama çok takdir ettim."

"Ürkütücü olmak istemiyorum."

"Ürkütücü olmak istememen, ürkütücü büyük ölçüde yardımcı oluyor," diye güldü Robin; cızırtılı, yumuşak bir sesteki ve hayatımda duyduğum en güzel sesteki.

"Ugh." Utanarak bir elimle yüzümü kapattım ve sonra bıraktım - çünkü bu çarpıcı, güzel, *yetenekli* adamla sadece bir kez konuşacaksam, bunu yaparken onu görmemi engellemeyecektim.

"Neden yazar olmanın talihsizlik olduğunu söyledin?" Robin önceki sözlerimi tekrarlayarak sordu. Yanaklarım daha da sıcak yanıyordu. Ben her zaman

Çirkin bir allıktı ve Robin'in bana acımasına neden olan şeyin bu korkunç lekeler olduğuna emindim.

"Bu... yeni bir gelişme," diye itiraf ettim.

"Detaylandırmak ister misin, koca adam?" diye sordu, belli ki eğlenmişti.

"" diye başımı salladım, yüzüm hâlâ alev alev yanıyordu. "Çünkü bu *korkunç* bir şey." "Öyle mi?"

"Güleceksin."

"Gülmeyi
severim."

Gülümsedim. "Annemin kitap kulübü benim kitaplarımdan birini okumaya başladı," diye itiraf ettim. Bundan tek bir kişiye bile bahsetmemiştim. Robin'le konuşmanın bu kadar kolay olması beni biraz şaşırtmıştı.

"*Destekleyici*, bu kötü bir şey değil." Robin'in dudakları çok yumuşak görünüyordu. "Onların benim olduğunu bilmiyor."

"Ah?" Robin gözlerini kırptırdı, başı merakla yana eğildi.

"O..." Olamaz. "Bunu söylemek çok korkunç."

"Yine de söyle."

Elimde olmadan güldüm. "O ve onun kabadayı, örgü ören arkadaşları kitaplarımdan..." Yardım edemedim ama içimden biraz öldüm, "*kışkırtıcı*".

"Aman Tanrım," Robin'in gözleri büyüdü.

"İmkânı yok." "Evet."

"İşte bu yüzden... *talihsiz* olduğunu söylemişsiniz."

"Aklımdan çıkmıyor, evet," diye itiraf ettim, gerçi Robin güldüğü için şimdi tüm bunlar biraz daha az korkunç geliyordu. "Her gün. Her zaman." Elimde olmadan güldüm. "Bana mesaj atıyor."

"Aman Tanrım."

"Onları okumamı istiyor."

"Aman Tanrım," diye kıkırdadı Robin. "Buna ne diyeceksin ki?"

"Ona çok meşgul olduğumu söyledim," diye cevap verdim, bu konuşmanın bu kadar iyi gitmesine biraz şaşırmıştım. Özellikle de başıma gelen en utanç verici şeyi ortaya döktüğümüz için.

"Ve o...?" Robin bekledi.

"Bana sesli kitaplar aldı."

"Bu altın değerinde," Robin'in gözleri dans ediyordu. "Kusura bakma, götlük etmek istemem. Ama kahretsin dostum. Şu haline bak! Bir grup yaşlı kadını gey-kurtadam-porno tarikatına aşılıyorsun."

"Biliyorum."

Robin birkaç santim daha yaklaştı. Sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı, kalçası benimkinden sadece birkaç santimetre uzaktaydı. "Kitapların benim favorim," diye itiraf etti Robin bir saniye sonra, sesi alçak, kişisel ve tatlıydı. "Bilgin olsun diye söylüyorum."

"Teşekkür ," derken sesim biraz çatallaştı. "Bana neşe getiriyorlar," diye kaşlarımı çattım. "Bana neşe getirdiler," diye düzelttim. "Annem onları mahvetmeden önce."

"Bu iyi." Robin'in gözleri bir anlığına karardı ve sonra tekrar aydınlandı. "Neşe iyidir."

"Öyle." Boğazımdaki yumruyu yuttum, utanç verici hikâyem bittiğine göre bu kolay arkadaşlığın da sona ereceğinden . Başka biriyle hiç böyle sohbet etmemiştim. Zahmetsizce. Şans eseri olmuş gibi hissettim. Robin bana, "Eskiden müzik bana bunu yapardı," dedi.

Dudaklar.

"Öyle mi?" Yüzünde mecazi bir gölgenin titreşmesini izlerken kalbim onun için acıdı. Karanlık, aynı hızla uzaklaşmadan önce ileriye doğru süzüldü.

"Beckett'ın sürüsünü terk ettiği kısmı biliyor musun?" Robin konuyu ustalıkla değiştirdi, belli ki müzik konusunu derinlemesine incelemeye hazır değildi. "Son kitabında," diye ekledi, belki kendi kitaplarımı hatırlamıyorumdur diye. Ki bence bu... çok tatlıydı.

Soruyu umursamadım. Karakterlerim hakkında açıkça konuşmak pek sık rastladığım bir şey değildi.

Artık annem ve arkadaşları işimin çok iyi olduğuna karar verdiklerine göre, kimliğimi *asla açıklamayacağıma* dair kendime söz vermiştim. Bunun için artık çok geçti. Doğduğumdan beri tanıdığım yaşlı kadınlar kurt adam pornomdan zevk alıyordu.

Belleville'deki ilkel sapkınlık salgınından "küçük Ben Montgomery "nin sorumlu olduğunu kimseye söylemeden önce öldürdüm.

Geçen hafta marketteyken annemin arkadaşlarından Martha Berry'nin kocasına *kaşlarını* çatarak baktığını görmüştüm. Şakayla karışık evet, ama...hayır. *Hayır*. Hala bunu düşünmemek için elimden geleni yapıyordum.

Ve bu ilk kez de olmuyordu. Küçük kardeşim Trent bana, ormanda kurtçuluk oynadıkları için üniversite çağındaki birkaç çocuğu işlettiği ağaç çiftliğinden kovmak zorunda kaldığını söylemişti. Bunu *düşünmek* bile yüzümü yeniden ısıttı.

"Evet," diye cevap verdim Robin'e, umarım çok uzun duraklamamışımdır - Martha'yı ve annemin kitap kulübünün yaşadığı dehşeti hatırlayarak

küçük dağ kasabamıza bahşedildi. "Varım."

Beckett'in hikâyesi bana çok yakın ve değerliydi. Tam olarak benim başıma gelen şey olmasa da, onun gitme ihtiyacını anlayabiliyordum. Uzaktan onları güvende tutarken ailesine bakmak için. Çünkü onun yaptığı buydu. Serinin bir sonraki bölümünde Beckett'ın sonunu getirmeyi planlıyordum. Bu asil bir ölüm ve trajediye boğulmuş bir karakter için uygun bir son olacaktı.

"Geri dönecek, değil mi?" Robin sordu, sesi tuhaf bir şekilde .

"Ne?" Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım.

"Bir sonraki kitapta mı?" Sabırla bekledi, yeşil gözleri yalvarıyordu. Sanki henüz kimsenin, hatta menajerimin bile bilmediği içeriden bir bilgi istemiymiş gibi. "Eve mi gidecek?"

"I..." Ona Beckett'ı öldürmeyi planladığımı söylemek istemedim. Bunun yerine göz kırpıp omuz silktim, soğukkanlı davranmak için elimden geleni yaptım - her ne kadar bu hareket yüzümde tuhaf ve doğal olmayan bir his uyandırsa da. "Göreceksin?"

"*Kaltak*," dedi Robin koluma vurarak. O kadar şaşırmıştım ki tek yapabildiğim gülmek oldu. "Hemen şimdi söyle yoksa yemin ederim-"

"Ne yapacaksın?" Sırıtişımın şiddetinden yanaklarım acıyarak sordum. "Tırnaklarımı mı boyayacaksın?"

Vay be. Ağzımdan bu kadar yumuşak ya da flörtöz bir şey çıkmasını beklemiyordum.

"Evet." Robin sözlerime en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. "Yapacağım. Tırnaklarını boyayacağım. Ve bu bir *tehdittir*."

"Hı-hı," diye kabul ettim, her tarafım ateş içindeydi. "Etkili bir tehdit olabilmesi için *korkutucu* olması gerekir."

Robin başını eğdi. "Sana benzeyen çoğu erkek dehşete düşerdi," diyerek beni ikna etmeye çalıştı.

"Oje mi?"

"Evet," diye başını salladı Robin.

"Evde iki küçük kızım var. Beni korkutmak için tırnaklarımı boyamaktan çok daha fazlasını yapmanız gerekir."

"Bu bir meydan okuma mı?" Robin şişindi, garip bir şekilde heyecanlı görünüyordu. Birbirimizi bir daha asla görmeyecektik, bu yüzden onun küçük oyununu kabul etmekte bir sakınca olmadığını düşündüm.

"Evet," diye kabul ettim.

"Anlaştık." Robin elini uzattı ve beklenti içinde bekledi. Onu elime alıp sıkmadan önce sadece bir an tereddüt ettim. O da

soğuktu. İlk fark ettiğim şey buydu. Zavallı bebeğin Vermont'ta hayatta kalabilmesi için eldivenlere ya da daha sıcak bir mont a ihtiyacı vardı.

Belki de bu onun için sadece bir mola yeri ydi?

Hayır, hayır. Bir gezintiden bahsetmişti.

Yine de. Belki de daha parlak ışıkların ve daha az fanila giyen adamın olduğu bir yere gitmeden önce burada sadece bir gece geçirecekti.

"Eğer beni korkutabilirsen Beckett'a ne olduğunu sana anlatırım," diye söz verdim, hâlâ elini tutuyordum. Gitarının tenime değdiği yerdeki nasırları hissedebiliyordum ve bu hafif çizik nabzımın atmasına neden oluyordu. Dudaklarımı yaladım, siyah, yarı şeffaf gömleğinin eğimli yakasından dışarı fırlayan köprücük kemiğine çok fazla bakmamaya çalıştım. Paltosu -aslında ceket i- biraz açılmıştı, meme uçlarını bir anlığına görebilmeme yetecek kadar.

Ve Tanrım... Siktir.

Onlar da delinmişti.

Sırf onu inletmek için onları çekesim geldi.

Bir anlaşma yaparken düşünülmesi pek uygun bir düşünce değildi ama yine de.

Robin ciddi bir şekilde başını salladı ve şartlarımı kabul etti. "Peki ya seni korkutamazsam?" diye sordu, belli ki diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu. Hep düşündüğüm gibi kötümser biriydim.

"Bana bir fincan sıcak çikolata borçlusun."

"Sıcak çikolata mı?" Robin gözlerini kırptırdı, belli ki şok olmuştu. Sonra gözleri kırışarak güldü. "Evet, pazılar. İyi o zaman. Sana kakao alacağım, seni koca ucube."

Elini bıraktım, istediğim değil, sürünge n olmak istemediğim .

Telefonum çaldı, Trent'in büyük olasılıkla burada olduğunu işaret ediyordu, bu da zamanımızın dolduğu anlamına geliyordu... ne yazık ki. Görünüşe göre Robin'in beni korkutması için fazla zaman kalmamıştı. Çantamın hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için omzumu sıvazladım, Robin de sırt çantasıyla aynı şeyi yaptı.

Ayağa kalkıp Robin'e elimi uzatırken pişmanlık -yeni bir tat- karnımda kaynıyordu. "Sana hiç devasa ellerin olduğunu söyleyen oldu mu?" Robin yardımını kabul ederek sordu. Gardını biraz daha aldı ama bu sefer zırhı bana değil, koridorda ilerlerken havaalanının geri kalanına dönüktü. Başını bana doğru eğdi, sanki biz yanlarından geçerken farklı kapıları dolduran dağınık ailelerden saklanıyormuş gibiydi.

"Evet," diye itiraf ettim, çünkü bu doğrudu. Parmaklarım içlerindeyken erkekler sık sık ellerim hakkında yorum yaparlardı. Bunun paylaşmak için uygun bir düşünce olduğunu düşündüğümünden değil.

"Eminim birinin içinde gerçekten iyi hissediyorlardır," diye mırıldandı Robin düşünceli bir şekilde. Tıkandım.

"Sadece söylüyorum," diye omuz silkti. "Eminim senin sığın de büyüktür." "Aman Tanrım." Gözlerimi kısıtım, yüzüm kıpkırmızı oldu.

"Eminim tıpkı senin yanakların gibi kızarıyordur." Robin'in yine benimle eğlendiği belliydi. Ve ben buna kızamadım bile. "Eminim bir odaya girdiğinizde herkesin aklına gelen ilk şey 'Vay canına, bu herif bir buçukluk gibi görünüyor' olur. Özellikle de beden kraliçelerinin. Hiç beden kraliçesi diye bir şey duydunuz mu? Sen bir beden kraliçesinin ıslak rüyası gibisin."

Ne yaptığını bir saniye geç fark ettim. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Havaalanının dışına açılan kapılar hızla yaklaşıyordu.

"Maaa belki?" Robin sırttı ve ben de ona baktım. Oldukça uzağa. Çünkü inanılmaz derecede kısaydı. Aslında ikimiz de ayaktaiken göğüs kafesime ancak geliyordu. "İşe yarıyor mu?"

"Hayır," diye cevap verdim çünkü öyle değildi.

Gözlerini kırptırdı, gözleri kısıldı. "Yani oleden ya da beden kraliçelerinden korkmuyorsun," diye şakacı bir şekilde başını salladı. "Hmm."

"Eşcinsel seksin hiçbir türü beni korkutmuyor." Kapıya ulaştığımızda ona baktım. "Bundan daha çok çabalaman gerekecek."

Az önce itiraf ettiğim şeyi anlamam bir saniye sürdü ama Robin bunu kolayca kabul .

"Peki ya örümcekler? Örümceklerden korkar mısın?" Yüzünde onay ifadesi vardı, sanki söze dökülmemiş bir testi geçmiş gibiydim.

"Hayır."

"Yılanlar mı?"

"Hayır."

"İğneler mi?"

"Ben doktorum, yani hayır." Dışarı adımımızı attığımız anda sert bir esinti üzerimize saldırdı. Kortejin sonunda Trent'in kamyonetinin yavaşça yaklaştığını görebiliyordum. Biraz rahatlayarak Robin'e bakmak için döndüm. Onu en ince ayrıntısına kadar inceledim çünkü birlikte geçirdiğimiz zamanın aniden sona ereceğini biliyordum.

"Doktor mu?" Robin sırttı. "Elleri büyük, aleti büyük, eşcinsel seksten korkmuyor, oje sürüyor, müstehcen şeyler yazıyor ve *doktor*." Yanakları biraz pembeleşti, sanki ne kadar bariz bir şekilde flört ettiğini fark etmek için söylediklerini yüksek sesle tekrarlaması gerekmişti - eğer flört ediyorsa bile. Belki de basitçe bir filtresi yoktu? "Karınız çok şanslı."

Trent'in kamyonu daha da yaklaşırken "Karısı yok," diye düzelttim. "Koca mı?"

"Koca yok."

"Erkek arkadaş mı?" Robin'in gözleri dans etti. "Kız arkadaşın mı?" "Hayır ve hayır."

Ve sonra, görünüşe göre muhteşem ve bok kafalı olduğu için, kaldırımında zıplayan kuşları korkutacak kadar yüksek sesle Robin, "Bağlılık!" diye bağırdı. Şaşkınlıkla ona baktım.

Trent kamyonu durdurdu ve inmek için hareket ettiğinde kamyonu park etti. Üzerimde sadece sırt çantam vardı, bu yüzden bir şey taşımak için yardıma ihtiyacım yoktu. Ama ne halt anlamaya çalışırken Robin'e bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Hâlâ korkmuyor musun?" Kaşlarını çatı. "Kahretsin, bunun seni kesin yakalayacağını düşünmüştüm."

"Aman Tanrım." Bakmadan duramadım.

Bağlılık kelimesiyle beni korkutmaya mı çalışıyordu? *Bunu kim yapar ki?*

Robin, görünüşe göre.

"Ben," diye hitap etti Trent bana sırtarak. Trent benim küçük kardeşimdi ama en azından boy olarak çok da büyük sayılmazdı. Benden daha geniş ve sadece biraz daha kısa olan Trent, Robin'in üzerinde benim kadar kolay yükseliyordu. Trent adımı söyleyene kadar kendimi doğru dürüst tanıtmadığımı fark ettim.

"Sen Robin olmalısın," dedi Trent, dikkatini küçük yol arkadaşına çevirerek.

Nereden bildi-?

O da Robin'in müziğinin hayranı mıydı?

Trent'in rahat gülümsemesi beni karşıladı ve yaşadığım şoku atlatıp Robin'in bu kadar tanıdık gelmesinin ikinci bir nedeni olduğunu anlamam tam on saniye sürdü.

Oh.

"Ben Trent," dedi Trent ona elini uzatarak. "Sizinle tanışmak çok güzel. Miles eve ziyarete geleceğin için çok heyecanlandı."

Aman Tanrım.

Biraz zamanımı alıyordu ama evet, beynim sonunda noktaları birleştiriyordu.

Vay be. Bunu nasıl kaçırmışım?

"Ben de memnun oldum dostum." Robin o boktan sırtışını benden uzaklaştırarak Trent'in elini tuttu ve sıktı. Eli, dokunduğumuz zamanki gibi oyalanmadı. Trent'in elini bıraktığında bana doğru yarım adım atacak kadar ileri gitti.

Omzu koluma değdi. Kalbim çırpındı.

"Commiiiiitmeeeeent," diye tekrarladı, alçak sesle ve ürkütücü bir şekilde, platform giyen bir hayalet gibi. Trent buradayken Robin'in farklı davranmaması gerçekten de güzeldi. Ama doğru düzgün cevap veremeyecek kadar şoktaydım.

"Görüyorum ki Ben'le çoktan tanışmışsın," diye güldü Trent, gözleri kırışarak. "Yüzünü görmezden gel. Kışında kalıcı bir sopa var. Söz veriyorum, o gizli bir yumuşaklıktır." Koyu bir tutam siyah saç her zaman olduğu gibi alnına doğru kayıyordu ve güneş arkadan onu aydınlatırken uzanıp saçlarını karıştırmak için garip bir istek duydum. Çok iyi görünüyordu. Bu beni kızdırdı. Onu boğmak istedim.

"Kışında sopa falan yok," diye Trent'e ters ters baktım, yanaklarım yeniden kızarmıştı. "Yumuşak başlı" yorumunu inkâr etmedim. Çünkü bu doğruydu.

Robin sırtıttı, belli ki bunu fark etmişti. Sanırım özür dileyerek ve onu rahatlatmak için hemen bir fotoğraf albümü hazırlayarak kendime ihanet etmişim.

Robin'e doğrudan "Ve bağlanmaktan korkmuyorum," dedim çünkü nedense bunu bilmesine ihtiyacım vardı.

"Kahretsin," diye omuz silkti, gözleri dans ediyordu, sesi alaycı bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. "Ne yazık." Kirpiklerini şakacı bir tavırla bana doğru kaldırdı. Dalga geçtiği belli olmasına rağmen sesi hiç de hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıyordu.

"Yani, kardeşimi tanıyor musun?" Robin merakla beni izleyerek ekledi. Olayların bu şekilde gelişmesi onu da benim kadar şaşırttıysa da bunu belli etmedi.

"Evet." Yanaklarım kızarmıştı. "Ben onun kayınbiraderiyim." Aman Tanrım.

Kendimi neye bulaştırmıştım?

"Ve sen de Belleville'densin," diye ekledi Robin.

"Evet." Yanaklarım yandı, yandı ve yandı.

"Harika." Robin memnun görünüyordu ve bu beni... şey... Bu beni çok mutlu etti. "Harika, harika, harika. Dünya küçük, değil mi?"

Bunun ne anlama geldiğini nihayet kavradığımda, daha önce hiç tatmadığım bir rahatlama hissettim. Çünkü eğer Robin Miles'ın kardeşiye... bu "korkutma" oyununu tekrar oynayabilecektik.

Onu

görebilecektim.

Görünüşe göre

çok fazla.

Ve ben... utanç verici bir şekilde heyecanlıydım.

three

ROBIN

Kendimi savunmam gerekirse, Ben Montgomery tam bir *çerezdi*. Ona dokunduğumdan değil, çünkü dokunmazdım. Aile işte. Ve ben sadece geçici olarak buradaydım. Noel arifesinden hemen önce ayrılacaktım, bu yüzden Miles'in özenle inşa ettiği temeli sarsmak için bir neden yoktu. Ama yine de ona *bakıp* böyle düşünebilirdim, değil mi? Kendi kafamın mahremiyetinde.

Ona bir ağaç gibi tırmanmak istemek yasadışı değildi.

Trent'le arabada olduğumuz için Ben artık daha çok ters ters bakıyordu. Sanki şeytanın vücut bulmuş haliymiş gibi ona bakıp duruyordu ve bunu çok komik bulmaktan kendimi alamıyordum. Trent'in "kışındaki sopa" nereden geldiğini anlayabiliyordum. Ama "yumuşak başlı" tanımlamasının daha doğru olduğunu hissettim.

Ancak Miles'in burada olmaması eğlencemi azalttı.

Beni almaya gelmemiştii.

Mesajında Trent'in ne zaman geleceğini söylediğinde birlikte geleceklerini düşünmemeliydim. Ama öyle oldu. Ve Ben'le uğraşmak, Trent'in yalnız olduğunu fark ettiğimde olumsuz tepki vermeyecek kadar dikkatimi dağıtmayı başaran tek şeydi.

Yani... tabii ki, onunla tanıştığım için mutluydum. Tabii ki mutluydum.

Olmamak için götün teki olmak lazım.

Tanrı'nın yeşil dünyasında Beyaz Atlı Prens'i hak eden biri varsa o da benim küçük kardeşimdi. Her zaman vücuduna göre iki beden büyük bir kalbi vardı. Bir dağ kadar uzun olmasına rağmen, sallanan sandalyelerle dolu bir odada uzun kuyruklu bir kedi kadar gergindi.

Dünyanın yükünü omuzlarında taşırdı. Tatlıdan daha tatlıydı.

Ve artık yalnız olmadığı için o kadar mutluydum ki içim sızladı. Ama bu aynı zamanda onu görmek için Belleville'e varana kadar beklemem gerektiğini fark ettiğimde küçük, minicik bir yıkım yaşamadığım anlamına gelmiyordu. Beni almak bir öncelik değildi. Birbirimizi neredeyse iki yıldır görmemiş olmamıza rağmen -ki bu birbirimizi görmeden geçirdiğimiz en uzun süreydi.

Düğünü için gelmek istemiştım ama konserlerimden birinin ortasına denk gelmişti ve Miles bunu öğrendiğinde başka bir tarihe ertelemeyi teklif etse de onun büyük gününü bölmek istememiştım.

Küçük bir parçam hiç gitmek istememişti, bu yüzden mazeret için minnettar olmuştım.

Boktan bir sebepten falan değil.

Ama Miles'ın ağabeyi olsam da çoğu insan bana baktığında bunu görmüyordu. Ben "Trashmouth" idim. Ve hayatının en önemli gününde onu gölgede bırakmak istemedim. Bensiz daha iyi düşündüm.

Ona o anı yaşatmak istedim, çünkü Tanrı biliyordu ki bunu hak ediyordu. Bu yüzden Trent'le ilk kez karşılaşıyordum.

Ve neden safça Miles'ın bunun için burada olmasını beklediğimi.

Çünkü bana eve gelmemi ne kadar çok istediğini anlatan mesajlar gönderiyordu ve işte buradaydım, "ev "deydim -onun, benim değil- ve o hangi cehennemdeydi?

Belki de hepsi konuşmaydı?

Hayır, hayır.

Miles öyle biri değildi.

Burada olmamak için çok iyi bir nedeni olmalı.

"Miles nerede?" Trent ve Ben'in şakalaşmasını gelişigüzel bölerek sordum. Arabaya bindikleri andan beri birbirlerinin kafalarını ısıırıyorlardı. Kardeşçe şeyler işte. Garip bir şey yoktu. O yüzden şimdiye kadar duymazdan gelmişim.

Endişelenmem gereken kendi kardeşlik meselelerim vardı.

"Seni bıraktığımda giydiğin kıyafetin aynısı değil mi bu?" Trent güldü. Ben'in göğsünü dürtükledi ve Ben mutsuz bir homurtuyla onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Çok rahat," diye burnunu çekti Ben.

"Umarım yıkamışsındır," diye homurdandı Trent, radyoya uzandı ama Ben ondan önce davrandı. Hemen country müzik arabayı doldurdu ve Ben inleyerek radyoyu kapattı. Bu sırada Trent dramatik bir şekilde havayı kokladı ve Ben ona doğru kanlı bir cinayet gibi baktı.

"Tabii ki yıkadım."

"Ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur yoksa Rosie cüzdanını boşaltır," diye mırıldandı Trent neşeyle, gözleri dans ediyordu. Ben'in buna verecek bir cevabı yoktu ve Trent nihayet dikkatini bana çevirip sorumu yanıtlamadan önce Rosie'nin kim olduğunu merak etmek için sadece bir saniyem vardı. "Miles evde bizi bekliyor," dedi gülümsemesi şefkate dönüşerek.

Midem çalkalandı.

Yani gelmemek için bir nedeni yoktu.

Bu ne anlama geliyor?

Belki de sadece yorgundu?

"Tıpkı Bubba'ya benziyorsun," dedi Trent, dikkatini önündeki yola çevirmeden önce bir an dikiz aynasından bana bakarak. Havaalanından çıkarken dur-kalk vardı, arabalar tek çıkışa doğru sardalye gibi doluşmuştu.

Yanaklarım kızardı ve sııttım, "Biliyorum."

Biliyordum.

Bunu kaçırmak çok zor olurdu.

"Büyük, şeytani ikizi gibi," diye ekledi Trent homurdanarak. Gülümsedim ama zoraki bir gülümsemeydi.

Ben'e doğru baktığımda onun beni izlediğini gördüm. Gözleri Trent'inkilerle aynı renkteydi ama bunun dışında hiçbir benzerlikleri yoktu.

Gözleri *iyi misin* dedi?

Ben de cevap olarak omuz silktim.

Havaalanındaki oyun kavgamızla şimdiki sessizliğim arasındaki keskin farkı elbette fark etmişti. Ben de fark etmiştim. Onunla olduğu gibi iyi anlaştığım biriyle pek sık karşılaşmazdım. Benim kaosumu çekici bulmuştu. En azından... bana attığı gülümsemelere ve şimdi gülümsememesine bakarak öyle *olduğunu varsaymışım*.

Sanki o güneş ışığını sadece benim için saklamıştı. O da artık farklıydı, tıpkı benim gibi.

Vücut dili daha sertti.

Daha önce biraz rahatsız olduğu kesindi, ben de öyleydim. Ama şimdi onda eksik olan bir gevşeklik vardı. Sanki daha önce olmayan duvarları vardı. Yine de buna rağmen benim rahatsızlığımı fark etmişti. Ve bu...lanet olsun, bu çok hoştu, biliyor musun?

Karşılık vermek istememe neden oldu.

Etrafım o kadar çok yabancıyla çevrilmiş, o kadar çok tanınmaz yerde bulunmuştum ki insanları okuma konusunda oldukça iyi hale gelmiştim.

Bölgeyle birlikte geldi.

Ve Ben Montgomery benden, benim ondan hoşlandığım kadar hoşlanıyordu. Bu yüzden biraz flört etmekte bir sakınca yoktu.

Hiçbir yere gitmezken olmazdı.

Babayken, koca bir ailesi varken ve Miles'ın kayınbiraderiyken olmazdı.

"*Kötülük* konusunda bir şey diyemem." Olabildiğince *kötücül* bir şekilde sırttım, sonra Ben'e bakarken dudaklarımı yaladım ve dikkatimi tekrar Trent'e çevirdim. "Yaramaz, belki."

"*Tanrım*," diye öksürdü Ben ve Trent keyifle kıkırdadı.

"Miles'in şımarıklığını nereden aldığını görüyorum."

Sadece bu yorum bile kendimi binlerce watt daha parlak hissetmemi sağladı. Çünkü hayatım boyunca Miles'ın şımarıklığını gördüğüm iki kişi sadece ben ve büyükannemdi ve bu da şu anlama geliyordu...

Bu da varsayımlarımın doğru olduğu *anlamına* geliyordu. Ve Trent iyi bir adamdı.

Miles'ın gardını düşürmesi yeterince iyiydi.

Daha önceki kırgınlığımı ustalıkla bir kenara iterek rahatladım ve bunun yerine yeni kayınbiraderimi işe koyuldum. Ben'le daha fazla flört etmek istiyordum ama Trent'in ekstra ilgisini hoş karşılayacağından emin değildim. Ve ayrıca... Kardeşimin kalbini çalan adamı merak ediyordum.

"Miles köpeğin olduğunu mu söyledi?"

"Var," diye kabul etti Trent. "İki. Tucker ve Barb."

Hayatta olmaz.

Miles yeni köpekten bahsetmemişti, sadece Trent'in birlikte olduklarında zaten sahip olduğu köpekten bahsetmişti. "*İki tane* mi?" Gözlerimi kırıştırdım, şaşırmışım. Bunu hiç beklemiyordum. Yani... Miles hayvansever olmadığından değil.

-Çünkü kesinlikle öyleydi. Ama çocukluk köpeğimiz Margie öldükten sonra, bunu bir daha asla yaşamak istemeyeceğine dair bana yemin etmişti.

Gafil avlanmış gibi hissetmekten kendimi alamadım.

"Eğlenceli isimler," dedim elimden geldiğince neşeli bir şekilde, tam ortadan çatlayacakmışım gibi hissetmeme rağmen.

"Barb, Barbara'nın kısaltması," diye ekledi

Trent. "Belli ki," diye ciddiyetle başımı salladım. O da .

"Tucker'ın adı kayıp bacağından dolayı Tucker. Bilirsiniz işte. Çünkü bacağına içeri sokmuş gibi görünüyor."

"*Karanlık*, hoşuma gitti," diye güldüm, Ben'in hâlâ beni izlediğini fark edince yanaklarım kızardı. Belki de "yaramaz" yorumumla onu gücendirmiştim? Umarım etmemişimdir.

"Bunun için Bubs'ı suçlayabilirsin," diye ekledi Trent ve kalbim ısındı. O lanet çocuğu *seviyordum*. "Tucker'ın onu farklı kılan şeye sahip çıkması gerektiğini söyledi. Bunu bir gurur rozeti gibi takmalıymış."

"Akıllı çocuk."

"En akıllısı."

Trent Montgomery'i
sevdim. Buna hemen karar
verdim.

Sonraki kırk beş dakika boyunca, çünkü lanet olası Belleville hiçbir yerin ortasıdaydı, Trent'i olabildiğince sinsice sorguya çektim. Miles'la nasıl tanıştıklarını öğrendim. Miles'ın bana yolladığı mesajları anlayamayacak kadar yorgunluktan kör olduğum için gözden kaçırdığım tüm küçük ayrıntıları buldum.

Sekiz saat dinlendikten sonra kendimi makine gibi hissettim.

Beynim aylardır olmadığı kadar keskinleşmişti.

Miles ve Trent'in büyükanneme ve Miles'ın işine daha yakın olmak istedikleri için taşındıklarını öğrendim - ki bunu zaten biliyordum ama teyit etmek güzeldi. Montgomery'lerin işlettiği ağaç çiftliğini öğrendim ve Ben'in ağaçları kesmesini hayal ederek tam beş dakika geçirdim-kollarım dalgalanıyordu.

Henüz kollarını görmemiştim.

Ama... ona bakınca, eminim dalgalanmışlardır.

Belleville'e vardığımızda Miles gelmediği için üzüldüğümü neredeyse unutmuştum.

Neredeyse.

Kasaba son ziyaretimdeki gibi görünüyordu. Tüm pitoresk dağ güzelliği. Kazıklı çitler. Ana caddeyi kaplayan eski, ev görünümlü binalar. Kapısında kuyruk olan bir fırının karşısındaki kitapçıda gurur verici bir sergi vardı ve bir çeşit satış devam ediyordu.

Balkabağı

ekmeği mi?

Olabilir.

En azından gözlerimi kısıtışım da camdaki boyanın böyle söylediğini düşündüm.

Yaşlı bir adam nalburun önündeki merdivene çıkmış, Cadılar Bayramı'nın üzerinden sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen Noel ışıklarını asıyordu.

Kahretsin, hiç utanması yok muydu?

"Kahretsin, burada çok hızlı çalışıyorsunuz, değil mi?" Kuzey Carolina aksanım öncekinden daha kalın bir şekilde kayarak sordum. Yıllardır sesimden çıkarmaya çalışıyordum ama bazen rahatladığımda tereyağı gibi pürüzsüz bir şekilde geri kayıyordu.

"Hızlı çalışmak mı?" Trent kafası karışmış bir.

"Noel süslerinden bahsediyor," diye mırıldandı Ben, seksi kıcıyla zihin okuyarak - çünkü elbette benim gördüklerimin aynısını o da görmüştü. Ne bebek ama.

"Aynen öyle, Benjamin." Işıklarda durduğumuzda merdivendeki adamı işaret ederek mırıldanarak şaka yaptım. "Şükran Günü'nün üzerinden atlıyorsun." Ben ona sahte tam isim vermeme tepki vermedi. Bu ya Benjamin'in *gerçekten* onun adı olduğu anlamına geliyordu ya da fark etmemişti.

Oyunumu geliştirmem gerekecek.

"Herkes Şükran Günü'nün sadece 'İlk Noel' olduğunu bilir," diye omuz silkti Trent. Ben de başıyla onaylayınca hem şaşırdım hem de kıs kıs güldüm. Ancak Trent nalburun karşısındaki binayı işaret edince merakla gözlerimi açtım. Kitapçının iki alt sokağındaydı ve üzerinde o güne kadar gördüğüm en pratik yazı tipiyle Montgomery Aile Hekimliği yazan büyük bir tabela vardı.

Sanki Microsoft Word'de kırpılıp bir araya getirilmiş gibi.

Kırmızı tuğla, beyaz süslemeler. Burası bir doktor muayenehanesi olmasına rağmen son derece samimi görünüyordu. Genelde doktorlardan vebadan kaçır gibi kaçardım. Son bir yıl içinde o kadar çok doktora gitmişim ki, onları bembeyaz ve kötü haberlerle özdeşleştirmeye başlamışım. Ama burası... *güzel görünüyordu.*

Dostça.

Los Angeles'ta ziyaret ettiğim yerlerden çok daha az korkutucuydu.

"Orası Ben'in yeri," diye mırıldandı Trent, ikimizin arasında gezinirken gözleri parlıyordu. "Tanrı korusun, eğer tıbbi bakıma ihtiyaç duyarsan." Göz kırptı ve ben de kızardım. "Tam üstünde yaşıyor. Pax, Becca ve ben burayı geçen yıl inşa ettik."

"Binayı sen mi inşa ettin?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Üst kattaki daireyi yenilediler." Ben Trent'e ters ters baktı, sonra bana dönerken gözleri yumuşadı. "*O kadar* da havalı değil."

"Havalı olmaya *çalışmıyordum*," diye homurdandı Trent, gerçek bir kızgınlığın ilk işaretiydi bu. "Sadece *diyorum ki*, biz oraya girene kadar yaşanabilir bir yer değildi. Bu yüzden biz inşa ettik."

"*Yenilemişsin*," diye ikiye Ben.

Sırıttım, koltuğumda arkama yaslandım ve Belleville şehir merkezini oluşturan neşeli binaların yanında benekli turuncu ve kırmızı ağaçların bulanıklaşmasını izlerken iyi huylu bir şekilde kavga etmeye devam etmelerine izin verdim. Bu binalar ve işyerleri hızla evlere dönüştü ve Trent mutlu bir mırıltıyla kardeşiyle tartışmayı bırakıp Belleville İlkokulu'nun hemen önündeki sevimli küçük evin garaj yoluna girdi.

Miles'in evi olduğunu hemen anladım.

Kaldırımında tebeşir vardı, Cadılar Bayramı temalıydı, sanki o ve Bubba burada saatlerce süsleme yapmışlardı. Bazıları lekelenmişti ama çoğu bozulmamıştı. Birkaç tane oyulmuş balkabağı - tam olarak beş tane - yarı sarkık bir şekilde öndeki verandada duruyordu, ancak havadaki soğukluk onların kısa sürede çürümesini engelliyordu.

*Daha önce hiç balkabağı
oymamıştım. Eğlenceli görünüyor.*

Soğuk tenimi ısırdığı anda irkildim ve şaşkınlıkla açık olan kapıya doğru döndüm. Ben orada bekliyordu, yanakları kıpkırmızıydı. Çok tatlı görünüyordu, yalan söylemeyeceğim. Utanmış ve geleneksel, garip, uzun boyuyla kapımı açarken ne yapacağını bilememiş gibiydi.

Ancak bunun altında, ona hayran olmaktan kendimi alamadığım bir özgüven vardı.

Sanki kim ve ne olduğunu tam olarak biliyordu ve bunu bir an bile sorgulamamıştı.

Kardeşi gibi iri yarı ve tıknaz değildi.

Daha zayıf bir vücudu vardı ama daha az etkileyici değildi. Ben Montgomery smokin giydiğinde inanılmaz görünen türden bir adamdı. Şekillendirilmiş kalçalar, kasların sadece uzunluklarını vurgulayacağı kadar kalındı. Ve geniş omuzlar, çünkü öyle doğmuştu. Keskin ve sıkı bir bele sahipti ve vücuduna ne koyduğunun muhtemelen çok farkında olduğunu belli ediyordu.

Kendime yemek yedirebildiğim zamanlarda, çöp öğütücüsü gibi çalışıyordum, bu yüzden bir ilişki kuramıyordum.

Araba yoluna adımımı attığım anda özenle çizilmiş hayaletlerden birini ezmekten kaçınarak- sinirlerim geri geldi.

Çünkü bu ziyaretim diğerlerinden farklıydı. Daha önce hiç kalmadığım kadar uzun süre buradaydım.

Buradaydım çünkü Nancy beni sürgüne göndermişti ve kostümlü prova için Los Angeles uçağıma binene kadar onunla konuşmama izin verilmediğini kesin bir dille söylemişti.

Her şey farklıydı çünkü Miles artık ona aldığım evde kalmıyordu. Artık kendine ait koca bir ailesi vardı. Bir hayatı. Bir kocası. *İki* köpeğı.

Benim için de nasıl yer olabileceğinden emin değildim.

Ve belki de... bunu biliyordu? Belki *de bu yüzden* henüz beni karşılamaya gelmemiştir. Belki de *bu* yüzden beni alması için Trent'i göndermişti.

Çünkü o da benim kadar buraya ait olmadığımı biliyordu.

"İyi misin?" Ben sordu, çünkü dikkatli bir gözlemciydi. Yüzümde en ufak bir değişiklik yokken korktuğumu nasıl fark etmişti bilmiyorum ama fark etmişti.

"Ben iyiyim, biceps." Benim ve onun ne kadar iyi olduğunu vurgulamak için pazımı okşadım.

Kahretsin, hatırladığım kadar güzeldi.

Bırakmadan ve ön kapıya dönmeden önce ondan güç aldım.

Kırmızıydı. Neşeli görünüyordu. Üzerinde Cadılar Bayramı çelengi falan vardı.

Dehşet karnımda sıkıca kıvrıldı.

Miles beni burada istemiyor mu?

Bu düşünceyi tekrar aklıma getirmekten nefret ediyordum ama o lanet kapının açılmasını bekledikçe bu düşünce daha da ağırlaşıyordu. Ta ki beni tartana kadar.

midemi bulandırdı. Ellerimin titremesine ve kalbimin teklemesine neden oldu.

Ben'in eli omzumdaydı, sanki beni başından savmasına rağmen paniğimi hissetmiş gibiydi. Elini sıktı ve ben de biraz eridim. Gerçekten çok büyüktü. Ve sıcaktı. Süper sıcaktı. Erimiş gibi. Havaalanında da sıcaktı, sanki doğal olarak olması gerekenden birkaç derece daha sıcaktı.

Ne kadar ateşli olduğunu düşünürsek, bu biraz uygundu.

Trent boğazını temizledi ve Ben'in eli sanki yanmış gibi hızla bedenimi terk etti. Trent başını eğip gözlerini kısarak verandanın merdivenlerine doğru yöneldiğinde ikimize de *meraklı* bir bakış fırlattı.

Usulca peşinden gittim, Ben dokunmadığı için omzum çok üşüyordu.

"Önce sen," diye mırıldandı Trent, önünden işaret ederek. Geriye dönüp baktığımda bunun tuhaf olduğunu düşünmeliydim.

Ama ön merdivenlerden çıkmak dışında bir şey yapamayacak kadar paniklemişim. Ayakkabılarım birkaç santim daha uzamamı sağladı ama yine de ön kapıyı çalıp ne olacağını görmek için nefesimi tutarak beklerken kendimi sadece bir santimetre uzun hissediyordum.

Kapı açılıp Miles'in geniş gövdesi kapı aralığını doldurduğunda, ayaklarım yerden kesilmeden ve yüzüm dev-küçük-kardeş-göğsüyle dolmadan önce neler olduğunu anlamak için sadece bir saniyem vardı. Beni o kadar sıktı ki sırtımın patladığını hissettim.

Miles'in arkasında yüksek bir çığlık yankılanırken ben de aynı anda, "Lanet olsun!" diye soluk soluğa bağırdım.

"Sürpriz!" En az bir düzine ses tezahürat yaptı. Tanımadığım ve göremediğim sesler çünkü yine yüzüm küçük kardeşimle doluydu.

"Robin!" Miles beni bir köpek oyuncağı gibi salladı, sıırıslık bir battaniyeden daha hafıfım gibi etrafta dolaştırdı, koca gövdesi heyecandan titriyordu. Arkamızda Trent bütün bunları planlamışlar gibi kıcıyla gülüyordu ve Ben sessizdi.

Onun buydu. Uzun,
esmer ve ciddi.

Miles beni verandaya bıraktığında inledim ve sıırıtarak şakacı bir şekilde göğsünü ittim. "Kahretsin, sanırım belimi kırdın."

"Evet, doğru." Miles gözlerini devirdi ve bana sıırttı. O anda tüm şüphelerim yok oldu ve beni burada istemediğine bir *an* bile inanamadım. Ne kadar mutlu olduğı yüzünden okunuyordu. "Kurabiye yaptım!" Miles beni omuzlarımdan yakaladı ve evine doğru yürüttü. "Ayakkabılarını şuraya koyacaksın," diye mırıldandı ama beni mutfağa doğru itmeden önce ayakkabılarımı çıkarmama fırsat vermedi. "*Burası* oturma odası." Bana oturma odasına ya da şu anda oturma odasını işgal eden ve bana bakan tüm rastgele yabancılara bakmam için bile zaman vermedi. "Merdivenlerin yukarısı yatak odalarının olduğı yer."

"Uh-huh, woah-" Miles beni açık bir kemerden geçirip yemek masasına oturttu. Sonra anlaşılan belimi bir kez kırmanın yeterli olmadığına karar verdi, çünkü beni yere ittikten hemen sonra tekrar kaldırdı ve bana bir kez daha sarıldı.

"Seni özledim!" diye saçlarıma nefes verdi, kurabiye, Noel ve ev gibi kokuyordu.

"Ben de seni özledim," diye cevap verdim, sesim çatlayarak. Miles'in tutuşu sonunda sarılabileceğim kadar gevşedi, bacaklarım hâlâ yerden kesilmişti.

Şüphenin bunu neredeyse mahvetmesine izin verdiğıime inanamıyordum.

Miles, *Miles*'tı. Kaç yıl geçtiğı önemli değildi. Kaç mesajı cevapsız bıraktığımanın önemi yoktu. Gelgitin kumları temizlediğı kadar kolay affetti beni.

"*Evine hoş geldin.*" Miles beni tekrar yere bırakmadan önce son bir kez daha sıktı. Birdenbire tenim artık çok sıkı hissetmiyordu ve masada benim olarak belirlediğı yere yerleşip bana ikramlarda bulunmasına izin verdiğimde kalbim hafiflemişti.

Heyecanlandığında tam bir gevezeydi. Bana sürprizimi nasıl planladığını anlattı, sonra paniklemeye başladı çünkü beni planladığı sürprizden uzaklaştırdığını fark etti ve "Tanrım, henüz herkesle tanışmadın bile!" dedi.

Sonraki yarım saatini de beni yeni kayınbiraderleri ve kayınvalidesiyle tanıştıtararak geçirdi; artık eğlenmek için kurt adam pornosu okuduğunu bildiğim için tam bir cümbüştü. Bakkal Jason'la tanıştım. Ana caddedeki gurur gösterisinden sorumlu kadın Leanne ile tanıştım.

Oğlu Nathan'ın yokluğu için özür dileyen Baxter'la tanıştım, çünkü görünüşe göre fırındaki sırayı yöneten oydu. Nathan'ın kim olduğunu bilmediğim için *neden* özür dilediğini anlamadım ama yine de takdir ettim.

Becca adında bir kızla tanıştım - şüpheli bir şekilde Baxter'a benziyordu - kıyafetime bir göz attı, bana bir başparmak verdi ve bana - ve alıntı yapıyorum - "Ateşli bok" olduğumu söyledi. Şapka yok."

Belki de yaşılanıyordum ama bunun yarısının ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden başımı salladım ve onun da öyle olduğunu söyledim. Bu da onu inanılmaz heyecanlandırdı.

Bu sırada kalabalığın içinde tanıdık bir sarışın aradım ama Bubba'nın şüpheli bir şekilde kayıp olduğunu gördüm.

Şekere doyduktan sonra kanepede Miles ve Trent'in arasına sıkıştığında patlamama iki saniye kaldığını hissettim. Çok fazla insan vardı. İyi insanlar, evet. Ama yine de insandılar. Ve bir molaya ihtiyacım vardı.

"Bubba nerede?" İki erkek omuzu beni ezerken sordum.

Tanrım, etrafım devlerle çevriliydi.

Odanın öbür ucunda Ben'in annesiyle konuştuğunu gördüm. Görünürde rahatsız görünüyordu ve annesinin ona yine kendi kitaplarından bahsetmeye çalıştığından hiç şüphem yoktu. Ki bu çok tatlıydı, ne sikimse.

Miles bana sırtarak, "Geliyor," diye güvence verdi. "Hâlâ hazırlanıyor."

Buraya geldiğimden beri en az bir saat geçmişti.

O ne halt ediyordu?

Sanki aklımı okumuş gibi, minik ayaklardan oluşan bir geçit töreni, partinin alçak gürültüsünü bastıracak kadar gürültülü bir şekilde merdivenlerden aşağı indi. Dört çocuk ayağı ve yedi köpek ayağı, Bubba -ve tanımadığım bir çocuk- ortaya çıkarken oturma odasına doğru gümbür gümbür ilerledi.

Bubba'nın elinde bir poster vardı, başının üzerinde tuttuğu posterden parıltılar kayıyor ve yere dökülüyordu. Kalabalığın arasında beni ararken çevirdi ve beni *gördüğü* anda tüm yüzü aydınlandı.

Noel gibi.

Saniyeler içinde koltuktan kalktım, yanaklarım yanıyordu ve kendimi cehennemden çıkmış bir yarasa gibi odanın diğer ucuna fırlatarak yaptığım gösteriyi umursamıyordum. Ben annesiyle konuşmasının ortasında durakladı, dikkati bir kez daha benim üzerimdeydi ve Miles bir kavanoz dolusu kurabiyesi olan lanet bir çocuk gibi görünüyordu - ama tüm dikkatim tüm dünyadaki en sevdiğim çocuğa gitti.

"N'aber tıfil?" Kalabalığın arasından zemine doğru kayarak alay ettim. Bir noktada ayakkabılarımı çıkarmıştım ve çoraplarımın

Çekiş. Neşeyle titreyerek ondan sadece bir adım kadar uzakta durdum, bakışlarım onun tanıdık -ve artık daha yaşlı- yüzüne takıldı.

Onu son gördüğümde daha uzun boyluydu. Daha az bebek yağı da vardı. Bubba başını kaldırıp bana bakarken poster göğsünden aşağıya indi.

"Pek bir şey yok," diyerek bir süre bekledi Bubba, bir karşılık bulmaya çalışırken yüzü buruşmuştu. Bu bizim en sevdiğimiz oyundu. Onu her gördüğümde bunu oynardık. "Amca..." Yüzü daha da buruştu. "Aptal."

Elimde olmadan güldüm ve başımı eğerek yaptığı postere hayranlıkla baktım, aynı anda yüzünde bir sırıtma belirdi.

"Evine hoş geldin!" Bubba posteri bana doğru salladı ve ben de ne yazdığını okurken neşemi gizlemek için elimden geleni yaptım.

Tekrar hoş geldin, Baba Robin Amca. Baba Robin Amca. Duncle Robin. Birinci Robin. Duncle Robin the 1st. Duncle Robin the 1st, tüm topraklardaki en havalı duncle.

Bubba'nın biyolojik babası olduğum hiçbir zaman bir sır olmamıştı. Hatta ona benim adımı vermiştim. Hayatında hiçbir zaman Miles gibi yer almamış olsam da, ona elimden geldiğince destek olmaya çalıştım.

Babamın hiç sahip olmadığı şekilde.

"Sana nasıl sesleneceğimi bilemedim, o yüzden hepsine birden seslendim," dedi Bubba, aynı anda hem utangaç hem de heyecanlı görünüyordu. "Bu mi?"

"Siktir," gözlerim biraz yandı. "Bu çok havalı. Sana sarılmaya çalışırken kırmadan önce o posteri yere bırak, seni küçük pislik." Bubba posteri dikkatlice yere bırakıp uzun boylu arkadaşına ona bakmasını emrettikten sonra kollarını beklentiyle açtığında odada kahkahalar patladı ve bana bunun hiç de özel bir an olmadığını hatırlattı.

Kıçına bahse girebilirsin, lanet olası çocuğu sıktım. Ve bu sırada

Ben'in gözlerinin sıcaklığını üzerimde hissettim.

Elinden daha sıcaktı. *Yandılar.*

Uçakta Ben'le birlikte kestirdiğim için biraz daha mutluydum çünkü o olmadan Miles'ın benim için planladığı partiden nasıl sağ çıkabilirdim hiçbir fikrim yoktu. O kadar çok insan ve isim vardı ki. O kadar çok hikâye vardı ki hepsi kafamda birbirine karışmıştı.

Kimse beni tanımıyor gibiydi, bu rahatlatıcı ve biraz da şaşırtıcıydı.

İlk kez biri beni yanına çağırıp "Seni tanıyorum!" dediğinde Gerçek bir panik anı yaşadım, ancak adam eklediğinde şok oldum ve minnettar oldum, "Sen Miles'ın kardeşisin. Çocuğum onun sınıfını çok seviyor."

Bir kez olsun, artık yapmaktan hoşlanmadığım müzikten başka bir şeyle tanınmak güzeldi. Burada, Belleville'de bir hayalet olduğum iyice kafama dank edene kadar bunun gibi bir düzine karşılaşma yaşadım.

Kim olduğumu bilen tek kişi Ben gibi görünüyordu.

Bu nedenle, iyi niyetli kasabalıları ve onların şekerli ikramlarını savuşturmak için elimden geleni yaparken, onunla flört etmek ve onu korkutmak aklımın bir köşesine itildi.

Ve parti sona erdiğinde, çivili egnog boşaltıldığında ve karnım Noel aromalı içkiyle dolduğunda, biraz yalnız zaman geçirmeye fazlasıyla hazırdım.

Bu yüzden Miles bana şehir merkezindeki B&B'de benim için ayırtmasını istediğim odanın bilgilerini verdiğinde çok rahatlamıştım. Beni tanıdığı için - küçük pislik- bana misafir odasını teklif etmeye çalışmamıştı. Bunu çok takdir ettim.

İkimiz de bazen yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu biliyorduk.

Çiçeğe bakarak uykusuz bir gece daha geçirmeyi dört gözle beklediğimden değil, ama yine de.

Biraz nefes almak için dışarı çıkmak üzere arka kapıya doğru ilerlerken -Gecenin son atışından sonra siyahlar giymiş, melek gibi küçük bir kız tarafından kovalandım.

Miles'ın kayınvalidesi Beatrice ile birlikte duruyordu ve küçük sarı saçları domuzcuklar halindeydi. Bal rengi gözleri bana bakarken kısıldı, minik elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı.

"Çok yemin ediyorsun," dedi bana bilgece. Başımı salladım çünkü . "Bana bir sürü para borçlusun."

Ah. Demek *bu*

Rosie'ydi. Ben'in kızı.

İçimden onun tombul yanağını ısırarak geldi, çünkü çok tatlı bir kızdı, ama yapmadım. "Ne kadar, Al Pacino?" Cüzdanımı çıkarıp sordum, içkinin etkisiyle hareketlerim biraz yavaşlamıştı.

Beatrice güldü, kara gözleri dans edencesine bana bakıyordu. "Rosie'ye ödeme yapmana gerek yok," dedi eğlenerek.

"Evet, biliyorum." Omuz silktim, siyah deri çantayı karıştırıp para aradım. Çok fazla seçeneğim yoktu. Yüz dolarlık bir banknot. Birkaç yirmilik. "Ne kadar, kısa durak?"

"Kısa durak mı?" Gözlerini kısarak bana baktı, yüzü buruşmuştu. Parmağımı yaladım, kaşlarımı oynatarak banknotları karıştırdım. Ne diyeceğini merak ederek sabırla bekledim. Yirmiliklere baktı, küçük dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı.

"Evet. Çünkü sen kısasın."

"Sen *daha büyük* bir kısa boylusun," diye karşı çıktı iki ayak boyundaki belalı gibi.

Ne geri dönüş ama! Çok .

"Tam böbreklerime," diye alaycı bir sesle söyledim, hâlâ bekliyordum. Ona ödeme yapacağımı *gerçekten* beklediğini sanmıyorum çünkü oldukça şaşırılmış görünüyordu. Ancak bunu çok çabuk atlattı ve gözleri parama dikilmiş, ödülünü bekleyen bir köpek gibi parlamaya başladı.

"Otuz yedi kez küfrettin." Gözlerini kırıştırdı, kıvrıkcık sarı kirpikleri dalgalanıyordu.

"Bebeklerin sayabildiğini bilmiyordum," diye mırıldandım içimden, iki yirmiliğimi de alıp uzatırken eğleniyordum. Paraları dikkatle aldı, katladı ve sanki geri almamı bekliyormuş gibi elbisesinin ön tarafına soktu. "Üstü kalsın."

"Ben bebek *değilim*," dedi Rosie, kaşları çatık ve gözleri binlerce güneşin öfkesiyle doluydu. "Ben dört yaşındayım."

"Benim hatam." Onu yatıştırmak için ellerimi kaldırdım.

Beatrice eğlenerek bana baktı. Bir süre sonra Rosie parasına kötü kötü sırtırken, "Sen *vahşi* birisin," diye karar verdi, siyah fırfırlı bir Scrooge gibi. Beni soyduğu için mutlu görünüyordu.

Hayatımda çok az yeni yürümeye başlayan çocuk tanımıştım. Bubba'yı o yaştaiken sadece iki kez görebilmiştim ve ikisinde de bir turdan sonra yarı komaya girmiştim. O zamanları çok iyi hatırlamıyorum.

Belki de tüm küçük çocuklar manyak bankacılarıdır.

"Kız kardeşin nerede?" O uzaklaşmadan önce sordum. Ben iki kızı olduğundan bahsetmişti.

Rosie cevap vermek yerine o kocaman gözleriyle bana baktı ve "hayır" dedi.

Sonra ikisi de çekip gittiler.

Bu sonsuz derecede eğlenceli bir deneyim olsa da, resmen aşırı uyarılmışım ve artık insanları denemek için çok sarhoşum. Bu yüzden vedalaştım ve planladığım gibi dışarı çıktım. Kelimenin tam anlamıyla evden dışarı fırlamasaydım Miles'ın beni götürmeye çalışacağını biliyordum, bu yüzden içerideki kalabalığın en kötüsünden kaçınmak için hızlıca arka kapıdan çıkıp bahçeye girdim.

Dışarı çok soğuktu.

Yıldızlar, büyük bir akçaağacın siyah sarkık dalları arasında parıldıyordu. Yapraklarla kaplı çimlerin arka köşesinde terk ama bakımlı bir ızgara duruyordu ve bahçenin diğer köşesindeki baraka asma kilitle kapatılmıştı. Johnson-Montgomery ailesinin orada kilit altında tuttuğu güzel çim mobilyaları olduğundan hiç şüphem yoktu.

Yaz ayları için mükemmel ve harika bir şey.

Bahçenin en karanlık kısmına doğru ilerleyerek ateş çukurunun kenarına oturdum, sakın bir nefes aldım ve son beş saati değerlendirmeye çalıştım. Buraya gelmek... çok şeydi. Beni mutlu etti, evet. Ama aynı zamanda üzdü de.

Daha çok minnettar hissetmemi sağladı.

Tüm hatalarıma ve boktan yetiştirilme tarzımıza rağmen Miles'ın tam olarak istediğini elde ettiğini görmek.

Burada çok mutluydu.

Bunu mahvetmekten çok korkuyordum.

Zehir gibi, dokunduğum her şeyi kirlettim.

Meme uçlarım sert, soğuk ve rahatsız ediciydi, ama bunu görmezden geldim, daha sıkı bir topun içine kıvrıldım, sistemimdeki alkol hareketlerimi halsiz ve bağlantısız hissettirdi. Sırt çantam inanılmaz derecede ağırdı, benim için önemli olan her şey özenle içine yerleştirilmişti. Gözlerimi kapatıp nefes karıncalanmalar uzuvlarımı aydınlattı.

Sadece tatil için buradaydım.

Burası benim evim
değildi. Bunu
biliyordum.

Ama ya... ya ? Burada benim için
yer var mıydı?

"İyi misin?" Tanıdık, derin bir ses karanlıkta yankılandı ve beni içten dışa aydınlattı. Gözlerim açıldı ve hiç kimseyi şaşırtmayacak şekilde -özellikle de beni- Ben Montgomery birkaç metre önümde duruyordu. Yaklaştığını bile duymamıştım. Silueti, arkasındaki evin hâlâ yanan ışıkları sayesinde altın renginde aydınlanmıştı.

Bir süre ortadan kaybolmuştu.

Sadece çocuklarının varlığı onun hâlâ buralarda olduğunu anlamamı sağlamıştı. Onu tekrar görmeyi beklemiyordum ama beni aramaya gelmesine de şaşırmamıştım.

Sanki onu zihnimle çağırmışım gibi. "Ben
iyiyim Benjamin Button," diye mırıldandım.
O da bu lakaba yanıt vermedi. Bu da
eğlenceliydi.

Ve ayrıca duyduğum en büyük *meşdan okumaydı*. Ben meydan okumalarla doluydu.

"İyi görünmüyorsun. Hava soğuk. Zar zor giyinmişsin." Orada dikilmiş, garip bir şekilde üzerimde yükseliyordu ve kalbim garip bir şekilde çarpmaya başladı. "Ve sen burada karanlıkta tek başınasın."

*Ona asılma Robin. Bunu
yapma.*

"İçerisi çok gürültülü, anlıyor musun?" Gerçeği kolayca söyledim. "Bir sürü insan var. Bu harika bir şey değil, çünkü öyle. Ama beynim-" Şakağımın yanında bir fısılama hareketi yaptım. "Ve ben..."

"Sen...?" Ben bekledi, tıpkı birkaç dakika önce kızına karşı gösterdiğim sabır gibi.

"Sen üzerimde yükselirken düşünemiyorum. Gel otur." Yanımdaki taşı okşadım ve Ben kaşlarını çattı ama bir an düşündükten sonra yine de bana doğru yürüdü. Yanıma oturdu, hâlâ yükseliyordu. Lanet olası bir dev olmasına engel olamıyordu.

"Daha iyi mi?" Ben sordu.

"Pek sayılmaz. Hâlâ çok büyüksün dostum."

Ben güldü ve bu ses beni yeniden aydınlattı. Garip bir şeydi. İnsanlardan pek hoşlanmazdım, bu şekilde değil. Hoş biriydi. Ki bu genelde

Kendimi çekilmiş bulduğum türden bir insandı, ama buna karşı koymadım. Neden karşı koyayım ki? Bir mağaza kolonyası gibi kokarken ve böyle kıkırdarken?

"Bana neden üzgün göründüğünü söylüyordun," diye hatırlattı Ben, sanki unutmuşum gibi.

Miles'ın mükemmel evine, içindeki mükemmel ailesine ve içinde yaşadığı mükemmel dünyaya bakarak, "*Üzgün* değilim," dedim .

"Saçmalık."

"*Dikkatli* ol, Rosie seni duyabilir," diye şaka yaptım, omuz silktim.

"Cüzdanımı çoktan boşalttı. Sırada seninki var."

"*Ne?*" Ben'in gözleri büyüdü. Rosie'yle tanıştığıma şaşırdığı belliydi. Ya da belki de kızının dört yaşında bir mafya babası olmasına şaşırmıştı. Her iki durumda da şaşkınlığı gerçektir. Ve yüzünde gerçekten çok sevimli görünüyordu. Kalın kaşları yukarı ve birbirine çekilmiş, çenesinde küçük bir tik, kirpikleri Bambi gibi koyu ve dalgalıydı.

"Üzgünüm, gergin olduğumda konuyu saptırıyorum," diye itiraf ettim, ağzım aniden kurumuştı.

Ben yumuşadı, başını sallayınca şaşkınlığı geçti. "Ben de."

"Miles mutlu," dedim ona, sonunda için sorusuna cevap vermişim. Hayatım boyunca insanların en azından biraz umursamadıkları sürece sormadıklarını öğrenmişim. Ve belki de bazen sadece sizi incitmek istedikleri için önemsiyorlardı. Ama Ben'in gözlerine baktığımda hiç öfke görmedim.

Ve düşündüm ki... ona istediğim gibi tırmanamayacağıma çoktan karar vermiş olsam da, tatilden sonra Belleville'den Ben şeklinde bir arkadaşla ayrılmam kötü bir şey olmazdı.

"Öyle," diye kabul etti Ben, her zamanki gibi sabırlıydı.

"*Üzgün* değilim," diye tekrarlardım, gözlerim yanmasına ve bir damla yaş yanağımdan aşağı süzülmesine rağmen.

Ben kaşlarını çatarak bana baktı, ağzını açmasına bile gerek kalmadan saçmaladığımı söyledi. Biraz kıpırdandı, ancak bu hareket garipti, duygular hakkında konuşmanın onu ne kadar rahatsız ettiğini ele veriyordu. Omzu benimkine değdi. Eridim.

"Ben mutluyum." Burnumu çektim, alkol beni etkilemişti. Ya da belki de uykusuz gecelerdi. Yalnızlık.

"Çok mutlu görünüyorsun," dedi Ben alaycı bir tavırla. Uzandı ve başparmağını yanağımda hafifçe gezdirdi. Onun da aynı şeyi yaptığını hayal ettim.

ve bu benim için bunu mahvetmeliydi, kendimi küçük ve bebeksi hissetmeme neden olmalıydı. Beni utançla doldurmalıydı ama öyle olmadı.

Bunun yerine kendimi sıcak, güvende ve şefkatli hissettim.

"Kapa çeneni," diye homurdandım, kaşlarım tıpkı onunki gibi çatılmıştı. Onu uzaklaştırmak için elimi uzattım ama hareketin yarısında bunu yapmak istemediğimi fark ettim. Ben de elimi tekrar kucağıma bıraktım ve başparmağımla işaret parmağımdaki yontulmuş cilayı karıştırmaya başladım. "Ben sadece..."

Yine buna dönmüştük.

Sinir bozucu bir döngüye neden olmuşum ama bir türlü durduramıyordum. "Her şeyi mahvedeceğimden endişeleniyorum."

"Neden mahvedeceğini düşünüyorsun?" Ben, elini yüzümden çekip rahatlığını da yanına alarak sordu.

Sadece sarhoş olduğum için sonraki kelimeler ağzımdan kaçtı.

Normalde, iyi dinlendiğimde zihnim çelik bir kapandı. Ama eggnog duvarlarımı yontmuştu. Ya da belki de Ben'in etkisiydi. Ben ve onun gözlemci, muhteşem gözleri. Ben ve fısıldadığımda bile beni duyabilecek kadar sessiz olması.

Çekingenliğime lanet olsun, en karanlık sırrım dudaklarımdan bir yabancıya döküldü.

"Ben zehirliyim. Yaptığım şey bu."

four

BEN

Robin'in hoş geldin partisindeki itirafından sonra onu tekrar yakından görmeyi beklemiyordum. Kelimeler ağızından çıktığı anda sanki onları söylemek istememiş gibi mutsuz görünüyordu. Onu eve bırakmayı teklif ettiğimde de reddetmişti.

Çok açık bir şekilde yalnız kalmak istemişti ve ben de buna saygı duydum - her ne kadar o kadar üzgün görünürken ayrılmak içten içe yanlış gelse de.

Yani, teknik olarak ailece yakındık. Şükran Günü'nde ve muhtemelen Noel'de de orada olacağını biliyordum. Birbirimizin yanından garip bir şekilde geçecektik, belki bir baş sallama ve gülümsemeyi paylaşacaktık - annem ve kitap kulübü pahasına - ama hepsi bu olacaktı.

Artık oyun olmayacaktı. Artık flört olmayacaktı. En azından ben böyle düşünüyordum.

Ta ki Robin iki gün sonra bir elinde plastik bir uyluk kemiğı, gözünde güneş gözlüğü ve soğuktan pembeleşmiş yanaklarıyla ofisime gelene kadar.

Resepsiyonistim Lynda onu içeri aldı, Robin açık kapıdan ofisime doğru ufak tefek bir gotik intikamcı gibi ilerlerken fazlasıyla eğlenmiş görünüyordu. Sanki bir amacı varmış gibi yürüyordu, bu amacı öğrendiğim için çok heyecanlanmıştım.

"Bana kitap kulübünün B&B'de olduğunu söylememiştin," diye suçladı beni, düzgün bir selamlama yerine. Kapı arkasından bir tıkırtıyla kapandı ve boğazımdaki yumruyu yuttum, aniden tuhaf bir şekilde kendi alanımın bilincine vardım. O buradayken kendimi çok küçük hissediyordum. Çok sade. Bir zamanlar kullanışlı bir oda olduğunu düşündüğüm yer şimdi yavan geliyordu.

"B&B'de kaldığını bilmiyordum," diye verdim. Sonra kaşlarımı kaldırarak daracık siyah elbisesine -ve yine çok ince, yere kadar uzanan siyah ceketine- ve tekrar yüzüne baktım. "Birini selamlamak için pek de kibar bir yol değildi Robin. Öyle değil mi?"

Robin elinde uyluk kemiğiyle durakladı. Kemiği indirdi, ağzı sessiz bir tıkırtıyla kapanırken güneş gözlüğü burnundan biraz aşağı kaydı. Aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu çünkü gözleri önce büyüdü, sonra yumuşadı. "Ben... sanırım değil?"

"Tekrar denemek ister misin?" Şu anda ağzımdan ne sikim çıktığından bile emin olmadan sordum, sadece onu ofisimde görmek bildiğim dünyanın paramparça olduğunu hissetmeme neden oluyordu.

Robin bir süre bana baktı, sanki öyle olup olmadığına karar veriyor gibiydi. Sonunda daha kibar olabileceği sonucuna varmış gibi görünüyordu, ancak - muhtemelen kardeşinin sahip olduğu Güneyli görgü yüzeye çıkıyor gibi görünüyordu - çünkü rahatladı, güneş gözlüklerini çıkardı, cebine soktu ve bana gülümsedi.

Tüm yüzünü aydınlatan kocaman, güneşli bir gülümseme.

Gülümsemesi, gözlerinin altındaki koyu halkaların daha da yersiz görünmesine neden oldu.

"Merhaba," dedi, masamın üzerindeki kahve fincanına bakarken sırtışı sinsileşti, "Ben-nilla latte."

Yeterince yakındı, bu yüzden saçma takma adı görmezden ve hemen gülümsedim. "Günaydın Robin." Sesimi tanımakta güçlük çekiyordum, o kadar sıcaktı ki. "Neden elinde bir uyluk kemiği var?"

Robin hâlâ orada olmasına şaşırmış gibi kemiğe baktı ve sonra güldü. "B&B'nin dünyanın en sevimli yaşlı kadını tarafından işletildiğini biliyor muydun? Tam bir huysuz. Her gün ince çizgili bir takım giyer ve bir denizci gibi küfreder."

"Matilda Deed," diye mırıldandım, gözlerim eğlenerek kırıştı.

"O *çok* tatlı, dostum." Robin güldü, sonra kızardı. "Bunu söylemek kabalık mı?"

Umarım öyle değildir."

Robin aramızdaki mesafeyi geçip masamın köşesine oturduğunda kalbim deli gibi çarparak "Çok tatlı," diye onayladım, sanki bu tamamen normal ve hiç de istilacı olmayan bir şeymiş gibi. Onu daha iyi görebilmek için sandalyemi geriye çektim ve o da nezaketle bana uyluk kemiğiyle bir tur atmayı teklif etti. Kaşlarımı çatarak başımı salladım ve Robin kemiği mutlu bir şekilde kendine sakladı. "Her neyse, annen oradaydı. B&B'de. Çünkü o ve Matilda

kitap kulübünü yönetmek."

"Doğru."

"Pazartesi

günleri." "Evet."

"Ve bana dedi ki-"

"Kim? Matilda mı, annem mi?"

"Annen," diye sırtıttı Robin, gözleri dans ediyordu. "Devam et, Benmantha. Gerçekten. Sanki bir Japon balığının dikkat süresine sahipsin."

"Beş dakika içinde iki lakap, gerçekten mi?"

"Demek dikkatini *veriyorsun!*" Robin zafer çığlıkları atarak mutlu bir şekilde kıpırdandı, sevimli poposu kâğıtlarımın yerini değiştirdi. Fark etmedi bile, bu da masamı karıştırmasına rağmen karnımın daha da kelebeklerle dolmasına neden oldu. Ellerimin terlediğini hissettim, onun yakınlığı beni yeniden aydınlattı.

Bunu uydurduğumu

sanmıştım. Ona olan tepkim.

Ama yapmamıştım.

"Elbette dikkat ediyorum," diye karşı çıktım, bugün işe giderken giymeyi tercih ettiğim pantolondan aniden utandım. Planlanmış bir müşteri yoktu. Bugün yönetim için ayırdığım bir gündü ve ara sıra gelenler dışında genellikle sessizdi.

Robin etraftayken değil ama.

O neden burada? Bana itiraf ettiği şeyden sonra gitmesini beklediğim son yer burasıydı.

"Her neyse-" diye yeniden başladı Robin. Bugün yine göz kalemi sürmüştü, tıpkı uçaktaki makyajı gibi dağınıktı. Bulanık mı? Doğru kelime bu muydu? Emin değildim. "Annen bana çocuklarının Cadılar Bayramı'nda hasta olduğunu söyledi."

"Evet." Bunun uyluk kemiğiyle ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Ve B&B'nin her yıl perili ev düzenlediğini ve çocuklarınızın gitmeyi çok sevdiğini ama hasta oldukları için bu yıl gidemediklerini." Robin şimdi heyecanlı bir enerjiyle dolup taşıyordu, bu yüzden sözünü kesmedim çünkü her şeyi anlatması gerektiğini söyleyebilirdim. "Ben de ona perili evi tekrar kurup kuramayacağımızı sordum! Matilda'ya, annene değil. O da hâlâ hazır olduğunu söyledi. Ama sadece elektriğe falan ihtiyacı varmış. Bilmiyorum. Ben de ona halledebileceğimi söyledim."

Uyluk kemiğini hâlâ açıklamamıştı ama sabırlı olabilirdim.

"Ben de kontrol etmeye gittim. Büyük onarımlara ihtiyacı var. Belki biraz boya? Neyse, yanlışlıkla bir iskeleti devirdim-" İşte böyle. "Ama tamir ederken hangi kemiğin nereye ait olduğunu bulamadım. Ben de buraya gelip sana sorayım dedim." Gözlerini kırıştırdı. "Çünkü sen bir doktorsun."

Başımı salladım.

"Bu yüzden muhtemelen kemikler hakkında çok şey biliyorsundur." Robin tekrar gözlerini kırıştırdı, az önce ne söylediğini çok geç fark etmiş gibiydi. "O tür kemikler değil." Soluk yeşil gözleri omuzlarımda, göğsümde ve kasıklarımda gezindi. "Gerçi eminim onları da biliyorsundur."

Robin'in sevimli pembe dili dudaklarını ıslatmak için titreyirken yanaklarım ısındı, sikim seğirdi.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yani... *Neden* burada olduğunu biliyordum. Az önce düşünce sürecini açıkladı. Ve benim uzmanlığıma olan ihtiyacını. Ama bir bakıma onu yanlışlıkla evlat edinmişim gibi hissettim. Sanki o bir ördek yavrusuydu ve beni görmeye gelmek için her bahaneyi buluyordu.

Bu konuda ne hissedeceğimi .

Bunu çok sevimli buluyorsun, Ben. Çekingen davranma.

"Ee," diye bekledi Robin, ama neyi beklediğinden emin değildim. "Geliyor musun?"

"Geliyor musun?"

"B&B'ye! Hadi, devam edin." Uyluk kemiğini sabırsızca salladı.

"Çocuklarınızın gelebilmesi için bu şeyi çalışır hale getirmeliyiz."

Ve işte o zaman tıkladı. Her

şey.

Kopuk kopuk konuşması. Şeytani planı. Buraya yürüyerek gelmiş olması - şans eseri sadece birkaç blok ötedeydi- ve hiçbir şey giymemiş olması

pamuktan daha fazla para harcadı. Robin'in gözlerinde manik bir parıltı vardı, yorgunluğu yüzünden okunuyordu.

O yalınız.

"Robin," dedim nazikçe ve hemen söndü, patlamış bir balon gibi soldu.

"Çok mu meşgulsün?" Kaşlarını çattı, dudağını ısırıldı. Başını yana çevirdiğinde, artık gözlerime bakmıyordu, dudak halkası parlıyordu. "Sorun değil. Yani... Muhtemelen dirseklerini doktorluk işlerine batırmışsındır, değil mi? Yapacak daha iyi işlerin vardır."

"Söyleyeceğim şey bu değildi," diye karşılık verdim ve uzanıp çenesini tuttum. Yavaşça, bana bakması için onu geriye doğru yatırdım. Teni şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

"Öyle değil mi?" Robin'in dili tekrar dudaklarını ıslattı ve ben içimden inledim. Tanrım, onunla arkadaş olmak bir sabır dersi olacaktı.

Robin'in yanaklarının soğuktan başka bir şey yüzünden pembeleşmesini izlerken, "Çocuklarım için bunu yapmak istemen çok tatlı," dedim. İstemedenden de olsa çok etkileyiciydi. Bağımlılık yapıyordu.

"Öyle mi?"

"Evet," çenesini isteksizce bıraktım ve sanki onu bir arada tutan şey benim dokunuşummuş gibi sertleşti. *"Teşekkür ederim."*

Robin gözlerini kırptırdı, şaşırmıştı. Sanki en kötüsünü bekliyormuş ve şimdi bunu elde edemediği için ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi.

"Ben zehirliyim."

Daha önce söylediği sözler kafamın içinde uçuşuyor, bir sonraki sözlerimi çok dikkatli seçerken kalbimin onun için acımasına neden oluyordu.

Uykuya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Elli şekerleme. Yüz şekerleme. Hareket edişinde vahşi ve tokat gibi bir şey vardı, sanki kendini tamamen kontrol edemiyordu. Ama gözbebekleri anormal derecede büyümemişti, bu yüzden kafasının iyi olmadığını biliyordum ve sadece görünüşüne bakarak dinlenmeyi uzun zaman olduğunu söyleyebilirdim.

Belki de B&B bunu zorlaştırmıştır?

Bilmediğim bir yerdeyken uyumakta zorlanıyordum.

Miles'ın hâlâ okulda olduğunu, Bubba'nın da öyle olduğunu ve günün büyük bölümünde Robin'in yabancı bir yerde arkadaşsız, arabasız ve yapacak hiçbir şeyi olmadan tek başına kaldığını da eklersek, evet. Neden bana yapıştığını anlayabiliyordum.

Neden dinlenmekte zorlansın ki?

Sadece iki kez konuşmuş olmamıza rağmen -şimdi üç oldu- buradaki her şeyden daha aşınaydım.

"Erteleyemeyeceğim birkaç şey var," diye nazıkçe yalan söyledim, ona tekrar hayal kırıklığına uğrayacak zamanı vermeyecek kadar hızlı konuşuyordum. "Neden ben işimi bitirene kadar kanepeme uzanıp biraz kestirmiyorsun? Sonra gelip sana yardım edebilirim."

Dinlenmeye ihtiyacı vardı ve umarım onu kandırabilirdim.

"Kestirmek mi?" Robin bana şüpheyile baktı. "Ben küçük bir çocuk değilim." Ancak odanın arka köşesindeki tereyağı yumuşaklığındaki kırmızı deri kanepeye bakarken duyduğu özlem her şeyi anlatıyordu.

"İnan bana, bunu biliyorum." Göğsüne ve kumaşın arasından çıkan meme ucu piercinglerine baktım, nabzım gümbür gümbür atıyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? İşim bittiğinde bizi oraya götüreceğim."

Robin gözlerini kısarak bana baktı, sanki beni anlamaya çalışıyor ama başaramıyordu. Pes etmediğimde sadece içini çekti, masamdan bir gümbürtüyle kaydı ve kanepeye doğru ilerledi.

"Ayakkabılarını çıkarabilirsin," dedim ona ve kâğıtlarıma döndüm, o yanımdayken hiçbir şey yapmam mümkün olmasa da.

Uyluk kemiğini yere koydu, kanepeye uzandı ve savaş botlarının çok sayıdaki tokasına uzandı. *Tık, tık, tık*, kaydırarak açtı.

"Solundaki dolapta bir battaniye var."

"Bir battaniye," diye mırıldandı, kafası karışmıştı. Robin botlarını çıkardıktan sonra ayağa kalktı, çorapları vardı ve boyu eskisinden çok daha kısaydı. Bu haliyle biraz savunmasız görünüyordu ve o bana sırtını dönüp dolabı karıştırarak istediği şeyi ararken bakakaldım. "*Kargalar* mı?" Pembe kumaşı çizgi film kargalarıyla süslenmiş bir battaniye çıkardı.

"Jane'in en sevdiği hayvan."

"Harika, ben de." Bana sırtıttı ve tekrar kanepeye tırmandı. Battaniyeye sarılmış halde sırt üstü yatan Robin içini çekti.

"Açman gerekecek," diye takıldım ona ve Robin bunu yapmadan önce bir homurtu ile beni tersledi. Kendini yere bırakmış, gözlerini tavana dikmişti. Yanakları parlak pembeydi ama bana bakmak için başını çevirdiğinde dudaklarında memnun bir kıvrılma vardı. Gözleri şimdiden düşmeye başlamıştı.

"Noel saçmalıklarını sever misin?" Robin esneyerek sordu. Bana baktı, beklenti içinde bekliyordu.

"Elbette," diye yalan söyledim. Noel'i hiç sevmemiştim. Kutlardım çünkü bu bizim yaptığımız bir şeydi ve baba olduktan sonra çocuklarımın yoksun kalmasını istememiştim. Biraz Cimri olduğumu biliyordum ve bunun diğer herkes için tatilleri mahvetmesini istemiyordum.

"Gerçekten mi?" Robin canlandı, uyku sersemliği biraz azalmıştı. Gözlerini zorla açmaya çalışarak hızla kırıştırdı. "Çünkü tiyatrodaki Noel filmlerinin gösterildiği matine yapıyorlar. Ben de gitmenin eğlenceli olabileceğini düşündüm."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Kulağa eğlenceli gelmiyordu. Çocuklarım ısrar etmedikçe film izlemedim. Hiç hoşlandığım bir şey değildi.

"Bir de market olayı mı var? Eğlenceli olabileceğini düşünmüştüm." Robin yine esnedi, sonra uykulu halinin ihanetine uğramışçasına kaşlarını çattı. "Ve kızak." Sözleri şurup gibi ve yavaştı. "Vay anasını. *Hep* kızakla kaymak istemişimdir."

"Seninle bu şeylere gelmemi ister misin?" Merakla ona baktım.

"Yani..." diye omuz silkti - bu hareketin onun imzası olduğunu anlamaya başlamıştım. "*Sen...* onlara gitmek istiyor musun?" Dudağını ısırdı. "Benimle mi?"

Sorusuna cevap vermek yerine, çünkü oldukça yüklü hissettirdi, "Neden ben?" diye sordum.

Robin kaşlarını çattı, battaniyesini çenesine yaklaştırarak bana baktı. Genç görünüyordu. Bu zor *değildi* çünkü gençti. Benim kırk beş yaşımdan çok daha gençti. Muhtemelen hâlâ otuzlu yaşlarının başındaydı. Muhtemelen otuz üçünü bir gün bile geçmemişti.

Neden kendisinden neredeyse on yaş büyük, huysuz ve sıkıcı bir adamla takılmak istediğini anlamıyordum. Benimle çıkmak istemiyordu. Bunu anlıyordum. Ama az önce teklif ettiği kadar masum bir şekilde birlikte vakit geçirmek istemesi bile hiç mantıklı değildi.

En azından... ta ki o tekrar konuşup duvarlarımı tamamen yıkana kadar. Robin basitçe, "Senden hoşlanıyorum," dedi.

Ben de bunun yeterli bir cevap olduğunu düşündüm.

five

ROBIN

Ben Montgomery çok komikti. Otoriter, uzun boylu ve ne zaman sinirlense seğirmeyi bırakmayan tek kaşlıydı. Uykumdan sonra ve günlük Ben-a-dryl dozum sayesinde - lanet olsun, Ben'i ve sondajı aynı anda düşünmemeliydim - kendimi *çok* daha iyi hissediyordum.

Belli ki bir dahiydi.

Ayrıca nasıl belalı bir kaneye alınacağını da biliyordu.

Ben'i ektiğim zaman - istediğim şekilde değil, lanet olsun - ve ofisine aklımı bir şekilde geldiğim zaman arasında iki uykusuz gece daha olmuştu. Ve o iki gece bana cehennem azabı gibi gelmişti.

B&B'deki kokuşmuş yaşlı kadın odamda bana arkadaşlık edecek tek şey yine sararmış çiçekli bir yorgan ve kendi varoluşsal korkumdu.

Miles okula geri dönmüştü. O bir resim öğretmeni, bunu çok sevimli ve çok uygun buldum. Onun dev cüssesini sızıntı yapan burunlu, krayon kullanan hobbitlerle dolu bir sınıfın önünde dururken hayal etmeye bayılıyordum. Bahse girerim şimdiye kadar sahip oldukları en iyi resim öğretmeni, şanslı küçük pislikler.

Çocukluğumda onun gibi bir öğretmeni olmadığını emindim. Tek istisna belki müzik öğretmeni.

Oldukça iyiydi.

Kahretsin, uzun zamandır onu düşünmemiştim.

Artık otuz üç yaşımdaydım ve bu yaşlılık sayılmayabilirdi ama yıllarımı bu şekilde kullandığım kesindi. Her biri binlerce ton ağırlığındaymış gibi, çünkü bazen öyleymiş gibi hissediyordum.

Üzgün bir çuval olmak istemediğimden ve Ben'in kaşlarının yeniden seğirmesini istediğimden, kışına bir şaplak attım. İrkildi ve omzunun üzerinden bana baktı. Yanlışlıkla devirdiğim kemik yığınının üzerine eğilmişti, dizlerinin üzerindeydi çünkü çömelmenin sırtını rahatsız ettiğini söylemişti.

Bunu bana neden söylediğinden emin değildim ama yine de takdir ettim.

"*Robin.*" Ben adımı bir cümleymiş gibi söyledi, kızgınlık ve Ses tonuna eğlence karışmıştı.

"Sana hiç kışının inatçı olduğunu söyleyen oldu mu?" Kışına tekrar şaplak atarak sordum. Plastik kemik çok tatmin edici, içi boş bir güm sesi çıkardı. Çok sert vurmamaya dikkat ettim. Şimdi sırtından bahsettiğine göre, onu incitmekten .

"Hayır." Durakladı. "Neden?" Ben'in sorusu çok kuruydu, sanki ben daha söylemeden ne olacağını biliyordu.

"Çünkü bir türlü bırakmıyor."

Thwack.

Lanet olsun. Sallanıyordu bile.

"Eğer bana bir daha vurursan sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın." Kahkahalarını duyabiliyordum, bu yüzden onu çok ciddiye almadım.

"Evet, evet. Sözler, sözler." Kemiği avucuma vurdum, o özenle küçük plastik parçaları tekrar bir araya getirmeye başlarken onu şimdilik yalnız bıraktım. Yolu yarılamıştı ve ben bunun bitmesini istemiyordum.

Belki onu daha fazla tokatlarsam bana zaman kazandırır?

Yukarı yalnız çıkmak istemedim. Yatağımın üzerinde bir top gibi kıvrılıp Miles'in işten çıkıp benimle vakit geçirebileceği saatleri saymak istemiyordum. Bugünlerde her zaman üzerimde asılı duran yaklaşan kıyamet hakkında çok fazla düşünmek istemiyordum.

Ülkenin öbür ucuna uçmuştum ama yine de kalbime yapışan kapkara korku gölgesinden kaçacak kadar uzaklaşamamıştım. Sözleşmemin bitmesine iki aydan az bir süre kalmıştı ve sözleşmeyi yenileme fikri bile ölmek istememe neden oluyordu.

Gerçek şu ki, Ben'e ofisinde onu ziyaret etmeden önce *gerçekte* neler olduğunu anlatmamıştım.

Siyah noktalar gördüğümü bilmesine gerek olmadığını düşündüm. Dünyanın yüzdüğünü ve yüzdüğünü. Matilda'nın eskimiş Cadılar Bayramı dekorundan geriye kalanlara hayranlıkla bakarken dizlerimin büküldüğünü ve bana bakan plastik bir kafatasıyla toz içinde uyandığımı.

Birileri görmeden önce olabildiğince hızlı bir şekilde kendimi yerden kaldırdım - dedikodu değirmeninin bu boku burada yiyeceğinden hiç şüphem yoktu. Belki paparazzilerin evde yapacağından farklı nedenlerle ama yine de. İstediğim son şey buradayken bana *acınmasıydı*. Bunun gelmiş geçmiş en iyi Noel olmasını istiyordum.

Şimdiye kadarki en iyi Noel olması .

Daha önce yaşadığım hiçbir Noel'e benzemiyordu.

Ayrıca, doktorum şehirdeki hayatımın stresinden uzaklaşmanın bana büyük olasılıkla yardımcı olacağını söylemişti. Bu da mantıklıydı. Strese bağlı uykusuzluk diye bir şey var mıydı? Ve teorisi mantıklıydı.

Ama üç gündür buradaydım ve *hâlâ* uyuyamıyordum.

Ben'in kişisel alanına girmediğim sürece.

Elbette... Ben'in kışını tokatlamak " Geçmiş En İyi Noel" planımdan bir sapmaydı, ama iyi bir sapmaydı - resmi programıma bile ekleyebileceğimi düşündüğüm kadar iyiydi. "Robin'in Mükemmel Noel Yapılacaklar Listesi" resmen bir madde daha uzamıştı. Ayrıca, o kalın kalçalarla oynamama rağmen *hâlâ* tüm kalbimle güzel listeye giden yoldaydım. Ve *bu* hala hedefime doğru ilerliyordu.

Kesinlikle kendimi duygularımdan uzaklaştırmaya çalışmıyordum. Hayır. Kesinlikle olmaz. Hayır.

Kemiği Ben'in kışına tekrar sapladım. Sadece ne yapacağını görmek için.

Çünkü beni tehdit etmişti. Ve ben de bunu yapmasını istedim.

Belki de ayağa kalkıp beni kovalardı. Bilemiyorum. Kemiği arkadan tutup kışımı kızarana kadar tokatlar mıydı? Bu da kulağa eğlenceli geliyor.

Ama o...yapmadı.

Bunun yerine sözünü tuttu ve kesinlikle hoşuma gitmeyen bir şey yaptı.

Beni *görmezden* geldi.

"Ben," dedim bir dakikalık sessizlik ve dört şaplaktan sonra. "Ben." *Şaplak, şaplak. "Ben." Allah kahretsin. Lanet olsun. Hay sikeyim. Nasıl*

Beni zaten bu kadar iyi tanıyor muydu? Hiç mantıklı gelmiyordu. O lanet olası bir yabancıydı. Bundan nefret ediyordum. "Ben?" Tekrar denedim.

Bu sefer kıcına şaplak atmadım.

Bu kötü hissettirdi.

Nefret ettim.

Kemik içi boş bir gümbürtüyle yere düştü ve titredim, soğuk aniden daha soğuk hissettirdi.

"Şimdi uslu duracak mısın?" Ben sonunda sessizliği bozarak sordu. Gerçekçi olmak gerekirse *o kadar* uzun sürmediğini biliyordum. Belki en fazla iki dakika. Ama cildim sürünüyormuş gibi hissediyordum, göğsüm çok sıkıydı ve ellerim titriyordu.

Hasta ve mutsuz, kollarımı kendime sıkıca sararak başımı salladım. Başımı salladığımı görüp görmemesinin önemli olmadığını düşünerek Ben'e bakmadım.

Bu artık eğlenceli değildi.

"Oh," Ben'in sesi sıcaklıkla doluydu, alçak, gürültülü ve yumuşaktı. "*Çok* özür dilerim."

Ona bakamadım.

Ya da muhtemelen ağlamak gibi aptalca bir şey yapardım. Bu saçmalık için çok yorgundum.

"Robin," Ben sessiz bir iniltiyle yerdeki yerinden kalktı. Kirpiklerimin arasından ona bakarken yüzünü buruşturarak sırtını uzattı. "*Buraya gel.*" Bana elini uzatırken dizlerindeki kiri bile temizlemedi.

Ve acınacak halde olduğum için, incinmiş duygularıma rağmen ona tutunmam sadece iki saniye sürdü. Ben'in elleri benimkilerden daha büyük ve daha sıcaktı. Bunu daha önce de düşünmüştüm - havaalanında el sıkıştığımızda. Piyano elleri vardı. Parmakları uzun, hünerli ve dikkatliydi.

Benimki kıyaslandığında daha sertti. Gitar nasırları kesinlikle yardımcı olmadı.

"Bana bak," Ben'in sesi nazikti ve söyleneni yaptığımda dudaklarım titredi -sonunda, *mutsuz* bir şekilde bakışlarıyla buluştum.

Gözleri sıvı karameldi, bir şenlik ateşi kadar sıcaktı.

Kendimi hâlâ küçük, sefil ve üşümüş hissetsem de onlara bakmak omurgamda bir ürperti yarattı.

"Özür dilerim," dedi tekrar, bu sefer daha da nazikti, çok açık bir şekilde samimiydi. Koyu renk kirpikleri dalgalanarak yanaklarına gölge düşürdü. "Özür dilerim."

Huysuz kaş seğirmesi eksikti. Ne kadar olsam da sinirlenmemişti. Ve gerçekten üzgün görünüyordu. "Bunu yapmamalıydım." "Çok kabaydı," dedim ona, sesim boğuk çıkmıştı. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. İstemediğim zamanlarda bile bana dürüstlük ilhamı veriyor gibiydi. için.

"Çok kabaydı," diye kabul etti ve elimi . "Bunu bir daha yapmayacağım."

Sarsılarak başımı salladım, vücudumdaki gerginlik biraz yatıştı.

"Bunu neden yaptın?" Sordum çünkü bana sessiz davranmasının kasıtlı olduğunu biliyordum. "Kaba olduğunu bilseydin."

Bunu neden yapıyorsun?

Senin sinir bozucu olduğunu düşünecek.

Bunu neden bu kadar büyütüyorsun? Şaka yapıyordu.

Ben başını yana eğdi, kumral saçlarından koyu bir tutam alnına düştü. Güneş onu arkadan aydınlatıyor, çenesinde dans ediyor ve onu bir melek gibi bir hale ile boyuyordu. Hava artık batıyordu, güneş B&B'nin dağınık bahçesinin arka tarafındaki ağaçların altında batarken sonbahar soğuğu içeri süzülüyordu.

Buraya yıllardır kimse bakmamış gibi görünüyordu. Çitin boyası soyulmuş. Normalde süslemelerin bulunduğu kulübe yarı çürümüşü. Aptal değildim. Matilda Deed'in burayı her zaman tek başına işletmediğini biliyordum ve alt kattaki salonun şöminesini kaplayan fotoğraf çerçevelerine bakılırsa, Bay Deed'in ölümü onun kalbini çok daha fazla acıtmıştı.

Her yerde boş delikler vardı. Muhtemelen eskiden yaptığı şeyler. Artık onu düşünmeden yapamayacağı şeyler. Tıpkı benim annemi düşünmeden limonlu kurabiye yiyememem gibi. Bana gülümsediği tek zamanı, benden nefret ettiğini anlayamayacak kadar küçük olduğum zamanları.

Ben düşünürken Ben sessizdi, sanki gözlerimin tekrar onunkilerle birleşeceği ve tüm dikkatimin onda olacağı anı bekliyordu.

düşmek istememiştim.

Onu daha önce konuyu saptırma eğilimim olduğu konusunda uyarmıştım ve görünüşe göre aynı şey benim düşüncelerim için de söylenebilirdi.

Ben'in gözleri, *işte* dedi.

olmadığını söylediler.

Beni bağışlayın mı dediler?

Ve o bana öyle bakarken... bakmaması imkansızdı.

İç

n. "Küçükken birbirimizi oyalamak için sık sık çocuk oyunları oynardık.

"Ben avucunu benimkini ısıtarak açıkladı. Elini çekmemişti, ben de benimkini çekmedim. Dokunulmak çok iyi hissettiriyordu. "Senin sataşmalarına, bana vuran Trent olsaydı vereceğim tepkiyi verdim."

Başımı salladım çünkü bana küçük kardeşi gibi davranması *tuhaf* hissettirse de bu mantıklıydı.

Bu beni neden garip hissettiriyor?

"Bunu yapmamalıydım," diye ekledi Ben, yumuşak bir sesle. "Bunun seni bu kadar üzeceğini tahmin etmemiştim."

Kalbim çırpındı.

"Beni affediyor musun?" Ben elimi sıkıca tutarak sordu.

Başımı salladım, üzerimdeki ağır yük kalkmıştı. "Bir dahaki sefere bana pislik de," dedim ona. "Ben gerçekten..." Nefesimi içime çektim. "Bundan gerçekten nefret ediyordum."

"Not edildi."

Ben beni isteksiz görünüyordu ve nedenini bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, biliyordum.

Muhtemelen ona ne kadar çok istediğimi görebiliyordu.

"Sana vurduğum için özür dilerim," diye ekledim çünkü öyleydim.

"değil," diye Ben, sesi aynı. "Beni test mi ediyordun?" "Seni sınamak mı?"

"Nasıl tepki vereceğimi görmek için mi?"

Yaptığım şeyin bu olduğunu fark etmemiştim. Belki bir bakıma öyleydi. Belki de hayatımda yeterince yanmışım ve Ben'in de bunu yapıp yapmayacağını erkenden anlamak istemişim.

"Belki mi?"

"Ah." Ben'in sesi sessiz bir gümbürtüydü ve yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı. "Umarım geçmişimdir."

"Sen yaptın."

Görmezden gelinmek hoşuma gitmemişti. Ama sesini ya da ellerini kaldırmamış olması benim için çok şey ifade ediyordu. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de düşüncesizce davranmayacağını bildiğim için kendimi daha güvende hissediyordum.

Belleville alternatif bir boyut gibiydi. İnsanlar burada benim net değerimi bilmeden iyi davranıyorlardı. Bana gülümsediler. Beni selamladılar. Onlar

Büyük partiler düzenler, atıştırmalıklar ve ikramlar getirirlerdi; yemek pişirmek, giyinmek ve sırf bir yabancıyla tanışmak için evden çıkmak için zaman ayırırlardı.

Miles'in buraya uyum sağlamasına
şaşmamalı. Ama ben... Şey... Ben o
kadar emin .

Ben ve benim birçok ortak noktamız var gibi görünüyordu.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, o da benim gibi dışlanmış biriydi. Bu pitoresk yerin beklediği kalıplara asla tam olarak uymuyordu. Bu karşılaşma bunu kanıtladı. Diğer Bellevillalılar gibi yumuşak olabilirdi ama onun da bir omurgası vardı. Ve tuhaftı, iyi anlamda.

Benden *hoşlandı*.

Tamamen normal bir şey yaptığı için ona çıldırdıktan sonra bile - kışını defalarca tokatladım ve kayıp bir köpek yavrusu gibi onu işe kadar takip ettim.

Kahretsin, neden ona kemikle vurdum?

Kanepesinde uyuduktan sonra kendimi ne kadar iyi hissettiğimin bir kanıtı olarak pişmanlık bile duyabiliyordum. Genelde günler geçtikten sonra utanç duygusu yerleşir ve davranışımın ne kadar tuhaf olduğunu fark ederdim.

Ve şimdi yine garip bir şekilde sessizdim. Lanet
olsun, Robin.

Ben benim yürüyen bir kırmızı bayrak olduğumu nasıl fark etmedi?

Biri bana uzun süre nasıl katlanabilir?

İyi bir günümde bile "çok fazlaydım" ve son zamanlarda o kadar çok günüm olmamıştı. "Robin," Ben'in sesi sessiz bir mırıltıydı ve içimde dönüp duran

Düşünceler. Sıcak bir şey yanağımın kabuğunu okşadı ve irkilerek sarsıldım. "Sen..." Sıcak, sıcak, sıcak, Ben'in eli yanağıma bastırdı, parmakları şakağımı okşadı. Lanet olası Kocaayak elleri.

"Ben mi, *ne*?"

Ben'in sesi tereddütlüydü.

Yavaşça zihnim şimdiki zamana geri döndü. Ben'in şekerleme rengindeki bakışlarına ve batan güneşin saçlarını Noel kurdelesini gibi aydınlatmasına, ustaca şekillendirilmiş saç tellerinin kenarlarını çerçeveleyen karla kaplı çam ağaçlarına odaklandım.

"Özür dilerim, sormak üzere olduğum şeyin son derece rahatsız edici olduğunu fark ettim." "Oh."

"Bu benim içimdeki psikolog. Okulun en sevdiğim kısmı buydu. Onu kapatmakta zorlanıyorum."

"Hannibal Lecter gibi," diye mırıldandım düşünmeden. Ben gözlerini kırıştırdı. Sonra ciddi ifadesi kırıldı ve başını sallayarak güldü.

"Evet," diye kabul etti. "Hannibal Lecter gibi."

"NBC'mi yoksa *Kuzuların Sessizliği* mi?" "NBC, tabii ki."

"Çok eşcinsel bir seçim yaptın Ben," diye mırıldandım, yeniden ısınıyordum.

"Başka bir seçenek var mı?"

"Yani Anthony Hopkins tam bir çerez," diye karşı çıktım. Sonra o hafta başında Ben hakkında aynı şeyi düşündüğümü fark ettiğimde yanaklarım ısındı. Avuç içi yanağımdan hiç ayrılmadı, bana sırtırken parmakları tenimde dikkat dağıtıcı desenler çiziyordu. Böyle eğilmeye devam ederse sırtını incitecekti.

Ben, "Anthony Hopkins inanılmaz yetenekli bir aktör," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

"*Ve* tam bir atıştırılmalık." Masumca göz kırptım. Ben'in gülümsemesi yine büyüdü, gözlerinin kenarları kırıştı. Garip bir şekilde, o zamanki en yaşlı haline benziyordu. Bebek gibi bir yüzü mü vardı? Çoğu zaman benim yaşıma yakın görünüyordu. Şakaklarındaki griler ona ihanet ediyordu elbette, ama yine de. Çoğunlukla, yıllar görünmüyordu.

Ama artık vardı, zaten etkileyici olan gözlerinin her bir muhteşem kırışıklığında yazılıydı. Gülme çizgileri. Bunlar gülme çizgileriydi. Ve onlar... kahretsin. Ben Montgomery hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Ve kırk küsur yıldır hiç o zamanki kadar güzel olmamıştı. (Evet, Miles'a kaç yaşında olduğunu sormuştum. Belli ki ona bir sürü soru sormuştum).

"Söyle Ben," diye mırıldandım. "Onun tam bir çerez olduğunu söyle." "Lütfen bana bunu yaptırma," diye güldü Ben.

"Korkak," dedim.

"Erkeklerimi çok daha az *korkutucu* seviyorum," diye homurdandı Ben. "Ve bana *çok* iyi bir zevkim olduğu söylendi."

"Bunu size kim söylediye muhtemelen Anthony Hopkins'in lezzetli olduğunu düşünmüyor. Bu yüzden de tatsızdır."

"Aman *Tanrım*." Ben kıkırdarken başını geriye attı ve bulutlu gökyüzünden sabır ister gibi başını salladı. Bu benim yanımda aynı tonda söylediği ikinci "Yüce İsa" idi ve sanki bir ödül kazanmışım gibi hissettim.

Bu gece kar yağacak ve Belleville'in sessiz sokaklarını yumuşak beyaz bir örtüyle kaplayacak gibi görünüyordu.

Bu beni garip bir şekilde heyecanlandırdı.

Mevsimin ilk kar yağışı olacaktı. Gerçekten gördüğüm ilk gerçek kar. Filmlerdeki gibi, bilirsiniz? Çam ağaçları ve dağlarla birlikte. Ağaçlar hala sonbaharın ateşli tonlarına boyanmışken.

Hayatım boyunca bunun bir şey olacağını hayal ettim. Kar yumuşak olur muydu?

Çok yumuşak görünüyordu.

Soğuk olur muydu? Hayal etmesi zordu.

Çocukken ara sıra kar görmüştüm. Ama dışarı çıkmamıza pek izin verilmezdi. Ve boşlukları doldurmak için hep hayal gücümü kullanırdım.

Hayatım boyunca o büyük kar fırtınalarından birini hayal etmiştim. Kapılara yığılan türden. Ayaklarınızın altında çıtırdayan türden. Tehlikeli olduğu kadar huzurlu da olan türden.

Ama şimdi Ben'in kahkahasını duyduğuma göre, karın güzelliğinin onunla kıyaslanamayacağını hissediyordum. Gülme çizgileriyle değil. Yüzünün buruşması bile başlı başına bir mucizeydi.

"Her zaman söyleyecek bir şeyin var," Ben sevincini gökyüzüyle paylaşmayı bırakıp bana geri verirken gözleri dans etti. Sesi bundan memnun olmuş gibiydi ki bu da başka bir sürprizdi.

"Trashmouth," diye mırıldandım. "Ne?"

"Küçükken diğer çocuklar bana böyle seslenirdi. Bu yüzden sahne adım bu." Ben beni yine psikanaliz ediyormuş gibi düşünceli bir şekilde mırıldandı. Yüzümdeki sırtış ve gözlerimin etrafındaki gerginlikle ilgili anıları kilitliyordu, böylece daha sonra açabilecek ve yapış yapış kısımlara doğru inebilecekti.

Bana büyüleyici bulmuş gibi baktı. Bundan hoşlanmamam gerekirdi ama hoşlandım.

"Bana sorunu sor," diye mırıldandım, elim onun sırtını kavrayacak şekilde yukarı kalktı, olduğu yerde kalmaya zorlamak için. "Sormak istemediğin istilacı soruyu."

"Gerçekten mi?" Ben'in gözleri büyüdü, kaşları kalktı.

"Elbette." Bu bir güven egzersiziydi. Bu da terapistimin tatildayken yapmamı şiddetle tavsiye ettiği bir şeydi.

Tatillerde. Ben ona verdiklerimi basına götürebilirdi. Sözlerimi çarpıtabilir ve beni incitebilir.

Ama yapacağını düşünmemiştim. Bu kadar basit.

"Çocukken sık sık görmezden gelinir miydin?" Ben gergin bir ifadeyle sordu, sanki beni üzmekten hâlâ korkuyormuş gibiydi.

Miles hastayken yanında oturduğum, saçlarını geriye taradığım, hiç gelmeyen yardımı beklediğim anılar su yüzüne çıktı. Kumdan kaleler yapmak için saatler harcadığım, ancak annem dönüp bakmadan önce dalgaların onları devirdiği anılar.

"Evet," diye itiraf ettim ve olması gerektiği gibi acımadı.

Çünkü belki o zaman görmezden gelinmişim ama Ben şimdi bana bakıyordu.

Ben buradaydım, kar yağacaktı ve Ben'in elleri yemek tabaklarından daha büyüktü; yani üzülmeye gerek yoktu.

"Ben'in başparmağı elmacık kemiğimi okşadı, ben de mırıldandım ve elinin tersini sıkarak karşılık verdim. "Hiçbir çocuk görmezden geldiğini hissetmemeli. Özellikle de senin kadar değerli bir çocuk."

"Bu eski bir haber." Soğuk ve ıslak bir şey şakağıma doğru süzülürken gözlerim kapandı. Ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü; yağmurdan daha hafif ve bir şekilde daha yumuşaktı. Serin. Kar.

Bir *kar tanesi*.

"Kahretsin!" Gökyüzüne bakmak için başımı geriye atarken Ben'in elini hiç düşünmeden yanağımdan çektim. "Kar yağıyor!"

"Eski bir acı olması seni hâlâ incitmediği anlamına gelmez," diye sessizce karşı çıktı Ben. "Olursa sorun değil. Ve seni bir daha asla görmezden gelmeyeceğime söz veriyorum-"

"Aman Tanrım, *kardan adam* yapacağım." Heyecanla Ben' göğsüne bir tokat attım, bu sefer yanlışlıkla geri savurdum, çünkü olacakların hayalleri kafamın içinde dans ediyordu. "*Aman Tanrım,*" diye tekrarladım, heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplayarak. "Aman Tanrım. Kızakla kayabilirim!" Kahretsin. "Bana bir kızak lazım. Kızak nereden alınır? Bunun için bir dükkan var mı?"

Ancak bu heyecan kısa sürdü çünkü Ben'in dikkatini başarılı bir şekilde işinden uzaklaştırdığımı fark ettim - ve şimdi kar yağıyordu - ve şimdi iskeleti bitirebilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Sönerken, karın muhtemelen içeri girmek anlamına da geldiğini fark ettim. Ve umduğum gibi kızak değil. Ve kesinlikle kardan adam da değil.

Ve... bu aynı zamanda artık Ben yok demekti.

Lanet olsun.

"Güneyli olduğunu unutmuşum," diye mırıldandı Ben düşünceli bir şekilde, beni sevgiyle izliyordu. Ancak çok uzun süre baktığına karar vermiş gibiydi, çünkü soğuk, yapraklarla kaplı zeminde dizlerinin üzerine çöktü ve tekrar iskelet üzerinde çalışmaya başladı. Sanki kar yağmıyormuş gibi. Koyu kıızıl saçlarının arkasına küçük beyaz lekeler düşüyordu.

"Ne-"

"Pek aksanın yok. Kardeşin gibi değilsin."

"Sadece azgın olduğumda," kaşlarımı salladım ama seksi tek cümlem onun için boşa gitmişti.

Doktor Ben dönmüştü.

"Sen hiç kar görmedin mi?" Ben kemikleri birleştirmeye devam ederek sordu.

"Ben gördüm." Gözlerimi devirdim ve ellerimi sıcak tutmak için koltuk altlarına soktum. Ben'in eli yüzümde değilken hava soğuktu. Yanaklarımda birkaç kar tanesi daha eridi. "Sadece bu şekilde değil. Canlı. Gerçekten düşerken. Dokunabileceğim bir yere."

Ayaklarım çimenlerde çitirdayarak mutlu bir jig daha yaptım.

"Gerçekten hiç kızak kaymadın mı?" Ben sordu. Ya ben deliriyordum ya da o daha önce olduğundan üç kat daha hızlı çalışıyordu. *Tık, tık, tık*. Kemikler tekrar yerine oturdu.

"Hayır. *Pshh*. Keşke öyle olsa. Bu benim 'Mükemmel Noel Yapılacaklar Listemde' bir numara."

"İster misin?" Ben'in sesi uzaktaydı, sanki çoktan ileriye planlıyormuş gibiydi. *Tık, tık, tık*.

Şu anki hızına ve hâlâ konuşmayı sürdürebiliyor olmasına bakılırsa, Ben Montgomery daha önce oyalanıyordu. Tıpkı benim yaptığım gibi.

Lanet olsun.

Kalbim deli gibi atıyordu.

"Kızakla kaymak *ister* miyim? Tabii ki evet."

Ben durakladı, tekrar konuşmadan önce tam otuz saniye sessiz kaldı. "Her kar yağdığında tüm Montgomery'ler Knoll parkında toplanır. ve kızakla kaymaya gidelim," diye Ben sanki bu bir gerçekmiş gibi beni bilgilendirdi. *Tık, tık, tık*. Ve birden iskelet, yanımda taşıdığım uyluk kemiği dışında, tekrar çalışır duruma geldi. Ayaklarımın dibinde duruyordu ve Ben onu almak için döndü, yerine oturtmadan önce gereğinden biraz daha uzun süre oyalandı.

Ayağa kalktı, iskeleti sehпасına geri astı ve bana döndü.

"Bu harika," diye yineledim, biraz geç kalmıştım çünkü lanet olsun. Adam bir dâhiydi.

"Gelmek ister misin?"

"Her zaman gelmek istiyorum," diye şaka yaptım - sonra kızardım çünkü söylediklerimi durduramayacak kadar geç fark etmişim. "Yani, evet. Lütfen, Sör Bennington. Klanınızla birlikte kızaklarınıza binmeme izin verin." Onu selamladım, sonra emirlerini bekledim. "Knoll Parketh'in nerede olduğunu bilmiyorum ama bulacağım." Bir aptal gibi etrafımda döndüm, ağaçların arasından ve pansiyonun yanındaki yolu süsleyen binaların yanından bahsettiği büyülü kızak parkını görmeye çalıştım.

Ben'in gözleri eğlenceyle dans etti. "Önce seni besleyeceğim."

"Boo," diye iç çekerek karşılık verdim.

Ah. *Boo!*

İşte bu onu korkutmak için eğlenceli bir yol olurdu. K.I.S.S. Basit tut, aptal. Ve tüm bunlar.

Miles bana bu yılın mevsim normallerinin dışında soğuk olduğunu söyledi. Geçen yıl soğuklar Aralık ayına kadar vurmamıştı. Yardım edemedim ama sevindim. Sanki dünya bana hayallerimdeki beyaz Noel'i yaşatmayı planlıyormuş gibi hissediyordum. Ve Ben Montgomery ihtiyacım olduğunu bilmediğim Noel cini gibiydi.

six

BEN

Robin'pansiyonun ön kapısına doğru götürürken, "Yukarı çık ve en kalın giy," dedim. Matilda ön tezgâhın arkasındaydı, elinde bir kitap -benim kitabım- vardı. İçeri girdiğimizde başını kaldırdı, kaşlarını bize doğru kaldırdı, sonra oflayıp pufladı ve kitabına geri dönebilmek için bize sırtını döndü.

"Sahip olduğum en sıcak şey bu," dedi Robin, sanki kendisine ihanet etmiş gibi, yere kadar uzanan pamuklu ceketine kaşlarını çatarak.

Doğru.

Los Angeles'ta yaşıyordu.

Adamın doğru dürüst kışlık giysisi olduğundan bile şüpheliydim. "Kazak getirmedi mi?" Gözlerimi kırıştırdım, kafam karışmıştı. Vermont'a kim gelir de kazak getirmez?

Aslında ondan on dakikalığına kurtulmam gerekiyordu. Bunu yapmazsam, ailemi arayıp yardımlarını isteyecek zamanım olmayacaktı. İkizler annemle birlikteydi, yani bu yeterince kolaydı. Ama yalanımı inandırıcı kılmak için herkesin yardımına ihtiyacım vardı.

Tanrım, neden Robin'e Montgomery'lerin her kar yağdığında bir araya geldiklerini *söylemiştim* ki? Neden daha kolay başarılabilir bir şey söyleyemedim?

Bunu gerçekleştirmek için sahip olduğum her dakikayı kullanmak zorundaydım. Ve o zaman bile, kardeşlerimden herhangi birinin müsait olup olmayacağından emin değildim.

Trent ve Miles muhtemelen. Eminim ikisi de Robin'le vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorlardı. Ama Paxton? O bir . Ve kasaba sınırları içinde yaşayan sadece bu ikisi vardı. Diğerleri... evet. Bunu başarabileceğimi sanmıyordum. Başa çıkmam gereken çok fazla çocuk var.

Ama... Trent ve Paxton yeterliydi, değil mi? İki kardeşim gelseydi yine de gerçekçi olurdu.

Evet.

Evet.

Mükem

mel.

Robin'in omuzlarını hafifçe iterek, "Yukarı çık," diye mırıldandım.

"Ama sahip olduğumu sanmıyorum-"

"*Kontrol.*" Belki de kürek kemikleri üzerinde biraz fazla oyalandım ve onu bir kez daha şakacı bir şekilde ittim. Robin güldü, muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla tökezledi. Gözlerim kısıldı ama söyleneni yapıp süslü ahşap merdivenden yukarıya doğru tepinmeye başladığı anda endişelerim plan yapmaya yöneldi.

Korkuluklardan Cadılar Bayramı süsleri sarkıyordu. Bazı ampuller yanmış olsa da usulca parlıyorlardı. Muhtemelen bu süsler benim kadar eski olduğu içindi. Ya da yakın.

"Başka neye bakmalıyım, Ben-evolence'ınıza mı?" Robin şaka yaptı.

"Uzun, sıcak çoraplar." İstesem de yemi yutmadım. "Eldivenler. Sıcak tutan kazak bulamazsanız, birkaç gömleği üst üste giyin. Her şey kot pantolondan iyidir."

"Bunların hiçbirini bulamayacağım," diye güldü Robin ama yine de söyleneni yaptı, merdivenlerden yukarı doğru sola devam etti ve odasına doğru gözden kayboldu.

Gözden kaybolur kaybolmaz ileri atıldım ve Matilda'nın masasına doğru koşmaya başlamadan önce iyice uzaklaştığından emin olmak için tırabzanın arkasından baktım.

"Eğer aşağı indiğinde içeride olmazsam, dikkatini dağıt." Gergin bir şekilde tahtanın kabağına vurdum, beni duyabildiğinden emin olmak için eğildim. "Lütfen?"

Matilda kitabının sayfalarını yavaşça çevirdi. Omzunun üzerinden bana kuşkuyla bakmak için döndü, ama dudakları kıpırdadı - bunun evet anlamına geldiğini varsaydım.

Mükemmel.

Dışarıda, duyulmayacak kadar uzakta hızla yürürken telefonumu çıkardım. Soğuk vurdu, merdivenlerin dibinde beklerken bir kar tanesi yanağımın kabuğuna kondu, kalbim çarpıyordu.

"Topla, topla, topla." Endişeyle ayağımı arnavut kaldırımına zemine vurdum. Botumun yanında turuncu bir akçaağaç yaprağı vardı ve onu almak için dikkatlice eğildim, daha sonra kızlara vermek üzere cebime attım.

Telefon çaldı.

Ve çaldı.

Ve-

"Ben?" Annemin sesi şaşkın bir tını ile bağlandı. "Her şey yolunda mı?"

Elbette bunun alışılmışın dışında olduğunu biliyordu. Son iki yıldır, her Çarşamba saat tam yedide onu arar ve kızları almaya gittiğimi bildirirdim. Bir rutinimiz vardı.

Saat neredeyse beşti. Beni, rutinlerimden çok nadiren saptığımı bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Yardıma ihtiyacım var," diye ağızımdan kaçırdım. "Fazla zamanım yok, o yüzden bana soru sormayın."

"Tamam, tatlım." Sesi endişeliydi. "Ciddi bir şey mi?" Hemen bana bir soru sordu.

"Ne?" Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. Sonra dikkatimi çoktan görevimden uzaklaştırdığını fark ettim. "Hayır. Ciddi bir şey değil. Öyle olması dışında. Yani *çok* ciddi," diye düzelttim. "Çünkü Robin hiç kızakla kaymadı ve ben de ona yalan söyleyip kar yağdığı için Knoll Park'ta buluşacağımızı söyledim. Bu bir çeşit gelenek. Her zaman yaptığımız bir şey."

"Ben-"

"Trent ve Paxton'ı arayıp onları da gemiye almam gerekiyor. Ama Robin aşağı gelmeden önce zamanım . Sizinle parkta buluşmadan önce onu doyurmak ve düzgünce giydirmek için bir buçuk saatim olduğunu tahmin ediyorum. Düzenlemek için yardıma ihtiyacım var. Lütfen."

Annem güldü, neşeli ses beni tepeden tırnağa ısıttı. "Pekâlâ," diye mırıldandı, belli ki eğlenmişti. "Bir soru soracağım."

"Ne?"

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama Robin'in dışarı çıkıp olanlara kulak misafiri olmasından korkuyordum.

"Ona neden yalan söyledin?" diye sordu. Tekrar yalan söyleyecek vaktim yoktu, bu yüzden ona sadece gerçeği söyledim. Çünkü o her zaman benim en yakın sırdaşım olmuştu ve dünyada duvarlarımın olmadığı biri varsa -tamam, tek bir duvar, tekil olarak- o da annemdi.

"Ondan benimle *yalnız gelmesini* isteyemezdim. Bebek adımları. Bebek adımları atmalıyım. Onu korkutup kaçırmak istemiyorum. Onu varlığıma alıştırmalıyım." Zaten günün büyük bir kısmında yalnız olduğumuz gerçeğini boş verin.

Ya benden bıktıysa?

Yoksa yine ona psikanaliz mi yapmaya çalıştım?

Hayır, hayır. Onu kendimden korumak için bir bariyere ihtiyacım vardı, aynı zamanda onu gülümsetmeliydim. Kızakla kaymanın "Mükemmel Noel Yapılacaklar Listesi"nde olduğunu söylemişti. Ben de ona yardım etmek istedim.

"Tamam." Telefonun içinden sırtışını görebiliyordum.

"Ayrıca ailesiyle vakit geçirmek için burada. Onlarla da anılar biriktirebilirse daha rahat ve daha heyecanlı olacaktır. Bunu ondan almak istemiyorum."

Ben de orada olmak istiyorum. Onun ısıldadığını görmek için.

Bunu ilk onunla paylaşmak için.

"Çok... *düşüncelisin*." Annemin ses tonundan, "düşünceliliğimi" bir yabancı olan Robin'e karşı kullanmama şaşırdığı anlaşıyordu.

"Lütfen?" Tekrar yalvardım, ön kapıya ve içeriden aydınlatılan sarı vitraylara doğru baktım, Robin'in figürünün yaklaştığını göreceğimden endişeliydim. "Kızları getir. Bir buçuk saat sonra. Knoll Park."

"Eğer sana aldığım kitapları okursan."

Aman Tanrım.

Yine mi bu?

"Peki." Pes ettim çünkü başka ne seçeneğim vardı ki? Robin'in Noel'i tehlikedeydi. Şaşırdıysa bile söylemedi, sadece telefonu kapatmadan önce etrafı arayacağına ve mümkün olduğunca çok kardeşimi bu işe dahil edeceğine söz verdi.

Merdivenlerden geri döndüm ve kapıyı iterek açtım; tam zamanında yetiştiğimde Robin'in merdivenlerden gümbürdeyerek inişini izleyerek rahatladım. Sanırım böyle çizmelerle uzun çoraplara ihtiyacı yoktu ama merdivenlerin başında durup ayaklarını işaret ederken kendisiyle inanılmaz gurur duyuyor gibiydi.

"İki çift çorap, orospu çocuğu," dedi Robin, sonra kaşlarını sallayarak bir basamak daha indi. Bir bacağını dışarı attı, platform çizmelerinin tokaları parlıyordu. "Diz boyu," diye ekledi, sanki "*kaşmir*" gibi havalı bir şekilde söylüyordu. Robin kendisiyle gurur duyarak merdivenlerden inerken kalbim *güm güm* atıyordu.

"Bir kazak bile buldum," diye mırıldandı, hayatımda gördüğüm en ince kazağı çekiştiriyordu. Kumaş meme uçlarına ve kalçalarındaki çukurlara yapışacak kadar inceydi, piercingleri normalden daha da belirgindi.

Hay sikeyim.

"İyi iş," diye övdüm. Bu bir şakaydı -onun şakasına uymak için- ama yine de parladı, bana bakarken gözleri keyifle kırıştı.

Kink'e şükürler olsun.

Övgü saplantısı olabilir.

Başım döndü.

Onun sapkınlıklarını düşünmeyi bırak, Ben, ve onu besle. Aç görünüyor.

"İtalyanca hakkında ne hissediyorsun?" Bakmamak için elimden geleni yaparak ve başarısız olarak sordum.

"Delicios-o," dedi Robin hayatımda duyduğum en korkunç İtalyan aksanıyla.

"Mükemmel-o." Bir ucube gibi ona dirseğimi uzattım ve Robin bana tuhaf bir şekilde bakmak yerine bunu alaycı bir ciddiyetle karşıladı. Ön kapıya doğru ilerlerken nabzım titriyordu, eli beni sıkıca kavramıştı.

Pazumu biraz okşadı.

Fark etmemiş gibi davrandım.

Matilda kitabının bir sayfasını çevirdi.

Dışarı çıktığımızda ne kadar çok kar yağdığını -geç de olsa- fark ettim. Annemle telefonda konuşurken dikkatim o kadar dağılmıştı ki fark etmemiştim. Neyse ki tentenin altında duruyordum, yoksa omuzlarımdaki kar beni ele verecekti.

Ailemden yardım istediğim ve yalan söylediğim için utanırdım ama şu anda kafamda buna yer yoktu.

Robin'in yüzündeki ifade dikkatimin her zerresini emmişken olmazdı. Kafamın köşelerine sızdı, her kuytu köşeyi doldurdu, başım uğuldadı, soğuğa rağmen kalbim ısındı.

Yerde neredeyse bir santim kar vardı ama Robin yine de *bakıyordu*. Sanki hayatı boyunca bundan daha güzel bir şey görmemiş gibi.

Sanki bu dünyanın yedi harikasından biriydi.

Ve bana baktığında, eskisinden daha yumuşak bir sırıtış, özel, baş döndürücü bir şey, o anda ve orada karar verdim, eve dönmeden önce onu mümkün olduğunca çok kez böyle gülümsetecektim, saygınlığım ve tatilden hoşlanmamam lanetlendi.

seven

ROBIN

"Bu hayatımın en güzel günü!" Heyecanla bağırdım, Bubba'nın insanoğlunun bildiği en büyük tepeden aşağı kayışını izliyordum. Arkasında bir kar bulutu yükseliyordu, kızak o kadar hızlı hareket ediyordu ki karanlıkta tek sarı kafasının parıltısıydı. Kazara korkunç birkaç kardan adam yapmıştık ve bunlar arkamızda nöbet tutarak onun inişini izliyorlardı.

Miles solumda durup sakince sıranın kendisine gelmesini beklerken, "Daha fazla ağırlık olursa daha hızlı gider," dedi. Bundan pek hoşlanmıyordu. En azından Trent'le birlikte düşmediği sürece. Ama bunun kızığın kendisinden çok arkasındaki oduncuyla ilgili olduğunu düşündüm.

"Daha fazla ağırlık," diye mırıldandım düşünceli düşünceli, Ben'e baktım, on metre kadar solda kendi kızığıyla duruyordu. Kızları. *İkizler*. İkizler, orospu çocukları! Küçük siyah kar tulumları içinde sevimli bir şekilde giyinmişlerdi. Tıknaz, küçük, gotik kardan adamlara benziyorlardı; Ben onlarla konuşmak için eğildiğinde başlarını yukarı kaldırmışlardı.

Ne dediğini çok merak ediyordum ama ağgözlülük etmek istemedim.

Her şeye rağmen beni yemeğe götürmüştü. Ödememe izin vermedi. Dairesine uğradı, kolları dolu bir şekilde merdivenlerden indi ve beni kapüşonlarından birine, bir paltoya, eldivenlere, atkıya ve üzerime o kadar büyük gelen bir çift kar pantolonuna zorladı ki neredeyse hareket edemiyordum.

Paçaları kıvrıp botlarımın dudaklarına sokmaya çalışırken, bana tam oturan bir şeyler alacağına söz vermişti - bunu ilk ve son kez yapmıyorduk.

Sanki benimle ilgilenmek onun göreviymiş gibi.

Ve onun güzel, kızıl kafasına -ve tepesindeki küçük saç girdabına- bakıp ona sıırıslıklam aşık olmamaya çalıştım.

Hep çabuk düşerdim. Bu

bir lanetti.

Ve aynı hızla, aşık olduğum insanlar beni bir kenara fırlattı.

Bu yüzden sadece birkaç haftalığına burada olduğuma seviniyordum. Ben'den hoşlandığımı itiraf etmeme rağmen neden gerçek bir hamle yapmamıştım.

Çünkü onun da benden hoşlandığını söyleyebilirdim. Ve bu... korkutucuydu.

Karşılıklı olsa bile.

Her zaman erkekleri de kızlar kadar sevmişimdir. Elbette bunu anlamam biraz zaman almıştı ama anladıktan sonra bir daha asla geri dönmemiştim. Penisler seksiydi. Bu basit bir gerçektir. Onları seviyordum. Onları emmeyi seviyordum. Onlara dokunmayı seviyordum. Üzerlerine oturmayı severdim. Birlikte olduğum adam gerçekten tahrik olduğunda bazen zonklamalarına bayılırdım.

Yumuşak, sert ve tekrar yumuşak oldukları zamanları severdim.

Ben de erkeklerimi biraz tehlikeli severdim. Benden daha iri ve beni itip kakacak kadar güçlü. Ne yazık ki bu tür adamlar genellikle pislikti.

Yani... Ben'e ilgi duymak dünyayı sarsan, korkunç bir farkındalık değildi. Kendime ondan aleti *olduğu* için hoşlandığımı söylemeye çalıştım. Çünkü sanki aleti büyükmüş ve onun genişliğine uyum sağlamak zorundaymış gibi yaylanarak yürüyordu. Kendime bunun seksle ilgili bir şey olduğunu söylemeye çalıştım.

Ama uykusuzluğun benden aldığı ilk şeyin libidom olduğunu bildiğim *için bu* bile yalan gibi geliyordu.

Bırakın , çoğu gün zor kalkıyordum. Yani evet.

Ben Montgomery muhtemelen tüm günlere son verecek bir alete sahip olsa da, onu sevmemin nedeni bu değildi.

Hiç de değil.

Beni cezbeden, huysuz yüzüyle gizli bir nezaketin yan yana gelmesiydi. Sanki ne kadar büyük olduğunu biliyordu ama cüssesini korkutmak için kullanmak istemiyordu.

"Neden Ben'e onunla gidip gidemeyeceğini sormuyorsun?" Miles sordu, beni zorla giydirdiği gülünç kıyafet içindeyken gözleri neşe içinde parıldayan doktor adama bakmamı izliyordu.

"Bok ye, küçük kardeşim," homurdandım ona, yanaklarım kıpkırmızıydı çünkü içimi görmüştü. Ve sonra, benimle daha fazla alay edemeden - çünkü görünüşe göre yaptığı şey buydu - Ben ve munchkin'lerine doğru yürüdüm.

Tepinmeye çalıştı.

Daha paytak paytak
yürüdüm.

Kızlar yaklaşmamı izlediler, ikiz çift gözleri benden ne çıkaracaklarından emin değilmiş gibi kısılmıştı. Ki bu doğrudu. Vahşi doğada olsaydık, ateşli aslan babalarının peşinden nefes nefese koşan sırtlan olurdum. *Aslan Kral da* böyle değil miydi?

Her iki şekilde de.

Ben bir yırtıcıydım.

Aptal görünümlü bir yırtıcı, ama yine de bir yırtıcı.

Havali görünmeye çalışıp başarısız olunca hızımı artırdım.

Ancak... *bunun* bir hata olduğu kısa sürede anlaşıldı, çünkü botum bir kayaya -ya da buza- ya da başka bir kışlık, dağlık pislige çarptı ve ağır çekimde kara düştüm.

"Allah kahretsin-"

Bum, yere düştüm, ağızımda kar falan vardı.

Kar tulumu düşmemi engelledi, bu yüzden acımadı. Daha önce düştüğüm gibi değil.

Ama yine de-

Bu çok aşağılayıcıydı.

Önümde kristal gibi ve histerik bir kahkaha koptu. Başımı kaldırdım, iki melek gibi küçük kızın bana sırttığını görünce şaşırdım ve sevindim. Kıkırdamaları tepenin çanağında, Bubba'nın yavaş ama emin adımlarla zirveye doğru ilerlediği yere kadar yankılandı.

Ben bana sırttı, ufaklıkların yanından geçip eldivenli elini bana doğru uzattı. Elini tutar tutmaz beni ayağa kaldırdı, kendine doğru çekti ve omuzlarımdaki karı fırçaladı, yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı.

Küçük pislikler kıkırdamaya devam etti ve garip bir şekilde utanmak yerine kendimi bir şey kazanmış gibi hissettim.

"İyi misin?" Ben yumuşak bir sesle sordu.

"Sadece şeftali."

"Güzel," beni kızlarıyla yüzleşmem için döndürmeden önce gözlerinin kenarları hoşuma gidecek şekilde kırıştı.

Onlara döndüğüm anda ayıldılar, bana eleştirel gözlerle bakıyorlardı, kar kıyafetlerinin büyüklüğü nedeniyle kolları denizyıldızı gibi yanlardan dışarı çıkmıştı.

"Bana borcun var," dedi mafya babası Rosie. Soldaki ikizdi ve ayırt edilmesi yeterince kolaydı. Diğer ikizin burnunda çiller yoktu.

"Bir dolar, değil mi?" Güldüm, yanaklarım kızarmıştı.

"Otuz yedi," diye karşılık verdi, gözleri parlıyordu.

On beş dakika önce parka vardığımızdan beri otuz yedi kez yemin etmiş olmamın imkânı yoktu. Bu da garip bir şekilde mantıklıydı. Partide ona inanmıştım ve şimdi kandırılacak kadar sarhoş olabileceğimi fark ediyordum.

"Otuz yedi mi?" Kuşkuyla sordum.

Başını salladı.

"Sayabildiğin en yüksek sayı bu mu?" Yanımda kahkahadan titreyen Ben'i görmezden gelerek sordum.

Rosie tekrar başını salladı.

"Sen sinsi bir orospu çocuğusun," diye durakladım, gözlerinin sanki her şeyi berbat etmemi bekliyormuş gibi parlamışını izledim. "*Şerefsiz*." Gözleri hayal kırıklığıyla kısıldı. "Sinsi, *sinsi*," diğer ikize dönmeden önce ona takıldım. "Merhaba. Senin adın ne?"

Bu ikiz başını salladı ve beni temkinli bir şekilde izledi.

"Bu Jane," dedi Ben onun yerine, omzu hafifçe benimkini okşayarak. "Utangaçtır."

Başımı salladım, çünkü bunu anlıyordum. Miles da öyle olmuştu.

"Memnun oldum Jane." Elimi sıkması için uzattım ama yine başını salladı, ben de elimi geri çektim. "Ben Robin." Önce ona, sonra Rosie'ye gülümsedim, ikisini de rahatsız etmemeye dikkat ettim.

Çocuklarla aram pek iyi değildi. Ama gerçekten olmak istedim. Özellikle de bu ikisiyle.

Gerçekten çok . Huysuz penguenlere benziyorlardı.

"Tekrar aşığı inmeye hazır mısınız?" Ben onlara hafif bir ses tonuyla sordu. İki de çok ciddi bir şekilde başını salladı. Ben küçük bir gülümsemeyle bana döndü. "Onlardan birini almak ister misin? Kızak başına sadece iki kişi sığabilir."

Bunu yapmak istediğimden emin değildim.

Ya kızığı çarpıp içlerinden birini Jason-Statham tarzı bir kar setine fırlatırsam? Sadece... *weeeee-smack*, yürümeye başlayan çocuk bacakları havada yapıyor.

"İstemiyorum-" Rosie'ye doğru baktım. "Şımartmak," diye düzelttim.

"Yapmayacaksın." Ben'in kendine güveni benden çok daha fazlaydı. Kızığı bana uzattı. "Önce onlara sorayım, bir dakika." Sonra eğildi ve ikisine de fısıldadı.

"Ne düşünüyorsun? Robin'in bizimle kızak kaymasına izin vermeli miyiz?" Ben'in sesi sessiz, yumuşak bir fısıltı gibiydi.

İkizler önce birbirlerine, sonra da bana baktılar. Ve sonra, sanki birbirlerinin zihinlerini okuyabiliyorlarmış gibi -hay Allah kahretsin- aynı anda başlarını salladılar.

"Hanginiz onunla gitmek ister?" Ben sordu. Onlarla sanki küçük birer yetişkinmişler gibi konuşuyordu ve bunu çok sevimli bulmaktan kendimi alamıyordum.

Hiç böyle bir babam olmamıştı. Ya da hiç babam olmamıştı. Benimki siktir olup gitmiş ve beni tekrar tekrar becermek için geri gelmiş bir pislikti. Bu benim için tamamen yeni bir kavramdı. Tanıdığım diğer tek baba Miles'tı ve o da... farklıydı.

Çünkü o benim küçük kardeşimdi ve ona daha önce hiç sulu bir biftekmiş gibi bakmamıştım.

Görünüşe göre, çocuklarla arası iyi olan erkeklerden hoşlanıyormuşum. Bildiğim iyi oldu.

Rosie'nin benimle gelmek isteyeceğini düşündüm. Böylece beni daha fazla küfür etmem için kandırabilirdi. Onun için küfür kumbarasından başka bir şey değildim. Ve Jane utangaçtı. Muhtemelen tanımadığı bir yabancıyla takılmak istemezdi.

Ancak... Jane'in elini kaldırması beni biraz şaşırttı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Ben, ayağa kalkarken. Eliyle her çocuğun şapkasını okşadı, gözleri benimkilerdeydi. "Jane sizinle gelmek istiyor."

"Güzel," dedim, çünkü .

Çok havalı aslında.

Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ve yine, Jason-Statham düzeyinde bir çocukla yatmak Noel'de yapılacaklar listemde yoktu. Bir çocukla yatacağından değil. İnsanlarla, yetişkin insanlarla yatardı. *The Beekeeper*'daki o sahne gibi. Ama çocuklarla değil. Belli oluyor. Jason Statham'ın her versiyonu böyle onurluydu.

"Bu kadar gergin görünme," diye güldü Ben, gözlerinin kenarları yine kırışmıştı. "Tek yapman gereken oturmak ve dayanmak."

"Neye tutunayım?" Endişelendim. "Çocuğu mu yoksa kızağı mı?"

"Jane'in kendi kolları var. O bir uzman." Ben bu durumdan fazlasıyla eğlenmiş görünüyordu. Jane endişeli görünmesi gerektiği halde öyle görünmüyordu. Onun yerine ciddi bir şekilde başını salladı, sanki gerçekten de bir uzmanmış gibi.

"Sertifika var mı?" Yarı şaka yaptım, çünkü ne kadar uzun konuşursam o kadar oyalanabilirdim.

Jane yine başını salladı.

Evet, doğru. Sertifikalı kelimesinin ne anlama geldiğini bilmesine imkan yoktu. Tabii bir dahi değilse. Ya da süper bebek gibi bir şey.

Yine de... Ben endişeli görünmüyordu.

Hem de hiç.

Kızağı benden geri aldı, sanki onu ölümcül tutuşumdan çekip çıkarmak kolaymış gibi ve yere bıraktı. "Otur," diye emretti.

Oturdum.

Kar ağırlığının altında çatırdadı ve kalbim gümbür gümbür attı. Jane sürünerek kızağın üzerine çıktı, önüne yerleşti, küçük sevimli eldivenli elleri yapıştı. "Seni tutayım mı?" Ona sordum, çünkü yine kimse bana söylememişti.

Jane beni görmezden geldi, kararlı bir şekilde önüne bakıyordu.

"Kolları tut," Ben'in sesi kulağımın hemen yanındaydı. Kulağımın kabuğunu gıdıklıyor, kafama geçirdiği şapkanın içinden sıcaklık sızıyordu. Biraz eridim, sinirlerim yatıştı. "Sakin ol. Eğlenceli olacak."

Bu konuda çok heyecanlıydım - ve gerçekçi olmak gerekirse onun haklı olduğunu biliyordum - sadece... sinirleri bırakmak zordu. Bana streç film gibi yapışmışlardı. Zorlukla nefes alabiliyordum, çok gergindim.

Garip bir ritim geçti.

"Biliyor musun ne hakkında..." Ben geri çekildi. Ona bakmak için döndüm ama yaptığı hareketin sadece sonunu yakalayabildim. Karın *çıtırtısı* ve *gümbürtüsü* arkamdan yaklaşan birini fark etmemi sağladı.

"Paxton," diye sordu Ben.

"Ne?" diye sordu huysuz, alçak bir ses. Dönüp baktığımda, henüz tanışmadığım tek Montgomery kardeşe baktığımı fark ettim. Huysuz olan. Bubba bana böyle söylemişti.

"Ben Robin'i aşağı indirirken ikizlere bir saniye göz kulak olur musun?" Ben'in sesi her zamanki gibi sakın ve ciddiydi. "Bu onun ilk seferi. Biraz gergin."

Oh, Tanrıya şükür.

Utanarak ona iyi olduğumu söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi. Paxton eğilip Jane'i havaya doğru çekerken iki kardeş de beni görmezden geldi. Jane bir kıkırdama nöbeti geçirdi; ben düştüğümde kız kardeşiyle birlikte çıkardıkları kadar yüksek sesli değildi ama yine de neşeliydi.

"Neden izlemiyoruz, hmm?" Paxton mırıldandı, Rosie'yi de tutup iki kızı da omuzlarına kaldırırken şaşırtıcı derecede nazikti. "Babanız ilk arkadaşını edindi."

"Oh, siktir git," diye mırıldandı Ben.

Rosie hemen, "Bana para borçlusun," diye karşılık verdi.

Ben güldü.

Ve sonra arkamda yere çöktü. Ağırlığını kızıağı yerinde tutmak için kullanırken beni Jane'in boş yerine kolayca yerleştirdi ve sırtıma yerleşti. O kadar sıcaktı ki. Tanrım. Ve büyüktü. Güzel, kültürlü görünümlü elleri vücuduma dolandı, tutamakları aldı ve onları kavramam için zorladı.

"Sıkı tutun," diye mırıldandı ve ellerimi sıktı. Uzun bacakları vücudumu çevreliyor, benimkilerin bittiği yerden çok daha öteye gidiyordu, ayakları benimkilerin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Birden arkada olanın ben olmadığımı çok sevindim, yoksa sikim sırf benimle uğraşmak için ölümden uyanabilirdi.

"Sıkı tutun örümcek keşiş demek istedin herhalde!" Kızak hareket edip dünya beyazlaşırken çılgınlığım kahkahaya dönüştü.

Rüzgâr yanaklarımı kırbaçladı, acı ve soğuktu. Burnumun ucunu yaktı, ciğerlerimi doldururken buz gibi parlaktı ve kar etrafımızda savruluyordu. Ben'in nefesi enseimde sıcacıktı, bir bacağına dışarı atıp kara sapladı ve kızıağın dönmesini, dönmesini, dönmesini sağladı.

Gülmeden duramadım. boyunca duramadım.

Parkın tepesindeki bulanık ağaçlar dans ederken o birkaç saniye yıllar gibi geldi.

Sonunda dönerek durduğumuzda nefes nefese kalmıştım ve Ben enseme bakarak gülüyordu.

"Aman Tanrım," diye soludum, Ben'in avuçlarında kıpırdanıyordum. "Bu inanılmazdı."

"Hoşuna gideceğini biliyordum."

"Şu yaptığın şey -bacakla-" Ona bakmak için döndüm, bana bakma şeklinden bir an için dikkatim dağıldı. "Cidden ilham vericiydi. Kızak kaymanın Picasso'su gibisin."

"Kızlar buna bayılıyor. Senin de sevebileceğini düşündüm. Böylece onları benim numaramla etkileyebilirsin." Ben göz kırptı. *Göz kırptı!*

"Bacaklarımın o kadar uzağa ulaşabileceğini düşünüyorsan kafan güzel demektir." Ben başını geriye attı ve güldü.

Ve sonra tekrar tepeye tırmanmaya başladık - ben, yeni keşfedilmiş bir güvenle. Ben'in gülümsemesi hiç kaybolmadı.

Üst üste ikinci kez -bu sefer Jane ile- gitmeme izin verdiğinde de ölmedi. Onu bir tura çıkardığımda ve kıkırdamaları dindikten sonra gözlerini kısarak tepenin zirvesine baktığımda daha da büyüdü. Kar, minik bacaklarının tırmanamayacağı kadar derin olduğu için onu tepeye kadar omuzlarımda taşıdığım yumuşadı.

Yukarı ve aşağı, tekrar ve tekrar. Jane, Rosie ve Bubba ile bindim. Ele geçirilmiş bir adam gibi kıkır kıkır gülüyordum, kalbim küt küt atıyordu, soğuğa rağmen tenim sıcacıktı. Sanki vücudum beni sıcak tutmak için mutluluğumu yakıyordu.

Ve tüm bu süre boyunca, o ilk seferde tekrar aşağı inebilmeyi diledim, diledim ve diledim. Ben'i arkamda hissedebilmeyi. Onun sıcaklığı benim olabilirdi ve o gülümseme sonsuza kadar kalabilirdi.

Kar taneleri düştü.

Gece karardı.

Yıllar sonra ilk kez kendimi buraya ait hissettim.

eight

BEN

"Yani..." Annem Rudy's'deki bedava cannoli gecesi için aldığımız bedava cannolilerden birini çıkırdatarak söyledi. Her cumartesi bedava cannoli gecesiydi. Ve her cumartesi, saat gibi, annem ve ben buraya giderdik.

Annemin en iyi arkadaşım olduğu gerçeği hakkında endişelenmek için çok yaşlıydım.

Elbette, hala yirmili yaşlarımda olsaydım, haftamın en önemli olayının annemle geçirdiğim zaman olmasından biraz utanç duyabilirdim, ama artık bunu çoktan aşmıştım.

Babamı kaybettikten sonra, sevdiğimiz insanları ne kadar hızlı kaybedebileceğimizi çok çabuk anlamıştık. Ondan sonra New York'ta yaşarken ya da hâlâ okuldayken bile onu her hafta aramaya özen gösterdim. Nefes alacak vaktim bile olmamıştı ama yine de ona zaman ayırmıştım.

Takdir ettiğini bildiğim bir gerçek.

Artık memleketime geri dönmüşüm ve her şey farklıydı.

Paylaştığımız telaşlı bir telefon görüşmesi değildi. Cannoliydi. İş çıkışı Jane ve Rosie'yi evinden aldığımızda ve kırk dakika boyunca birbirimize kakao eşliğinde günlerimizi anlattığımızda aradaki tüm eğlenceli anlar.

"Yani...?" Uzun bir yudum su içmeden önce tabağımdaki son kremayı da temizleyerek karşılık verdim.

Bir yudum su içtim ve bir sonraki sözleri ağzından hemen boğuldum.

"Robin Johnson, hmm?" Gözleri kısıldı, dudakları Cheshire benzeri bir sırıtışa dönüştü. "Matilda geçen gün seni onunla göz göze gelirken yakalamış."

"Oh, dur." Ona el salladım, yanaklarım kızarmıştı. Kardeşlerime yaptığım gibi ona 'siktir git' diyemezdim. Kırk beş yaşındaydım ve az önce bu tür oyunlar için çok yaşlı olduğumu söylememe rağmen, anneme saygı duymak için asla çok yaşlı olmayacaktım.

"Ayrıca kızak konusunu açmayacağımı mı sanıyordun?" diye takıldı. Koyu renk bir tutam saç, topuzundan kurtulduğu yerden kulağının etrafına kıvrılmıştı. Uzanıp kulağının arkasına sıkıştırdım ve minnetle gülümsedi, ama bu bana daha fazla bok atmasını engellemedi. "Kardeşlerin bu konuda telaş içinde. Herkes öyle."

"Üç gün oldu. Bu nasıl mümkün?"

"Benim de kendi yöntemlerim var," diyerek burnuna vurdu. "Bütün kasaba bunu konuşuyor."

"Hayır, değiller."

"Öyleler." Gözleri dans etti.

"*Bütün kasaba* nasıl bilebilir ki?" Ona ters ters baktım. "Tabii biri onlara söylemediyse?" Bakkaldaki Jason gibi. Tanrım, ağzı var dili yok. Ve bunu seksi bir şekilde söylemedim.

"Becca'ya *yanlışlıkla* ona karşı bir zaafın olduğunu söylemiş olabilirim..."

"Aman Tanrım."

"Baxter ile bu konuda kim konuşuyordu..."

"Hayır."

"Toplu kakao siparişini alırken-"

"*Jason.*" Hay sikeyim. Bu, Çarşamba gününden beri aldığım tüm garip bakışları açıklıyordu. Ve ayrıca her gün vardiyamdan önce günlük kafein dozumu almak için Ana Cadde'de yürürken sağa sola savrulan tuhaf "tebrikler"i de.

"Neler olduğunu düşünüyorlar?" Kaşlarım seğirerek sordum.

"Belleville'deki herkes *aşık* olduğun için inanılmaz derecede mutlu, Ben." Annem elimi okşamak için uzandı. "Bu kadar kırgın görünmene gerek yok."

"Aşık değilim-" diye karşı çıktım, yalan gibi gelse de. "Ben sadece... Yani." Yanaklarım kıpkırmızıydı. "Nasıl aşık olabilirim ki? Bu ilk görüşte aşk olurdu. Ki bu sadece kitaplarda var, gerçek hayatta değil." I

Güldüm, çünkü bu bana hem saçma hem de çok ters geldi. Ben bir yazardım. Böyle şeyler hakkında yazıyordum ama bunların gerçek olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Senin bir erkek arkadaşın olduğunu hiç görmedim Benjamin." Annemin sesi daha nazikleşti. "Seni başka birine *bakarken* bile görmedim. Ama yine de..."

Ugh.

Bunu bana neden yapıyordu?

"Ve yine de, buradasınız... süslü küçük şehir ziyaretçimiz için bir kızak gezisi düzenliyorsunuz. Onunla iletişim kurmak için yolunuzdan çekilmeniz. Ona yemek ısmarlıyor, kıyafetlerini giydiriyorsun-"

"Anladım-" Yanaklarım kızarmış bir halde sözünü kestim. "Anladım."

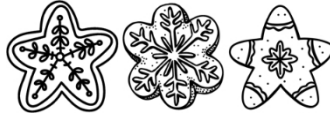
En azından onun kızağının arkasına atlarken ne kadar hoppa olduğumu görmemişti. Bunun sonunu asla duyamazdım.

"Sadece tatil için şehirde," diye ekledim, heyecanının alevlerine su çalışarak. "Bunun bir anlamı yok ki. Sıradan bir flört. Hepsi bu."

"Eğer seni tanıyorsam, Ben-" Annem elimi sıkıca kavradı. "Ve biliyorum. Her şeyden önce seni ben doğurdum-"

"Tanrım." *Neden hep bu konuyu açıyordu?*

"O zaman yaptığın hiçbir şeyin sıradan olmadığını biliyorum."

Annemin sözleri gecenin geri kalanında beni takip etti. Eve döndüğümde yeğenim Becca'ya bebek bakıcılığı için teşekkür ettim, ona fazladan bir yirmilik verdim - çünkü araba almak için para biriktirdiğini biliyordum - ve sıkıntılı bir iç çekişle koltuğuma yerleştim.

Büyükbaba saati tıkırdadı, tıkırdadı ve . Rahatsız edici bir sesle.

Dikkat dağıtıcı.

Neden bir dede saati almıştım ki?

O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti. Klasik. Eski usul. Çoğu şeyi sevdiğim gibi. Ama şimdi sürekli *tik tak* sesleri beni sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Eğer guguk yaparsa çılgılık atacaktım.

En iyi kararıma rağmen, düşüncelerim döndü, döndü ve . Sekiz hafta. Aşağı yukarı birkaç gün.

Robin kaldığı sürece öyleydi. Bunu bana söylememişti. Teyit etmek için Trent'e mesaj atmıştım ve bu konuda yapabileceğim çok az şey vardı. Gözümü kırptığımda birlikte geçireceğimiz zaman sona erecekti. Bu kadar kolay.

Eğer tamamen, acımasızca dürüst olsaydım -terapistimin en azından kendi kafamın mahremiyetinde uygulamamı tavsiye ettiği bir şey- Robin burada, Belleville'de süresiz olarak kalsaydı, her şeyin bizim için farklı olacağını biliyordum.

Benim yaklaşımım farklı olurdu.

Ondan hoşlandığım gerçeğini uzun zaman önce kabul ederdim. Ona doğru düzgün bir randevu teklif ederdim. Süslü bir şey, sadece onun için faturayı tekrar aldığımda yüzünün aydınlandığını görebilmek için. Ona çiçek götürürdüm. Numarasını isterdim. Daha ilki bitmeden ikinci randevumuzu planlıyor olurdu.

"Yaptığın hiçbir şey sıradan değildi."

Annemin sözlerindeki gerçek beni rahatsız ediyordu.

Robin beni daha önce kimsenin güldürmediği bir şekilde güldürdü. Komik, tatlı ve kendi iyiliği için fazlasıyla seksiydi. Enerjik ve parlaktı, adım attığı her odayı hayatla dolduruyordu. Sanki yürüyen bir güneş ışığıydı ve herkes ona doğru dönmekten kendini alamıyordu.

Bunun altında, yine de, kırılıyordu.

Belki de geçen yıl sahnede attığı takla yüzünden? *Teşekkürler, Google*. Ya da belki sadece işin kendisiydi. Ailesinden uzakta olduğu gerçeği. Onun sahip olduğu şöhret seviyesinde bir hayat yaşamayı hayal bile edemezdim. Aktif olarak turnede olmadığı zamanlarda bile inanılmaz bir baskı vardı.

Ancak bana mantıklı gelmeyen bir şey varsa o da Robin Johnson'ın Miles ve Bubba'yı geride bırakmış olmasıydı. Daha çok filmlerde gördüğümüz, garip bir şekilde şefkatli bir amca gibi görünüyordu. Her zaman etrafta. Görüldüğünü, takdir edildiğini ve sevildiğini hissettirmek için ailesine çok güvenirdi.

Ve o olmadan.

Nasıl hayatta kaldığından emin değildim.

En azından Miles ve Bubba'yı aç gözlerle izlediğine bakılırsa.

Tek cevap, mecbur kaldığı gittiği olabilir. Gitti çünkü -karanlıkta bana söylediği gibi, sırrı açığa çıktı- zehir olduğunu düşünüyordu.

Yazdığım kitaptaki Beckett gibi. En çok yatırım yaptığı karakter.

Merak ettiği için Belleville'i suçlamadım. Annem haklıydı. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdım. Ve hayatımda ilk kez, ciddi ve sadık Ben Montgomery'nin biriyle gerçekten ilgileniyor olmasından etkilenmeleri çok mantıklıydı.

Ama bu, kazara Robin'e zarar vermeden bu işin peşini bırakabileceğim anlamına gelmiyordu.

Ve ben bunu yapmak istemedim. Bu yüzden hayal kırıklığına uğradım.

En yeni minik siyah kaplamalı gölgem hakkında endişelenerek daha fazla zaman harcamak istemediğim için koltuktan kalktım ve onları kontrol etmek için ikizlerin odasına yöneldim. Işıklar kapalıydı, sadece eşleşen gece lambaları düzenli odayı aydınlatıyordu. Evimizde dağınıklığa izin veriyorduk ama ikizlerin kendi arkalarını toplayacak kadar sorumluluk sahibi olmaları şartıyla ve bu her zaman işe yaramıştı.

Halıda hiç çıkmayan birkaç leke vardı - evimiz hala oldukça yeni olmasına rağmen - ama yerler her zaman düzenliydi, oyuncaklar her zaman kaldırılmıştı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Rosie'nin yatağı boştu. Bunu sık sık yapardı.

Sanki bir bütünün iki yarısı gibiydiler ve ancak birlikte olduklarında rahatlayabiliyordu. Sırasıyla mor ve yeşil olan ayrı battaniyeler giyen Jane ve Rosie soldaki yatakta kıvrılmışlardı, sarı bukleleri koyu renkli yatak örtüsüne dökülüyordu.

Dekoru onların seçmesine izin verirdim.

Ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Gomez Addams'ın çocukları için benden daha uygun bir şey seçmişlerdi.

Yine de umursamadım. Elimden geldiğince yaratıcılıklarını ve kişiliklerini ifade etmelerine izin vermeyi seviyordum. Edgar Allan Poe'nun öykülerinin küçük çocuklar versiyonuna ilginin ve siyaha olan takıntılarının bir kısmının anneleri Trixie'yi özlemelerinden kaynaklandığının farkında olsam da.

Trixie bir insanın kadar yumuşak kalpliydi.

Nazik. Nazik.

Ve onu, gizli bir katalogdan sipariş edilmemiş, gece gökyüzünden daha siyah olmayan ve dantelle kaplı bir şey giyerken hiç görmemiştim. Çocuklarımın tercih ettikleri şekilde giyindiklerini görmek, beni ne zaman hazırlıksız yakalamasına izin versem içimde annelerine karşı bir özlem duygusu uyandırıyordu.

Şehre taşındığımda benim en iyi ve tek arkadaşımды.

Kitaplara olan sevgimiz ve toplu taşıma araçlarından nefret etmemiz nedeniyle birbirimize bağlanmıştık. Ve daha önce hiç gerçek bir arkadaş edinmemiş olmama rağmen, çabucak ve zahmetsizce bir elmanın iki yarısı haline gelmiştik.

Trixie'nin de benim gibi gey olmasının yardımı oldu. Ergenlik dönemimizde birbirimizi yansıtan pek çok deneyim yaşamıştık *ama o* göz kalemini bırakmamıştı, benim tarzım ise Tom Ford'a daha yakındı.

Ajanslarla iletişime geçmem gerektiğini söyleyen kişi Trixie'ydi. İlk kitabımı okuyan ve bir gün en sevdiği çay dükkanında çay içerken sessizce eğer kitabımı yayınlanması için göndermezsem *kendisinin* göndereceğini söyleyen oydu.

Platonik ruh eşim.

Onu tanıdığım onca yıl boyunca bir kez bile kavga etmemiştik. Çocuk sahibi olmayı planladığımız zamanlarda bile. İkizlerimize hamileyken bile, ve ben onun üzerinde durmayı bırakmadım. Her zaman panik, her zaman zorba.

O benim en büyük hayranımdı. Ve sonunda L.A.'de hayalindeki kariyere adım attığı için biraz daha mutluydum, ama bu onu özlemediğim anlamına gelmiyordu, özellikle de böyle zamanlarda.

Elimi önce Jane'in, sonra da Rosie'nin bulanık başının üzerinde gezdirdim, yatağının yanında yere çömelip sırtımın kasılmaması için yavaşça hareket ederken hafifçe iç çektim.

Trixie bu durumda ne yapılacağını bilirdi.

Ondan tavsiye almak istedim.

Ama aynı çevrelerde çalıştıkları için Robin'i şahsen tanımasından biraz endişeliydim. Ve onun mahremiyetine şekilde ihanet etmek istemedim. Onun sağlığıyla ilgili endişelerimi ya da hakkımızdaki söylentileri yaymak gibi korkunç bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim.

Asla yapmazdı.

Bu sadece işin prensibiydi.

İnanılmaz derecede tanınmış biri olarak Robin'in çok az mahremiyeti kalmıştı. Buna ihanet edecek değildim, en yakın arkadaşına bile.

Jane homurdanarak bir ses çıkardı ve ben de kahkahamı bastırdım, yatağa doğru burnunu çekerken parmaklarım ipeksi buklelerini taradı.

Onları rahatsız etmek istemedim, bu yüzden sessiz kaldım, küçük uyku seslerini içime çektim ve her zaman yaptığım gibi onlarda huzur buldum. Daha fazla ayakta kalmak için çok geç olduğunda, bir patlamayla kalktım, sırtım ağrıdığına bir iniltiyi ısırdım - tam da ummadığım gibi - ve ihmal ettiğim fizik tedaviyi yapmak için kendi yatak odama doğru yol aldım.

Dışlerimi fırçalarken aklımda Robin vardı.

Kızlarla geçireceğim Pazar günü için alarmımı erkenden kurduğumda aklımda hep o vardı.

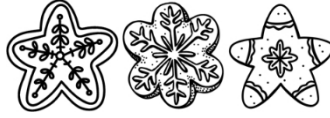
Eşofmanlarımı giyip yorganın altına girdiğimde aklımda hep o vardı. Ve rüya gördüğümde, yeşil gözleri düşündüm.

Yırtık tırnak cilası.

Çürükler.

Ve kahkahalar.

Ve onunla bu işi yarım yamalak yapmak istemediğim gerçeği.

"Nefes almayı unutma!" Rosie oflayıp puflarken ben de elimde kronometreyle yaptım. Küçük tombul uzuvları çift zamanlı çalışıyor, elleri boğmaya çalıştığı kaşığı ve üzerinde dengede duran yumurtayı sıkıca kavıyordu. Kar hafta başında erimiş, orada burada kahverengi lekeler bırakmış, altındaki ıslak yapraklar Rosie'nin çizmeli ayaklarının altında ezilmişti.

Şimdiye kadar çok güzel bir Pazar olmuştu.

Bu sabah krep yedik - çikolata parçacıklı - benim spesiyalitem. Jane ve Rosie'nin en sevdiği çizgi film olan LilPoe'yu bir saat boyunca izledik. Poe'nun pek çok eserinin çocuksu bir şekilde yeniden anlatımıydı. En sevdikleri duvarlı *Amontillado Fıçısı* bölümüydü. Ve bunu hiç bitmeyen bir döngüde tekrar *tekrar* izleme eğilimindeydik. Her bir satırı biliyorlardı ve sanki onları hipnotize ediyormuş gibi ekrana bakarken utanmadan alıntı yapıyorlardı.

Daha sonra birlikte öğle yemeği hazırladık, dürümden çok peynir olan tavuk dürümler. Ve şimdi ikizler enerji doluydu ve soğukla savaşmak için giyinmişlerdi, caddenin aşağısındaki parkta antrenman yapıyorduk.

Eğitim... benim fikrim değildi.

Geçen sonbaharda yapılan Turta Festivali'nden ve bayrak yarışındaki kaçınılmaz mağlubiyetimizden sonra, ikizler bir sonraki yıl kazanmaya kararlı hale gelmişti. Elbette kazanacağımızdan şüpheliydim. Paxton ya da Trent kadar hızlı değildim ve bu nedenle yarışta onları geçmem zor olacaktı. Ve eğer ikizleri üç bacaklı kısımda bacaklarıma bağlarsam, kesinlikle kaybederdik, ama bu, bir şey istediklerinde onları desteklemeyeceğim anlamına gelmiyordu - ne kadar yanlış yönlendirilmiş olursa olsun.

Tıpkı kazanmakta olduğu gibi kaybetmekte de bir ders olduğunu düşündüm.

Ve başarısı garanti olmayan bir şey için çok çalışmak istedikleri için onlarla gurur duydum.

Rosie, belirlenen bitiş çizgisini geçip zafer çığlıkları atmadan önce - nihayet havanın ihtiyacı olan bir şey olduğunu hatırlayarak - hırıltılı bir nefes aldı. Ancak, tezahürat yaparken kaşığı yukarı doğru fırlattı ve yumurta uçu ve-

Evet.

Sonunda beklediği yerde Jane'in ceketine çarptı.

Jane yavaşça ceketinden aşığı damlayan yumurta sarısına baktı, uzun ve zor bir nefes aldı ve...

"Ah, tatlım," hemen diz çöktüm ve ceketimin cebinden her zaman yanımda taşıdığım ıslak mendilleri çıkardım. "Sorun yok. Sadece biraz-"

Tiz bir feryat havayı doldurdu, birkaç kuşu yaptıkları tünekten ürkütecek kadar yüksekti. Öfkeyle üçümüze Şeytan'ın ta kendisiymişiz gibi ciyakladılar.

"Özür dilerim," dedi Rosie, kendi küçük sesi titreyerek. "ok kötüydü."

"Kaza," diye nazikçe düzelttim.

Rosie bu kez daha ıslak bir sesle, "Kıçımın kenarı," diye onayladı. "Bunu yapmak istememiştim."

Jane ağlamayı kesti, ama o noktada her şey kaybolmuştu. Çünkü artık ağlama nöbetleri başlamıştı ve onları durdurmak için yapabileceğim çok az şey vardı. Rosie burnunu çekti, kendi nefesini içine çekti ve ben de aynı anda iki çığlık atan, hüngür hüngür ağlayan çocuğa karşı kendimi hazırladım.

Dikkatlerinin dağılması gerektiğini biliyordum. Ama Jane'in de yumurtayı paltosundan çıkarması gerekiyordu, aksi takdirde ikisini de tekrar kızdıracaktı. Bu yüzden onu temizlemek için hızlı ve etkili bir şekilde hareket ettim, bu arada ikisine de yatıştırıcı bir şekilde mırıldandım ve boştaki elimi titreyen küçük sırtlarını okşamak için kullandım.

"Her şey yolunda meleklerim," diye söz verdim, ılıklarının tonu doğrudan beynime saplanıp beni titremiş ve aşırı uyarılmış hissettirdiğinde panik yapmamaya çalışarak. "Söz veriyorum. Gördün mü? Her şey geçti. Hepsi gitti."

Jane'in paltosuna yeni bir ıslak mendil sürdüm, son yumurta sarısını temizledim, kalbim en sevdiğim iki küçük insan için ağrıyordu. Bu yaşlarda çok büyük duyguları vardı, o kadar büyüktü ki çoğu zaman onları nasıl düzenleyeceklerini bilemiyorlardı. Elimden geldiğince yardımcı olmaya çalıştım, ancak duyguların sadece hissedilmesi gereken zamanlar vardı.

"Sorun yok," diye söz verdim ikisine de, onları göğsüme yasladım ve her birinin küçük başlarına birer öpücük kondurdum. şapkalarının arasından öpücüğü hissedip hissetmediklerinden emin değildim ama öyle olmasını umuyordum. "Babanız yanınızda."

Sarılma otuz saniye kadar işe yaramış gibi görünüyordu.

Ama sonra Rosie daha fazla özür dilemeye başladı ve Jane de ayakkabısında yumurta olduğunu fark etti ve ben de daha fazla ıslak mendil almak için geri çekilmek zorunda kaldım.

Güneşli, tempolu bir sonbahar öğleden sonrasında beklediğim son şey Robin Johnson'ın koruyucu melek gibi ortaya çıkıp günü kurtarmasıydı.

Ama o yaptı.

Çünkü Rosie bir nefes daha çekti, tekrar feryat etmeye hazırды ve onun yerine bir kahkaha tufanı koptu. Vahşi, pırıltılı ve parlak. Jane onun neye baktığını görmek için döndü ve gözleri büyüdü, köpekbalığı gibi küçük bir sırtış onun da yüzünü aydınlattı.

"Ah!" diye bağırdı tanıdık cızırtılı bir ses. "Bu *acıttı*."

Dönerek neye baktıklarını görmeye çalıştım, ancak onun Robin olduğunu fark ettiğimde şok oldum ve sonsuz bir eğlenceye kapıldım.

Robin.

Her zamanki gibi tepeden tırnağa siyah giyinmiş.

Aşırı büyüümüş bir çizgi film gibi tek ayağının üzerinde zıplayan Robin'in yüzünde komik bir şok ifadesi vardı. Numara yaptığı belliydi ve yavaşça, gülünç bir şekilde tökezliyormuş gibi yaparken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Abartılı bir gümbürtüyle yere yüzüstü düştükten sonra iki elini başının üzerinde bize doğru kaldırdı ve iki kez baş parmağını kaldırdı.

"Ben iyiyim!"

Kızlar kıkırdadı, sanki onun yaralanmasını izlemek gördükleri en komik şeymiş gibi. Ki...sanırım öyleydi. Bu sefer gerçekten kendini ortaya koymuştu. Benim yapamayacağım bir şeydi, her şey düşünüldüğünde.

Robin yeniden ayağa fırlayıp kendisiyle gurur duyan bir ifadeye büründüğünde ben de bir sırtış patlattım ve irkilerek güldüm. Güneş, parkın etrafını saran ağaçların gölgeleriyle onu ısıtıyor, bize doğru bir adım atarken vücudunun üzerinde dans ediyordu-

Ve hemen tekrar düştü.

Ama bu sefer gerçekten.

İkizlerden daha şamatalı kahkahalar yükseldi, içimin dışıma çıkmasına neden olan bu iniltili küçük kahkahalar.

"Gidip ona yardım edelim mi?" Onlara bunu sorduğumda ikiz başlarını salladılar ve bebeklerimin Robin'in yerde yüzükoyun yattığı yere doğru paytak paytak yürüdükleri sevimli bir görüntüyle karşılaştım. Jane ve Rosie ellerine yapışıp onu yukarı çekmeye çalışırken bu kez başparmaklarıyla onaylamadılar, sadece mahcup bir kahkaha attılar.

"Sanırım burada iyiyim," dedi onlara, toprağın içinde boğuk bir sesle. "Yavaş yavaş ölmek istiyorum lütfen." Utandığı her halinden belliydi. Kulaklarının aniden ne kadar pembeleştiğini görememiş olsam bile.

Rosie gururla, "Amcam bir keresinde ölmüştü," dedi, sesi hâlâ kıkırdamalarla doluydu.

"O şimdi iyi," diye ekledi Jane, minik sesi asıktı.

Robin gülerek, "Hepiniz ürkütücüsünüz," diye karşılık verdi ve kendisine çamurdan çıkmasına yardım etmelerine izin verdi. Yardım edebilirdim. Ama... Bunun tek bir anını bile kaçırmak istemedim. Bunu mahvetmek istemedim. Kızlar yeni insanlara pek açılmazlardı. Yabancılarla karşı zor zamanlar geçirirlerdi, özellikle de Jane'e. "Şanslısın..." Robin sonunda tekrar dizlerinin üzerine çökmüştü, her iki kolundan birer çocuk sarkıyordu. "Ürkütücü şeyleri severim."

O zaman araya girdim, çünkü bir pislik olmak istemiyordum ve Robin'le kendi sıramın gelmesini istiyordum. İlerleyerek ayağa kalkmasına yardım ettim, dizlerine yapışan ıslak yaprakları ve göğsüne bulaşan kiri fırçaladım.

"İyi misin?" Sesi alçak ve olmasını istediğimden çok daha tatlı bir şekilde sordum. Ona hep bunu soruyordum ama bir türlü vazgeçemiyordum.

Robin başını kaldırdı, bakışlarımla buluştu, kendi gözleri yumuşaktı. "Ben iyiyim," dedi bana. Parmakları bileğime dolandı, ben gömleğinin eteğini çekip yerine oturtmaya çalışırken parmaklarını durdurdu. Ve sonra, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle, Robin fısıldadı. "Yardım edebildim mi?"

O an kalbim yerinden çıkacak gibi

oldu. Tam ortasından.

Neredeyse onu öpecektim.

Neredeyse tatlı pembe yanaklarını tutacak ve o güzel, çatlamış dudakların tadına bakacaktı.

", " diye söz verdim, boğuk bir sesle. "Çok iyiydin Robin. *Teşekkür* ."

İşildadı.

Kink'e şükürler olsun.

Kesinlikle bir övgü saplantısı.

Ve sonra kendime engel olamadığım ve ağzımın kendi aklı olduğu için ekledim, "Sen çok iyi bir çocuksun."

Buna karşılık Robin, dizlerimi anında güçsüzleştiren tiz, boğuk bir inilti çıkardı. O kadar sessizdi ki, bunu yapanın kendisi olduğunu fark ettiğinden bile emin değildim.

Aman Tanrım.

Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel ses.

Vücudundaki tahrik edici her ayrıntıyı katalogladım. Göğsünün titreyişini. Erime şeklini. Robin'in bana bir mucizeden farksızmışım gibi bakarken gözbebeklerinin büyüüp kararması.

Robin orada öylece dikilip birbirimize baktığımızı benimle aynı anda fark etmiş gibiydi çünkü hızla geri çekildi ve bileğimi sanki onu yakmış gibi bıraktı. Ben daha gözümü kırpamadan dikkatini Jane ve Rosie'ye çevirmişti.

"Siz çocuklar burada ne yapıyorsunuz?" Robin sordu.

Ona da aynı şeyi sormak istedim, ama sormadım, bu işi olurla bırakmakla yetindim.

Rosie ona ciddiyetle, "Eğitim," dedi. Jane bir daha konuşmadı ama zaten bir kez annesinden başka kimseyle yapmadığı kadar çok şey yapmıştı.

"Ne için eğitim?" Robin sordu, yanakları hâlâ pembeydi.

"Trent Amca'nın kıcını tekmelemek için," dedi Rosie ona.

Lanet olsun.

Gülüşümü omzumla kapattım, sonra sorumlu ebeveynlik yaparak ondan küfür etmemesini istedim. Çok ciddi bir şekilde başını salladı ve hemen ardından tekrar küfretti.

"Paxton Amca'nın da kıcını tekmeleyeceğim," diye ekledi, sahte bir masumiyetle. "*Rosie*," diye karşılık verdim, çünkü görünüşe bakılırsa Sebep. Genelde dinleme konusunda daha iyiydi ama sanırım ağlamalar ve kahkahalar arasında her iki küçük kız da aşırı uyarılmış hissediyordu. Anlayabiliyordum. Ben de öyle hissediyordum. Tenim gergin, kalbim çarpıyor.

Endişeli.

Rosie hemen, "Özür dilerim," diye cevap verdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, çünkü başı neredeyse hiç belaya girmemişti ve belli ki şimdi de girmek istemiyordu.

"Sorun değil," diye söz verdim, ses tonumu nazik tutarak. "Sadece bana kendimi ikinci kez tekrar ettirme, lütfen. Bu hiç hoş değil."

Bazen ona hangi şeylerin "hoş" olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordum. Çizgiyi aştığında bunu anlamasını sağlamanın en kolay yolu buydu.

Robin, çok tatlı olduğu için sözümü kesmedi ve onun yerine itaatkâr bir şekilde sırasını bekledi. Merakla beni izledi, sesim tekrar alçaldığında yanakları ısındı, kaygan pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı.

Gözleri benimkileri aradı, izin vermemi bekledi.

Ben de hevesle kabul ettim, bir sonraki adımda ne söyleyeceğini görmek için heyecanlandım.

"Amcalarını nasıl ve neden dövüyoruz?" diye sordu, dikkatini tekrar Rosie'ye çevirerek.

Rosie, "Yarıшта," diye cevap verdi.

"Bayrak yarışı," diye ekledim çünkü artık Robin buradaydı ve bir fikir...oh evet. Bir fikir oluşuyordu. "Her yıl Turta Festivali sırasında bir bayrak yarışı düzenlenir," diye açıkladım Robin'i izlerken. "Geçen yıl kaybettik. Kızlar bu yıl kazanmak istiyor."

Robin biraz kafası karışmış gibi görünse de, "Oh, bu harika," diye başını salladı. Anlayabiliyordum. Ne de olsa ben de New York'ta yaşamıştım. Geçmişim Belleville olsa da, büyük bir şehirde yaşayan birinin küçük kasabamızın sosyal ilişkilerinin inceliklerine neden şaşırdığını anlayabiliyordum.

"Bir yetişkin daha işimize yarayabilir," diye mırıldandım, onu bir aşağı bir yukarı süzerken. "Hızlı görünüyorsun." En azından yeni yürümeye başlayan çocuklardan daha hızlı. "Takımımızda yer almaya ne dersin?"

" ol..." Robin önce bana, sonra kızlara baktı. Ne beklediğimden emin değildim.

Belki gülmesi için? "Hayatta olmaz" demesi için. Ya da en iyi ihtimalle kibar bir evet demesini. Ancak beklemediğim şey, gözlerinin ıslanmasıydı. Dudaklarının titrek bir gülümsemeye dönüşmesiydi. Başını sarsakça sallarken yüz hatlarına bir tür saygının yayılmasını. "Beni gerçekten... bilirsiniz... takımınızda ister misiniz?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Oh, tatlı bebek.

*Tatlı, tatlı
bebeğim.*

Kendime engel olamayarak uzandım ve omzunu sıkıca kavradım. "Elbette isteriz," dedim ona, birdenbire kendime bunu düşünmek için zaman vermediğim için minnettar oldum. "Onur duyarız."

Robin önce bana, sonra da kızlara gülümseyerek, "Onur duyan benim," diye burnunu çekti. "Yine de pek hızlı değilim," diye itiraf etti. "Bu işlerin gerçekte nasıl yürüdüğünü bilmiyorum ve pek yardımcı olabileceğimi de sanmıyorum. Başka biri muhtemelen daha iyi olur."

Birdenbire, artık kazanmak umurumda değildi.

Kızların da öyle düşündüğünü sanmıyordum çünkü bu durumdan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyorlardı. Küçük yüzleri heyecandan parlıyor, vücutları neşeyle titreşiyordu. "Sorun yok!" Jane söz verdi, ikinci kez seslendi. "Seni istiyoruz. Ezik olsan bile."

Yüce İsa.

"Sana öğreteceğim," Rosie'nin göğsü gururla kabardı. "Ben *en iyisiyim*." Jane ona şüpheyile baktı, ki Rosie'nin az önce ona bir yumurta fırlattığını düşünürsek bu haklıydı.

"Öyle mi?" Robin güldü. Gözleri hâlâ ıslaktı. Onu sarıp sarmalamak ve asla bırakmamak istedim. Ne kadar da *tatlı* bir yaratıktı. "Demek istediğim... Yeter ki emek vermeyi kabul et. Ve o kadar da harika olmayabileceğimi bil."

İki kız da coşkuyla başını salladı.

Robin'in gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "*Bu iyi mi?*" diye sordular.

"*Gerçekten hoş geldiniz mi?*" diye sordular.

"*Ben zehirliyim, ben zehirliyim, ben zehirliyim*" dediler.

Bunun tek bir dürüst cevabı vardı.

"Pazar günleri saat iki gibi buluşuyoruz," dedim ona. "Bundan daha sıcak giysilere ihtiyacın olacak."

Robin ciddiyetle başını sallayarak, "Tamam," dedi.

"Kakao almaya gideriz, sonra da yemek yeriz." "Yemeği severim."

"Sana ve kızlara su getireceğim, bu konuda endişelenme."

"Evet, babacığım," diye şaka yaptı Robin - gerçi ben bile gergin olduğunu anlayabiliyordum. Rosie sinirlenerek, "O *senin* baban değil," diye karşı çıktı. "O benim babam."

Robin, *çok* sevimli olduğu için kıpkırmızı kesildi. Kaşları havaya kalktı ve başını sallarken irkilerek bir kahkaha attı. "Doğru ya. Benim hatam. Özür dilerim. Bir daha olmayacak." Sesi çatallaştı.

Ona bakarken elimde olmadan göğsünde sürekli parlattığı o güzel, şımarık meme uçlarını aradım. Her zamanki gibi serttiler, soğuk onları kumaşa piercinglerden bile daha fazla batırıyordu.

Dudaklarımı yaladım, bir iniltiyi bastırdım ve kendimi odaklanmaya zorladım.

"Bir daha düşündüm de," bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. "Seni alışverişe götüreceğim. Böyle bir havada nasıl giyineceğini bildiğini sanmıyorum. Bir rehber ihtiyacın olacak."

"Benim Vermont'lu uzmanım. Vermonter? Vermontlu-er." Robin kaşlarını çattı, belli ki kendi saçmalıkları yüzünden kafası karışmıştı. "Tamam." Yanakları hâlâ kıpkırmızıydı.

"Şimdi ne yapıyorsun?" Kafamda planlar oluşmaya başlamışken sordum.

"Ben sadece yürüyordum hırdavat dükkanına," Robin cevap verdi

hemen. "Bilirsin... boya için. *O şey* için mi?" Gözleri benimle telepatik olarak iletişim kurmaya çalışıyormuş gibi irileşti.

"O... şey?"

Oh. Perili ev.

Huh.

Hâlâ bunun üzerinde çalışıyor olmasına biraz şaşırmıştım. Günler geçmişti ve ben onun sessizliğinden perili evin sadece ilk gün beni görmeye gelmek için bir bahane olduğunu düşünmüştüm. Belki de öyleydi. Belki şimdi daha fazlasına dönüşmüştü.

"Ah, şu şey," diye onayladım, başımı sallayarak.

"Ne şeyi?" Rosie sordu ama Robin soruyu ustalıkla geçiştirdi. "Gününe engel olmak istemem," dedi dudağını ısırarak. Piercingi titredi. "Sadece merhaba demek istedim." Daha çok, çocukların ağladığını duymuş ve beni kurtarmaya gelmiş gibiydi. Benim sevimli, parlak zırlı gotik şövalyem. Kendi çocuklarımdan kurtarılmaya ihtiyacım olduğundan değil, ama yine de.

Yaptığı şey inanılmaz derecede yardımcı olmuştu ve paylaşabileceğim bir partnerim olsaydı çocuk yetiştirmeyi çok daha kolay hale getirecek türden bir şeydi.

"Kızlara ne yapmak istediklerini sorayım," diye mırıldandım, her zaman yaptığımız gibi konuşabilmek için alçaldım. "Biz ne düşünüyoruz?" İkisiyle de göz teması kurmaya dikkat ederek sordum "Şimdilik eğitimimiz bitti mi?"

İkisi de başını salladı. Tanrıya

şükür.

Daha fazla yumurta kaynaklı çıldırmayı kaldıramazdım.

"Alışverişe çıkmaya ne dersiniz kızlar?" Onlara sordum. Dikkatlerini tekrar bana çevirmeden önce bir an için birbirlerine bakarak tereddüt ettiler. Aynı anda ikisi de başlarını salladı. "Tamam, o zaman alışveriş yok."

Özel günlerimizde ne yapacağımızı onların seçmesine izin vermek için elimden geleni yaptım. Hafta boyunca birlikte çok fazla zaman geçiremeyecek kadar çalışıyordum ve bu nedenle bu günler kutsaldı.

İtiraf etmeliyim ki biraz hayal kırıklığına uğradım.

Ama bu duyguyu bir kenara ittim, Robin'e dönüp başka zaman gideceğimizi söyledim ki Jane küçük sesiyle sözümü kesti. "Robin bizimle kakao almaya gelebilir mi?" diye sordu, sesi çekingen ve kız kardeşlerinden daha yüksekti. "Eğitimden sonra hep kakao alırız."

Bu doğrudu.

Bugün bizimle antrenman yapmamış olabilirdi ama kızların onun gelmesini istemesi açıkçası çok sevimliydi. Rosie'ye baktım, o da başıyla onayladı. "Yaralandı, bu yüzden fazladan şekerlemeye ihtiyacı var."

Ne zaman eğitim sırasında içlerinden biri tökezlese onlara bunu söylerdim. Ve kendi sözlerimin yankısı kalbimi sızlatırdı. *Benim tatlı küçük meleklerim.*

"Elbette," diye kabul ettim, tekrar boyumun uzunluğuna yükseldim ve Robin'in bakışlarını yakaladım. "Biraz kakaoya ne dersin, hmm?" Soluk sarı saçlarının bir tutamını alnından nazikçe uzaklaştırmak için uzanarak sordum. "Üşümüş görünüyorsun."

Ve sonra, kendime engel olamadığım için, diğer elim ceketinin yakasından aşağı kayd, çok sert, çok soğuk meme uçlarına bakarken dikkatlice çekiştirdim. Aynı hızla onu bıraktım ama gözlerindeki sıcaklık beni rahatsız ediyordu. "Bir dahaki sefere sana ödünç verdiğim kapüşonluyu giy."

Kafasını toparlaması bir saniyesini aldı, bu da... memnuniyet vericiydi.

Robin dudaklarını yaladı ve başını salladı. "Evet. Yani. Kesinlikle. Kakao iyidir. Hem de çok iyi. Süper iyi. Kesinlikle en iyisi. Evet."

"Tamam." Onu bırakmadan önce kulağını biraz çekiştirdim. "Temizlenme zamanı. Ve sonra gideceğiz."

Beş dakika sonra çantam toplanmış, yumurta temizlenmiş ve küçük çevremizdeki herkes minibüsüne doluşmuştu. Robin minibüsü görünce iki kere baktı ve "Anne minibüsü mü?" gibi bir şeyler mırıldandı. Vay anasını, bunu uyduramazsın" gibi bir şeyler mırıldandı ve sonra yolcu koltuğuna tırmandı.

Belli ki düşünmüyordum çünkü kontağı çevirdiğimde ve Robin'in son albümü çalmaya başladığında CD çalarda hangi CD'nin olduğu aklıma bile gelmedi.

Park yerinden çıkıp şehrin karşısındaki kafeye doğru ilerlerken kızlar hemen araba koltuklarında canlandılar ve her kelimeyle birlikte çığlık attılar. Belçika çikolatası vardı, ki bu benim favorimdi. Tadı daha zengindi ve bence Trent'in toz koleksiyonundan ya da Paxton'ın ev yapımı çeşitlerinden çok daha üstündü.

Kakao züppeliğimizi ailemizden almıştık, ancak itiraf etmek gerekirse annem ve babam bu konuda hiçbir zaman biz çocuklar kadar kötü olmamışlardı.

Müzik çalmaya devam ederken Robin'in gözleri kocaman açılmıştı. Bana baktı, eğlenceli bir sırıtış attı, sonra dikiz aynasındaki küçük kızlara baktı. Müziğin sesini konuşabileceği kadar kıstım çünkü kelimelerin patlamaya hazır olduğunu görebiliyordum.

"Bunu beğendiniz mi?" diye sordu, belli ki heyecanlıydı.

Kızlar önce ona, sonra da birbirlerine kuşkuyla baktılar, belli ki müzik seanslarını böldüğü için sinirlenmişlerdi.

"Bu onların en sevdiği şarkıcı," dedim ona, biraz da eğlenerek. İlk karşılaşmalarından sonra ikizlerin onu tanımadıkları benim için çok açıktı. Müzik kliplerinden hiçbirini izlediklerini sanmadığım için bu doğrudu - bunun için çok fazla çıplaklık vardı - Ya da albümlerindeki fotoğrafları.

"Ah?" Robin'in sesi gıcırdadı. "Um. Wow. Bu..." Şaşkın görünüyordu, ki haklıydı da. Bunu beklediğini sanmıyorum. "Bu aslında süper havalı."

"Öyle," diye kabul ettim ve sonra müziğin sesini tekrar açtım, böylece kızlar bilmeden küçük kuşumun egosunu yükseltebilirlerdi.

nine

ROBIN

Belleville güvenli bir sığınak gibiydi ve bu nedenle dünyanın en tuhaf yeri olmalıydı. Ana caddede tamamen refakatsiz dolaşırken çoğu gün şansına inanamıyordum ve aldığım tek yorum ve ekstra ilgi Miles ya da Ben ile ilgiliydi.

Kimse kim olduğumla ilgilenmiyor gibiydi ve ben de bundan gayet memnundum.

Elbette, gençken şöhreti ve onunla birlikte gelen ilgiyi arzuluyordum. Ama artık herkesin ve teyzelerinin adınızı bilmesinin bir yastıktan çok bir kafes olduğunu anlayacak yaşıyordum.

Daha önce de duygusal olarak olgunlaşmamıştım. Güzel ambalajlarla kaplı kötü kararlarla dolu bir şekerçi dükkânındaki bir çocuktum. Kaçmak dışında hiçbir konuda ciddi olmaya hazır değildim. Büyümem gereken çok şey vardı.

Yaptığım şeyleri değiştirmezdim. Çünkü Los Angeles'a taşınmak ve bununla birlikte gelen tüm deneyimler beni şu an olduğum kişi haline getirmişti.

Görünüşe göre iki komik küçük çocuk için perili bir ev tamir edebilmek için nalburdan bir galon siyah boya alan bir adamdı.

Rosie ve Jane çok komikti.

Her zaman söyleyecek bir şeyleri vardı - kelimeler olmasa bile. Bazen bu, sert, tombul yanaklı bir bakış kadar basitti. Kendi tarzlarında korkutucuydular ve ben onları seviyordum.

Onları çok sevdim.

Müziğimi sevdiklerini öğrenmeden önce bile - ki vay be. Adamım. Bu...siktir. O kadar tatlıydı ki nefes almakta zorlanıyordum.

Bubs'ı muhtemelen bu yaşta, tombul bacaklı ve huysuzken de sevebileceğimi fark ettiğimde içim acıdı. Onunla gerçekten vakit geçirme şansım olmaması çok yazık oldu.

O zamanlar ne kaçırdığımı fark etmemiştim ama şimdi kesinlikle fark ettim.

Belki... ileriye dönük sözleşmemde ziyaret için daha fazla zaman pazarlığı yapabilirim?

Los Angeles'ta ev sahipliği yaptığım Noel partisinden sonra görev sürem dolmuştu. Nancy zaten yenisini hazırlamak için çalışıyordu. Onu her zaman arayıp sorabilirdim. Zararı olmazdı. Ayrıca, tatilde olmam gerekse *bile* - işle ilgili bir şey için aradığım için bana kızamazdı, değil mi?

Ben, doğaçlama kakao randevumuzdan sonra beni nalbur dükkanına bırakmıştı.

Dükkânda bulunan herkes baktı, baktı ve baktı. Ve köşede oturan yaşlı bir kadın Ben'e yavaşça başını salladı, mutlu bir gülümseme ile gözyaşlarını sildi ve "Zamanı gelmişti!" dedi.

Aptal değildim. Ama bunu bir araya getirmekte ben bile zorlandım.

Ben kıpkırmızı kesildi ve bizi odanın arka köşesine, hepsi de bize bakan eklektik insanlardan uzağa yönlendirdi. Kızarması bir yana, onların ilgisini kabul etmemişti. Sadece sırtını onlara dönerek beni görmelerini engelledi ve beş dakika boyunca bana Belçika sıcak çikolatasının neden diğerlerinden daha üstün olduğunu anlattı.

Görünüşe göre, New York'ta yaşarken tesadüfen bulmuş ve bir daha geri dönmemiş.

Kakao hakkında bu kadar fikir sahibi olması çok . Yani...

Neydi o? Noel Baba'nın aşırı büyümüş elfi mi?

Belki de Vermont'a özgü bir şeydi. Kahve dükkanı tamamen iyi niyetli Bellevillalılarla doluydu. Belki de *hepsi* kakaoyu seviyordu? Çikolata düşkünlerinin ortak bir kovan akı gibi.

Nedense bundan şüpheliydim.

"O şey "le ilgili elli soruyu savuşturduktan sonra -çocuklar kokusunu alır almaz bu sırrın peşini bırakmıyordu- ve iki fincan Belçika kakaosu -ki kesinlikle dünyanın en iyi kakaosuydu, kahretsin- Ben beni Ana Cadde'ye ve şu anda işgal ettiğim nalbur dükkanına geri götürdü.

Bekleyip beni eve bırakmayı teklif etmişti ama bu çok aptalcaydı.

Yanında küçük çocukları vardı ve evi nalbur dükkanının tam karşısındaydı. Ben de reddettim.

Zaten günlerini yeterince almıştım. Onun ya da ufaklıkların benden bıkmasını istemedim.

Yani evet. Ben, bir galon boya ve telefonum B&B'ye tek başımıza dönmek üzereydik.

"Tatile alerjin mi var?" Nancy'nin sesi öfke doluydu. Görünüşe göre, aslında beni aradığı için bana kızgın olabilirdi. İlk çalışta açtı, bu benim için iyi oldu çünkü boya kovamı yere bırakıp üzerine oturmak için bir bahane verdi. Tam sokağın sonunda.

"Hayır," diye karşılık verdim. Aslında biraz öyleydim. "Sadece bir sorum var."

"Yüce İsa. 'Biraz dinlen' ve 'Aralık ayından önce ölümden başka bir nedenle beni arama' sözlerinin neresini anlamadın?" Nancy ofladı pufladı.

"Nancy-"

"oraya uçar ve seni bir yatağa zincirlerim." "Sapıkça."

"Benimle flört etmeye başlama. İşe yaramadığını biliyorsun." Nancy iç geçirdi, yavaş bir sesle. Caddeden bir araba geçerken kalbim sıcaklıkla doldu, ona olan sevgim katlanarak arttı. Bana korna çaldılar ama dostça bir kornaydı ve sürücü el sallayınca ben de el salladım.

Twilight-Zone saçmalığıydı bu.

"Hâlâ yenileme sözleşmemi mi ?" Başparmağımdaki bir tırnağı sordum.

Nancy havlar ama ısırılmazdı. Muhtemelen tanıdığım en sert, en korkutucu insan olmasına rağmen, elinden gelse beni öldüresiye döverdi.

Görünüşe göre bu tür insanlardan çok hoşlanıyordum.

Sana bakıyorum, Ben Montgomery, ve uzun boyuna. Nancy onun yarısı kadardı ama yine de benden yüksekti. İkisi de kaltağı dinlendirmek için yarışabilirdi.

Yılın yüzü, Nancy'nin -sırf rekabetçiliği nedeniyle- muhtemelen kazanacağını düşünmüştüm.

Ben ondan daha soğukkanlıydı.

"Evet," diye iç geçirdi Nancy uzun bir aradan sonra. Telefonu yüzüme kapatmasını bekliyordum ama kapatmadığı için minnettardım.

"İznim konusunda pazarlık yapmanın mümkün olduğunu düşünüyor musunuz?" Tırnağımı çekiştirmekten ısırmaya geçerek sordum. "Bilirsin, böylece..." Sorumun ne anlama geleceğini fark ettiğimde yanaklarım kızarak sözümü kestim.

"Orayı seviyorsun o zaman? Vermont'ta mı?"

"Ne yazık ki hiçbir şey olmadı ama evet." Daha sert ısırdım, sesim boğuklaştı. "Hoşuma gitti. Garip bir yer. İnsanlar iyi. Kimse beni rahatsız etmiyor. Biraz... huzurlu?"

"Ne kadar izinden bahsediyoruz?" Nancy resmen iş moduna geçmişti. "Tatil mi?"

"Evet." Omuz silktim, o göremese de kendi içime doğru büzüldüm. Bir araba daha geçti. Bir korna daha. Başka bir el sallama.

Lanet olsun, buradaki insanlar çok iyiydi.

"Belki yazları da?" Rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Ve Miles'in doğum günü. Bubba'nın da doğum günü. İkisi için de bir haftaya ihtiyacım olacak." Aklım karıştı. "Sevgililer Günü de. Miles dün bana tatillerde derse hazırlanmakta zorlandığını söyledi. Belki geri gelip yardım edebilirim?"

Nancy sessizdi.

"Oh, ve Cadılar Bayramı!" Hâlâ tırnağımı ısırırken ağzımdan kaçırdım. Lanet şeyi dişlerimle yakalayamıyordum. "Cadılar Bayramı için burada olmam gerekiyor. Bunu kaçıramam."

"Peki ya doğum günün?" Nancy'nin sesi nazikti, şimdiye kadar duyduğum en nazik sestti.

"Benim doğum günüm de harika olurdu," diye kabul ettim, şimdiden bunu hayal ediyordum.

Bir parti verebilirim! Ben ve çocuklarını davet et. Miles, Trent ve Bubs. Hatta Ben'in huysuz kardeşi Paxton bile gelebilir. Aslında herkesi davet etmemek garip olurdu, değil mi? Belki Matilda B&B'de ev sahipliği yapmama izin verir ve perili evi yeniden faaliyete geçirebiliriz.

Işıklar, yiyecekler ve *müzik* olurdu!

Şu projektörlerden alıp Tim Burton filmleri oynatabilirim. Korku aktörleri kiralarım. Her şeyiyle. Animatronikleri test edebilirim.

Ben ve munchkin'ler ve hangilerinin en ürkütücü olduğunu seçin! "Yani... her tatilin tatil olmasını istiyorsun. Yazları tatil. Doğum günün, Miles, Bubba, ve-"

"Ben'in de," diye ekledim, ne zaman olduğunu bilmediğim halde. "Eminim kendi doğum gününü kutlama konusunda pek iyi değildir. Ona bir parti düzenleyebilirim!"

"Ve Ben'in doğum günü." Nancy'nin sesi eğlenmiş gibiydi. Bana Ben'in kim olduğunu sormadı, bunu takdir ettim çünkü sesimin beni ele vereceğini biliyordum. "Robin, *tatlım*," sesi ancak geçen yılki büyük düşüşümden sonra yumuşamıştı. "Emekli olmayı düşündün mü?"

"Emekli mi oluyorsun?" Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. "Yani, evet, bunu düşündüm." "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum tatlım ama şirketin senden hoşlanmayacak. çalışmıyor..." Arka planda bir hışırtı sesi vardı, sanki sözlerimi yazıyormuş gibi. "Hiç mi?"

"Oh." Gözlerimi kırptım, önce şaşırdım, sonra da utandım. "Evet... Yani. Sanırım ben sadece..."

Emekli olmayı düşünmüştüm.

Dürüst olmak gerekirse, bunu sayamayacağım kadar çok kez düşünmüştüm.

Artık mutlu değildim.

İstediğim müziği yapmama izin verilmiyordu. Bu benim "markamın" bir parçası değildi. Tanımadığım ya da umursamadığım insanlarla dolu anlamsız partilerden, sanki plak şirketimin dağıttığı bir parti numarasıymışım gibi kalabalıklar için sahne almaktan bıkmıştım.

Son turnem bile boktan bir gösteriydi. Dolandırıcılar tüm biletleri satın almıştı ve turne bitene kadar turneye katılan insanların sırf beni izlemek için soyulduğunu öğrenememiştim.

Kuzey Carolina'dan yeni çıkmış, hiç görmediğim ilgiyi arayan serseri bir çocuk olduğumdan beri büyümüştüm.

Yorulmuştum.

Çok ama çok yorgundum.

Ve uyukum hala çoğunlukla berbat olsa da, daha iyiye gidiyordu. En azından... Belleville'e taşınıp Ben'le tanıştığımndan beri öyleydi. Şehrin stresinden, etiketinden, en başta uykusuzluğuma neden olan her şeyden uzaktaydım.

Yeni bir başlangıç gibi hissettirdi.

Doktorum bir şeylerin peşindeydi.

"İş bırakman senin için sorun olmaz Robin," dedi Nancy, sesi hâlâ yumuşaktı. "Yani, seni özlerdim. Sen benim en sevdiğim patronumsun. Ama ben bile senin düşüşte olduğunu görebiliyorum. Ve eğer bu yolda ilerlemeye devam edersen, tekrar ayağa kalkamayacak kadar düşebilirsin."

Tam bu neşeli anda tanıdık bir ses kesti. "Robin?"

"Gitmeliyim," diyerek telefonu hızla kapattım ve arkamda duran, tüm dünyadaki en sevdiğim insanı görmek için döndüm.

"Kaldırımın ortasında bir kova boyanın üzerinde oturmanın bir nedeni var mı?" Miles gözlerini eğlenerek kırıştırarak sordu. Her zamanki gibi iriydi, inek desenli bir kıyafet giymişti, koyu renk saçları taktığı şapkanın altından dışarı taşıyordu.

"Sadece... kafa yoruyordum," dedim ona, Nancy'yle konuşmamdan ne kadar sarsıldığımı görmeden önce hızla ayağa fırladım. Tekrar bir galon boyaya uzandım, ama Miles benden önce kaptı, tek koluyla kolayca kaldırdı - göt deliği - ve yanımda adım attı.

"taşınmak sana göre değil," diye karşılık verdi.

Kova için onunla dövüşmek istedim, çünkü kendi bokumu taşıyamayacak kadar zayıf bir kaltak değildim. Ama aynı zamanda... dev gibiydi. Ve yorgundum. O yüzden yapmadım.

"Sanırım beni o kadar iyi tanııyorsun," diyerek omzumu silktim ve hemen ardından sözlerime pişman oldum çünkü Miles'ın yüzünde öyle hızlı bir acı ifadesi belirdi ki neredeyse kaçırıyordum.

"Sanırım bilmiyorum," diye kabul etti, öncekinden daha sessiz. Lanet olsun.

"Özür dilerim," diye ağızımdan kaçırdım hemen, kendimi küçük ve zavallı hissediyordum. "Öyle demek istememiştim."

"Hayır," diye başını salladı. "Sen söyledin. Bunu *söylemek* istememiştin ama ciddiydın."

Gergin ve mutsuz, kelimeleri ağızıma nasıl geri sokacağımı bilemiyordum. Çöp ağızlı olmanın sorunu, bazen çöplerin doğrudan ortaya çıkmasıdır. Özellikle de yorgun olduğunuzda.

" , " diye hafifledi Miles, az önce ne kadar eşeklik ettiğime rağmen yumuşadı - çünkü o böyle tatlıydı. Benim ekşimin şekeri idi. Çoğu insan, okulda kendisine küfrettiği için bir çocuğun dişlerini döven bu devasa melek adamı sayamayacağım kadar çok kez kucağıma almak zorunda kaldığıma inanmazdı. "Sen de beni gerçekten tanııyorsun."

Kötü bir niyetle söylememişti - arsız gülümsemesi bunu açıkça gösteriyordu

-Ama yine de ağrım vardı.

"Uzun zamandır uzaklardaydım," diye iç geçirdim ve Miles başını salladı.

Geçen hafta çok takılmıştık. Aslında boş olduğu her an... Yine de kalabalık etmemek için elimden geleni yapıyordum. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, Miles'inkini yansıtan, hayatım boyunca sahip olduğum aksana kapılmak o kadar kolay oluyordu.

Sesi ev gibi geliyordu, yıllardır hiçbir şeyin gelmediği gibi.

"Öyle," diye kabul etti Miles. "Ama artık geri döndün." Bu affetmekti, bu kadar basit. "Ve bu benim için yeterli."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, gözlerim yanıyordu. Görmemesi için başka tarafa bakmam gerekiyordu.

"Neden burada yalnızsın ki?" Kendimi toparlarken kaldırımdaki bir çatlağa bakarak ona sordum. Üşümüştüm. Ama burada her zaman üşürdüm, bu yüzden fazla dikkat etmedim.

Miles, "Büyükannemle pasta yiyorduk," diye cevap verdi. "Seni burada gördüğünde bana siktir olup gitmemi söyledi."

"Güzel bayan," güldüm, ciddiydim.

"En iyisi," diye kabul etti Miles. Galonu diğer koluna aldı ve ben de geç de olsa burada öylece durduğumuzu fark ettim.

"Kahretsin, özür dilerim. Onu geri alabilirim." Elimi uzattım ve Miles gülerek elime vurdu.

"Alınma ama bok gibi görünüyorsun. Hiçbir şey taşımana izin vermeyeceğim."

"Ben-" gibi görünmüyorum

"Bok ısındı," diye devam etti Miles. "Artık bok. Mikrodalgada-"

"Tamam, *tamam*. Anladım. Kötü görünüyorum. Siktir."

"Hiç uyudun mu?" Miles sordu. Uykusuzluğumdan ve bu yüzden yaşadığım uyku yoksunluğundan bahsettiğim tek kişi oydu. En kötü zamanlarımda bazen bayıldığım ve doktorun "mikro " dediği, gözleri açık uyuklamalarla ilgili kısmı atlamış olabilirim. Ama yine de... Miles'ın geçen yıl Nancy'ye panikle yaptığı telefon görüşmesinden sonra

-*Belki de Trent'ti?* Fark etmezdi, neyse... Eninde sonunda onu tıbbi... saçmalıklarımın çoğuna dahil etmiştim.

"Doktorum L.A.'den uzaklaşmanın iyi geleceğini söylüyor," diyerek sorusunu yanıtlamadan geçiştirdim.

Yürümeye başladık ve Miles, Frodo bacaklarımı tamamen ezmek için kısaltarak yanımda adım attı.

"Yardıma oluyor mu?" Miles sordu.

"Ben... bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Biraz mı? Belki." Ben yakınımıdayken.

Gökyüzü şimdi kapalıydı. Daha önce güneşliydi. Soğuğa rağmen yürürken biraz terlememe neden olacak kadar güneşliydi.

"Buraya geldiğinde daha iyi görünüyordun," diye yalvardı

Miles. Daha iyi göreceli bir şeydi, çünkü o zaman da bok gibi görünüyordum. "Çünkü uçakta uyudum."

"Öyle mi?" Miles'ın gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?" Bu konuda çok heyecanlı görünüyordu.

"Ben'in pazularını suçla," dedim düşünmeden -çünkü yorgun olduğumda yine aptallık ediyordum.

"Ne?" Miles gözlerini

kırptırdı. Tekrar göz

kıptı.

"Geri sar. Ben'in pazuları mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Kapa çeneni," diye homurdandım, böylece bana şaşkınlık ve dehşetle bakmayı bırakacaktı. "O kadar da önemli bir değil. Belki... uçakta tanışmışsındır?"

Bunu ona söylememiştim çünkü tam olarak böyle bir tepki bekliyordum.

"Ve sen onun kolunda mı uyudun?" Miles aptalca bir şaşkınlıkla bakmaya devam etti. "Ama sen yabancılara dokunmaktan nefret edersin."

Bu doğruydı, yaptım.

Annemiz biz küçükken bizi her türlü rahatsız edici sosyal duruma zorlamıştı. O kadar ki ikimizde de yara izleri vardı.

B&B'nin önündeki kapıya yaklaştığımızda, "Sanırım o özel biri," diye itiraf ettim. Biz yaklaştıkça yüksek bina ve onun pitoresk çitleri belirdi. Yanaklarım yanıyordu. *Her şey sıcaktı.*

Miles merakla bana bakarak, "Sanırım öyle," diye kabul etti. "Tekrar denedin mi?"

"Neyi denedin?"

"Kolunda uyumayı mı?"

Onun yapmasına gerek kalmasın diye kapıyı iterek açtım ve biraz tökezledim. "Bunu neden yapayım ki?"

Daha şimdiden Ben'e yaslanıp, o iri cüsseye sokulup biraz kedi uykusu çekme hayali duyularıma saldırdı. Güzel kokardı. Her zaman kokardı. Sıcak ve katı olurdu. Dünyanın geri kalanını dışarıda bırakacak kadar büyük. *Güvenli.*

Temizlemek için başımı salladım.

"Bir kez işe yaradıysa, tekrar işe yarayabilir. değer," diye devam etti Miles. "Sanki ona gidip, 'Hey, pazılarının üzerinde nasıl ürpertici bir şekilde uyuduğumu biliyor musun? Bunu tekrar yapmalıyım. Evet, doğru."

Yuvarlandım

Gözler.

Miles, "Ben bir doktor," diye karşı çıktı. "Durumunuzu açıklarsanız yardım etmeye açık olabilir."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Yemin etti."

"Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkti Miles. Kaşları çatıldı. "Bütün doktorlar yemin etmek zorunda değil mi? Hastalara ve muhtaçlara yardım etmek ya da her neyse."

"Ben hasta değilim. Ve muhtaç da değilim." Ona ters ters baktım ama bu bile -onunla kavga etmek- ondan uzakta olmaktan daha iyiydi. Köşeyi döndüğümüzde Miles'ın soruları durakladı ve tekrar şok oldu.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandı, perili eve kocaman gözlerle bakarak. "Bunun şimdiye kadar gitmiş olacağını sanıyordum."

"Harika, değil mi?" Sırıttım, kendi uzaklaşmışım. "Tamir ediyorum!" Bütün hafta bunun üzerinde çalışmışım. YouTube videoları izledim. Matilda'nın kulübesinden ödünç aletler aldım. Tüm ürkütücü süslemeleri yıpranmış ama temiz görüne kadar titizlikle temizledim. Şimdi de arka taraftaki tabuttan başlayarak onları boyayacaktım.

Evet.

Bu başlamak için iyi bir yerdi.

"Ben Cadılar Bayramı'nda buradayken böyle görünmüyordu." Miles'ın kaşları neredeyse saç çizgisine tırmanıyordu. "Ben çalışırken sen bunu mu yapıyordun?"

"Evet," diye göğsüm .

"Neden?" Miles kime baktığını bilmiyormuş gibi bir an bana baktı.

Yanaklarım yeniden kızardı.

Doğruyu söylemek gerekirse, *nedenini* gerçekten bilmiyordum. Yani ben biliyordum. Matilda ve Beatrice konuşuyorlardı. Ben'in kızlarının perili evi göremediklerini öğrendim. Bunu onlara ve Ben'e vermek istediğime karar verdim.

Bunu düzeltebileceğimi.

Belki de hayatımda artık düzeltebileceğim çok az şey olduğu içindi. Zamanda geriye gidip geçmişî değıştîremezdim. Fiziksel sağlığımla ilgili hiçbir şeyi değıştîremezdim - en azından... istediğim şekilde değil. Miles'a hasta ve muhtaç olmadığımı söylemiş olmama rağmen, kesinlikle öyleydim.

Ve sanırım.

Sanırım... perili ev olayını duyduğumda, *sonunda* bunu yapabileceğimi düşündüm.

Düzeltebileceğim bir şey.

O küçük kızları güldürebilirim. Ben'i gülümsetebilirim.

Kolunu ödünç almama izin verdiği için ona borcumu ödeyeceğim ve belki... belki ben gittiğimde beni özleyecekler. Bir kez olsun iyi bir şey yapmış olurum. Bir şekilde fark yaratmış olurum.

Yüzük parmağımla kaşımı ovuşturup tekrar omuz silktim çünkü dünya tarihindeki en yumuşak, en nazik ellere sahip olan Miles için bile göğsümü bu şekilde açacak değildim. Kalbim onun avuçlarında bile paramparça olacak kadar kırılıyordu.

"Boyamama yardım etmek ister misin?" Onun yerine ben teklif ettim. Miles, çünkü o yine bir melekti, başıyla onayladı.

Ve saatlerce resim yaptık, güneş batana kadar ve ben kayıp bir köpek yavrusu gibi onu eve kadar takip ettim - onun inşa ettiği bu mükemmel küçük dünyada yerimi bulmak için çaresizdim.

ten

BEN

Çarşamba gecesi beklenmedik bir ziyaretçiyle karşılaştım. İkizleri almaktan eve henüz dönmüştüm ve onları kışlık kıyafetlerinden çıkarma sürecindeydim - Tanrım, kedi gütmek gibiydi - o sırada ön kapı çalındı.

Tanrıya şükür anneleri onları çoktan doyurmuştu. Oyun zamanı, masal zamanı, sonra da yatma zamanı.

Jane'in paltosunun fermuarı yarı açıktı ve Rosie'nin ayakkabılarından biri hâlâ ayağındaydı. "Odanıza kaçmayın," diye ikisini de sertçe uyardım, "*Lütfen?* Babam çok yorgun ve sizi kovalayacak ya da yerdeki çamurlu bot izlerinizi temizleyecek enerjisi yok."

Bunu çabucak halledip ikizlerle ilgilenmeyi bitirebilirdim.

Belki de Baxter'dı? Bazen bize yemek artıkları getirmek için uğrardı. Böyle tatlı biriydi. Kardeşim Paxton'da ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hamur işlerini açıkça sorgulamayacak kadar çok seviyordum.

Gözetleme deliğini kontrol etmeden -çünkü burası Belleville'di- gülümseme olduğunu umduğum ama muhtemelen daha çok yüzümü buruşturduğum bir ifadeyle kapıyı çekerek açtım.

Bugünkü çalışma uzun ve yorucuydu.

İşimi seviyordum, gerçekten seviyordum. Sevmeseydim hayatımın yarısını bu iş için okulda geçirmezdim.

Ama bu bazen yorucu olmadığı anlamına gelmiyordu. Herkesin ve köpeklerinin arka arkaya gelmesi kafamın patlayacakmış gibi hissetmeme yetmiyordu. Çarşamba günüydü. Yönetici günüydü.

Hiç yöneticilik yapmış mıydım? Hayır.

Hiç de değil.

Çok sinir bozucu.

Kapıyı biraz fazla sert çekmiş olabilirim. Yeterince sert bir şekilde duvara çarptı ve ikizlerin irkilmesine neden olan korkunç bir ses çıkardı ve...

Hay sikeyim.

Robin sıçradı.

Çünkü tabii ki hava karardıktan sonra kapıma gelen Robin'di, yine kışlık kıyafetlerini giymiş, yeşil gözlerini kocaman açmıştı. Önce kapıya, sonra bana baktı, sonra biraz büzüldü. Korkmuş görünüyordu. Benden. *Benden* korkmuş görünüyordu.

Aman Tanrım, ne yaptım ben?

"Hayır, , hayır," diye sakinleştirdim düşünmeden. "Sorun yok."

Robin yarım adım geri çekilmişti ve bu bende ölme isteği uyandırdı.

"Özür dilerim!" Robin ürkek bir hayvan gibi gözlerini kocaman açarak ağzından kaçırıldı. "Muhtemelen meşgulsündür. Aramalıydım ama numaran bende yok. Miles'tan istemek de garip geldi. Ürkütücü gibi mi? Bilmiyorum."

İkimiz de kendi iyiliğimiz için ürkütücü görünme konusunda çok endişeliydik.

"Meşgul değilim," dedim, günün hayal kırıklığını bir kenara iterek. Her şeyin akıp gitmesine izin verdim, sakin bir nefes aldım ve ona doğru uzandım. Tanrı'ya şükür irkilmedi ama omzunu nazikçe sıktığımda gergin görünüyordu. "İçeri gelmek ister misin?"

"Hayır," diye ağzından kaçırıldı Robin ve sonra güldü. "Yani, evet. Tabii ki istiyorum." Omzumun arkasından ikizlere baktı, mutlu bir el salladı ve sonra arkalarındaki boşluğa bakarken gözleri kısıldı. Uzun ahşap koridoru. Sonundaki dede saati. Süslü halılar ve kapıdan görünen mutfak adası.

"O zaman içeri gel," diyerek onu çektim ama direndi.

Robin evimi açgözlü bir saniye daha süzdükten sonra nefesini içine çekti, topuklarını yere vurdu. "O şeyi bitirdim," dedi bana, gözleri parlak ve manik. Yanağında siyah bir leke vardı. Boya olabilir mi?

Elimi uzatıp başparmağımla ovalamak için can atıyordum.

Ama zaten çok fazla özgürlük almıştım. Beni korkutmaya çalışan o olması gerekirken ben onu korkutmuştum. Onu kaçırtmaktan korktuğum için fazla zorlamak istemedim. Robin her zaman bir ayağını kapıdan dışarı atmış gibi görünürdü. Sanki yanlış bir kelimeyle tamamen ortadan kaybolacaktı gibi.

"O şeyi bitirdin mi?" Kaşlarım kalktı.

Robin başıyla onayladı. "Bütün hafta bunun üzerinde çalıştım! Miles ve Bubba yardım etti." Tekrar başını salladı, daha da sarsılarak. Gözlerinin altındaki koyu halkalar daha iyi değildi. Hatta bir şekilde daha kötü görünüyordu. Cildi solgun, yüzünde yorgunluğunu ele veren bir seğirme vardı.

"Bu çok hoş-"

"Hazır mısın?" Robin topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu, heyecanlı olduğu her halinden belliydi. "Görmek için mi? Çünkü hazır. Ve hazır. Ve hazır."

"O şeyi görmek istiyorum," diye seslendi Rosie arkamdan, çünkü tabii ki beni dinliyordu.

"Görmek istiyor!" Robin sanki beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi onu işaret etti ve ben zaten ayakkabılarımı geri çekmiyordum.

"Ben de... görmek istiyorum," diye ekledi Jane, daha sessiz bir şekilde, minik eliyle ceketimi tutuyordu. Onu yatıştırmak için hafifçe okşadım, derin bir nefes aldım ve düşüncelerimi yeniden yönlendirmeye çalıştım.

Planlar değiştiğinde zor zamanlar geçirdim.

Dürüst olmak gerekirse, sürprizlerle daha zor zamanlar geçirdim.

Bu gece her zamanki rutinimiz için oturmayacağımız gerçeğini kavramam bir saniyemi alacaktı. Robin'in sürprizi olacaktı, sonra doğruca banyoya ve sonra da yatağa.

Sakin bir nefes alarak huzursuzluğumu -bunun beynimin ihanetinin bir ürünü olduğunu bilerek- uzaklaştırmaya çalıştım, sonra da onları tekrar toplamak için çocuklara döndüm.

Sıkışmış gibi görünmüş olmalıyım çünkü Robin o gün parkta olduğu gibi araya girdi.

"Görmek ister misiniz?" diye sordu kızlara, alaycı bir şüpheyile. "Görmek . istiyor gibi görünüyorsun."

Her iki ikiz de dönüp ona baktı, bal rengi gözleri kısılmıştı. "Ne demek istiyorsun?" Rosie de aynı şüpheyile sordu.

"Kıyafetlerini doğru düzgün giymemişsin." Robin'in elleri kalçalarında, eksik ayakkabısına ve fermuarı açık ceketine bakıyordu. "Şapka yok. Ayakkabı yok." Başını iki yana salladı. "Aslında gitmek istemiyor olmalısın."

Göz açıp kapayıncaya kadar iki küçük kız da kışlık kıyafetlerini yırtarak giymeye başladı. Motor kontrolleri çok iyi değildi, bu yüzden yine de yardım etmem gerekti, ancak yeniden giyinmeye istekli olmaları çabalarımda büyük bir fark yarattı.

Yine benim küçük gotik penguenlerim gibi süslandiklerinde, onları nazikçe kapıya doğru ittim, iki kız da Robin'in ellerinden birine yapıştığında şaşırdım ve o da ilerlemeye başladı. Omzunun üzerinden bana sırtarak baktı, ama ellerini tuttuklarında yüzündeki ifadeyi görmüştüm.

Oradaki saygıyı, merakı gördüm.

Neşeyi.

Boğazımdaki yumruyu yutarak ışıkları kapattım ve kapıyı arkamızdan kilitledim. Sonra arka taraftaki merdivenlerden inerek Robin ve çocuklarımın kaybolduğu otoparka doğru yöneldim.

"O şey de ne?" Rosie sordu. Minik sesini birkaç metre öteden duyabiliyordum.

Robin, "Nun-ya," diye cevap verdi.

"Nun-ya ne?" Jane kafası karışmış bir şekilde yankılandı. Robin, Jane'in tökezlediğini fark edince yavaşladı. Kalbim sızladı.

"Nun-ya işi."

İkizler güldüler, yüksek bir sesle, sanki Robin az önce tüm evren tarihindeki en komik şeyi söylemiş gibi sevinçle.

İçimden biraz öldüm, sıcak, sıcak, sıcak. Çünkü haklıydılar. Haklıydı.

Tanışma şansına eriştiğim en komik, en tatlı, en harika adamdı.

Ve *gidiyordu*. Onu tutamazdım. İstesem bile.

Robin dramatik değilse hiçbir şeydi. Bunu pansiyonun bahçesine adım attığımız anda fark ettim ve mekâna ne yaptığını gördüm. Yepyeni, muhtemelen nalburdan alınmış ışıklar yolu aydınlatıyordu. Ürkütücü, turuncu ve kırmızı, solmuş çitin üzerinde dans ediyor ve büyük, beyaz kafesli binanın arkasına doğru yol gösteriyorlardı.

"edin!" Robin ikizleri bana uzatarak ve arkamızda kalarak ısrar etti. Ellerini sıkıca tuttum ama hareket etmedim.

O gelmiyor muydu?

Sorum yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü tek kelime etmeme gerek kalmadan bana cevap verdi. "Bu senin içindi," dedi gözleri kırışarak. "Benim için değil."

Kızlara dönene kadar ne demek istediğini anlamamıştım, ellerini açmış, boyalı parmakları parlıyordu. "Babanızın sizin için bir sürprizi var," dedi onlara, gözleri kocaman, dudakları şakacı bir sırıtışla kıvrılmıştı.

"Öyle mi?" Rosie her zamanki merakıyla hemen sordu.

"Var," diye başını salladı Robin. "Hemen köşeyi dönünce." *Övgüyü kabul etmiyor.*

Cevap veremeyecek kadar şok olmuş bir halde ona bakarken bu düşünce kafamın içinde dönüp durdu.

Bunun için övgü almıyor. Saatler ve saatler süren bir çalışma.

Ve sana izin veriyor-

"Hayır," diye irkildim ve ona dönerek gözlerimle bunu istemediğimi anlatmaya çalıştım. Onun takdir edilmesini istiyordum. Kızlarımın onun bu işe ne kadar emek verdiğini bilmelerini istiyordum - hatta biz daha o lanet şeyi görmeden önce.

Robin başını salladı.

Ve sadece ona duyduğum saygıdan dolayı ağzımı kapattım.

"Sen gelmiyor musun?" Rosie dönüp Robin'e bakarak sordu. "İstersen sürprizimizi seninle paylaşabiliriz."

Robin tereddüt etti.

Belli ki bunun benim için, *onlar* için bir hediye olmasını istemişti. Kızlar onun da bunun bir parçası olması gerektiğine karar verdiklerine göre ne yapacağımı bilemiyordum. Jane onun eline yapışıp utangaç bir gülümseme sunduğunda Robin eridi.

"Ben..." bana tekrar baktı, hâlâ kafası karıştı.

Kızlarla oynarken sık sık yaptığım aptalca bir şekilde, "İleri," dedim.

"İleri!" diye heyecanla tekrarladılar ve ilerlemeye başladılar. Artık tereddüde yer . İkinci kez düşünmeye yer yoktu. Sorumluluğu almak ikinci doğasıymış gibi geliyordu ki bu şaşırtıcı değildi.

Ancak şaşırtıcı olan, Robin'in küçük aile birliğimize dahil edilmesinin ne kadar doğru hissettirdiği idi. Jane ona tek bir kelime bile etmedi ve o da daha fazlasını istemeye çalışmadı. Onlarca yıllık evimizde -Yeni boyanmış köpük mezarlığı taşrasında, Robin'e birkaç bakıştan fazlasını atmaktan kendimi alamadım.

Etkileyici ağzına baktım. Asi kaşlarına ve Rosie ne zaman onun yaptığı bir şeye dikkat çekse zevkle yukarı kalkan kaşlarına baktım.

"Geçen yıl çok daha kötü görünüyordu," dedi ona ve göğsünün gururla kabarmasını birazdan fazla bir sevgiyle izledim.

"Öyle mi?" Robin sordu, yeşil gözleri dans ediyordu, tıpkı ön bahçede olduğu gibi arka bahçeyi de aydınlatan Cadılar Bayramı peri ışıklarıyla titreyordu.

Yeni perili ev ürkütücüydü, evet. Korkunç muydu? O kadar da değil.

Ama bunun bir önemi yok gibiydi. Ne kızlar için, ne Robin için, ne de benim için.

Bir noktada Jane yanlışlıkla Robin için bir araya getirdiğim iskelete çarptı. Parçalar yere düşüp çılgınca dağıldığında kızmak yerine sadece güldü, eğilip kemiklerden birini aldı ve ona uzattı.

Jane'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı, az sonra gerçekleşecek olan gözyaşları şaşkınlığı yüzünden durmuştu.

Robin'in kendisi için bir uyluk kemiği almasını ve ardından kemikleri birbirine vurmasını dikkatle izledi.

Sevinç, üzüntü hızlı bir şekilde yüzüne yayıldı. Ona bir tokat attı.

Sert.

Pansiyonun arka bahçesinde geçirdiğimiz son yirmi dakika boyunca köhne çitin üzerine oturdum ve Robin'in kızlarımı kovalamasının keyfini çıkardım. Eskrimin piçleşmiş hali gibi hepsi birbirine kemik tokuşturuyordu ve Jane bile ona ısınmıyor gibiydi.

"Beş dakika," diye seslendim, muhtemelen on dakika önce eve gitmemiz gerekmesine rağmen. Yatma zamanları geçmişti. Yatma zamanı konusunda çok katıydım. Sirkadiyen ritimler önemliydi, özellikle de onların yaşındaki çocuklar için.

"Ahhhh," diye yakındı iki kız da.

Rosie bir mezar taşının arkasına saklanmıştı; pek de iyi saklanmamıştı çünkü ponponlu şapkası dışarı çıkmıştı. Jane onun hemen arkasındaydı, daha da belli oluyordu. Robin onları görmemiş gibi davranıyor, benim küçük cehennemliklerim açıkça kendi saldırılarını başlatmayı planlarken "onları aramak" için etrafta dolaşıyordu.

Konuştukları gerçeğinin onları tamamen ele verdiğinin farkında değil gibiydiler.

Robin de öyle olduğuna dair bir işaret vermedi. O iyi bir sporcuymuştu.

Aptalca, evet.

Ve iyi bir sporcu.

"Ah, nerede olabilirler ki?" diye mırıldandı kendi kendine düşünceli bir şekilde, elleri kalçalarında. Sevgililerimin arkasına saklandığı mezar taşının önünde uzun, abartılı bir duraklama yaptı. Böyle gülünç derecede sevimli görünüyordu. Gerçi bu sevimliliği bir kez daha donuyor olmasından duyduğum gerçek endişe yüzünden bozulmuştu.

Dolabımı karıştırıp onu alışverişe götürmeden önce giyebileceği daha sıcak bir şeyler bulmayı aklıma not ettim.

Kızların kıkırdamaları eldivenleri yüzünden boğuklaştı ama buna rağmen kristal berraklığında çınlamaya devam etti.

Pansiyonun üst katında, pencerelerden sarı ışıklar sızıyordu. Bizi izleyen birkaç gölge vardı ama onlara aldırış etmedim. Belleville dünyanın en meraklı yeri ve hep öyle kalacaktı. İzlenmemize şaşırmamıştım. Ertesi gün iş yerinde iyi niyetli, heyecanlı yorumlar alacağıma şüphe yoktu.

Çünkü kimsenin benim var olmayan aşk hayatıma inanılmaz derecede yatırım yapmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi yoktu.

Tüm kasabanın Robin Johnson'la birlikte olduğumuzu düşünmesi beni neden rahatsız etmedi diye sormayın.

Ve bana neden onları düzeltmediğimi sormayın.

Çünkü onları düzeltmek yalan söylemek gibi geliyordu ve henüz bunu tam olarak kabul etmeye hazır değildim.

"Burada kalın," diye mırıldandım, Robin'i kanepeye yerleştirdikten sonra kızları ve kışlık kıyafetlerini almak için iki kat geri döndüm. Büyükbabanın saati *tıkır tıkır işliyordu* ve Rosie ile Jane o kadar yorgundu ki ben paltolarını ve eldivenlerini çekiştirirken neredeyse hiç şikâyet etmediler.

Yarım saat sonra - açıkçası bir mucize, çünkü normalde onları yıkayıp yatağa yatırmak çok daha uzun sürerdi - ikizler mışıl mışıl uyuyorlardı. Başım dönerek derin bir nefes aldım ve kendimi olacıklara hazırladım.

Robin'in gelmesi için ısrar etmişim.

Saat daha dokuzdu ve düşündüm ki... belki geç bir akşam yemeği güzel . Ona benimle gelmesini söylediğimde Noel'deki bir çocuk gibi sevindi. Her zaman dahil olmaya hevesliydi. Bu satırların arasını okumak için diplomama, hatta psikolojiye olan genel ilgime gerek yoktu.

Robin son derece yalnız bir insandı.

Yaptığı her şeye kazınmıştı.

Bir parça ilgi için belini kırıyor ama başkaları ona tam da uğruna çalıştığı şeyi verdiğinde şaşırıyordu. Sanki umut etmeyi bırakmıştı. Kaç kez hayal kırıklığına uğramıştı?

Sesi kısılana kadar kaç kişi onu görmezden gelmişti? Ta ki sormayı tamamen bırakmaya karar verene kadar.

Sobanın üzerindeki ışık dışında her yer karanlıktı. Ön pencerelerin dışında, Ana Cadde titrek peri ışıklarından oluşan hayalet bir kasabaydı. Dükkânlar Noel için süslenmeye başlamıştı bile. İlk olarak hırdavatçı dükkânı başlamıştı ama diğerleri de onu takip etmekte gecikmedi.

Koridordan oturma odasına doğru ilerlerken neyle karşılaşacağımdan emin değildim. Bir yanım yemekten ve sohbetten tamamen vazgeçmek istiyordu. Bu yarım Robin'i kanepeye itmek, üzerine tırmanmak, nefessiz kalıp ısınana ve soğuk yanakları bambaşka bir nedenle kızarana kadar onu öpmek istiyordu.

Diğer yarım ise işlerin bundan daha karmaşık olduğunu anladı.

Robin'i tanıdıkça onunla daha fazla ilgilenmek istedim.

Ve eğer onu öpersem - eğer istediğimi bu kadar özgürce alırsam - önce güven inşa etmeden, geriye kalan azıcık güvenini de paramparça edebilirdim.

Ayrıca... bir yanım çok zorlarsam, çok kısa sürede kaçacağından korkuyordu.

Görünüşe göre endişelenmeme gerek yokmuş.

Çünkü koridordan dışarı son adımı attığımda Robin umduğum gibi kanepede bir köpek yavrusu kadar hevesli bir şekilde beni beklemiyordu. Evet, kanepedeydi. Ama onda parlak gözlü ve gür kuyruklu bir şey yoktu. Devrilmiş, yüzü minderlere çarpmış, vücudu beni ürpertecek şekilde buruşmuştu.

Böyle bir gösteri yaptıktan sonra sırtım haftalarca ağrırdı.

Robin'in beyaz-sarı saçları yüzüne dağılmıştı, ellerini göğsüne bastırmıştı, sanki kendini olabildiğince küçültmeye çalışıyordu. Sanki çok fazla yer kaplamaktan korkuyordu. Ve en kötüsü de... paltom -hâlâ soğuk olan paltom- yanağının altında kıvrılmıştı, küçük tatlı yüzü sanki ondan teselli arıyormuş gibi sıkıca ona bastırılmıştı.

Sanki benimle ilgili bir şey onu *güvende* hissettiriyordu.

Dizlerimin bağı çözüldü ve bir an için çökmemeleri için duvara yaslanmak zorunda kaldım. Çünkü az önce benim için açık hale gelen bir şey varsa o da Robin'in benim kriptomitim olduğu gerçeği.

Robin uykulu bir şekilde, boğuk bir iniltiyle tek gözünü açtı, sanki varlığımı hissetmiş gibiydi. "Korktun mu?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Ben..." Beni korkutmayı kendine görev edindiği gerçeğini hatırlamam bir anımı aldı. Havaalanındaki o gün sanki birkaç gün değil de yıllar önce yaşanmış gibiydi.

"Perili evde mi?" Robin açıklığa kavuşturdu.

"Hayır, tatlım," diye karşılık verdim, sesim alçak ve yumuşaktı.

"Bah humbug," diye iç geçirdi Robin. Ve *bu* sevimli homurtudan sonra tekrar uykuya daldı.

eleven

ROBIN

Bir güneş ışığının kindarca gözlerimi dürtmesiyle uyandım. Sessiz bir iniltiyle, o kadar parlak bir şekilde parlamasını durdurma umuduyla onu uzaklaştırdım.

"Öldü mü?" diye sordu küçük bir ses.

"Yeni taşındı," diye cevap verdi bir diğeri.

Kendimi oldukça ölü hissediyordum ama hareket ediyordum, bu yüzden sadece haklı olduklarını varsayabilirdim. Gözlerimi kısarak açtığımda Rosie ve Jane kocaman altın rengi gözleriyle başımın yanında ürkütücü bir şekilde duruyorlardı. Açıkçası şimdiye kadar gördüğüm en sevimli pijamaları giymişlerdi. Küçük Viktorya dönemi bebeklerine benziyorlardı, fırırlı ve tatlı. *The Shining*'deki ikizlere benziyorlardı.

Rosie, "Babam kahvaltı hazırlıyor," diye açıkladı.

Beynim henüz çevrimiçi olmasa da başımı salladım.

Kahve. Kahveye ihtiyacım vardı.

"Babam kahvaltı hazırlıyor," diye aptalca kabul ettim ki bana bir sopayla dürtmek ister gibi bakmayı bıraksınlar.

"Evet," diye başını Rosie. "Cipsle birlikte."

"Cips mi?" Gözlerimi kısarak bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. Patates cipsi mi? Tortilla cipsi mi?

Ayrıca hangi

cehennemdeydim? Burası

oturma odası değildi.

Aptal değildim. Ve tabii ki uykuya dalmak istememiştim -her ne kadar bu başıma gelebilecek en iyi şey olsa da- ama bir şekilde Ben'in evine geldiğimi hatırladım.

Ben'in evine geldim ve... Oh.

Bir şeyler içmemiz gerekiyordu. Akşam yemeği mi?

Dr-inner. Lanet olsun.

Buraya nasıl gelmiştim? Bir yatak odasında... Etrafa donuk gözlerle baktım... yatak odası.

Bir yatak odası. Soluk mavi duvarlı, dekoru yok denecek kadar az, komodinin üzerinde çok tanıdık ve aynı zamanda pahalı görünen bir saat. Yanında sabah güneşine rağmen hâlâ açık duran bir lamba ve bir yığın yıpranmış kitap vardı.

Ben'in odası.

Burası Ben'in odasıydı.

Nasıl oldu da Ben'in odasına düştüm?

Panikle doğrulmaya çalıştım ama vücudum doğrulamak istemedi. Tekrar battaniyelerin ve yastıkların içine gömülmek ve Ben'in kokusunu içime çekmek istiyordum, artık o nefis kokunun ne olduğunu biliyordum. Ahhhh, temiz çamaşırlar. Çok güzel kokuyordu. Oteldeki naftalin kokusu ya da uzun süre içinde kalmaya alıştığım tur otobüsündeki insan çukuru kokusu gibi değildi.

"Cips," diye aptalca tekrarladım. "Deterjan." Lanet olsun. Muhtemelen biraz "yumuşatıcı."

"Onu kırdık mı?" Jane sesi titreyerek sordu.

Rosie aptalmış gibi, "Bir insanı *kıramazsın*," diye karşı çıktı. "Yapabilir misin?"

"Cips sevmiyor mu?" Jane sıkıntılı bir ses tonuyla sordu.

Çok zekiydiler. Çok zekiydiler. Dört yaşındaki bir çocuğun bilmesi gerekenden çok daha fazlasını biliyorlardı. Bunun tek sebebinin babalarının bir dahi olması olduğunu varsayabilirdim. Ve ayrıca... onlara öğretecek kadar sabırlıydı.

"Kızlar," diye gürledi Ben'in sesi kapı aralığından, konuşmalarını susturarak. "Size Robin'in uyumasına izin vermenizi söylemiştim." Protesto sesleri çıkardılar ama hemen kesildi. Ben muhtemelen seksi bir surat yapıyordu. Onun seksi yüzünü *görmek* istiyordum. Ama... yastık ve rahatlık... ve aman Tanrım, uzun zamandır... bu kadar iyi uyumamıştım.

O da burada mı uyudu?

Nedense bundan şüpheliydim.

Nerede uyumuştun?

"İçeri girdiğimizde uyanıktı!" Rosie yalan söyledi.

"Hayır, değildi," diye homurdanarak cevap verdi Jane, sesi yumuşamış gibiydi. Rosie sanki Jane onu karteğe satmış gibi öfkeyle soludu.

"Giyinme vakti geldi," dedi Ben'in sesi kahkahalarla titreyerek. "Büyükkanneniz yarım saat içinde sizi oyun antrenmanına götürmek için burada olacak. İkinizin de kahvaltı için zamanında hazır olmanızı bekliyorum." Ne kadar *da otoriterdi*. Tanrım, çok ateşliydi. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Sesi yumuşadı ve küçük kızlar, küçük ayakları "hayır!" korusuyla gümbürdeyerek uzaklaştılar.

Eminim şimdi daha da seksi bir surat yapıyordur. Eminim kaşı seğiriyordur.

Bakmalıyım...

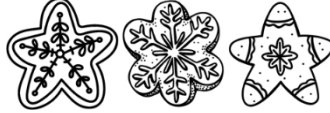
Uyumalıyım.

Evet.

Uyu.

Uyku iyiydi.

Daha az yorgun olsaydım, kızlar gittikten sonra üçüncü ve daha ağır adımların bir dakika boyunca duyulmadığını fark edebilirdim. Ben kapı aralığından beni izliyordu, koruyucu ve tatlıydı, sahip olabileceğimi hayal etmeme asla izin vermediğim her şeydi.

Kısa bir süre sonra ön kapı açıldı ve kapandı. Koridordan gelen yankının yanı sıra sessiz mırıltılı sesleri de duyabiliyordum. "Gelin bakalım melekler," dedi Ben çocuklarını koridora doğru sürüklerken nazikçe. "Büyükkanneniz geldi."

"Kapıdaki Robin Johnson'ın ayakkabıları mı?" Beatrice Montgomery'nin sesi yüksekti ve şaşkınlıktan gerilmişti.

Ben, "Şşşt, sonra açıklarım," diye ısrar etti.

Birkaç konuşma parçası daha yakaladım ama hiçbirisi anlamlı değildi. Ve ön kapı kapandığında bir kez daha dünya için ölmüştüm.

Bu sefer uyandığımda, cennet gibi bir şeyin kokusunu almıştım.

Kavrulmuş kahve çekirdekleri, yoğun ve lezzetli. Tereyağlı bir şeyler ve bu... Tanrım. Evet. Pastırma.

Yeniden canlanmış bir ceset gibi ayağa kalkarak, halsizce soğuk ahşap zemine düştüm. Ayakkabılarım yoktu, ki bu şaşırtıcı değildi. Dün gece içeri girdiğimde onları çıkarmıştım, başkasının evinde çamurla yürüyen bir pislik olmak istememiştim.

Yeni yürümeye başlayan çocukları olmasına rağmen Ben'in dairesi inanılmaz derecede temizdi ve ben bunu mahvetmek istemedim.

Ancak şaşırtıcı olan giydiğim çoraplardı. Çünkü onlar benim çoraplarım değildi. Ve daha önce gördüğüm hiçbir çoraba benzemiyorlardı. Tüylü ve kürklü, cehennem gibi kalın, dizlerime kadar uzanıyordu. Kayarım diye endişelendim ama yüzümü buruşturarak bir adım daha attığımda, bu lanet şeylerin altlarında yapışkan pedler olduğunu fark ettim.

Belki de onlar için doğru isim bu değildi?

Ama kesinlikle öyle hissediyorlardı.

Açıkça aptal geçirmezlerdi.

Aşağıya baktığımda kaşlarım havaya kalktı. Ceketim gitmişti - onu kesinlikle çıkarmamıştım - ve onun yerine Ben'in devasa kapüşonlularından biri vardı. Üzerinde bir çeşit logo vardı, üniversite içinmiş gibi görünüyordu. Koklamak için etek ucunu burnuma doğru çektiğimde, Ben'in nefis kokusu ciğerlerime doldu.

Lanet olsun.

Beni Ben mi giydirdi?

Tek mantıklı sonuç buydu.

Hafifçe inleyerek koridora çıktım, kumaş hâlâ yüzümün yarısını kaplıyordu.

Beni görmeden önce onu aşağıya çekeceğimi düşündüm ama bu kadar çabuk vazgeçmek istemedim.

Ancak bu işe yaramadı çünkü Ben içeri girdiğimde koridorun diğer ucunda duruyordu. Ve kapüşonunu taciz ettiğimi gördü.

"Günaydın," dedi, gözleri dans ediyordu. Kaşı seğirdi ve yüzüm kıpkırmızı oldu.

"Burnum üşüyordu," diye yalan söyledim, kapüşon hâlâ yüzümü örtüyordu. Yaramaz bir çocuk gibi kapüşonumu çekip indirdim ama bu da berbattı çünkü artık burnum gerçekten üşüyordu. Ayrıca allığım daha da belirginleşmişti.

Ben'in kaşı tekrar seğırdi, sanki bir şey bekliyormuş gibiydi.

Bir saniye sürdü ama anladım. Sırtarak, çünkü bu bana gerçekten yerli ve biraz da şaşırtıcı gelmişti, bir omzumu silktim. "Günaydın, Ben-nifer." Gözlerinin içine bakmak zordu, o yüzden bakmadım. Onun yerine, çok geniş olan omzuyla ve omzunu süsleyen pahalı görünümlü kazağıyla göz teması kurdum.

"Nasıl uyudun?" Ben sordu, sesi daha da sıcaktı. Yeni lakabını kabul etmedi.

"Um," dudaklarımı yaladım, piercingim dilime karşı kayganlaştı. "Güzel."

"Sevindim."

Kendimi hareket etmeye zorladım, çünkü tam bir ucube gibi davranmak istemedim.

-Az önce yapmış olmama rağmen. "Kalenizi işgal ettiğim için özür dilerim." Kahve. Kahretsın. O kahveyi gerçekten istiyordum. Ama zorlamak istemedim.

Annem bana bundan daha iyi terbiye vermişti.

Ben Güney'liydim.

Kibar olmak bana öğretildi.

Ben'in sesi, çocukken filmlerde izlediğim Noel şömineleri gibi parlak, "Aldırmadım," diye çıtırdadı. "Benim için sakıncası *yok*," diye düzeltti, bu kez daha alçak sesle.

"Hemen çekileceğim," diye omuz silktim. "Çok sıcak çoraplarını çıkarır çıkarmaz mı? Ve kapüşonlunu."

"Sende kalsın."

Peki, tamam. Bu güzeldi. Ama Ben kalmamı istemediği için hayal kırıklığına uğramıştım. Solgunluğumu görmüş olmalıydı çünkü ben daha konuşmadan sıcak eller omuzlarıma yapıştı ve beni banyoya benzeyen bir yere doğru yönlendirdi.

"Duş al," diye emretti Ben. Dikkatimi onun koca kışlı ellerinden ve ne kadar otoriter olduklarından başka bir şeye vermek zordu - ve nasıl da kocaman ve güçlü olduklarından ve... lanet olsun. Sikim kalkmaya başlamıştı.

Sikim... İmkani

yok.

Yok artık!

Sevinçle onaylamak için kasıklarına baktım.

Ve evet. Evet. Sikim kesinlikle en azından biraz sertleşmişti.

"Duş," diye kabul ettim, çünkü Ben'in evinde olsam bile bu fırsatı boşa haralayamazdım. Özellikle de Ben'in evinde olduğum için.

"Üzerini değiştirmen için yeni ve sıcak giysiler bırakacağım."

"Sıcak tutacak giysiler," diye , Ben beni sahip olduğu açıkçası süslü duşa doğru yönlendirirken titriyordum. Banyo güzeldi. Yatak odası kadar güzeldi. Fayanslar özel yapım gibiydi, her şey ev gibi ve temizdi. Şu duş-banyo kombinasyonlarından biriydi. Muhtemelen çocuklar içindi. Ve Ben musluğu açmak için üzerime eğilirken oyuncaklarla dolu bir küvet köşede düzgünce duruyordu.

"İşiniz bittiğinde içmeniz için mutfakta kahve ve çikolatalı krep var."

"Kahve ve mutfak, evet," diye başımı salladım. "Bu plana bayıldım. On üzerinden on."

Ben bir kahkaha attı. Göğsü sırtımı okşadığı için bunu gerçekten hissedebiliyordum. "Uykulu olduğun zaman çok tatlı oluyorsun."

Belli ki o sözleri söylemek istememişti çünkü bir an için kaskatı kesildi. Ben de öyle yaptım -çünkü nasıl yapmayayım? Sanki uyum içindeydik. Ben rahatladığında ben de rahatladım. Sıcak su fişkırdı, o arkamda kıpırdamadan dururken birkaç damlacık ikimizin üzerine sıçradı.

"Sen *her zaman* sevimlisin," diye karşılık verdim çünkü bu doğrudu ve ayrıca oyun alanını biraz dengelemek istedim. Zavallı adamın bocalamasını istemedim.

Ayrıca... görünüşe göre sevimli olduğumu düşünüyordu. Ve bu...evet.

Lanet olsun.

Yanaklarım bile ısınmıştı.

"Sevimli, beni tanımlamak için sık sık duyduğum bir kelime değil," diye güldü Ben, tekrar etkileyici boyuna yükseldi. Göğsü artık sırtıma değmiyordu ama ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordum. Nefesinin saçlarımı nasıl karıştırdığını hissedebiliyordum.

"Bahse girerim çok seksi oluyorsundur," diye aptal gibi geveledim. "Ateşli." Bu her nasılsa daha kötüydü. "Muhteşem mi?"

"Deniz camı gibi gözleri ve kar gibi saçları olan adam söylüyor bunu."

"Seni görüyorum, yazar adam," diye şaka yaptım. "Sen ve senin..."

metaforların." "Benzetme," diye düzeltti Ben.

"Gesundheit."

"Aman Tanrım." Ben güldü, odayı aydınlatan keyifli bir kıkırdama. Yanaklarıma daha fazla su damlası çarptı ve yüzünü görebilmek için dönmek için mücadele etmek zorunda kaldım. Her nasılsa bu daha samimi hissettiriyordu ve şimdiden tüm bunları sindirmekte zorlanıyordum.

Ben'in yakınlığı kesinlikle sikimin inmesine neden olmadı, bu kesindi.

"Acele etme," diye mırıldandı Ben, sonunda benim alanımdan çıktı. "Tezgâhın altındaki sepetten bir diş fırçası alabilirsin."

"Teşekkürler," diye ürperdim ve kararlı bir şekilde musluğa baktım.

"Orada ne varsa kullan," diye ekledi Ben, çünkü medyumdu ve bir şekilde her şeyden olabildiğince az kullanmayı planladığımı biliyordu - böylece rahatsız etmeyecektim.

Onun izniyle rahatlamak daha kolaydı.

Odadan çekilirken ve kapıyı sessiz bir tıkırtıyla kapatırken yokluğu da yardımcı oldu. Enine boyuna düşünmeden, kapüşonunu ve gömleğimi tek bir hareketle başımın üzerine çektim. Acele etmemi istemesine rağmen, oyalanmaya hiç niyetim yoktu.

İçeri girer, otuz bir çeker ve göz açıp kapayıncaya kadar çıkardım.

Beni bekleyen kahve ve krepler vardı.

Cipsli.

Çikolatalı olanlardan.

Fermuarımı açmışım, kapı tekrar açıldığında çıplak vücudumun üst kısmı kapıya doğru bükülmüştü. Donup kaldım, kaskatı kesildim, sikimin kökü muhtemelen görünüyordu -çünkü çoğu gün komando olmayı tercih ediyordum.

Ben kapı aralığından bana baktı, şeker rengi gözleri beni içine çekerken irileşmişti. Bakışları çıplak omuzlarımda ve oradaki dövmelede gezinirken yüzüne lekeli, çirkin bir kızarıklık yayıldı. Dikkati meme uçlarıma takıldı - muhtemelen halkalardı- ve *inledi*.

"Bir şey mi unuttun?" Sordum çünkü ağzım beynimden daha hızlıydı.

"Giysiler," diye cevap verdi Ben hemen, gözleri göbek deliğimin ve kalça kemiklerimi çevreleyen kargaların etrafında bir yerdeydi. Dudaklarını yaladı, sesi kısıktı. "Sana kıyafet getireceğimi söylemiştim."

"Oh." Yapmıştı. Kesinlikle vardı. Unutmuşum. Lanet olsun. Ve sonra, yüzündeki ifadeden onu kapının pervazına itip sikime dokunması için yalvarmak istediğim için, "Peki ya şimdi?" diye sordum.

Salak, salak, salak.

"Hmm?" Ben'in gözleri artık kesinlikle ellerimdeydi. Fermuarımda ve mutlu izlerimin yukarı doğru süzülüşünde.

"Şimdi korkuyor musun?"

Ben kıkırdadı, başını sallarken gözlerini kısıtı. "Giysileri al Robin," dedi nazikçe, banyoya doğru adım atmak için hiçbir hareket yapmadan. "Lütfen."

Elbiseleri aldım.

Sıcak, temiz ve onun gibi kokuyorlardı ve onları sanki çok kıymetlilermiş gibi sıkıca tutmama engel olamadım, çünkü öyleydiler. Ben gözlerini tekrar açtığına, gözbebekleri geniş ve karanlıktı.

"Kahvaltıda görüşürüz."

"Doğru," diye kabul ettim, çünkü kesinlikle kabul ederdi. Onun düşünde otuz bir çektikten ve utançtan yavaş yavaş acı çekerek ölmemeye çalıştıktan sonra. "Evet."

Nabzım gümbür gümbür atıyordu.

Ben yumuşadı, sanki ne kadar rahatsız olduğumu yüzümden okuyabiliyordu. "Harikası," dedi bana sanki bir gerçekmiş gibi. "Bunu bilmen gerek."

"Öyle mi?"

"Evet," Ben'in gözleri dans etti. "Şimdi sana söyleneni yap." Ve beni kendi halime bıraktı.

Titreyen ellerimle kapıyı kilitledim, yeni kıyafetleri yere bıraktım ve duşa doğru döndüm. Yine de aynaya bakmak için bir sapak önce değil.

Kendime güvensiz olduğumdan değil. Yani, öyleydim. Birçok açıdan. Çok hoş bir insan olmadığımı biliyordum. Çok hızlı ve küstahça konuşuyordum. Her şeyi enine boyuna düşünmedim. Kaçtım. İşler zorlaştığında hep kaçtım.

Ama fiziksel olarak iyi olduğumu biliyordum. Oldukça iyi? Simetrik. İnsanların beni sikmek ya da benim tarafımdan sikilmek istemesini sağlamakta hiç zorlanmamıştım.

En azından ben böyle düşünürdüm.

Uykusuz geceler beni yakalayana ve yemek yemeyi unutmaya devam edene kadar - ve kaburgalarım büyük bir R ile Kaburga oldu ve kimsenin önünde çıplak olmak istemeyi bıraktım, kendim bile.

Ben muhteşem olduğumu düşünüyordu.

Bir an için onun gördüklerini görmeye çalıştım.

Setteki rastgele kazalardan aldığım yara izlerini görmek için. Çıkıntılı kaburgalarımın ötesini görmek için. Karnımın içbükeyliğini ve etiketimin her zaman düzelttiği benlerimi ve çillerimi görmek için.

Bir elimi göğsümde ve on dokuz yaşındayken taktırdığım meme ucu piercinglerimin üzerinde gezdirdim ve nefesimi içime çektim.

Yorgun
görünüyordum.
m. Her zaman
öyleydim.

Ama bir buçuk hafta önce Belleville'e geldiğimde olduğumdan daha iyi görünüyordum. Burada aylardır evimde uyuduğumdan daha fazla uyumuştum. Belki de terapistim haklıydı? Stresten uzaklaşmak yardımcı olabilirdi.

Belki de öyle olduğunu söylediğimde yalan
söylemiyordum. Öyle ya da böyle.

Gözlerimin altındaki kalıcı morluklar hâlâ oradaydı, ama çukurlar daha az... sarkıktı? Ve ben de... Kahretsin. Sinirlerime rağmen oldukça mutlu görünüyordum.

Ve bu, aletimin oynamak istemesi kadar alışılmadık bir şeydi. Yani çok yabancıydı.

Bu, "çalışmayı" durduran ilk şeylerden biriydi. Doktorum benimki gibi durumlarda bunun normal olduğunu söyledi. Libidonun zarar göreceğini söyledi. Bunun o kadar da kalıcı olmayabileceğini bilmek biraz rahatlatıcı oldu.

Dişlerimi üç kez fırçaladım çünkü nefesimin Ben'in yanında kokmasından korkuyordum. Ve duş aldığımda, gerçekten uzatmak istememe rağmen hemen mastürbasyon yaptım. Ben ne istersem onu kullanmamı söylemişti, ben de öyle yaptım. Saçlarımı onun şampuanıyla sabunladım; sandal ağacı, nefis. Kendimi onun vücut fırçasıyla ovdum. Aletimi güzel ve kaygan hale getirmek için onun saç kremi kullandım, omzuma hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp giderden aşağı dökülene kadar yumruğumu becerdim.

Evet, köşesinde bir kova oyuncak olan bir duşta bunu yapmak garip hissettirdi.

Ama dilenciler seçici olamaz.

Ve bir daha böyle bir fırsatı ne zaman yakalayacağımı bilmiyordum.

Giyindiğimde ve Ben'in giysileri içinde boğulduğumda kendimi biraz daha iyi hissettim. Mutfığa ve Cennet'in kokusuna doğru ilerlerken ıslak saçlarımdan enseme su damlacıkları süzüldü.

Ben, önünde kendi tabağı olduğu halde masada oturuyordu. Yanında boş bir sandalye ve yüksek bir tabak daha vardı.

Kendine ait. Pastırma, ikolata parçacıklı krep (patates cipsi değil) ve dev bir kupa kahve adımı ağırırıyordu. Bir sirenin şarkısı.

Sanki duş kapandığında hazır olması için her şeyi mükemmel bir şekilde zamanlamıştı.

"Lezzetli görünüyor," dedim hevesle ve mutlu bir gümbürtüyle yerime oturdum. Bir an düşündükten sonra tereddüt ettim ve çok gürültü yapmadığımdan emin olmak için Ben'e baktım. "zr dilerim." Sakinliğini bozmak istememiştim.

"Ne için zgnsn?" Ben bir kaşını kaldırdı. "Yemeğime iltifat ettin. Yanlış bir şey yapmadın."

"Yüksek sesle oturdum."

"*Yüksek sesle oturdun,*" diye yineledi Ben, sanki kelimeler başka bir dildeymiş gibi. Kendi kahve fincanını yere bıraktı ve ancak sevgi dolu olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle bana bakmak için döndü. "Tatlım, otururunda yanlış bir şey yok."

"Ama sandalye gıcırdadı."

"Sandalyeler bazen bunu yapar."

Ben'in bana bir gün içinde hem canım hem de muhteşem demesinin üstesinden gelmeye çalışıyordum.

"Annem böyle yüksek seslerden hoşlanmazdı," diye açıklamaya çalıştım - çünkü aptaldım ve ağzım bilmiyordu. "Bir keresinde Miles çok ağır ve aman Tanrım! Daha sonra yediği fırçaya inanamazsın. Bir partide miydi? Böyle partiler verirdi. Arkadaşlarıyla. şey... onlar gerçekten onun arkadaşları değil miydi? Daha çok ailelerinin parası olduğu için arkadaş gibi davranan tanıdıklar. Bilirsin işte. Sahte arkadaşlar. Lisedeki gibi."

Ben, hakkını yemeyelim, büyülenmiş görünüyordu.

"Her neyse. Bundan hoşlanmadı. Kaba olduğunu söyledi." Başımı salladım, yanaklarım kızarmıştı. Sonra, çok uzun konuştuğum için, kendimi susturmak için kahveme yapıştım. Ancak daha dudaklarıma gtremeden, Ben uzandı ve seksi kılı parmağıyla ben bırakana kadar ağzını hafifçe itti.

"Hâlâ çok sıcak," diye mırıldandı. "Ağzını yakmamak için bir dakika bekle."

"Biraz acıyı severim," dedim, çünkü yine ağzım benden nefret ediyordu.

Büyükbabanın saati tik tak etti ve Ben'in gözleri bir an için kapandı, sonra tekrar açıldı, içlerinde anlaşılmaz bir şey titreşiyordu.

"Bildığım iyi oldu." Ben boğazını temizledi ve masanın diğer ucuna uzandı. "Krema? Şeker?" Ben'in eli büküldü, krema kabını kaparken parmak eklemleri beyazlaştı.

"Evet, lütfen."

Kahvemi hazırlarken bana küçük bir gülümseme attı. "Nasıl sevdiğini bilmiyordum."

"Ben yüzde doksan şekerli severim," dedim ona. "Ne kadar tatlı olursa o kadar iyi." "Bildığım iyi oldu."

Ben ancak beni yakmayacağına karar verdikten sonra içmeme izin verdi. Bunu takdir ediyordum ama aynı zamanda nefret de ediyordum çünkü bu, ağzımı meşgul edecek bir şey olmadan ağzımın sürekli açık kalması anlamına geliyordu. Sonunda sırf kendimi susturmak için ağzıma krep tıktırdım - sonra da yarı orgazm oldum çünkü bunlar çok güzeldi.

Tabağım temizlenip kahvem bittiğinde, Ben'in temiz çamaşırlarından oluşan uyuklu ve mutlu bir yığın haline gelmiştim. Sandalyemde arkama yaslanarak, Ben'in sandalyesinden kalkmak için hareket etmesini memnuniyetle izledim. Bir surat yaptı. Yeni bir surat. Daha önce yapmadığı bir yüz ifadesi ve kaşlarımı çattım.

"İyi misin?"

"Peki," diye mırıldanarak ayağa kalktı ve bulaşıklara uzandı. Ama ben ondan önce davrandım, her şeyi üst üste yığarken ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım ve hiçbir şeyi düşürmemeye dikkat ederek lavaboya doğru paytak adımlarla ilerledim.

"Sen pişir, ben temizlerim."

Ben hemen . "Buna gerek yok."

"Elbette değil," diye kabul ettim. "Ama yine de oluyor."

Ben güldü. Tezgâha yaslanıp bir dakika boyunca beni izledi. "Gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin. Sen bir misafirsin."

"Yatağınızı çalan ve geceyi davet edilmeden geçiren bir misafir mi?" Bir kaşımı kaldırdım. "Şu anda sizin kıyafetlerinizi giyen, yine sizin kıyafetlerinizi çalan ve saç kremi şişenizin yarısını kullanan bir misafir-" Olamaz.

Olamaz.

Ben'in kaşları, saçma sapan konuşmam durduğunda havaya kalktı. "Saç kremimin yarısını *ne* için kullandın Robin?" Sesi sessiz, eğlenen bir gürültüydü. Gözlerinde yine bir sıcaklık vardı, alçak ve titrek.

Ağzım kapandı ve kendimi daha da suçlu duruma

düşürdüm. "Onunla ne yaptın Robin?"

"Ah hahahaha!" Ondan uzaklaştım. "Saç kremi hakkında bir şey mi söyledim? Çünkü demek istemedim." İşler iyi gitmiyordu. "Ben

hayatımda bir şişe saç kremi görmedim."

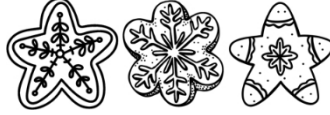
Tanrım, ne kadar utanç verici.

Özellikle de kendimi okşarken onun yüzünü hayal ettiğimde. O kaş seğirmesi. Muhtemelen yatakta da otoriterdi, değil mi? Süper otoriter. Dudaklarımı yaladım ve sabunlu bulaşıklara bakakaldım. "Yani-"

"İşe gitmek için hazırlanacağım," dedi Ben, bir melek olduğu için beni biraz rahat bırakarak.

"İyi plan," diye kabul ettim ve yapacak bir şeyler bulmak için suya girdim. Kulaklarım yandı. Yanaklarım yandı. *Her şeyim* yandı. Son zamanlarda bu bana çok sık oluyordu.

"Bulaşık sabununu benim saç kremimi kullandığın gibi kullanmamaya çalış," diye alay etti Ben. Sonra da beni sabunlu, buruşuk parmaklı bir utanç birikintisine dönüşmek üzere kendi başıma bırakıp gitti.

"Ne dedi?" Miles elindeki pizza dilimini yuttu.

"Dedi ki, 'bulaşık deterjanını senin gibi kullanma-'" Miles'ın yüksek sesle öksürmeye başlaması için tekrarladım, o da beni böldü.

"Hayır, hayır, *o* kısmı anladım. Ben sadece... şaşırdım." Miles bir bardak su almak için uzandığında yüzü kıpkırmızı olmasına rağmen bir şekilde ölmemeyi başardı. Bubs yemek masasını terk etmiş ve yukarıda Jeremy ile oynuyordu. *Görünüşe göre Jeremy* onun, tırnak içinde söylüyorum, "dünyadaki en iyi arkadaşıydı." Miles çocuğun bugünlerde neredeyse evlerinde yaşadığını söyledi.

Miles ve ben mutfaktaydık. Ben yemeğimle uğraşırken masanın üzerindeki seramik inek benimle alay ediyor ve masanın üzerindeki saat tik tak ediyordu.

"Ben'in bu kadar çapkın olduğunu bilmiyordum," diye ekledi Miles, sesi en az söylediği kadar şaşırmış geliyordu.

"Kardeşiyle evli olduğunu düşünürsek, umarım öyle değildir," diye güldüm, ama yanaklarım yanıyordu.

Bugün güzel bir
gündü. *Gerçekten*
güzel bir gün.

Ben'le kahvaltı ettikten sonra, günün ilk randevuları gelmeden önce onunla takılmam için ısrar etmişti. Kanepesine oturdum ve ürpertici-

Evrak işlerini yaparken onu izledim. Ve kahvesi azaldığında ona caddenin karşısındaki fırından biraz daha almayı teklif ettim.

Tezgâhta yirmili yaşlarının başında, belli belirsiz tanıdık gelen sevimli bir çocuk vardı. Bana Ben'in kahvesini bedava vermişti; bir tane de bana ve resepsiyon görevlisi Lynda'ya ve bir kap dolusu çikolatalı kruvasan.

Ben'in daha sonra Miles ve Bubba'ya götürmem için ısrar ettiği çikolatalı kruvasanlar, çünkü evde gereğinden fazla tatlı olduğunu söyledi.

En güzeli de Ben'e söz konusu kahveyi götürdüğümde - flanel giyen yaşlı bir adamla zorlu bir randevu olduğunu tahmin ettiğim bir görüşmeden sonra - beni kucaklaması, kocaman eliyle saçlarımı karıştırması ve kulağıma doğru yavaş ve tatlı bir sesle mırıldanmasıydı: "Sen çok *iyi bir çocuksun* Robin. Teşekkür ederim."

Bütün gün o bulutun üzerinde yüzdüğümü yeterli.

Diğer odada randevuları olmasına rağmen, Ben beni asla pansiyona ve ürkütücü çiçekli çarşaflarına geri çağırılmamıştı. Ve günün geri kalanını onun kanepesinde kedi gibi uyuklayarak ve randevuları olduğunda telefonumdan kitaplarını tekrar okuyarak geçirdim, böylece her döndüğünde onu rahatsız edecek yeni, taze fikirlerim olacaktı.

Ne zaman kapıyı itip açsa, kanepede aldığım yeni pozisyondan sırtır ve el sallardım. Hatta unutulmaz bir olayda, masasının altına saklandım, böylece ortaya çıkıp "Yuh!" diyebilecektim.

Hayatımın en güzel günüydü.

Ve kruvasanlar bunu daha da güzelleştirdi! Miles onlara bayılmıştı. Bubba da. Trent bile onları çok lezzetli bulmuştu. Çiftlikteki bir şeyi kontrol etmeye giderken iki tanesini gizlice yanına almıştı. Görünüşe göre Noel pazarında satış yapacaktı ve bu işin sorunsuz geçeceğinden emin olmak istiyordu.

"Ondan hoşlanıyorsun," diye gözlemledi Miles, gözleri dans ediyordu.

Omuz silktim, "Pek çok şeyi severim." Elimdeki pizza dilimini kaldırdım. "bu pizzayı. Bu pizzayı seviyorum. Hatta bu pizzayı *seviyor* bile olabilirim."

"Dalkavuk," diye güldü Miles, gözlerinin kenarları kırışarak. Pizzayı o yapmıştı, bu yüzden gururu okşanmalıydı. Çok güzel bir pizzaydı. Peynirli, kabarık hamurlu ve hayal edebileceğiniz tüm malzemelerle donatılmıştı.

Ve sonra, cezalandırılmaktan hoşlandığım için ekledim, "Cevap olarak hızlı bir şeyler söylemeliydim, değil mi? Zekice bir şey. Mesela..." Ben oynadım.

Sanki bütün gün kafamda aynı etkileşimi tekrar tekrar yaşamamışım gibi havalıydı. "Siktir." Düşünce beni terk etti. Daha önce *mükemmel* bir geri dönüş planlamıştım. "Kahretsin. Unutmuşum."

Miles homurdanarak bardağımdaki şarabı doldurmak için uzandı. O içki içmezdi ama ben içerdim ve ziyaretim için en sevdiğim şarabı stoklamıştı. Tatlı şarabı severdim. Ne kadar tatlı olursa o kadar iyiydi ve bu özel marka benim favorimdi çünkü üzerinde bir kafatası vardı ve tadı tıpkı üzüm suyu gibiydi.

"Neden ona çıkma teklif etmiyorsun?" Miles sordu, çünkü meraklı bir orospu çocuğuydu.

"Çünkü o ciddi bir adam, dostum." Ona ters ters baktım, taşan şarabımdan bir yudum aldım, dökmemeye dikkat ediyordum çünkü hâlâ Ben'in kapüşonlu tişörtünü gururla giyiyordum. "Çocukları var. Burada bir hayatı var. *Benim* hayatım ise L.A.'de."

Miles kaşlarını sallayarak, "Noel için buradasın," dedi.

Gözleri *her şeyin olabileceğini* söylüyordu.

"Noel'e *kadar* buradayım," diye düzelttim ve hemen lafı kestim. "Ne yani...?" Bir nefes verdim, kâküllerim . "Bir *ay* sonra mı?"

"Bir aydan fazla."

"Yeterince yakın."

"Bir ayda yapabileceğiniz çok şey var."

"Ve kendi kalbimi mi kırayım? Hayır, teşekkür ederim." Daha uzun bir yudum aldım, kendi düşüncelerim dönüyordu. "Bak... Bu konuyu hiç düşünmedim değil. Belli ki düşünmüşüm. Hem de çok. Yani... Ben, *Ben*'dir. Gülüşünü gördün mü? Melek gibi bir şey. Ve elleri. Adamım. Kocaman elleri var. Ne demek istediğimi anlıyorsun." Yardım edemedim ama baktım.

"Doğru," diye kabul etti Miles, olması gerekenden daha eğlenmiş görünüyordu. "Ama o senin akraban-"

Miles hemen, "Hayır, değil," diye kestirip attı.

"*Sayılır*," diye devam ettim onu ve küstahlığını görmezden gelerek. "Ve burada inşa ettiğin şeyi mahvetmeyeceğim. Sen mutlusun. O da mutlu. Ben geçici olarak buradayım. Senin kola şişesindeki Mento olmayacağım."

"Tuhaf bir benzetme," diye homurdandı Miles yine, eğlenmişti ama gözlerinde şimdi bir hüznün vardı, eğlencesi azalmıştı.

"Benzetme," diye düzelttim.

Tekrar güldü, "Benzetme olması için içinde "gibi" kelimesinin geçmesi gerektiğinden eminim."

Kaşlarımı çattım çünkü bu bana doğru gelmişti.

Yaşamak için müzik yazıyordum, bu yüzden şiire yabancı değildim. Müzik şiirdi. Sadece titreşimler ve bir sürü ekstra ruhla. Size kafiyesiz ve sözsüz bir şeyler hissettirebilirdi. Böyle hissettiren, ham, gerçek ve dürüst bir şey yazmayalı uzun zaman olmuştu.

İlk günlerde tek yazdığım buydu. O zamanlar genç ve acılıydım.

Artık yaratmak istediğim şey değişmişti, daha az öfkeli, daha az kırılığandı. Kalbimdeki müzik ipeksi ve tatlıydı. Aşk şarkıları ve özlem. Şirketim bunu istemiyordu. Aslında, beni yarı yarıya dünyanın da istemediğine ikna etmişlerdi.

Robin "Trashmouth" Johnson'ın havlaması ve ısırması gerekiyordu. Dantel ve yalnızlığa yer yoktu. Pişmanlığa, acıya ve aşka yer yoktu. Noel şarkılarına yer yoktu. Eve dönmeyi hayal etmeme yer yoktu. Yine de bacağıma her vurduğumda parmak uçlarımda sessizce bir aşk şarkısı çalıyordu. Çünkü beni bunun olmayacağına ikna etmiş olsalar da kalbim inatçıydı ve dinlemek istemiyordu.

Tekrar omuz silktim.

"Uzun mesafeli ilişki diye bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?" Miles mırıldanarak pizzasından bir ısırık daha aldı.

"Tüm ilişkilerim uzun mesafeli oldu," diye karşı çıktım. Miles bana şaşkın şaşkın baktı. "Biliyorsun işte." Gözlerimi kırptım. "Çünkü ben bir metre boyundayım."

"*Tanrım*," diye kıkırdadı Miles, tekrar boğuluyordu. Birkaç dakika sonra kendini biraz kontrol edebildiğinde yeniden yumuşadı. Kazağı buruşmuştu. Her zamanki gibi inek desenliydi. Boynunda bir morluk vardı -bu onun için iyi bir şeydi- ve onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu.

"Buraya sığarsın," dedim ona çünkü bu doğrudu. "Senin süslü mutfağına. Bu kasabada. Seni önemseyen bu insanlarla. Çitlerinle ve sana tapan kocanla."

Miles gülümsedi, dudakları seğirdi. "Sen de öyle," dedi ve benimkinin yemek masasının üzerinde durduğu yere büyük, sıcak bir elini koydu.

"İstemediğimi biliyorsun." Sesim kırıldı ve bundan *nefret ettim*. Ben Miles'ın ağabeyiydim. Güçlü olmak her zaman benim işim olmuştu ama son zamanlarda artık bunu yapabileceğimden emin değildim. Sanki pilim bitmiş gibiydi.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Miles sordu. "Hayır, ama sanırım yine de bana söylemek üzeresin."

"Sanırım..." Miles elini çekmedi ve eli yandı. "Bence sen aşık olmaktan korkuyorsun. İyi bir sebep olsun ya da olmasın, biri sana bir sebep verdiği anda kaçmaya hazırsın."

"Korktun mu?" Gözlerimi devirerek homurdandım. "Ben *korkmuyorum*."

"Bence öylesin." Sesi, evimdeymişim gibi hissettiren o yumuşak Güneyli tonunda kalmıştı ve sadece bu sesin bile gözlerimi yakmaya yetmesinden nefret ediyordum. "Biliyorum çünkü ben de korkmuştum. Bazen hâlâ korkuyorum."

Bana gönderdiği mesajı hatırladım. Bir yıldan uzun bir süre önce. Tam da ihtiyacım olduğu anda gelen mesaj. Geçici de olsa burada benim için bir yer olduğunu, dışarıda bir yerlerde ödünç alınmış da olsa bir evim olduğunu hatırlatmıştı.

"Berbat bir çocukluk geçirdik," diye devam etti Miles, sesi kısıktı, sanki çok yüksek sesle konuşursa beni korkutacağından endişe ediyordu. "Buraya taşınıp da ne kadar çok insanın böyle *olmadığını* görene kadar bunu gerçekten fark ettiğimi sanmıyorum. Mesela Trent'in annesi ve babası birbirlerini *seviyorlardı*." Gözleri kocaman açılmıştı, sanki bu bir mucizeymiş gibiydi.

Başımı salladım, çünkü öyleydi.

"Çocuklarına karşı çok *iyiydiler*," diye ekledi Miles. "Onları hiçbir şeyden mahrum bırakmadılar."

"Doğru." Bunun ne anlama geldiğini anlamadım. Ama Ben'in çocukluğuna ve bunun nasıl bir şey olabileceğine dair eğlenceli bir fikir verdi.

Çocukluğumu düşündüğümde tek hissettiğim bağlarımın kopmuş olmasıydı. Bir sürü anı, acı tatlı.

Miles'ı okuldan alırken ellerimin titrediğini düşündüm. Cadılar Bayramı kostümlerini dikerken geç saatlere kadar parmaklarımı kanatana kadar iğnelediğimi düşündüm. Kalbim kolumda ve gözlerim yaşlı bir şekilde ilgi görmek için yalvardığımı ve sanki böyle hissetmek utanç vericiymiş gibi geri gönderildiğimi düşündüm.

Güzel gülümsemeleri ve beklentileri düşündüm. Korumam gereken bir itibar.

"Sanırım annemiz yüzünden bazen ikimiz de sevginin, *gerçek* sevginin hiçbir şartı olmadığını anlamakta zorlanıyoruz." Miles nefesini içine çekti ve gözleri benimkileri yaktı. "Koşullara bağlı değildir."

Ve ne kadar uzağa kaçarsanız kaçın sizi takip eder. Dağınık ve tatlıdır ve eğer izin verirseniz, tüm çatlaklarınızı ve yarıklarınızı doldurur."

Bunlardan düzinelerce vardı, o kadar çok ki, var olduğunu söylediği gibi bir aşkın bile onları doldurabileceğinden emin değildim.

Kalbim Miles için acıyordu. Benim için de acıyordu. Çünkü itiraf etmekten nefret etsem de, yıllar boyunca yaşadığım kalp kırıklıklarını hâlâ atlatamamıştım. Bunu yaptığım anda bana yardımcı olacağını bilsem de, kendime işlem yapma izni vermediğim ya da gerçekten *kızgın* hissetmediğim şeyler.

Yaşadıklarımı kabullenemeyecek kadar kaleyi korumakla meşguldüm.

Miles bunun yarısını bile bilmiyordu.

Babamı ve beni nasıl kandırdığını bilmiyordu. Ne yaptığını bilmiyordu.

Başarılı olmadan önce Los Angeles'ta sokaklarda geçirdiğim geceleri, küçük kardeşimin ve çocuğunun hiçbir şey istemeyeceği kadar büyük bir iş yapabilmem için yıldızlara dua ettiğimi bilmiyordu.

"Ben Montgomery'yi sevmiyorum," dedim ona, çünkü ima ettiği şey buydu.

"Hayır," diye kabul etti Miles. "Ama sen yapabilirsin. Eğer ondan korkmasaydın. Yanlış bir şey söylediği anda kaçmaya hazır olmasaydın."

"Ben de ondan *korkmuyorum*," diye ters ters baktım, pizzam soğumaya başlamıştı ve şarabım benimle alay ediyordu. Bir yudum içmek istiyordum, çünkü bir vızıltı bu konuşmanın daha kolay geçmesini sağlayabilirdi. Normalde bu kadar derin konuşmazdık. Ama anlaşılan o gece öyle bir geceydi. Kaçmakla ilgili sözlerini kabul etmedim, çünkü tam on ikiden çok yakındı. "O şimdiye kadarki en az korkutucu insan. Adam dev bir oyuncak ayı."

Miles bir süre bana baktı, sözlerimi anlamaya çalışıyordu. Yüzünde boktan bir sırıtış belirdi. "Oyuncak ayı mı?" Gözlerini kırıştırdı. "*Ben* Montgomery'nin bir oyuncak ayı olduğunu mu düşünüyorsun? Ciddi, huysuz, *soğuk* Ben."

Yanaklarım yeniden kızardı. "Siktir git." Onu tersledim ve sırıtışı yumuşadı. "O bunların hiçbirisi değil." Tamam, belki de bunlardan .

"Belki senin için değil," Miles kaşlarını salladı, sonra ayıldı. "Koşmaktan yorulduğunuzda, burası durmak için oldukça iyi bir yer."

"Kruvasanlarınız var," diyerek tezgâhın üzerindeki artık boş olan kutuyu işaret ettim.

"Var," diye kabul etti Miles ve sonra sesi hafifledi. "Ve bilginiz olsun," diye ekledi Miles. "Belleville ikimize de yetecek kadar büyük." Sanki aklımı okumuş gibiydi. Birkaç gün önce iki hasarlı Johnson için yer olup olmadığını merak ettiğim gibi. Ciddi an sona erdiğinde Miles'ın gözleri yeniden dans etmeye başladı. "Tüm yükümüzü düşününce bile."

"Amin," diyerek şarap kadehimi selamlarcasına kaldırdım ve yudumladım.

twelve

BEN

Haftanın geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Bazı günler Robin iş yerine uğrayıp bana kahve getiriyordu ama hiç oyalanmıyordu. Gözlerinde bir mesafe olduğunu görebiliyordum. Daha önce olmayan bir mesafe.

O mesafeyi nasıl geçeceğimden emin değildim. Her şeyi göz önünde bulundurursak, geçmem gerektiğinden de emin değildim.

Pazar günü beklediğimden daha hızlı geçti. Kızların oyun antrenmanı geride kalmış, evrak işlerimin çoğu bitmiş ve yeni "erkek arkadaşım" hakkında en az bir düzine iyi niyetli ama meraklı yorumla bir molaya hazırdım.

Ve Robin'i tekrar görmek için.

İkizlerle parka vardığımızda -sabahımızı LilPoe'nun *Amontillado Fıçısı* bölümünü elli kez üst üste izleyerek geçirdikten sonra- Robin çoktan oradaydı.

Bir yanım olmayacağından ve yanıldığıma sevindim.

Bir kez daha tamamen siyah giymişti. Ayaklarını her zaman *tercih* ettiği savaş botları süslüyordu - belki de *ona unutulmaz bir estetiğin yanı sıra birkaç santim daha fazla boy kazandırdıkları içindir?* Ancak uzun, ince ceketinin altında benim kapüşonumu giymişti.

Yani *bu* en azından bir gelişmeydi.

Ve ona bunu takmasını söyleyenin ben olduğum gerçeğini göz önünde bulundurarak, umduğum kadar itaatkâr olduğunu kanıtladı.

Dışarıdayken Robin'i benim kıyafetlerimle görmek göğsümde sıcak ve parlak bir şeylerin vızıldamasına neden oldu. Ve ben durduramadan dudaklarıma bir sırtış yayıldı. Jane ve Rosie bana tuhaf tuhaf baktılar, biz yaklaşırken küçük elleri benimkini kavramıştı.

Robin selamlama amacıyla, "Evet," dedi. Sonra durakladı, gözleri büyüdü. "Yani," diye düzeltti kendini, "Günaydın, Ben-hilda ve spawn."

Ben homurdandım ve kızlar da şakayı anlamalarına imkân olmamasına rağmen . Sadece dahil edilmekten hoşlanıyorlardı. Robin de bu konuda iyiydi. İkisiyle de bol bol göz teması kurmaya özen gösteriyor, sık sık onlara hitap etse de asla anlayamayacaklarmış gibi konuşmuyordu.

Belki de bu yüzden, yakın aileleri dışındaki diğer insanlardan nadiren hoşlanmalarına rağmen ondan hoşlanıyor gibi görünüyorlardı.

"Günaydın Robin," diye cevap verdim, sesimin ne kadar alçak ve sıcak olduğuna bir kez daha şaşırmıştım. Onun yanındayken kendime engel olamıyordum. İçimdeki bir şeyi ortaya çıkarıyordu. Koruyucu ve şefkatli bir şey.

Bana baktığında içim aydınlandı.

"Eğitilmeye hazırım, Kaptanım, Kaptanım." Robin topuklarını birbirine vurarak selam verdi. "Sadık öğrenciniz."

Ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmadığından oldukça emindim, ama yine de büyülendim.

"O zaman başlayalım," diyerek kızları serbest bıraktım ve çantamı omzumdan çektim. İçinde ihtiyacımız olan tüm malzemeler vardı. Bayrak yarışı için aksesuarlar, en önemlisi bacaklarımızı birbirine bağlamak için bir ip ve yarışın ilk kısmı için kaşık ve yumurta - bu sefer sahte bir tane.

Robin, ona her şeyi açıkladığımda sessiz kaldı. Yine de bu, benimle kızlar arasında yeşil gözleri parlayarak bakarken enerjiyle titreşmediği anlamına gelmiyordu. Davet edildiği için heyecanlı görünüyordu. Ve bu naif, neredeyse çocuksu sevinç, son randevu olsun ya da olmasın, artık ona karşı kendimi tutamayacağımı anlamamı sağladı.

Bu haftaki mesafe olması gerekenden daha fazla can yakmıştı.

Elde edebildiğim sürece onun her parçasını istedim.

o.

Bende bir değişiklik fark ettiyse de bir şey söylemedi.

Onu boynundan çekerken parmaklarımı ensesinde gezdirdiğimde değil. Şapkasını kulaklarına kadar indirmiştim. Bacaklarımızı bağladığımda değil

birlikte üç bacak yarışına çalıştık ve parmaklarımı baldırında gezdirmek için fazladan zaman harcadık. Devasa, güneşli bir alanda ayağımız takılıp yere düştüğümüzde, onun sıcak bedeni benimkinin üzerindeyken ve buz gibi dökülen yapraklar sırtımda çıtırdarken bile.

Dürüst olmak gerekirse, o düşüşten sağ çıktığım için şanslıydım. Sanki Tanrı bana göz kulak oluyordu.

Kakao içmek için dışarı çıktıktan sonra Robin'i akşam yemeği için evimize davet ettim ve yarım saat boyunca önce birbirimize, sonra da bize fısıldayan kızların gevezelikleri arasında şakalaştık. Ben doğrarken bana eşlik etti ve birlikte özenle hazırladığımız turtayı yedikten sonra -Baxter'a ve daha önce bana bıraktığı hamura özel olarak teşekkür ederim- kızları yatmaya hazırlamak için tanıştığımızdan beri ikinci kez onu kanepede yalnız bıraktım.

Robin bu sefer uyumadı.

Döndüğümde tamamen uyanıktı, o yeşil, yeşil gözleriyle bana bakıyordu, elleri kot pantolonundaki pürüzlü deliklerin üzerinde yumruk şeklinde sıkılmıştı. Ceketini ve ayakkabılarını çıkarmış, çoraplı ayaklarını altına sokmuştu, kapüşonum onu neredeyse dizlerine kadar boğuyordu.

"Geceyi burada geçir," dedim çünkü bu bana çok doğal geldi. Gergindim, karnımda kelebekler uçuşuyordu.

Robin'in gözleri büyüdü. Şaşkınlığını belli edercesine ağzı bir an için açık kaldı, sonra hafif bir tıkırtıyla kapandı. "Kanepeyi alabilirim." Benimle tartışmadı, ki bunu takdir ettim.

"Yatağı sen alacaksın," dedim hemen.

Bana attığı pis surat gerçekten efsaneviydi. "Son seferden sonra sırtını desteklediğini fark etmediğimi sanıyorsan, çok yanılıyorsun, methamphetamine."

Aman *Tanrım*. Homurdanarak bir kahkaha attım ama sözlerinin geri kalanı aklıma geldiğinde kahkaham hemen söndü. "O zaman paylaşırız," diye teklif ettim, hevesimin hissettirdiği kadar açık olmamasını umarak.

Bir keresinde bir kitapta buna benzer bir sahne yazmıştım. Birçok romantizmde yaygın bir kinayeydi.

Bunu daha iyi hale getirecek tek şey, başka bir kar fırtınasının vurması, sokakları kaplayan kalın beyaz tanelerin Robin'i ait olduğu yere, evime hapsetmesiydi.

"Ben bir battaniye domuzuyum," diye uyardı Robin, belli ki yine endişelenmemesi gereken bir şey için endişeleniyordu.

"Hayatta kalacağım."

"Seni tekmeleyebilirim."

"Yeni yürümeye başlayan çocuklarım var. Kazara birkaç tekme yemekten korkmuyorum." Robin, "Ben horluyorum," diye karşı çıktı.

"Bilmiyorsun," diye cevap verdim, çünkü .

Dudaklarında yavaş, mutlu bir sırıtış yayıldı. "Fikrini değiştirmen için söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu?"

"Hayır."

Bir süre geçti.

"Tamam." Sesi uysaldı. Daha önce hiç olmadığı kadar yumuşak. "Geceyi benimle geçirmek ister misin?" diye sordum, çünkü Tereddüt ettiğini gördüğüm an. "Hâlâ kanepede yatabilirim." Seks sözü vermiyorduk. En başından beri flört etmemize rağmen ikimiz de bu konuyu açmamıştık bile.

Buna karşı olduğumdan değil.

Dairemin duvarları kalındı, kızlar güvenle uyuyorlardı. Kapıda bir kilit vardı ve böyle bir şey için evime asla ama asla başka birini davet etmeyecek olsam da Robin... şey... farklı hissediyordu.

O benim istisnamdı.

Çoğu şeyde.

Kolay arkadaş edinemedim. Hiç . bile sıkı bir eyeliner kullanıcısıyım ve kendime ait tokalar ve siyah kumaşlarla kaplıydım. Arkadaşlarım görünüşümden dolayı vardı, arkadaş edinme konusunda becerikli olduğum için değil.

Sık sık, tam da bu yüzden kliklere girme eğilimim olup olmadığını merak ederdim. İlkel bir şey, nereye uymak istediğimi yansıtarak bir sürü aramak çünkü kelimelerim kurudu ve kolayca yanlış anlaşıldı.

Bir bakıma Robin'e ve onun "boşboğazlığına" hayrandım.

O kadar çok kelimesi vardı ki, özgürce döküldüler. Tereddüt yoktu, şüphe yoktu. Duvarlarını indirirse arkadaş edinmekte zorlanmayacağını düşündüm. Bu kadar sevimliyen onu sevmemek çok zordu.

Düşüncelerimden sıyrılarak aramızdaki son birkaç adımı geçtim ve Robin'in omzuna bir el koydum. "Önce bir içki ister misin?" Sordum, çünkü bu gece Robin'le aynı yatağı paylaşmak istediğimden oldukça emin olsam da, biraz sıvı cesaret ikimiz için de kötü bir fikir değildi.

Sarhoş olmazdık. Bu sorumsuzluk olurdu.

Ama birlikte kanepeye kıvrılıp bir kadeh şarabı paylaşmak, güzel bir günü sonlandırmak için mükemmel bir yol gibi geldi.

"Evet, lütfen." Robin başını geriye eğerek ben yanından geçerken onu izledi. Mutfığa giderken parmaklarım boş boş saçlarını okşadı, ipeksi teller ben onları bıraktıktan çok sonra bile kalıcı bir his bıraktı.

Bir elimde yarısı dolu iki kadeh kırmızı şarapla kanepeye döndüğümde Robin şaşırdıysa da bunu belli etmedi.

"Büyük eller," diye gözlemledi, belli ki etkilenmişti.

"Üniversitede öğrendiğim bir numara," diye açıkladım, oturdum ve bir kolumu kanepenin arkasına attım. Onu yaklaştırmaya çağırdım, herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını dikkatle izledim. Robin onun için bıraktığım oyuğa sürünerek girerken aramızdaki bir metrelik mesafe kapandı.

Mutlu bir mırıltıyla bardağını elimden aldı, tatlı tüylü başı omzuma yaslandı. Yanımda rahatça oturmak için mükemmel bir boyuttaydı, çoraplı ayak parmakları bileğime sürtünüyordu, sanki bir şarap kadehi değil de bir kupa kakao tutuyormuş gibi iki eliyle bardağını emziriyordu.

"Güzel parti numarası," diye kabul etti, sesi bardağın içinde yankılanıyordu. Uzun bir yudum aldı, tadının kötü olmasını bekliyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı, sonra rahatladı. "Oh." Belli ki şaşırmıştı.

"Kahveni tatlı seviyorsun, şarabını da tatlı seversin diye düşündüm," diye açıklama yaptım.

"Doğru anladın koca adam." Robin bir yudum daha aldı, bu sefer daha uzun. Kendini hiç kıpırdatmadı, bana karşı kaskatı kesilmişti. Onu gevşemesi için zorlamadım. Bunun vahşi bir hayvanı yaklaştırmak gibi bir şey olduğunu düşündüm. Yavaş ve istikrarlı gitmenin yolu buydu.

"Ee," dedi Robin, aynı anda ben de kendi bardağımdan bir yudum aldım. Cevap olarak mırıldandım, sonunda rahatladığını hissettiğimde bir sırtışı ısırdım. Vücudu esnekleşti, geniş omuzlarının sert çizgileri yumuşadı. "Yeni kitabın nasıl gidiyor?"

Cepten bir soruydu ama yine de takdir ettim.

Kim olduğumu ya da ne yazdığımı pek kimse bilmiyordu ve Robin'le ilk tanıştığımızda birbirimizin sanatına duyduğumuz karşılıklı takdir sayesinde bağ kurmuştuk.

"Son teslim tarihim Noel'den iki hafta önce," diye mırıldandım.

"Ama bu çok erken!" Robin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne kadar ?" Kaşlarını çattı. "Bu işlerden pek anladığım söylenemez ama

en azından... biraz yakın, değil mi?"

Onu yatıştırmak için düşünceli bir şekilde mırıldandım. "Şükran Günü'nden sonra birkaç gün iznim var. O zaman bitiririm."

"Soruyu geçiştiriyorsun." Robin'in gözleri bana dikildi, huysuz küçük yarıklar.

O haklıydı, ben sorudan kaçıyordum.

Doğruyu söylemek gerekirse, son zamanlarda tüm boş zamanımı onunla geçiriyordum. Yazmak için pek zamanım olmuyordu. Yine de bir yolunu bulacaktım, her zaman bulmuşumdur. Ve istediğim son şey onu suçlu hissettirmekti. Bu hafta yeterince mesafe koymuştum, çok teşekkür ederim. "Programa uygun gidiyorum," dedim ona, arkasındaki kolumu kulağını hafifçe çimdiklemek için kullanarak. "Benim için endişelenme."

"Biri yapmalı," diye karşılık verdi, yanakları . Kulağını daha sert çektim ve o da güldü.

"Kendime bakmaktan aciz olduğumu söyleme şeklin bu mu?" Başparmağımla kulağının kabuğundaki yumuşak kadifeyi okşayarak alay ettim. Bugün üstteki bir tanesi dışında piercinglerini çıkarmıştı. Onu incitmekten korktuğum için çekiştirmemeye dikkat ettim.

Robin, "Bu benim sana yalnız kılıklı yalnız deme şeklim," diye cevap verdi. Bu ortak bir noktamızdı.

Yalnızlık.

Beni gerçekten tanıımıyordu. Tanıyamazdı. Daha yeni tanışmıştık. Ama gerçeğe o kadar yakındı ki inkâr etmedim. "İnsanlarla zor zamanlar geçiriyorum," diye açıkladım tepki vermek yerine. "En iyi arkadaşım L.A. Onun dışında zamanımı ve enerjimi harcadığım tek kişi ailem."

Ve sen, diye ekledim, özel olarak.

"Bunu hissediyorum." Robin bilgece başını salladı. Dudağını ısırdı, piercingi şingirdadı. "Peki ya çocuklarının annesi?" diye sordu ve sonra sanki çok korkunç bir şey yapmış gibi irkildi.

"Kızların annesi aynı zamanda Los Angeles'ta yaşayan en iyi arkadaşım," diye mırıldandım ve kulağını okşamaya devam ettim. Kadehi masaya bırakıp çok daha iştah açıcı bir şey tatmak istememe rağmen, ağzıma bir şeyler yapmak için şaraptan bir yudum aldım.

"Kullanışlı."

"Mhm," diye kabul ettim, Robin'in ağzını izliyordum. Çok güzel bir ağızdı. Yumuşak ve pembe. Etkileyici. Bahse girerim çoğu şeyi yaptığı gibi öpüyordu,

doymak bilmeden ve çok az düşünerek. Açlık karnımda sıcak bir şekilde kıvrılıyordu. "Ben tıp fakültesini bitirene kadar ikimiz de evlenmemiş olursak birlikte çocuk sahibi olacağımıza dair bir anlaşma yaptık."

"Çocuklardan hoşlanıyor mu?" Robin merakla sordu.

"Öyle," diye kabul ettim. "Gerçi o her zaman bir anneden çok... eksantrik bir teyze olmuştur. Buna rağmen kızlar ona tapıyor."

"Ben de Bubba'ya karşı böyleyim," diye mırıldandı Robin. "Ama ben onun teyzesi değil, amcasıyım." Ne söylediğini anlayınca rengi soldu ve kirpiklerinin arasından bana baktı, yüzünde üzgün, mahcup bir ifade vardı. Sessiz kaldım, çünkü onu artık konuşursam konuşmaya devam edeceğini anlayacak kadar iyi tanıyordum. "O benim çocuğum," diye açıkladı Robin. "Biyolojik olarak yani."

Bu beni şaşırtmadı.

Bubba çillerine ve ikisinin de düğme burunlarının kıvrımlarına kadar tıpatıp ona benziyordu.

"Öyle mi?" Robin'in kulağını tekrar okşadım ve ürperdi, kirpikleri dalgalandı. "Her zaman baba olmak istemişimdir," diye ağzından kaçırды Robin ve beni şaşırttı. Gözleri kocaman oldu. Solgunlaştı. "Ama... Yani..." Bana bakışı gördüğüm en hüzünlü, en tatlı şeydi, tekmelenmeyi bekleyen bir köpek yavrusu gibiydi. "Hazır değil miydim? Bubba doğduğunda. Hiç param yoktu. Ne halt bilmiyordum. Ona bakmak istedim ama sadece... biliyordum ki Onu . Anlıyor musun?"

Yine sessiz kaldım, ancak göz temasını sürdürdüğümünden emin oldum. Bakışlarımı yumuşak, tatlı ve hoşgörülü tutmak için, böylece dinlediğimi bilecekti.

Bunu daha önce hiç kimseyle paylaşmadığı hissine kapıldım.

"Hiç pişman değilim. Miles, Bubs için benim olabileceğimden çok daha iyi bir baba," diye açıkladı Robin, sesi sakinleşmişti. "Sanırım ana rahminden böyle çıktı. Bazı insanlar öyle olur. Bubba'yı ilk gördüğünde onu görmeliydin. Sanki Tanrı'yı falan görmüş gibiydi." Robin'in sesi sevecen bir ton aldı. "Homofobik pisliklerin suratını dağıttığı zamanları saymazsak, duygusal açıdan her zaman olgun biri olmuştur." *Bu olay çok çabuk tırmanmıştı.* "Her zaman nazikti. Sessiz. Sabırlı. İyi dinler. Bilirsin işte. Bubba gibi bir çocuğun ihtiyacı olan türden bir baba."

Robin titrek bir nefes aldı. Şarap dilini gevşetmişti ama aldırıyor gibiydi. Omzuma sokulmadan önce bir yudum daha aldı ve kadehini neredeyse boşalttı. "Ben sadece herkesin mutlu olmasını istedim. Ve dürüst olmak gerekirse korkuyordum."

"İyi yaptın," dedim çünkü bu doğrudu ve bunu duymaya ihtiyacı olduğunu hissettim. O yaşta ebeveyn olmaya hazır olmayabilirdi ama işler olması gerektiği gibi sonuçlanmıştı. Miles mutluydu. Bu çok açıktı. Bubba da muhtemelen tanıdığım en uyumlu çocuktur.

"Teşekkürler." Robin'in gülümsemesi daha emin, daha kendinden emin bir hal aldı. "Hayatımda yaptığım iyi bir şey varsa o da Miles'ı baba yapmaktı." Robin şarap kadehini bitirdi ve yere koymak için bedenimden ayrıldı. Neyse ki, kolum sehpanın üzerine yerleşir yerleşmez hemen kolumun kıvrımına geri döndü. Ama bu sefer ayaklarını da yukarı çekti. Bacaklarının arasında kıvrıldılar, yan tarafıma doğru kıvrılırken kalçamın altına girdiler.

"Miles iyi bir ailen olduğunu söylemişti," diye mırıldandı Robin, gömleğimin içinde boğuk bir sesle. İnce kumaştandı, en sevdiğim düğmeli gömleklerimden biriydi. Bunu seviyordum çünkü dışarı çıktığımda kazakların altına giymek için mükemmeldi. Nefesinin sıcak göğüs kafesimde hissedebiliyordum ve elimi yavaş, yatıştırıcı bir şekilde sırtından aşağı kaydırduğimde aletim kıpırdandı.

"Yaptım." Tekrar okşadım, elimin vücudunda bu kadar yer kaplamasının beni ne kadar tahrik ettiğini görünce utandım. Parmaklarımı içine soktuğumu hayal edebiliyordum. Beni içine almak için çırpınırken seğirip kıvranışını, minik bacaklarını iki yana açışını. "Seviyorum."

"Yapmadık," Robin'in sesi hâlâ boğuktu. Ayak parmakları kalçamın altında kıpırdandı ve inlememek için dudağımı ısırdım. Biraz daha yukarı hareket etse, taşaklarımın altında kıpırdanmaya başlayacaktı.

Tanrım, bana dokunulmayalı ne kadar olmuştu?

Seks ve onun sevimli küçük ayaklarıyla ilgili düşüncelerimi bir kenara itip kafamı tekrar çalıştırmaya çalıştım.

"Miles babanı hiç tanımadığını söyledi," mırıldandım, çünkü tanımıştı. Ya da belki... Trent söylemişti? Bu bilgiyi tam olarak kimden öğrendiğimi hatırlamak zordu.

"O ," diye düzeltti Robin. "Babası profesyonel futbol ya da onun gibi bir şey oynamak için siktirip gitti. Babalarımız farklıydı."

Bu küçük küstah ifadenin içinde çok şey vardı. "Ama... sen yaptın?"

Robin dondu kaldı. Kıpırdanması durdu. Yanlışlıkla ağzından kaçıracağı şeyi düşünmek için bir an durmuş gibi görünürken nefesinin sıcak nefesi bile durakladı.

O tekrar rahatladığında, ben de rahatladım.

Yukarı ve aşağı, ileri ve geri, sırtının uzun çizgisini okşadım.

Robin yavaş ve sabit bir nefes aldı. "Siktir et."

Neye karar verdiğinden emin değildim ama anlaşılan önemliydi çünkü beni görebilmek için yüzünü oynattı, sivri çenesi göğüs kafesime batıyordu. "Babam berbattı."

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım.

"Yirmi yaşındayken, sanırım? Bilmiyorum. Yirmi bir belki. Miles'ı dışarı çıkaracağımı kafama koymuştum." Robin'in sesi dalgalandı. "Babam bizim yerin kuzeyinde bir şehirde yaşıyordu. Ev bulmama yardım edip edemeyeceğini öğrenmek için ona ulaştım."

Bunun nereye gideceğini hissediyordum ama müdahale etmedim.

"Biriktirdim...lanet olsun, bilmiyorum. Bir yıl mı? İlk ay, son ay, depozito ve falan filan. Mobilya ve diğer şeyler için yeterli. Kemiklerime kadar çalıştım dostum. Çünkü düşündüm ki-" Robin'in sesi sertti. "Miles'a sürpriz yapabileceğimi düşünmüştüm. Yeni bir başlangıç yaparız diye düşündüm. Böyle büyük bir şehirde müzik yapmak daha kolay olurdu. Üniversiteye gidebilirdi." Nefesini içine çekti. "Onu bir hafta sonu oraya götürecek, her şey yolundaymış gibi davranacak ve sonra yeni dairemize getirip, 'Sürpriz, orospu çocuğu! Evine hoş geldin' diyecektim."

"Sanırım bu olmadı," diye mırıldandım, tekrar hareket etmeye başlamadan önce elim bir anlığına sırtında durdu.

"Hayır." Robin omuz silktilti. "Biliyordum... babam bok gibiydi. Annem hep öyle olduğunu söylerdi. Ama keresinde... lisedeyken ona *gerçekten* ihtiyacım olmuştu ve aradığımda gelmişti ve saatlerce... lanet olası *saatlerce*... şehir merkezinde annemin görmeyeceği bir lokantada oturmuştuk ve zorlandığım bir projeyi bitirmeme yardım etmişti. Düşündüm ki...*siktir*. Ne kadar aptalmışım." Robin bir nefes daha çekti. "Böyle olacağını mı düşünmüştüm? Belki de annem onun hakkında yalan söylemişti, bilmiyorum. Bir keresinde bana çok iyi davranmıştı. Ve annemin her zaman kendi gündemi vardı... bu yüzden ben sadece... ona şüpheyle yaklaştım." Robin'in aksanı o zaman daha kalındı. Muhtemelen duyduğum en kalın aksan, Güney'in sıcak mırıltısı kelimelere sızıyordu.

"Ne oldu?"

"Evi kontrol etmek için geldim," derken Robin'in sesi yarı yarıya çatladı. "Birkaç hafta içinde taşınmamız gerekiyordu. Sahip olduğum tüm parayı babama göndermiştim ve o da bana her şeyi , mekânı kendim kontrol etmemin bir önemi olmadığını söyleyip duruyordu. Söyleyip durdu.

"Bana güvenmiyor musun?" falan dedi. Bana evimizin fotoğraflarını gönderdi. Sonradan lanet bir dergiden aldığını anladığım resimler."

Kalbim onun için acıyor.

Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim.

"Sorun şu , ona güvenmiyordum, istememe rağmen." Robin bana bakarken sesi titrek, vahşi bir şeydi. "Buna içgüdü diyebilirsiniz. Ama kendi gözlerimle iki kez kontrol etmek için bir gün erken gittiğimde, bana yaşayacağımızı söylediği binanın zaten dolu olduğunu görünce şaşırmadım bile." Robin'in gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. İçlerinde dikenlerle kaplı çalı çırpı ve dallar gibi ham ve kırılğan bir şey vardı.

Gözleri *beni incittiğini* söylüyordu.

Yalan söylediğini söylediler.

Diğerlerinin de yalan söylemesinden korktuğumu söylediler.

"Paramı almıştı ve kaçmayı planlıyordu," Robin'in sesi soğuk ve karanlıktı. "Ben de iş yerine gittim, lanet arabasını anahtarladım ve sadece..." Robin sözünü kesti.

"Sen sadece...?"

"*Bilmiyorum.*" Robin'in parmakları gömleğimin içinde kıvrıldı, hafifçe çekiştirdi. "Sanırım o zaman insanların sadece... berbat olduğunu anladım." Robin'in sözleri karanlık ve üzücüydü ama hareketleri ona ihanet ediyordu. İnsanlara güvenmediğini iddia ediyordu ama yine de en derin, en karanlık sırrı konusunda bana güveniyordu.

Sanki yaptığı şeyin bu olduğunu fark etmemiş gibiydi. "Robin."

"O benim *babamdı.*" Robin'in sesi paramparça olmuştu. "Beni koruması gerekiyordu."

"Biliyorum." Elimi boynunun arkasına doladım ve sıktım. kaçırdı, gözleri kaybolmuştu. "Seni hayal kırıklığına uğrattı."

"Belki de buna değmeyeceğimi bildiği içindir." Kelimeler mırıldanıyordu, Robin'in onları duymamı istediğini sanmadığım kadar sessizdi. Ama ben duydum. "Bir parçam her zaman sonumun onunki gibi olmasından korktu."

"*Robin.*" Bakışlarımla tekrar buluşmasını beklerken kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Göz göze geldiğimizde gözleri boş bakıyordu. "Seni uzun zamandır tanımıyor olabilirim ama Tanrı'nın yeşil dünyasında daha iyisini hak eden biri varsa, o da sensin. Babana hiç benzemiyorsun."

Robin küçük bir gülümsemeyle, "Sen öyle dersin," diye karşılık verdi. "Çünkü sen bir oyuncak ayısın."

Oyuncak ayı mı?

Gözlerimi kısarak ona baktım ama her ne kadar bunu zorlaştırsa da dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. "İnanılmaz derecede tatlısın," dedim yumuşak bir sesle -her zaman yumuşaktı çünkü Robin'e başka kimsenin nazik davranmadığını düşünüyordum. "Sadıksın. Düşüncelisin. Yeteneklisin." Her iltifattan sonra sanki diken batırıyormuşum gibi irkildi.

Tatlı, tatlı bebek.

Biri ona karşı nazik davranmayalı ne kadar olmuştu?

Biri onu çaresizce ihtiyaç duyduğu şekilde sevdiğinden beri mi?

"Sen bir güneş ışığıydın," diye ekledim, çünkü bu doğruduydu. "Babanın yaptığı sadece bir insana yapılabilecek en korkunç şey değil, aynı zamanda gerçek bir suçtu. Sen bunu hak etmedin. Seninle ilgilenmesi gerekirdi, senden çalması değil."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yapabilirsin," diye kabul ettim, çünkü yapabiliyordu. Daha önce hiç bu kadar kendine yeten bir insanla tanışmamıştım. İnanılmaz derecede yetkin olmadan onun sahip olduğu şöhret seviyesine ulaşamazdınız. "Ama buna mecbur kalmamalıydın."

Bunun onun hatası olmadığını anlaması gerekiyordu.

"Babana güvenmek senin ne kadar harika bir insan olduğunu kanıtlıyor." "Safmışım."

"Sen bir *çocuktun*," diye karşı çıktım. "Yanlış bir şey yapmadın. İnsanlara güvenmek... iyiye inanmayı seçmek zayıflık değildir."

Yıllar boyunca pek çok şey gördüm. Hem kişisel olarak hem de mesleğim nedeniyle. Farklı geçmişlere sahip pek çok farklı insanla tanıştım. Beni *ürperten*, bazen acıtan, insanların en kötüsüne inanmamayı zorlaştıran hikayeler duydum.

"Babanın hayatında olmamasına rağmen ona bir şans vermeyi seçmiş olman senin ne kadar *güçlü* olduğunu gösteriyor," diye ekledim, çünkü gerçekten de öyleydi. "Yaşadığın onca şeye rağmen yine de ona güvenmeyi seçtin. Bu senin karakterine olumsuz değil, olumlu yansıyor."

"Sonunda beni becerdiği halde mi?"

"Onun yaptığı bir seçim için kendini suçlayamazsın." Kalbim onun için acıyordu.

Robin sanki söylediklerim fiziksel olarak canını yakmış gibi titrek bir nefes çekti. "Miles, yükümüze rağmen Belleville'de bize yer olduğunu söylüyor. Ama hatta

şeylerin yarısını bile bilmiyor." "Sen bir savaşıyorsun."

"Şimdiye kadar yaptığım tek şey bu." Robin içimde eridi, gözlerindeki dikenler kayboldu.

Robin beni şaşırttı. Gerçekten şaşırttı. Dağınık ama nazik. Korkak ama insanların en iyisine inanmaya istekli; çünkü o böyle biriydi. Özellikle de insanların en iyisine inanmakta zorlanan biri olarak buna hayranlık duyuyordum.

"Garip olan ne biliyor musun?" Robin'in sesi yine yumuşaktı, kargaşa unutulmuştu.

Üstüne , çünkü bana düşmezdi. Ben söyleyeceğimi söylemiştim ve eminim ki bunu sindirmek için zamana ihtiyacı olacaktı. Yine de onu yakınımda tuttum, şarabımdan bir yudum alırken onu kuru bir sünger gibi içime çektim, böylece her şey normalmiş gibi davranabilecektim.

"Garip olan ne?" Yutkunduktan sonra yankılandım. "Sen."

"Ben mi?" Güldüm, ona bakmak için dönmeden önce şarabımdan bir yudum daha aldım.

"İşte burada."

"Orada ne var?"

"Kaşım." Boyalı bir parmağıyla uzandı ve kaşımı hafifçe dürttü. Eğlenerek bir kahkaha attım.

"Bunun benim kaşım olduğuna eminim."

"Hayır. Onu evlat edindim. Artık benim." Robin bana sırıttı. Çok şirin bir sırıtişti. Biraz çakırkeyifti ama rahatsız edici bir şey değildi. Ayak parmakları yine kalçamın altında kıpırdadı.

Yemi yutmayarak tekrar konuştum: "Benim neyim tuhaf?"

Kalbim düzensiz bir şekilde güm güm atıyordu ve cevabının ne olacağını duymak için sabırsızlandığımı itiraf edebilirdim.

"Her şeyi."

"Her şey mi?" İnanamayarak güldüm.

"Evet." Robin'in gözleri kırıştı. Bunu yaparken güzel çizgileri genişledi, gamzeleri parladı. İlk kez yaşının dokunuşunu görebiliyordum. Muhtemelen iyi genetiği sayesinde genç görünüyordu. Ama Robin Johnson'ın ruhunun yaşlı olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

"Detaylandırarak mısın?"

"Hayır." Robin gülerken çenesi göğsüme gömüldü, bu sessiz isyankâr şey. Çünkü şu anda bile meleklerimin uyuduğunun farkındaydı.

Salon.

Onu öpmek istedim.

Kiraz kırmızısı dudaklarını öpmek istedim. Şarabı dilinde gezdirmek için. Dilimle ondan ne kadar hoşlandığımı göstermek için.

Onun yerine alnından öptüm.

Yavaş, tatlı.

Teni sıcaktı ve ben ensesini okşayıp olabildiğince uzun süre oyalanırken Robin içimde ürperdi.

Geri çektiğimde yüzünde sisli bir ifade vardı. Bu sefer böyle bir tepki vermesi için onu övmeme bile gerek yoktu ama bu yine de yapmamı engellemedi. "Çok tatlısın," dedim ona, çünkü bu doğrudu. "Ve bunu benimle paylaştığın için çok cesursun."

Robin titredi ve boğuk bir iç çekişle bana eğildi.

"Yatmaya hazır mısın?" Ona ensesini ve ensesindeki kırpılmış yumuşak saçlarını nazikçe okşayarak sordum. "Benim duşumu kullanabilirsin. Senin için pijamalarım var."

"Bana karşı çok iyisin," diye karşılık verdi, sanki bu bir mucizeymiş gibi. "İyi davranılmayı hak ediyorsun," diye cevap verdim.

Bana inanmış gibi görünmüyordu ama itiraz da etmedi. Bu yine de bir ilerleme gibi hissettirdi.

thirteen

ROBIN

Ne kadar yer kaplasa da Ben'in yatağı bir şekilde onunla daha da rahattı. O bir kucaklayıcıydı. Bu belki de beni şaşırtmamalıydı? Ama kesinlikle şaşırttı. Ben aynı zamanda bir fırın kadar ateşliydi ve baygınken bile cehennem kadar yakışıklıydı.

Yatağın iki ucunda yatmıştık. Kesinlikle benim hatamdı. Ben o ciddi altın gözleriyle beni izlemişti ve ben de korkup kaçmıştım. Tanrı'ya şükür bunun bir önemi yoktu, çünkü uykuya daldıktan bir saat sonra -Ben'in mucize yarattığını düşünmeye başlamıştım- o koca gövdesini etrafıma doladı ve beni uyandırdı.

"Mmm," diye yakınarak yastığa doğru sızlandım. Cevap gelmedi.

Yarı uykulu ve sersemlemiş bir halde, saldırganımı iyice görebilmek için tek gözümü açtım. Ben yanımda horluyor, yastığına salyalarını akıtıyor, kolunu ve bacağını sanki onu suçladığım oyuncak ayıymışım gibi vücuduma doluyordu. Bu açıdan dövmelerinden sadece birini görebiliyordum ki bu utanç vericiydi.

Yemin ederim, onda biraz olduğunu fark ettiğimde, neredeyse o anda yanacaktım.

Çünkü yüzücü vücuduna sahip seksi bir doktor olmak bir şeydi. Yüzücü vücuduna ve *dövmelere* sahip seksi bir doktor olmak mı? Başka bir şey.

tamamen. Girdap gibi dönen siyah mürekkep ve narin çizgilerdi. Kolonyasının alt notaları kadar çiçeksi.

Ben küçük, sevimli bir horlama sesi çıkardı, burnunu çekti ve sonra horlamaya devam etti. Çok ağırdı. Ve terliydi. Ama iyi anlamda. Bana seksi, çıplak teni ve sikleri hatırlatan türden.

Çabucak uykuya daldım -yine bir mucize- ve bir sonraki uyanışımda fark ettim ki... belki de biraz sorunum vardı.

Eğer öyle diyebilirsiniz.

Karnımın üzerine yatmıştım, Ben'in yastıklarından biri göğsüme sarılmıştı. Nefesi enseme sıcaktı, tüm ağırlığı sırtıma yapışmıştı. Ben çoğunlukla çıplak uyurdu. Bu muhtemelen şimdiye kadar keşfettiğim en şaşırtıcı şeydi.

Giydiği tek şey, üzerinde hapishaneye ait olacak kadar müstehcen bir penis baskısı olan, açıkçası sürtükçe bir çift yırtık pırtık gri eşofman altı idi. Yatmak için hazırlandıktan sonra banyodan çıktığında, dilimi yuttuğumdan eminim.

"Tişört giyebilirim," demişti, sanki aleti benimle alay etmiyormuş gibi, orada güzel, kalın, uzun ve *nefis* bir şekilde yatıyordu. Dizlerimin üzerine çökmek, pantolonunu aşağı çekmek ve onu emebildiğim kadar aşağı emmek için yarı cazip hale gelmiştim.

Ama yorgundum, şarap ve akşam yemeğiyle doluydum, o yüzden yapmadım.

Ben'in pantolonunun cehennem gibi açık olmasının yanı sıra ikinci bir büyük kusuru daha var gibiydi. O kadar inceydi ki, çıplak da olabilirdi.

Aslında buna kusur demek belki de çok sert oldu.

Ve ayrıca yanlış.

Çünkü şu anda bu konuda neredeyse hiç şikâyetim yoktu. Özellikle de Ben'in aletinin kıcıma sertçe bastırdığı ve kumaşın çok yıpranmış olduğu için her çıkıntısını ve eğimini neredeyse hissedebildiğim gerçeğini göz önünde bulundurursak.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım yatağa , Ben enseme mırıldanırken, siki kıcımın çatlağına sıkışmıştı. Üzerimde onun boxer'larından bir çift ve koltuk altlarına kadar sıyrılmış bir kapüşonlu vardı, yani o sıcak, ateşli tenin benimkine çarpmasını engelleyen hemen hemen hiçbir şey yoktu.

Hâlâ uyuyordu.

Hâlâ uyuduğunu biliyordum.

Ama şu anda yatağın içinde eziliyordum ve hiçbir şekilde hareket edemiyordum.

Gerçekten istediğimden değil. Tanrı gibi bir adam bana sũrtũnũyordu ve bunun nasıl bir his olduğunu ezberleme fırsatını kaçıracak değildim. Yine de... Ben benim arkadaşımdı.

Arkadaşım.

Ve uykulu Ben'in beni becermesi cidden şimdiye kadarki en ateşli şey olsa da - yeni bir sapkınlığın kilidini aılmak - ondan bu şekilde yararlanmayacaktım. nce izin almadan olmaz.

"Ben," sesim hem uykudan hem de uyarılmaktan çatlak çatlak ılmıyordu.

"Ben."

"Mmm," diye sızlandı Ben, dişleri tenime batıyordu, dili sıcacıktı.

Lanet olsun. Omurgamdan elektrik fışkırdı.

"Ben," diye tekrar denedim. "Benito. Beniciano. Bento kutusu. Yumurta ve fırın-ben. Cornish oyunu Ben. A-Ben-Ca-Da-Bruh." Sonuncusu işe yaramış gibi görũnũyordu, çünkü Ben gıcırdatmayı bıraktı. Dişleri ensemden kurtuldu ve inledi, bir şekilde içime daha da gömũldũ, burnu tenime gömũldũ. "Uyanık mısın?" Belli olmasına rağmen sordum.

"Ne yazık ki," diye mırıldandı Ben'in sesi alılmak bir hırıltıyla. Lanet olsun. Sabahları huysuz oluyordu. Demek ki bir kusuru vardı. alar saati görmek için boynumu uzattım ve saatin ne kadar erken olduğunu fark edince yüzũmũ buruşturdum.

"Beni sakinle beceriyordun," dedim ona, çarşafın boğuk bir sesle. "Pantolonunun içinden."

"Biliyorum." Ben güldũ, sesi tenimde uğuladı. Sesi utanmış gibiydi. Bu da benim işimdi. "zũr dilerim."

Donakaldım, altında kaskatı

kesildim. *zgũn mũydũ?*

Yani gerçekten istememişti.

lũm korkusu tenimi kıpkırmızı yaptı. Altından kalkmaya çalıştım ama Gigantor buna izin vermedi.

"yle değil," diye zũr diledi Ben sadece ses tonuyla. "Hâla yarı uykuluyum. Sözlerimi yanlış anlama." Kollarını bana doladı, sıktıkça sıkarken sertleşmiş aleti hâla içime giriyordu. Muhtemelen hayatımda aldığım en mutlu nefesi hırıltıyla çıkardım. "nce senden izin istemediğim için zũr dilerim."

"Oh." Beynimin içinde mutlu-mutlu-mutlu kimyasallar dans ederken aşağılanma duygusu kayboldu. Bu sabah şaşırtıcı derecede neşeliydim! Güneşten önce uyanan bir adam için. Belki de büyük bir alet beni dũrttũđũ içindi.

Muhtemelen.

"Bu, artık uyandığına göre beni aletinle biraz daha dürtmek istediğin anlamına mı geliyor?" Umutla sordum.

Ben kıkırdadı. Kıkırdadı! Seksi, alçak sesle ve eğlenerek. Beni bir köpek oyuncağı gibi sıkmayı bıraktı, dişleri tekrar boynumun arkasını buldu. "Bunu yapmamı ister misin?" diye sordu, her zamanki centilmenliğiyle.

"Mads Mikkelsen bir Oscar'ı daha hak ediyor mu? Hak ediyor. Evet, bunu yapmanı istiyorum." Ben tekrar gülünce yanaklarım kızardı.

Benden hoşlandı.

Nedenini anlamamıştım.

Ama benden gerçekten hoşlanıyordu.

Her zaman benimle tatlı tatlı konuşması da bunu kanıtıyor. Her zaman bana dokunurdu. Her zaman şakalarımı güler ve söylediğim her şeyde neşe bulurdu.

Ben kalçalarını tekrar yavaş ve kasıtlı bir şekilde benimkilere geçirdiğinde düşüncelerim çılgılık atarak durdu. Bu önceki özensiz, uykulu hareketlerden farklıydı. Bu, görevi olan bir adamdı. Ve bu görev, kumaş engellerine aldırmadan sikini doğrudan seğiren göt deliğime dayamaktı.

Geri çekilen Ben, yine bir amaç uğruna ileri doğru sikti. Kalçalarının keskin bir hareketi beni inletti.

Ve sonra tüm o sıcak, güzel tenini de yanına alarak çekip gidiyordu. Yanımda sırtüstü yattı, inleyerek nefesini içine çekti. Aşağı baktığımda aletin oluşturduğu çadırı görebiliyordum. Seğirdi ve tekrar yüzüne baktığımda Ben'in beni izlediğini gördüm.

"Neden durdun?" Sordum çünkü.

Neden durmuştu ki?

"Bana sikini göster, küçük bülbul," Ben'in sesi alçak ve şeker gibi tatlıydı.

Vücudumda alevler patladı, kendi aletim hemen canlandı. Sanki hiç çalışmayı bırakmamış gibi. Bunun tamamen şans olduğunu biliyordum. Her şeyin az önce yaşadığım güzel gece uykusuyla ilgisi vardı ama yine de.

Bu bir hediye idi.

İki kez söylememe gerek yoktu, birbirine dolanmış bacaklarımdan yorganı çıkarmak için çabalıyordum. Ben'den ödünç aldığım boxer'ı indirip çıkarmak için çabalıyordum. Görünüşe göre Ben için yeterince hızlı değildim, çünkü ben

Battaniyeyi tekmeleyerek iki eliyle iç çamaşırlarımın eteklerine uzandı ve onları dizlerime kadar çekti.

Aletim karnıma çarptı, yapışkan ve sertti, teni karanlıkta görülebilecek kadar pembeleşmişti. Kalçalarımındaki kargalar, Ben nefesinin altında alçak sesle ve mutlu bir şekilde hırlarken, kızarmış teni çerçeveleyerek ona doğru işaret etti.

"Çok güzel." Sikim esnedi.

Ve sonra beni höpürdeterek yuttu, bu kadar çabuk.

Elim başının üstündeki kumral dalgalara dolandı, taşaklarım dudaklarına değerken ve mutluluk göz kapaklarımın arkasında patlarken destek almak için çabaladım.

Çekildiğinde, alt dudağına bağlanan sikimin ucundan tükürük yapışmıştı. Ben'in gözleri *açtı*. "Mükemmel büyüklükte bir sikin var," dedi bana. Bu övgü beni içten dışa doğru aydınlattı. İri eli uzunluğum boyunca gezindi ve söze gerek bırakmadan avucunun içinde ne kadar *küçük* göründüğünü gösterdi. Ve sonra beni okşadı, sıkı, sert ve kasıtlı bir şekilde - ve beynim kulaklarımdan düşmek üzereydi.

"Ben, Ben, Ben, Ben," diye adını sayıkladım, deliğim sıkıca kenetlenirken bacaklarımı tekmeledim. En son dokunulduğumdan beri çok uzun zaman geçmişti. Ve o zaman bile, hiç böyle hissetmemiştim. Elektrik iliklerime kadar işlemişti. Ben Montgomery hakkında sevmediğim tek bir şey bile yoktu.

Tek bir lanet şey bile yok.

"Şşşt," diye ısrar etti Ben, yatağın üzerinde kayarak üzerime geldi, sikim avuçlarında gevşekçe kavranmıştı. Bacaklarım titredi, taşaklarım sıkıca yukarı çekildi. Ve sonra göz kırptı. Çünkü o şimdiye kadar var olmuş en ateşli insandı. Karışık bir ses çıkardım ve Ben onaylamaz bir şekilde dudak büktü.

Elini bile oynatmamıştı ama oynatmış gibi hissediyordu.

Kalçalarım kekeleyerek içine girmeye çalışıyordu, ama hareketlerimin hiçbir işe yaramadığı kadar yumuşak tutuyordu. Sanki sikim bir tasma gibiydi ve o da beni yerimde tutuyordu.

"Sessiz olman gerek küçük bülbül," diye mırıldandı Ben, dudaklarımız her kelimedede birbirine değecek şekilde eğilerek. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Yapabilir miyim
bilmiyordum. Yalan
söylemek istemedim.

"Bu çok mu zor?" Ben sordu, sesi alçak ve şekerli tatlıydı. "Bu benim küçük güzel kuşum için çok mu zor? Sessiz kalamıyorsun, değil mi bebeğim? Söyleyecek çok güzel notaların var."

Sarsılarak başımı salladım, bir kez daha Ben'in yumruğunu becermeye çalıştım ve .

Aletimi yakaladığı gibi hızla bıraktı, elleri kalçamı morartacak kadar sert kavradı ve yatağa doğru itti. "Hareket edebileceğini söyledim mi?" diye sordu, sesi hâlâ şeker gibi tatlıydı ama içinde bir tehdit vardı.

"Hayır," diye başardım, sesimin ne kadar cılız ve muhtaç çıktığına şaşırmıştım.

"Gitmene izin verirsem kıpırdamadan duracak mısın?" Ben'in dudakları tekrar dudaklarıma değdi.

"Evet."

Kalçamı serbest bıraktı, uzun parmakları bacaklarımla leğen kemiğimi birleştiren hassas deride oynuyordu. Oradaki dövmeler boyunca kayıyor, aşağıya doğru kayıyor, tek bir parmak ağrıyan taşaklarımın arasında, yukarı, yukarı, sızan aletimin ucuna kadar geziniyordu.

"Ne iyi bir çocuk," diye mırıldandı Ben, hâlâ beni öpmemişti. "Benim için çok ıslaksın, değil mi?"

Sarsılarak başımı salladım.

"Seni biraz daha ıslatalım mı?" Yine başımı salladım.

"Bence sessiz olabilirsin," diye söz verdi Ben. "Aslında, yapabileceğini biliyorum."

Ben sikimi bir kez daha kavradığında hızı durmak bilmiyordu. Yukarı ve aşağı, sıkı, kaygan, her yönden cızırtılı. Kalçalarımı sabit tutuyordum çünkü her irkildiklerinde Ben tekrar bana bakıyor ve ben özür dileyene kadar tutuşunu gevşetiyordu.

Sessiz kalmak savaşın yarısıydı. Nefes alıp verirken ve titrerken gözlerim geri yuvarlandı, dilim kıvrıldı, inlememeye o kadar odaklandım ki bir an için bunun nasıl başladığını bile unuttum. Aletim sızdı, sızdı ve sızdı, tam da söz verdiği gibi ıslandı. Sanki tenim yapış yapış olana ve eli dağılana kadar her damlayı yüzeye doğru sıkıyordu.

Sanki bir asır sonra, sesi kısık ve zayıf, Ben dudaklarıma son bir talep mırıldandı.

"Gel," dedi, sanki bunu komutla yapmamı bekliyormuş gibi. Sanki bu bir numaraydı ve ben onun köpeğiydim ve beni itaat etmem için eğitmişti. Sessizce hıçkırdım, bana söyleneni yaparken taşaklarım gerildi, sıcak döl yumruğuna döküldü. Bir şekilde daha sıkı sıktı. Derim tam da istediğim gibi ham olana ve gözlerim kayana kadar beni tekrar tekrar sağdı.

"Biraz acıdan hoşlanıyorsun, ha?" Ben kulağımın kabuğuna karşı mırıldandı. "Bana öyle demiştin." *Schlick, schlick, schlick*. Ben sikimin etrafında daha sıkı döndü. Acıyordu, acıyordu, acıyordu ve çok *iyi* hissettiriyordu. "Kahve içerken," diye ekledi Ben, sesi hâlâ şekerli, tatlı ve tehditkârdı. "Sanki hatırlamayacağımı düşündün. Sanki yüzündeki her seğirmeye dikkat etmiyormuşum gibi. Sanki ağlayana kadar meme uçlarını çekmeyi ya da pembe, açık ve acıyana kadar kışını yumruklamayı düşünmüyormuşum gibi."

"Kahretsin," sesim çatladı, ikinci bir orgazm inşa ediyor, inşa ediyor, ediyordu. Daha önce hiç arka arkaya iki kez boşalmamıştım. Yapabileceğimi hiç bilmiyordum.

"Bana o sırtışıla ve o gözlerle bakarak-" Ben kulağımı ısırды, sıcak nefesi kanımı kaynatacak şekilde gıdıklıyordu. "Sanki yemek masasını dağıtana kadar sana işkence etmeyi hayal etmiyormuşum gibi."

İkinci orgazm beni bir yük treni gibi vurdu. Daha fazla döl çıkmadı. Ama tekrar tekrar içimde yükseldi. Ve hala, Ben benimle oynuyordu. Başparmağını yarığıma soktu, sanki beni yeterince zorlarsa aletimden üçte birini çıkarabilirmiş gibi.

İşim bittiğinde yatağa doğru sarktım, o kadar aşırı hassastım ki onu aletimden itecek enerjim bile yoktu. Kavrayışı yumuşayan Ben, elini gevşekçe sikimin etrafında dolaştırmaya devam etti. Sanki sadece malının kaydını tutuyormuş gibiydi.

Sonra yanağımdan öptü.

Az önce bana yaptıklarına kıyasla iffetli bir öpücüktü.

Başım ağırlaştı, kollarım ve bacaklarım bulanıklaştı, küçük, karışık bir ses çıkardım.

"Çok iyiydin bebeğim," diye söz verdi Ben tenime karşı, çenem boyunca, boğazımdan aşağı ve hâlâ üzerimde olan kapüşonlu tişörtümün üzerinden övgüler mırıldanarak. "Çok *güzelsin*, değil mi? En güzeli. Bak bana ne hediye verdin." Mızımızlandım, gözlerimi kırarak açtım -kısaça kapatıldıklarını fark ettim.

Ben'in eli yüzümün önündeydi, döl kaygan ve dağınıktı.

"Bir dahaki sefere seni parmaklarımla açacağım," diye söz verdi Ben, yapışkan parmakları dudaklarımın üzerinde kayarak ilerlerken.

"Mmm," diye iç geçirdim, her parmağını teker teker bana yedirirken ağzımı itaatkâr bir şekilde açtım. Tuzlu ve acı, tanıdık tat beni inletti.

"Temizle şunları," diye emretti Ben, umduğum kadar otoriter bir tavırla. "Aferin oğluma. Güzel ve titiz."

Parmak uçlarını ve aralarını okşarken kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar güvende ve sıcak hissettim. Sanki hayatımda ilk kez gerçekten uyum sağlayabileceğim bir yer bulmuştum. Çünkü bu tek ve mükemmel cinsel deneyimden sonra, Ben Montgomery'nin şimdiye kadar istediğim her şey ve daha fazlası olduğu gerçeğini inkâr etmek mümkün değildi.

Aletine dokunmama izin vermedi.

Denediğimde, yanağıma bir öpücük daha kondurarak beni susturdu ve yataktan kalktı.

"Sonra," diye söz verdi, gözleri karanlıkta parlıyordu. "Kızlar neredeyse uyandı."

Aptal aptal ona baktım, gözlerim sikinin pantolonunu yırtma şekline takılmıştı. Yataktan kalkıp banyoya yöneldiğinde ışık yandı ve bir tıslamayla irkilerek parıltısını görmemi engelledim. "Giyin tatlım," diye mırıldandı Ben, kapı aralığına yaslanmıştı, tüm o muhteşem dövmeli kasları sergileniyordu. Göğüs kaslarının arasında bir tutam göğüs kılı vardı. Çoğunlukla griydi, ki bunu çok seksi bulmaktan kendimi alamıyordum. "O zaman biraz uyu."

Hala patronluk taslıyordu, siki bana dönükken bile.

"Mmm," diye mırıldandım tutarsızca, kendi boxer'larımı tekrar yukarı çekmeye zorlarken. Ne zaman olduğundan emin olmasam da Ben bir noktada beni yalayarak temizlemişti. Kaslardan, sıcaklıktan ve övgüden oluşan bir bulanıklıktı.

"Kahvaltı hazır olduğunda seni uyandırırım."

Ben banyonun kapısını kapatmadan ve elektrikli diş fırçasının sesini duymadan önce sikim son bir kez daha seğirdi. Tavana boş boş bakarak, bunun arkadaşlığımız, Miles ve Belleville'de kalışım için ne anlama gelebileceği konusunda çıldırmak için kendime tek ve yalnız bir an verdim.

Ve sonra hemen uykuya daldım, haklı olduğumu bilerek mutlu ve mesut bir şekilde.

Ben otoriter bir orospu çocuğuydu.

Özellikle de yatakta.

fourteen

BEN

Robin'le geçirdiğim geceden sonra günler bir bulanıklık içinde geçti. Pazar gününün gelmesini umutsuzca beklerken kendimi birlikte geçirdiğimiz küçük anları biriktirirken buldum. Lynda ve benim için kahve getirdiğinde bana Bubba hakkında hikâyeler anlatırdı. GrnŖe göre Miles ve Bubba perili evin yıkılmasına yardım etmek için gönüllü olmuŖlardı ve Robin'in sözleriyle, benim değil, Bubba "tüm zaman boyunca bir buçuk isyan" olmuŖtu.

Annem Cumartesi günü cannoliler yüzünden benimle dalga geçti. Zaten geçen hafta kapımda Robin'in ayakkabıları hakkında beni sorguya çekmek için yaklaşık yirmi dakika harcamıŖtı. Bu hafta da farklı değildi. Pasta ısırıklarının arasında, ben iŖteyken ikizlerin neler yaptığına dair hikâyeler anlatıyor, sonunda birini bulmamla ilgili alaycı iğnelemelerin ve bana aldığı kurt adam kitaplarını okuyup okumadığına dair meraklı soruların arasında beni eğlendiriyordu.

Onları okuyormuŖ gibi yapıyordum.

Sadece kızak görevime yardım ettiği için ve onu daha fazla tutabileceğimi dŖnmediđim için.

"Mutlu görünüyorsun," dedi gecenin sonunda, gözleri neŖeyle dans ediyordu.

"yle mi?" Ona göz kırptım, sonra o hafta baŖında ofisimde gördüğüm bir anne ve kızı yanımdan geçerken el salladım. Onlar da gülümsedi, küçük kızın diŖleri aralık bir Ŗekilde sırtıyordu. Adı Macy'ydi ve o gün

Okula giderken dizinin üzerine düşmüş ve kan yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki düşerken bileğini burktuğunu fark etmemişti.

Bileği artık bir atel içindeydi ve annesi bana o hafta başında onu Baxter'ın pastanesinde tekrar gördüğümde, okuldaki çocukların Macy'nin böyle bir sakatlıktan kurtulduğu için ikinci sınıftaki en havalı çocuk olduğunu düşündüklerini söylemişti. Gözlerini devirmiş ve ardından sempatik bir sırıtışla, çocuğunun başlattığı bu trend nedeniyle yakında çok daha fazla "bilek burkulması" görebileceğimi söylemişti.

Doğrusu, bu gerçekten hiç şaşırmam. Belleville gibi küçük bir kasabada çocuklar sürüler halinde dolaşırdı. Yine de durumun böyle olmamasını gerçekten umuyordum. İhtiyacım olan son şey, kendi diş tellerine sahip olabilmek için kendilerini yaralamış gibi davranan bir çocuk sürüsüydü.

"Öyle," dedi annem düşüncelerimi bölerek. Sallanan elimi indirdim, serin, taze sonbahar havasını içime çektim ve ona içten bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey sundum.

"Hiç uzun mesafeli bir ilişki denedin mi?" Cevabı zaten bildiğim halde ona sordum. O ve babam Charles, lisede sevgiliydiler. Babam ölene kadar hayatları boyunca birlikte olmuşlardı. Şimdi yeniden evliydi ve hâlâ mutluydu, ama deneyime pek yer yoktu.

"Sevdiğimi söyleyemem," diye iç geçirdi annem, ama gülümsemesi nazikti. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun." Bu bir suçlamadan çok bir ifadeydi.

"Gerçekten öyle," diye kabul ettim. Sesler kısık bir şekilde minibüsüne doğru yürümeye devam ettik. Ana Cadde'yi aydınlatan ışıkların tadını çıkarmak ya da kitapçıdan bir kitap almak için olsa gerek, başka bir aile daha geçiyordu. Yüzde elli indirim vardı ve sadece birkaç blok ötedeydi.

"Senin adına sevindim." Annem omzunu pazuma çarptı ve ben de başımı arkaya eğip parlayan yıldızlara bakarak iç çektim.

"Başımın üzerinde bir zamanlayıcı varmış gibi hissetmeseydim, ben de kendim için mutlu olurum."

"Bu şekilde yaşanmaz," diye azarladı.

"Biliyorum."

"Biliyorsun..." Annem durakladı, eli kolumdaydı. Kaldırımın ortasındaydık ama saat o kadar geç olmuştu ki dışarıda olan aileler rahatlıkla yanımdan geçip gidebiliyordu. "Bir gün babanı kaybedeceğimi bilseydim hiçbir şeyi değiştirmezdin."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve başımı eğip onu gördüm, gözlerimiz buluştu. Bakışlarındaki samimiyet içimi sızlattı. "Bu kadar acıya neden olmasına rağmen mi?"

"Buna değdi," dedi basitçe, dirseğimi bir kez daha sıkarak. "İyi şeyler uğruna acı çekmeye değer. O artık ölmüş olabilir ama anısı yaşıyor. Her birinizin çocuklarında, kurduğunuz ailelerde ve hayatlarda."

"Sevimsiz," diye mırıldandım, dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı, çünkü şaka yapmazsam ağlayabilirdim.

"İyi olana odaklan," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Yaşamının yolu budur."

Bana küçük bir çocuk olduğumu hatırlattı. İlk panik atağımı. Bana sarılışını ve her şeyin yoluna gireceğine dair söz verişini. Beni terapistte götüren oydu. Başa çıkmam için her zaman elinden geleni yapmıştı.

Artık daha yaşlıydım ama kaygılarım . Sadece onunla nasıl başa çıkacağımı öğrenmişim.

Bu asla kurtulamayacağım bir arkadaştı ve artık bununla barış içindeydim. Kırk beş yaşında, kendime izin verecek kadar zarafeti hak ettiğimi düşündüm.

O gece onu eve bıraktıktan sonra annemin sözleri beni takip etti.

Onları kalbimin içinde, Robin'in hikâyelerinin, Trixie'nin ilk titrek merhabasının ve küçük kızlarımın buruşuk, kırmızı yüzlerini ilk kez gördüğümde hissettiklerimin yanında güvende ve korunaklı bir şekilde sakladım. Değerli anılar. Güzel şeyler. Karanlığı daha aydınlık ve dünyayı daha yumuşak bir yer haline getiren anılar.

Pazar günü, sabahı kızlarla oynayarak geçirdikten sonra antrenman yapmak için parka döndük. Robin bir kez daha orada bizi bekliyordu. Üst üste ikinci Pazar günü benim kapüşonlumu giymişti ve bu sefer sırtışıma gizlemeye çalışmadım.

Bugün onun telefon numarasını alırdım. Benimle eve gelirdi.

O soğuk pembe yanakları sıcacık olana ve tatlı küçük gülümsemesi benim cüssemem tarafından korunana kadar onu kucaklamayı planlıyordum. Belki şansım yaver giderse ona tekrar dokunabilirdim. Yaptığı yüz ifadelerini daha fazla görmek için. Ona verdiğim sözü yerine getirmek için. Havaalanında ima ettiği gibi büyük ellerimi içine sokmamdan hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmek için.

Her zamanki gibi çantamı boşaltmadan önce kızların yerleştiğinden emin oldum. Festivale kadar sadece bir antrenmanımız daha vardı ve kaybedeceğimizden zerre kadar şüphem yoktu. Ama bu elimizden geleni yapmayacağımız anlamına gelmiyordu.

Rosie daha sık , Jane de daha iyi değildi.

Ve küçük çocuklar bacaklarıma bağılyken bir şekilde Robin'le birlikte olduğumdan daha hızlıydım.

Yine de...

Hiç bu kadar eğlenmemiştim... belki de hiç?

Ve her saniyesinin tadını çıkaracaktım.

Günü bitirdiğimizde terlemiş ve kızarmıştım ve Robin'i en az dört farklı kez yere çarpmıştım, bu da sırtımı biraz kızdırmıştı. Yine de şikâyet etmemişti ve onun kızarması nedense benimkinden daha kötüydü. Kirpiklerinin arasından bana bakıp duruyordu.

Ve onun ne düşündüğünü anlamak için zihin okuyucu olmama gerek yoktu.

Birlikte yataktayken onu nasıl ittiğimi. Aleti avucumun içinde ne kadar küçük görünüyordu.

Bana dokunmayı ne kadar çok istiyordu - çünkü ilk seferinde onu reddetmişim.

Küçük kuşumun bir sabır dersine ihtiyacı vardı ve ben de "iyi şeylere" ulaşmaya hevesli olsam da, işleri çok hızlı götürerek sahip olduğumuz şeyi mahvetmeyi reddettim. Belki sadistçe bir davranıştı ama kıvrınması hoşuma gidiyordu.

Kakaodan sonra bu kez Belleville'deki tek pizzacıdan pizza yemek için dışarı çıktık.

Slice of Heaven, Pazar günü olmasına rağmen tıklım tıklımdı ve Robin, kalçalarımız masanın altında her çarpıştığında seğirmeye devam etti. Kızlar karşımızda oturuyordu, ilkel ve düzgün, küçük peçetelerini elbiselerinin içine sokmuşlar, sanki peynirin sıçrayıp onları ısırmasını bekliyorlarmış gibi pizzalarına ciddi ciddi bakıyorlardı.

Elimi masanın altından Robin'in kalçasına doğru kaydurdım, irkildiğinde bir sırtış ısırdım, sonra inledi, dokunuşa bastırırken koltuğunda daha aşağı kaydı. Tekrar kirpiklerinin arasından bana baktı, dudağını ısırıldığında piercing'i takırdadı.

"Yemeğini ye," diye emrettim, kalçasını hafifçe sıkarak. Bacakları bile küçüktü. Elim epeyce yer kaplıyordu. O kadar ki, parmaklarım iç bacaklarına çarpıyor ve üst yarısını tamamen kavrayabiliyordum. "Öğle yemeği yedin mi?" diye aklıma bir düşünce gelince gözlerim kısıldı.

Robin bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. "Kahvaltı mı?"

"Matilda pişirdi," diye ağzından kaçırdı Robin, belli ki utanmıştı. "Ama sen yedin mi?"

"Evet? Sayılır."

"Kahvaltıyı nasıl yapıyorsunuz?"

Kızlar Robin'e şaşkın şaşkın baktı. "Neden yemek yemedin?" Rosie sordu. "Yemeniz gerektiğini bilmiyor musunuz?"

"Kahvaltı günün en önemli öğünüdür," diye mırıldandı Jane sessizce yanından.

"Yemek yemezsen asla büyüyemezsin," dedi Rosie Robin'e. "Sonsuza kadar *böyle* kalırsın." Robin'in şu anki halinin hayatında gördüğü en iğrenç şey olduğunu söylemişti.

"Tavsiyen için teşekkürler." Robin ikisine gülümsedi, sonra *yardım* isteyen bir ifadeyle bana döndü.

Omzumla onu dürttüm, kalçasını tekrar sıktım, bu sefer acıyarak. Çünkü onu yeni yürümeye başlayan çocukların dikenlerinden korumak için yapabileceğim hiçbir yardım yoktu. İnsanın zayıf noktalarının kokusunu almakta ve onları en yumuşak yerlerinden bıçaklamakta çok iyiydiler.

"Belki daha iyi beslenseydin bu kadar kısa kalmazdın," diye devam etti Rosie, sanki az önce aynı şeyi farklı bir şekilde söylememiş gibi.

"Ya da ölmüş gibi görünürsün," diye ekledi Jane yardımsever bir şekilde.

Bir kahkaha attım ve araya girdim. "Robin yorgun görünüyor çünkü çok yoğun bir işi var."

Rosie, "Onun bir işi yok," diye belirtti. "Tek yaptığı etrafta dolaşıp seni aramak."

Robin kıkırdadı ve "touche" der gibi bir omuz silkti. "O tatilde," diye düzelttim.

Her iki kız da Robin'e merakla baktı, sanki bir işi olduğunu öğrenmek onu yirmi kat daha ilginç kılıyormuş gibi.

"Sen bir mummyacı mısın?" Rosie sordu, çünkü yakın zamanda mumyalayıcılar hakkında bir şeyler öğrenmişti ve şimdi kulağa ne kadar ürkütücü gelse de herkesin mumyalayıcı olması gerektiğini düşünüyordu.

"Bir ne?" Robin gözlerini kırıştırdı. Bir saniye sürdü ama sonra güldü. "Ah, hayır. Hayır."

"Peki ya cenaze işleri müdürü?" Jane kelimeleri yavaş ve dikkatli bir şekilde söyleyerek ekledi.

"Ya da bir mezar kazıcı," diye araya girdi Rosie.

Robin kaşlarını çatarak, "Ben cesetlerle bir şey yapmam," diye açıkladı.

"Oh," dedi ikizler hep bir ağızdan, belli ki hayal kırıklığına uğramışlardı.

"Anneleri eskiden bir cenaze evinde çalışıyordu," diye açıkladım Robin'e nefesimin altında. "Bu hafta başında onunla telefonda konuştular ve bu konu çok akıllarında."

"Oh," diye tekrarladı Robin, bu kez daha neşeliydi.

"Robin bir müzisyen," dedim kızlara, ben konuşurken yemesi için onu dürterek. Rosie kaşlarını çatı, kendi pizza dilimini yudumlarken sadece yarı ilgilirdi.

"Müziği severim," dedi Jane küçücük sesiyle.

"Biliyorum," diye sırttım ona. "Çok güzel bir sesin var." Çocuk gibi bir sesi vardı. Saf ve berrak. Bana göre her zaman güzel kalacak bir şey. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. Jane gururla şişinerek bana gülümsedi, küçük tatlı dişleri parlıyordu.

Robin'e doğrudan hitap ederek, "Ne söylemekten hoşlanırsın?" diye sordu.

Cevap verebilmek için pizzasını daha çabuk bitirmeye ağızındaki pizzayı yuttu. Kendisiyle konuşulduğu için onur duymuş görünüyordu, bunu çok sevimli bulmaktan kendimi alamadım.

"Robin yemek yiyor, sevgilim," dedim nazikçe. "Ona biraz zaman ver, cevap verecektir."

Ciddi bir şekilde başını salladı ve Robin çiğnerken sabırla bekledi. Bitirdiğinde, diliminin geri kalanını yere bıraktı ve ona, kendisinininkini neredeyse mükemmel bir şekilde yansıtan utangaç bir gülümseme sundu.

"Ben..." yanakları pembeleşerek bana baktı, "Son zamanlarda aşk şarkılarıyla ilgileniyorum." Az önce ima ettiği şeyi ancak kelimeler ağızdan çıktıktan sonra fark etmiş gibiydi. Başını eğdiğinde pembe benek benek oldu, boğazına ve kulaklarına doğru ilerledi. "Yani..."

"Aşk şarkıları mı?" Rosie öğürür gibi bir ses çıkardı.

"Rosie," diye uyardım usulca. "Bu hiç hoş değil."

Robin'e özür dileyen bir gülümseme sunarak soldu. "Özür dilerim."

"Önemli değil," diye karşılık verdi Robin gülümseyerek. "Ben de eskiden aşk şarkılarını sevmezdim," diye ekledi. "Ya da Noel şarkılarını. Ya da genel olarak mutlu şarkıları."

Kalçasını öncekinden daha da sıkı bir şekilde sıktım ve ikizler ona baktılar, detaylandırmasını beklerken büyülenmişlerdi. Ondan şunu istedim

Ben de özenli davrandım, o yüzden bölmedim.

"Eskiden kızgındım," dedi Robin dürüstçe, dudaklarını pişmanlık dolu küçük bir gülümseme bükerek. "Bazen hâlâ öyleyim. Ama...deniyorum...um. Yani... Artık beni daha mutlu hissettirecek şeyler yapmaya çalışıyorum. Bana hatırlamak istemediğim şeyleri hatırlatan şeyler yerine."

"Üzerine bastığım böceği düşünmemeye çalışıyorum," dedi Rosie ona, pişmanlık dolu bir ifadeyle. "O öldü."

"Oh," diye başını salladı Robin. "Kaybınız için üzgünüm."

"Ben de," diye onayladı Rosie. Sonra daha önce benden başka hiç kimseyle yaptığını görmediğim bir şey yaptı. Minik ayaklarının üzerine kalktı, masanın öbür ucuna uzandı ve Robin'in elini sıktı. Minik tombul parmakları Robin'in eline dolandığında çok sevimli görünüyordu. "Ben de senin kaybın için üzgünüm."

Şaşkın şaşkın baktı, yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Teşekkürler," diye mırıldanarak onun sırtını sıktı.

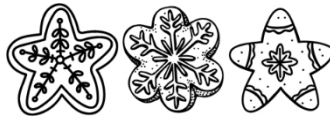
Sevgi gösterisinde bulunduğu kadar hızlı bir şekilde geri aldı ve dramatik bir şekilde yerine oturdu. "Gerçekten büyük ayakların var," dedi Robin'e, anı mahvederek.

Muhtemelen ayakkabılarının yüksekliğini kastetmişti ama bu yorum o kadar abartılıydı ki kendimi tutamayıp homurdandım. Robin de güldü, başıyla onaylarken gözlerinin kenarları kırıştı. "Çok doğru," diye mırıldanarak pizza dilimine uzandı. "Ama babaninki kadar büyük değil."

Boğuldum.

Kızlar bunun doğru olup olmadığına karar verirken bana ikiz piranalar gibi baktılar. Ve sonra, oybirliğiyle, ikisi de başını salladı. "Babamın ayakları çok büyük," diye hemfikir oldular.

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Robin, gözleri dans ederek. Ve işte bu kadar.

Robin o gece benimle eve geldi. Kanepede bir kadeh şarabı paylaştık. O bana Miles'ın , birlikte gittikleri sahilden hikâyeler anlattı, ben de ona babamdan ve hiç tükenmeyecekmiş gibi görünen gülümsemelerinden .

Garipti.

Trixie'den başka hiç kimseyle bu kadar yakın hissetmemiştim ve o bile farklıydı.

Altta yatan bir cinsel gerilim akımı yoktu.

Kesinlikle ona hiç bakmamış ve dilinin tadının nasıl olduğunu merak etmemiştim.

Robin benim kedi nanemdi. Beni daha önce hiç kimsenin güldürmediği şekilde güldürdü. Hissedebileceğimi bile bilmediğim duyguları ortaya çıkardı. Kalbimi hafifletti, ellerimi terletti. Her gülümsediğinde karnımda kelekler uçuşuyordu. Ve o yanımda otururken dünyanın geri kalanı yok oluyordu. Tüm keşkeler ve en kötü durum senaryoları tamamen yok oldu.

Onunla birlikteyken, ondan önceki tüm yıllar eriyip gidiyordu. Sanki başından beri sadece o varmış da ben henüz bilmiyormuşum gibi. Ve hayatımda ilk kez ilk görüşte aşkın masalların dışında var olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Yine geceyi burada mı geçireceğim?" Robin yumuşak bir sesle sordu. Şarap kadehini bitirmişti. Sehpanın üzerinde, dizüstü bilgisayarımın yanında nöbet tutuyordu. Bu sabah her zamankinden daha erken kalkmışım -kızlar bile uyanmadan önce- kitabım üzerinde biraz çalışmışım.

"Öylesin," dedim ve bana doğru gönderdiği gülümseme, istemediğine dair tüm endişelerimi susturdu.

"O şeyi yine sikime yapacak mısın?" Robin'in sesi boğucu bir yumuşaklıktaydı.

Kaşlarımı çatarak ona yaklaştım. "Bilmiyorum," diye mırıldandım sırf onu kızdırmak için. Onun bu kadar açık ve dürüst olmasını seviyordum. Çoğu zaman hiçbir şeyi saklamamasını seviyordum. Kalbini koluna takma şeklini. Kabadayılığının altında bir fare kadar ürkek oluşunu.

Cesur olmaktan başka bir şey yapma şansı bulduğunu hiç sanmıyorum.

O bir savaşçıydı, bunu biliyordum.

Ama dövüşmeyi sevdiğini sanmıyordum.

Ailesini dinledikten sonra -özellikle babasıyla ilgili anlattığı hikâyeyi- Robin Johnson'la kimsenin ilgilenmediği hissine kapıldım.

En azından hak ettiği şekilde değil.

Yorgun görünüyordu.

Sanki yine uyumamış gibiydi. Ben yanındayken ne kadar dinlenmiş görüldüğü düşünülürse bu garipti.

Ona sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Geçmişiyile ilgili sorular. Tıbbi geçmişi hakkında sorular. Noel'den sonra ne yapmak istediğine ve hayatında benim gibi birine yer olup olmadığına dair sorular. Hâlâ baba olmak isteyip istemediğini. Sabahları erken kalkmayı, çikolata parçacıklı krepleri ve LilPoe'nun tekrarlarını umursayıp umursamadığını.

Ama ona bu soruların hiçbirini sormadım. Çünkü bu yeniydi ve o sıcak ve bitkin bir haldeydi.

Ben de onun için güvenli bir alan olmak istedim.

Uzun ve yorucu bir günün ardından başını dinlendirdiği yer olmak istiyordu.

Bakışlarındaki uykulu sisin keskinleşmesine neden olmak istemedim. Soluk yeşil bakışlarında gizlenen şeytanları uyandırmak . Fazla zorlayıp onu korkutmak istemedim. Onun yerine çillerini saydım. Kulağının kabuğuna, boynuna öpücükler kondurdum ve onu kanepenin minderlerine doğru ittim, aşağı, aşağı, aşağı. Onunla aynı anda minderler de biraz gıcırdadı.

"Ben?" Robin bana bakarken sesi boğuk çıkıyordu. Kollarımın arasına sıkışmış, özellikle küçük görünüyordu. Kırılabilir.

Onu balonlu naylona sarmak ve güvenli bir yerde saklamak istedim. "O güzel küçük sikine dokunmamı *ister misin* Robin?" Ona sordum, Karnımdaki sıvı sıcak kıvrılan açlığı besliyordu. "Bütün gün bana bakıp durdun."

Robin nefes nefese kaldı, gözleri büyüdü. Sürekli flört etmesine rağmen, onunla adım adım buluşabilmeme gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Seni parmaklayacağıma söz vermiştim," diye hatırlattım ona.

"Sanki unutacaktım gibi." Robin gözlerini devirdi, ben de homurdandım.

"Ben verdiğim sözden dönmem," dedim ona. Bu, başlı başına bir sözdü. Ama aynı zamanda gerçektir. Ben hiçbir zaman sözünden dönen biri olmadım ve olmayacağım. Bir şey yapacağımı söylediğimde, yapardım. Ne olursa olsun.

Robin ne dediğimi anlamış gibiydi çünkü altımda gevşedi ve gözleri yeniden tatlı bir hal aldı. "Miles'a senin çapkın olduğunu söyledim," diye itiraf etti ve ben de kaşlarımı kaldırarak karşılık verdim.

"Sana yaptığım her şeyi ona anlattın mı?"

Robin'in yanakları kıpkırmızı oldu. Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bunun bir sır olarak kalmasını ister misin?" Benim için sorun yoktu. Ona hava atmak istemediğim için değil, sabırlı olabileceğim için. Uzun bir oyun oynayabilirdim. Ve sanki herkes ve köpekleri bacaklarımın arasına sıkışmış küçük sarışına ne kadar aşık olduğumu zaten bilmiyor değildi.

Robin bir süre bana baktı, gözleri karmaşık duygularla doluydu. Birkaç dakika sonra başını salladığında, bu kasıtlı ve yavaş bir hareketti.

"Güzel," diye cevap verdim, dudaklarımız birbirine değene kadar eğildim. Bu kadar yakından onun parfümünün kokusunu alabiliyordum. Yumuşak ve misk kokuluydu. Tıpkı paylaştığımız şarap gibi kokan tatlı bir alt ton.

Onu öptüğümde aramızda kıvılcımlar patladı. Dudaklarımız birbirine değdikçe karnımda sıvı bir ısı birikiyordu ve ben hızımı kontrollü ve yavaş tuttum. Robin sürekli hızlandırmaya çalışıyordu, dudaklarımı ısırp ısırp beni kıışkırtmaya çalışırken sabırsız küçük hıçkırıklar dudaklarımda vızıldıyordu ama asla pes etmedim.

Yavaş ve istikrarlı bir şekilde, yalaya yalaya, ağzını yumuşatmaya ikna ettim ki tadını çıkarabileyim. Sonunda tamamen teslim olduğunda, en güzel iç çekişle oldu. Nefesi tenime değdi ve beni içten dışa doğru aydınlattı.

Uyuşturucu, *uyutucu* öpücükler.

Robin'in ağzı gevşek ve muhtaçtı, her geri çekildiğimde tatlı küçük dili dışarı kıvrılıyordu. Sanki beni tekrar ağzına almak istiyordu ama o kadar iyi bir çocuktaki talepte bulunmanın haddine olmadığını biliyordu.

Ayrıldığımızda önce yanağına, sonra burnuna, sonra da alnına son bir öpücük kondurdum. Orada kalarak, nefesinin çırpınışını içime çektim, sonra da dizlerimin üzerinde yükselip üzerine çıktım.

"Yatak," dedim ona, çok sertleşmiş aletimi ve kot pantolonumun içinde sıkışıp sızdığı yeri görmezden gelerek.

Robin dudaklarını yaladı, sanki öpüşmemizin tadını çıkarıyordu. Onu suçlayamazdım çünkü ben de aynısını yapmak istiyordum. Bana bakarken gözleri şehvetle kararmıştı.

Daha önce hiç kimse bana İsa'nın İkinci Gelişiymişim gibi bakmamıştı.

Kesinlikle gurur vericiydi.

"Aletine dokunmak mı?" diye sordu, sesi çatlak ve sıcaktı. "Ve parmaklamak," diye ekledi, başını hevesle sallayarak. "Doğru mu?"

"Belki," diye cevap verdim çünkü sözümü tutmama rağmen onun ne kadar bitkin olduğunu görebiliyordum. Ayağa kalktım, sırtım sızladığında yüzümü buruşturdum. Zonklayan ağrıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapmama rağmen, bugün de ağrımaya devam ediyordu. New York'ta olsaydım bir masöre giderdim ama Belleville'e en yakın masör bir saatten fazla uzaklıktaydı ve benim buna vaktim yoktu.

"Sırtın mı?" Robin kaşlarını çatarak kanepeden bana baktı. Dirseklerinin üzerinde kıpırdandı, hâlâ dinç ve gençti. Aşağı yukarı on yıl. Yaşlarımız arasındaki fark buydu. Hâlâ ne kadar kolay hareket ettiğini ve yorgunluktan zayıflamış olsa bile her zaman sahip olduğu enerji miktarını düşününce daha büyük olduğunu düşünebilirdiniz.

"Mutlu değil," diye kabul ettim ve kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım.

Robin acıyarak yüzünü buruşturdu. Onu yukarı çekmemin durumu daha da kötüleştireceğinden endişelenmiş gibi temkinli görünse de yardımı kabul etti.

"Ben iyiyim," diye güvence verdim çünkü benim için endişelenmesine ihtiyacım yoktu. "Sadece yakın zamanda akrobasi gösterisi yapmayacağım."

Robin başıyla onayladı, göğüs kaslarıma yakın bir yerden bana bakıyordu, yeşil, siyah çizgili gözleri şefkat doluydu. "Ben..." diye devam etti, sesi çok alçaktı.

"Ne?" diye sordum. Sözlerini toparlamasını bekleyerek sordum. "Sırtını ovabilir miyim?"

Ovalamak istemesini beklediğim şey bu ama hayır diyecek değildim.

"Sırtımı ovmak mı istiyorsun?" Gerçekten şaşırılmış bir şekilde tekrarlardım.

"Evet," dedi Robin vurgulayarak başını sallayarak. Sonra kaşlarını , yüzünü buruşturdu. "Tabii bunun durumu daha da kötüleştireceğini düşünmüyorsan? Ben doktor falan değilim."

"İyi ki öyleyim," diye şaka yaptım, onunla bu şekilde oynamanın bu kadar kolay olmasından memnundum.

"Doğru," diye kabul etti, sırtarak.

Robin'in utangaç ricası, yatakta karnımın üzerine uzandığım ve işe koyulduğu anda beni bekleyen mutlak zihin becerme zevkine beni hazırlamadı. Kendisine yeterince kredi vermedi. Elleri güçlü ve becerikliydi, parmakları omurgam boyunca ve kürek kemiklerimin altındaki düğümleri çözerken inatçıydı.

Bir iniltiyle içine gömüldüm, ses yüzümü gömdüğüm yastığın içinde bir yerlerde takılı kaldı.

"Eskiden benimle turneye çıkan davulculardan birinin masöz bir kız arkadaşı ," diye gevezelik etti Robin. Kıçımın üzerinde oturuyordu, küçük bacaklarını iki yana açmıştı, küçük tatlı siki yumuşaktı ve boynuma doğru her kayışında bana sürtünüyordu. "Bazen onu izlerdim çünkü yararlı bir beceri gibi görünüyordu."

"Çok faydalı," diye kabul ettim, mutluluktan uçuyordum ve trapezius kaslarımda özellikle ağrıyan bir nokta bulup onu sivri bir şekilde ovarken titriyordum.

"Rahatla," diye ısrar etti Robin, ben gerilirken, o düğümü ittikçe acı uğulduyordu. "Serbest bırakmak için itmem gerek."

"Mmm," diye aptalca cevap verdim, sonunda düğümün gevşediğini ve acının zevke dönüştüğünü hissettim. Sikim sertleşmişti. Bu durumda sertleşmemek imkânsızdı. Robin cehennem kadar seksiydi, özellikle de rahatken. "Daha sert, lütfen," diye mırıldandım. "İtmen gerektiğini düşündüğünden daha sert."

Doku yeterince hasar görmüştü, şimdi bile biraz daha fazla itmeye ihtiyacım vardı.

Robin sözlerimi ikinci kez tahmin etmedi. Elleri yetenekli ve sertti - muhtemelen gitar nasırları. Tıpkı istediğim gibi daha da sertleşti.

Onun altında macun gibiydim.

"Sırtını nasıl incittin?" diye sordu, parmaklarını yanlarımda aşağı yukarı gezdirip beni titreterek.

Kanepede geçirdiğim geceyi ya da bugün dışarıda paylaştığımız şelaleleri sormadığını biliyordum.

"Yirmili yaşlarımda bir araba kazası geçirdim," diye açıkladım, sesim kısıktı. "Bazı bağlar yırtıldı. Bir disk kırıldı. Büyük kısmı iyileşti ama hâlâ ağrıyor. Özellikle de ben-oh siktir." Robin başka bir düğüm buldu. Ben tekrar inlerken tatlı başparmaklarıyla düğümü çözmeye çalıştı. "İlk olduğunda daha kötüydü. Çoğu gün hiç geçmeyen can sıkıcı bir ağrı. Ama kötüleştiği günlerde sinir bozucu oluyor. Çünkü onu düşünmeden duramıyorum. Acıyı düşünüyorum ve geçmediği için sinirleniyorum."

Tüm bunları söylemek istememiştim.

Dürüst olmak gerekirse, kronik ağrım hakkında fizyoterapistim dışında hiç kimseyle konuşmamıştım. Ama Robin'de savunmasız olmayı kolaylaştıran bir şey vardı.

"Beni sinirli yapabiliyor," diye itiraf ettim, en özel, en mahrem utancımı. "En çok acı çektiğim günlerde." Nefesimi içime çektim. "Çok sakın bir insan olduğumu düşünmeyi severim. Ama ben bile bazen... kırılıyorum."

"Sorun değil," dedi Robin yumuşak bir sesle, elleri hâlâ kazıyordu. "Hayal kırıklığına uğraman normal, özellikle de acı çekerken."

"Kendimde değilmişim gibi hissettiriyor. Bu da neredeyse acının kendisinden daha kötü." Yine, terapistim dışında kimseye söylemediğim bir şeyi itiraf ediyordum. İçimi çektim, sırlarım ortaya döküldükçe biraz daha eridim ve Robin onları sanki hiç de karanlık ve çirkin değilmişler gibi kolayca kabul etti.

"Bu üzücü olmalı."

"Öyle," diye kabul ettim, çünkü öyleydi. Ve bu konuda biriyle konuşmak güzeldi. Bunu önemseydiği çok açık olan biriyle. "Aktif kalmak yardımcı olur." Tanrım, bu iyi hissettirdi. "Genelde fizik tedavimi iyi yaparım ama son zamanlarda Tanrım." Robin parmaklarını omuzlarıma sokup ovuştururken tenimin altında zevk uğuldadı. "Çok meşguldüm."

"Kendine bakmak için çok mu meşgulsün?" Robin sanki yürüyen bir ikiyüzlü değilmiş gibi dudak büktü. "Utanç verici, Benzonatate." Bir kahkaha attım, ki Benzonatate'in öksürüğe yardımcı olmak için kullanılan bir ilaç olduğunu düşünürsek bu çok yerindeydi.

"Bunu nereden öğrendin?" diye sordum, göğsümün derinliklerinde gürleyen bir eğlenceyle. Robin bu gümbürtüden hoşlanmışa benziyordu çünkü dar kalçalarını oynattı ve yumuşak aleti sırtımın küçük kısmına yaslandı.

"Google," diye yanıtladı, kendisiyle fazlasıyla gurur duyuyor gibiydi.

"Google'da 'içinde Ben adı geçen ilaç' mı aradın?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.

"Duh."

Güldüm ama Robin'in sihirli elleri boynuma ve saçlarıma doğru ilerlediğinde kahkahalarım çabucak söndü. Tırmala, tırmala, ovala. Parmaklarını oynattı, vücudumda şok dalgaları dans ederken sıkıca sıktı.

"Mmmm," diye iç geçirdim, altında mutlu bir su birikintisinden başka bir şey yoktu.

İşini bitirdiğinde ödünç aldığı losyonun kapağını kapattı ve komodinin üzerine, kitap yığınının yanına koydu. Cüssesini düşününce uzanabilmesine şaşırmıştım. Dürüst olmak gerekirse ben de hep onun boyunu düşünürdüm. Onun küçüklüğünde beni gerçekten etkileyen bir şey vardı.

Kendimi hiç sapık biri olarak görmemiştim. Ama Robin kesinlikle bana öyle hissettirdi.

Hiç kimseye ona işkence etmek istediğim gibi işkence etmek istememiştim. Meme uçlarını pembe ve kabarık olana kadar çekmek. O küçük tatlı aletini boşalana, boşalana ve tekrar boşalana kadar ovmak. O kadar aşırı hassastı ki tek yapabildiği tırnaklarını omuzlarıma geçirip yalvarmaktı. Yanaklarını ayırmak ve

deliğine tükürmek. Yatakta salya bırakana kadar onunla oynadı ve tek yapabildiği seğirmektir.

Ama en onu becermek istiyordum.

Muhtemelen ilkel bir şeydi. Yazdığım kitaplara benziyordu ama farklıydı da. Çünkü içimde serbest kalmak için can atan bir canavar yoktu. Bu sadece bendim, sadist -görünüŖe göre- ve muhtaç, aletim o kadar sertti ki tek istediğim, deliklerinden hangisi en yakınsa içine sokmak ve ona tam olarak kime ait olduğunu göstermekti. Kıcımdan sular damlayana kadar onu beslemek.

Ne yazık ki Robin'in sihirli dokunuŖu beni neredeyse tutarsızlık noktasına kadar rahatlatmıştı. Kendimi bu kadar iyi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Vücudum gevşemiŖti, çıplak sırtım parmaklarını aşağı yukarı gezdirirken ortaya çıkmıştı ve gözlerim kaymaya başlamıştı.

Onu çıkarmak istedim.

gibi onu parmaklamak istedim. Ama önce

ben...

Önce ben...

Önce...

fifteen

ROBIN

Ben uyurken çok sevimliydi. Süper sevimli. Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı, kalın kıvıll saçlarını ve sonra da sırtındaki benli deriyi kaşırmaktan dikkatim dağılmıştı. Ancak horlamaya başladığında, dokunuşlarımın tembel sükunetinin onu uykuya çektiğini fark ettim.

Yine de kızmamıştım.

Doğruyu söylemek gerekirse, minnettardım.

Çünkü altımda dev gibi - dev gibi demek istiyorum - *lezzetli* bir adam olmasına rağmen, aletim oynamak için ortaya çıkmak istememişti. Eninde sonunda olacaktı. Bunu biliyordum. Sihir gibi değildi, Ben ne zaman yakınımda olsa sikim bam-bam-sen-benim-imsin diyecek ve tekrar çalışmaya başlayacaktı.

İki kez yeterliydi.

İki kez, iyi bir gece ve sağlam bir uykudan sonra vücudumun işbirliği yapmaya fazlasıyla istekli kanıtladı.

Ama bugün pazardı, pazartesi değil. Ve Ben Montgomery'nin yatağında uyukladığım son zamanla aramda huzursuz gecelerle dolu bir hafta vardı.

Yani evet.

Ben'in üzerimde uyuyakalması bir nevi lütuftu. Çünkü ona aletimin neden yumuşak olduğunu ve muhtemelen neden uyanmayacağını açıklamak zorunda değildim.

hem de hiç.

Yanında sırtüstü uzandığımda, daha bir hafta önce onun da benim yanımda aynı şeyi yapmış olmasını komik bulmaktan kendimi alamadım. Sadece *onun çirpinişi* yatağın dalgalanmasına neden olmuştu, benimki ise yanımda uyuyan adamı zar zor rahatsız etmişti.

Tutarsız bir şeyler mırıldandı, elindeki yastığı sıkıca kavradı, dudaklarını şapırdattı ve yeniden gevşedi.

Ve birkaç uzun, değerli dakika boyunca kendimi ona hayran bıraktım.

Tel gibi kollarını ve onlara yapışan tüyleri takip ettim. Beni Dorothy gibi Oz'un vaat edilmiş topraklarına götüren pazusunu okşadım. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve uzun koyu kirpiklerinin tadını çıkardım. Yanaklarında dalgalanmalarının tadını çıkardım, dikenli ve yumuşak. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıkların ve şakaklarındaki griliğin ona verdiği seçkin havanın tadını çıkardım.

Yaşlı erkeklerden hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim, Ben yaşlı olduğu için değil - çünkü değildi. Kırklı yaşlar yaşlı değildi. Ama yine de benden daha yaşlıydı.

daha fazla bok görmüştü. Ve bir ailesi vardı.

Sevdiği bir aile. Sevdiği çocuklar.

Onu seven çocuklar.

Miles, Belleville'de ikimiz için de yer olduğunu söylemişti. Ve haklı olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Ama Ben Montgomery'nin hayatında yıkık, berbat, Güneyli bir reddedilmiş için yer var mıydı?

gibi gösterdi. Her nazik jestiyle.

Her seferinde beni de dahil etti.

Her sıcak gülümsemesi, her kahkahası, parmaklarının her fırçası.

Ben, daha önce kimsenin hissetmediği şekilde hissetmemi sağladı. Onunlayken, uyum sağlıyordum. Sanki yapboz parçaları gibiydik. Ya da armoni. İki şekil, iki nota, aynı melodi.

Bir süre parmaklarıyla oynadım, yanına kıvrıldım, ayak parmaklarımı etli kalçasının altına soktum. Yine eşofmanlarını giymişti. Yırtık pırtık olanlardan. Kıcı da neredeyse aletin içinde olduğu kadar muhteşem görünüyordu.

Elleri benimkilerden daha büyüktü. Belki de daha damarlıydı? Gerçi her zaman damarlı ellerim vardı. Kollarındaki kıllar sadece

Parmakları uzun ve hünerli olsa da bilekleri inceydi. Parmaklarımı onların etrafında dolayabiliyordum - bu beni muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla şaşırttı.

Ben Montgomery sıcak akşam yemekleri, geç saatlere kadar süren geceler ve kahkahalardı. Sağlam, emin ve güvenilirli.

O, her sabah doğan güneş ve geceleri aydı.

Sadece gerçekten iyi insanların olabileceği şekilde şefkatli ve öngörülebilirdi.

Gecenin battaniyesinde, horultuları sessiz odada bir senfoniye dönüşürken onu sevmek kolaydı. Parmak eklemlerine bir aşk şarkısı vurmak, sıcaklığını içime çekmek, bir anlığına da olsa karanlıkta oturup karnımda eggnog ile Ben'e kararmış kalbimi gösterdiğim o gün yalan söylüyordum gibi davranmak kolaydı.

Onun yatağında zehir

değildim. Sadece

kendimdim.

Ve o Ben'di.

Ve bir an için bunun sonsuza kadar sürebileceğini düşündüm.

Sonraki hafta bir bulanıklık içinde geçti. Bubba ve Miles ile olabildiğince çok zaman geçirdim. Ve onlar meşgulken, Ben'i aramaya çıktım. Bazen işte oluyordu. Bazen kızlarla dışarıda olurdu. Bazen beni kakao içmeye davet eder, sonra da evine götürürdü. Kızlarla kendilerinden geçene kadar oynardık ve unutulmaz bir olayda Jane ona yatmadan önce masal okuyup okumayacağımı bile sordu.

Görünüşe göre ikisi de her gece bir tane seçme hakkına sahipmiş. Bu da gerçekten büyük bir *onurdu*.

Jane'e bunu söylediğimde sırtıttı - aynı anda Rosie'nin küçük sesi odanın öbür ucundaki yatağından uykulu bir şekilde ona daha fazla "para" borcum olduğunu söyledi.

Masal saatinden sonra Ben'le kanepeye çekilip oynamaya başladığımızda ona küfür kavanozunu sormuştum. Görünüşe göre Rosie'nin tüm yasadışı operasyonunu tek başıma finanse ediyordum.

"Yasadışı operasyon mu?" Ben belli ki eğlenerek sordu.

"Evet," diye kabul ettim, şu anki hayatımdan biraz daha fazla memnundum. Onun kucağındaydım. Bu her nasılsa onun yanına sokulmaktan bile daha iyiydi. Kıpırdandığımda aletini kıcıımın altında hissedebiliyordum ve o da sanki bunu bilerek yaptığımı biliyormuş da uyandırmaya çalışıyormuşum gibi yüzüme sinirli bir ifade takınıyordu. "Minik bir Al Pacino gibi." En iyi ve en kötü İtalyan aksanımı takınarak alçak sesle ekledim, "Bana para borçlusun."

Ben gülmekten kırıldı.

Bu da çok gurur vericiydi.

Tüm yüzü aydınlandı, kırışıklıkları sadece gerçekten sevindiğinde olduğu gibi patladı. Onu böyle homurdandırıdığım için kendimle biraz gurur duyuyordum. İyi yapılmış bir işi kutlamak için tekrar kucağında kıpırdandığımda, Ben'in kaşları tüm gücüyle geri geldi.

"Bitiremeyeceğin şeye başlama," diye uyardı, büyük sıcak elleri kalçalarımı buldu ve morartacak kadar sıktı. Ve sonra, sanki az önce dünya tarihindeki en ateşli şeyi söylememiş gibi, küfür kavanozu hakkında açıklama yapmaya devam etti.

"Bir kedi istiyor," diye mırıldandı.

"A..." Hâlâ "bitiremeyeceğin şeye başlama" olayına takılıp kalmıştım. "Kedi mi?"

"Evet." Ben'in dudakları kıpırdadı.

"türden bir amcık değil ama ," diye cevap verdim, onu tekrar güldürmeye çalışarak. Ben'in gözleri büyüdü, aynı zamanda kaşları da düştü. Bu yeni bir bakıştı. Büyük L harfli bir bakış. Vay canına. şu halime bakın! Ona yeni yüzler ve her şeyi yaptırıyorum.

"Senin kukun yok," dedi Ben bana, unutmuş olabilirim diye. Tüm organlarımı yakından ve bizzat görmüştü, bu yüzden kafasının karışmasının adil olduğunu düşündüm.

"İyi, bir telaş."

"Bir ne?" Ben'in kafası karışmış görünüyordu.

"Boy-pussy." Tekrar sikine yaslandım ve o da inanılmaz bir ses çıkardı. "Bilirsin işte. Bussy."

"Robin-"

"Senin için onu gerçekten güzel ve ıslak yapabilirim, Ben Ben," diye bilgilendirdim onu. "Sıkı tutarım." Saçmalıyordum. Kıcını sıkı tutmak diye bir şey yoktu. En azından ben öyle düşünmüyordum. Ama bu onu tahrik ediyordu. Ve bunu hissedebiliyordum. Bu yüzden durmayacaktım. "Güzel, küçük ve sıkı tut

o büyük, büyük aleti goooOooo-oh-woah." Sırtım kanepeye çarptı.
güm, rüzgar beni dışarı attı.

"Ağzın çok iyi laf yapıyor," diye mırıldandı Ben, o devasa ellerinden biri yüzümü sıkıp dudaklarımı büzdü. Elimde olmadan alçak ve yumuşak bir sesle sızlandım.

Lütfen, sık tanrıları, sikimin uyanmasına izin verin, diye dua ettim.

"Ne güzel bir ağız," diye ekledi Ben, dudaklarıma bakarak. "Ve *en iğrenç* şeyleri söylüyor."

"Boşboğaz," diye ağzımdan kaçırdım, gerçi beni sıktığı için sesim boğuk çıkmıştı. Yanaklarım kızardı. "Bölgeyle birlikte geliyor."

Ne kadar güzel bir ağız, Ben'in sözleri kafamın içinde yankılandı.

Sen iyi bir çocuksun, Robin.

Muhteşem.

Tatlım.

"Rosie evcil bir kedi istiyor," diye devam etti Ben, sanki gelmiyormuş gibi. Sanki beni hareketsiz tutmuyormuş gibi. Sanki önümüzdeki otuz saniye içinde onun aletini almanın otuz yolunu hayal etmiyormuşum gibi. "Ona yüz dolar toplayabilirse Noel'den sonra gidip barınaktan bir kedi alabileceğimizi söyledim."

Oh.

Ah kalbim.

"Umarım o çocukların yanında çok küfür edeceğimi biliyorsundur," dedim ona. "Ne kadar paraları kaldı? Yirmi dolar mı? Otuz mu? Bu çok kolay. Bunu bir dakikadan kısa sürede yapabilirim."

Ben kuru bir sesle, "Hevesinizi takdir ediyorum," diye cevap verdi. Yüzünde çok seksi bir ifade vardı. Yarı huysuz, yarı eğlenmiş. "Ama bunu hak etmelerini sağlamanın *amacı* onlara sabretmeyi ve bir şey için çok çalışmaktan daha iyi bir şey olmadığını öğretmekti."

"Başkalarının küfürlerini dinlemek çok çalışmak mı?" Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı.

Ben homurdandı. Kaşları çatıldı. Dudaklarına bir sırıtış yayıldı. "Böyle söylediğinde haklısın."

"İşte bu yüzden bana ihtiyacın var," dedim ona. "Yeni bir bakış açım var."

"Sana ihtiyacım olmasının tek nedeni bu değil," dedi Ben, şekerden daha tatlı bir sesle. Eğildi ve büzülmüş dudaklarımı öptü. Onunkinde şarabın tadını alabiliyordum, tanıdık ve misk gibi tatlıydı.

Ağızına karşı, "Sen benim şamatamın peşindesin," diye mırıldandım ve yüzüme doğru gülmemek için geri çekildiğinde çok sevindim. "Biliyorum işte."

"Tanrım, Robin," diye kıkırdadı Ben. Tanrı'ya şükür yüzümü serbest bırakmıştı. Çünkü bu sefer gülmeyi bırakmayacaktı. Omuzları titrerken elleri havaya kalktı, yüz ifadesini gizledi ve korkunç ama güzel, çatırtılı bir kahkaha onu terk etti.

Bir tren kazasını izlemek gibiydi.

Başka tarafa bakamadım.

Ben kahkahadan ötürken, "Benim telaşım bütün oğlanları avluya getiriyor-" diye şarkı söyledim, hâlâ bana sarılıyordu. "Ve seninkinden daha iyiler."

"Robiiin," diye soluk soluğa bağırdı Ben, ellerini indirdi ve üzerime yığıldı. Beni kanepeye yapıştırırken şarkım sustu, kahkahalarını artık boynumda boğuyordu. Tereddütle etrafına uzandım, bir elimle sırtının ortasını okşadım, böylece kahkahasının vücudunun her iki tarafında da titreştiğini hissedebildim.

"Yeeees?" Burnumu onun yumuşacık saçlarına gömerek ve onu sevdiğim için ölmemeye çalışarak cevap verdim. Onu seviyordum, onu seviyordum, onu seviyordum.

Ve bu adil değildi.

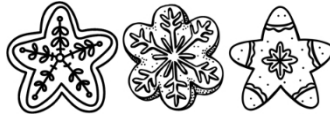
Adil değildi.

Çünkü kendimi tanıyordum. Kendimi tanıyordum ve işler ciddileştiği anda kaçacağımı biliyordum.

Ben hep koştum.

Basitçe yaptığım şey buydu.

Ben cevap vermedi. Bunun sebebinin, söylemek üzere olduğu şeyi duymaya hazır olmadığımı bilmesi olduğunu biliyordum. Çok erkendi. Ve ben de *kendimdeydim*. Ayaklarım kaşınıyor, kaşınıyor ve kaşınıyordu.

"Mmm," diye hıçkırdım, Ben enseme yalarken ve o büyük, sevimli eller yanımdan aşağı kayarken yüzümün çarptığı yastıkları tırmaladım.

"Sana sözümünden dönmeyeceğimi söylemiştim," diye mırıldandı, diğer eli - diğer çok yaramaz, çok seksi eli- yatağın üzerindeki kayganlaştırıcı şişesini açarken dişleri sıcak sıvıya battı, sadece acıtacak kadar derine.

. Yani. *Biraz.*

Ödünç aldığım ve koltuk altlarıma kadar sıyırdığım kapüşonlu tişörtüm ve Ben'in "onlarsız üşümemden korktuğu" için ayaklarımı hala süsleyen tüylü çoraplarım dışında.

Düşünceliliğinin sınırı yoktu. Özellikle de yan tarafıma sıkıştığında ve aklımda en ufak bir şüphe kırıntısı olmadan kıcımlı mahvetmek üzere olduğunu biliyordum.

En azından öyle olmasını umuyordum.

Aynı derecede güçlü bir şekilde, bugün ona tekrar dokunabilmeyi umuyordum.

Yine de onu tanıyorum, sikine dokunmama fırsat vermeden beni yine asılı bırakacaktı.

Sabahın erken saatleriydi. Çocukların saatlerce uyanmayacağı kadar erken. İkimiz de sabah insanı değildik, yuvarlanıp ensesini kemirmeye başladığımda Ben'in uykulu homurdanmalarından da anlaşılacağı gibi.

Yavaş ve huysuz bir şekilde uyandı -ki bu da aynıydı, dostum- ama sikimin yan tarafına doğru itildiğini hissettiğinde hemen canlandı. Küçük bir mızımızlanmayla Ben'in uyanması bir oldu.

Ve işte şimdi buradaydık. Karın kaslarının sıcak ve kuru teni sırtımı okşarken, elini yan tarafımda aşağı yukarı gezdiriyor, kayganlaştırıcı diğer elini kaplarken kaburgalarımı ve kalçalarımın kıvrımlarını izliyordu.

Tek eliyle bunu nasıl yapabildiği benim için bir muammaydı. İki elim boşken bile çoğu şeyi yapmakta zorlanıyordum.

"Küçük sikini emmemi ister misin bebeğim?" Ben boynumun arkasına doğru sordu ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Sikim sarsıldı. "O seksi, *dar amcığınla* oynamadan önce."

Hakkını yemeyelim, ensemden alçak, gürültülü bir kıkırdama vızıldamadan önce beş saniye boyunca kendini tuttu.

"Tamam, haklısın-" diye başardım, yastığa karşı boğuk bir sesle. "Daha fazla iş konuşmak yok." Yine de... "Sikime küçük demek kesinlikle iyi bir şey. Süper iyi. Siktir. Neden bu kadar ateşli?"

"Çünkü sen küçüksün," diye mırıldandı Ben. "Ve eğer *sen* küçüksen bu beni..."

"Çok büyük." Yutkunurken boğazım tılandı, yüzüm kızardı. Sonra elimde olmadan ekledim. "Ama um. Evet. Bussy kullanmaya gerek yok. Onsuz da hayatta kalabilirim."

Aslında bunu sadece bir şaka olarak kullanıyordum ve onun buna verdiği tepkiden hoşlandığım için. Ama... bunu söylediğinde gerçekten çok ateşli olmasına rağmen, Ben bir şekilde bunu yaşlı bir adam gibi söylemeyi başardı. Biraz yavaş ve garipti, sanki kelimeyi ilk kez telaffuz ediyormuş gibiydi. Bu da bende gülme isteği uyandırdı. Daha da kötüsü, bunu her söylediğinde küçük bir pislik gibi kıkırdamayı . Bu da ikimizin de ciddiye almadığı anlamına geliyordu.

"Emin misin?" Ben biraz hıçkırarak mırıldandı. Kulağımın arkasına titrek bir öpücük kondurdu, dili dışarı kayarak beni kızdırdı. Sıcak nefesi omurgamda bir ürperti yarattı. "Çünkü seni ne kadar çok mahvetmek istediğimi söylememi istersen söylerim."

"Oh, Tanrım," diye soludum, sikim kalçalarımın arasında asılı kaldığı yerde seğiriyordu. "Bu yıl Noel'de kömür alacağım."

"Yaramazlar listesi mi?" Ben eğlenerek kıkırdadı. "Her zaman."

Yan tarafımı sıyıran sıcak, kuru el kıcıma doğru kaydı. Onu kavramak onun için kolaydı. Başparmağını çatlağımdan aşağı doğru sürükleyip beni iyice açarken aradaki boyut farkı bu durumda işe yaradı.

"Bu kısmın *kesinlikle* yaramaz," diye kabul etti Ben, sanki deliğim her yerde çırpınıyormuş ve sikim yorganına salyalar akıtmıyormuş gibi konuşarak. Arkasına yaslandı, beni inceliyormuş gibi sessiz bir ses çıkardı, sonra tekrar yakınımaya kaydı.

Bir sonraki konuşmasında sıcak nefesi kulağımı gıdıkladı: "Nasıl seğirdiğine bir bak."

"Elimde değil," diye cevap verdim. "Ben bir ho-ho-hoooo-" Ben, kuru başparmağı deliğime bastırıldığında sözümü kesti, derinin biraz gevşediğini hissettiğim kadar sert itti.

"Buraya en son ne zaman dokundun?" Ben sordu, tonu hâlâ konuşmaya yönelikti. Eli tekrar kıcımlı açık tutmaya başladığında kaygan parmaklar kuru parmakların yerini aldı.

"Um," sesim çatlak ve kuruydu, tüm şakalar unutulmuştu. "İki yıl mı?" Siktir. Bekle. Hayır. "Üç." Bu da doğru değildi. En son ne zaman sikilmiştim? Vegas'ta. Bu son turda değil ama bir öncekinde. Bir dinlenme tesisinin otoparkında bana güzel olduğumu söyleyen bir adam. Tadı sigara gibiydi, istemediğim morluklar bırakmıştı ve ben de evet demiştim çünkü gökyüzü çok boştu, boştu, boştu ve yine de bir şekilde kalbim daha da boştu.

"Önce seni esnetmem gerekecek," diye mırıldandı Ben. "Seni eğitmek." Aman Tanrım.

Ben'in beni eğitmesi, dizlerimin üzerinde tasma ve tasmayla oturduğum görüntüleri aklıma getirdi. Üzerime abanır, tasmamı çekiştirirken o seksi kaşlarını oynatarak benimle alay eder ve bana sadece iyi çocukların ödüllendirileceğini söylerdi.

"Evet lütfen," diye başardım, deliğime daha ısrarla bastırırken titriyordum.

"Bu gece seni becermeyeceğim."

"Bah humbug." Ne oyunbozan ama.

"Sert seviyor olsan bile." Ben'in başparmağı içeri kaydı ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Kahretsin, gerçekten bir fahişeydim. Elimde değildi. Çünkü o içime girdiği anda daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını istiyordum. Bu yeterli değildi. Asla yetmeyecekti. Yetemezdi.

Daha derine kaydı, tekrar içimde kayboluşunu izlemek için arkasına yaslanırken parmak eklemının tırnağı kenarıma takıldı. Arkama baktığımda, keşke bakmasaydım dedim.

Çünkü yüzündeki konsantre, neredeyse kızgın ifadeye bir bakışım, aletimin tamamen el değmeden dökülme tehdidinde bulunmasına neden oldu.

"Kızlar diğer odada değilken seni uçuracağım," diye söz verdi Ben, başparmağını yavaşça çekip çıkardı ve ayak parmaklarına kadar hissettiğim bir çırpıda soktu. Bir dahaki sefere sonuna kadar çekti. Deliğim seğiriyor, daha fazlası için yalvarıyordu.

"Edge me?"

Ben bu kez işaret parmağını içeri sokarak, "Kenarına sok," diye onayladı. O kadar kalın değildi ama lanet olsun, uzundu. Etrafında kenetlendim ve Ben onayını gürledi. "Seni ağlatmanın ne kadar süreceğini görmek istiyorum."

Bu dehşet verici ve zamanda duyduğum en ateşli şeydi.

"Fazla sürmez," diye itiraf ettim, içeri girip çıkarken bileğinin ıslak şaklaması odada yankılanıyordu. Bir sonraki itişinde orta parmağını diğeriyle birlikte içeri kaydırды ve o kadar iyi yaktı ki ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Hiç penis halkası taktın mı?" Ben, altında paramparça olmama rağmen hızını kesmeden sordu.

"Um. Hayır."

"Bir gün sana bir tane alacağız," diye mırıldandı Ben. "Parlak kırmızı. Böylece senin o küçük güzelliğinle uyum sağlayacak." Sikimin başını hafifçe okşadı ve ben de "Sik" diye uludum.

Ben üçüncü parmağını içime soktuğunda sabrımınla birlikte oyunu da kaybettim. Ona doğru geri çekildim, vücudum onun altında titrerken bir hıçkırıkla parmak eklemlerini becerdim.

"Ayak parmaklarının kıvrılışına bak," diye mırıldandı Ben. "Becerilmeyi *seviyorsun*, değil mi?" Parmaklarını aşağı doğru bükerek prostatıma sertçe bastırdı. *Hıçkırarak ağladım*. "Bana bu bakışları atıyorsun, biliyor musun?" Ben mırıldandı, parmaklarının içime girerken çıkardığı ses, ben onun hamlelerini karşılamak için geri çekilirken bir şekilde daha da yükseliyordu. Hareket etmeme izin vermesine bile şaşırıyordum, o kadar otoriterdi ki.

"B-bakıyor musun?" Ağzımın hâlâ nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen başardım.

"Gözlerin bunun için yalvarıyor. Seni becermem için. Eminim pantolonunu indirmeme ve her zaman, her yerde içine girmeme izin verirsin."

Haksız değildi.

"Sen..." Ben hızlandı, parmakları bükülüyordu, prostatıma vurduğu darbeler dayanamayacağım kadar fazlaydı. Düşüncelerimi kaybettim, kafam hislerle yüzüyordu. Boşaldığımda sanki ölmüş gibi hissettim. Zevk vücudumda patladı, horozum döküldü ve döküldü ve döküldü.

Ve iyiydi, *çok* iyiydi. Çok, çok, çok iyiydi.

"Siktir," diye inledim. "Oh lanet olsun. Lütfen. *Lütfen*." Ben parmaklarını içimde tutmaya devam etti, şimdi sertçe itiyordu, parmak eklemleri ağzıma doğru bastırıyordu, böylece onun etrafında sıkıp sıkıp sıkabiliyordum.

Ve sonra, oyuncak ayım açıkça şeytan olduğu için, alçaktan ve yavaşça eğildi. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, mırıldanırken sıcak nefesi kulağımın

kabuğunun etrafında kıvrıldı, "Keşke bu benim aletim olsaydı. Sıkıştığını hissedebilseydim. Beni sağarak kurutmanı. Bu tatlı küçük kıcı *beslememe* izin vermeni."

Beynimin kırılması durduğunda ve uzuvlarım tekrar çalıştığında, Ben'in aletine dokunmayı kendime *görev* edindim.

Ben'e bunu söylediğimde bir kahkaha attı, parmaklarını nazikçe kıcımdan çıkardı ve ayrılık masajı yaptı. Sırıtmak, iyi bir sporcu gibi sırtüstü yatmak, bacaklarını ayırmak ve cömertçe sikini işaret etmek dışında kokuşmuş suratıma yanıt vermedi.

Bana doğru esnedi.

Sanki bana bir ikramda bulunuyordu.

Ki... sanırım öyleydi.

"Bu eşofmanlar yasadışı olmalı," dedim ona, kumaşı sertçe aşağı çekerek. "Şu anda hapiste olmalısın." Sadece kıkırdadı ama onun dışında tek kelime etmedi.

Sikini serbest bıraktığında -komando, kahretsin- beynim ikinci kez kırıldı. Çünkü Ben'in sikinin pamuğa sarılıyken ateşli olduğunu düşünmüştüm, ama çıplakken çok *lezzetliydi*. Ağzım sulanarak, başım dönerek ona baktım.

Penisleri hep sevmişimdir.

Belki biseksüel olduğumu anlamam yirmili yaşlarıma başına kadar sürmüştü ama bu erkeklere duyduğum gerçek çekimi asla değiştirmemişti.

Ben Montgomery tam bir erkek örneğiydi. Her yerinde saç vardı. Temiz ve misk gibi kokuyordu. İyi bir şarap gibi yıllanmıştı ve çok büyük, çok muhteşem vücudu sert hatlardan ve yoğun kaslardan oluşuyordu.

Kardeşleri kadar kaslı değildi ama güçlü olduğu inkar edilemezdi.

"Hapishanede mi?" Ben, sesi öncekinden daha kısık bir şekilde mırıldandı.

Aleti seçirdi, kızarmış teni ağzımı sulandırdı. Kalın ve uzundu, doğrudan bana doğrultmak yerine hafifçe sola doğru yatmıştı. Ne kadar sert olursa olsun, bir sik için kibardı sanki. Taşakları ağır ve dolgundu, dilimle düzleştirmeyi o kadar çok istediğim yumuşak bir gri kıl tozuyla kaplıydı ki, neredeyse o anda bunu yapmak için yüzümü aşağı itiyordum.

Ben'in aleti benimkinden daha uzundu. Daha kalındı da. Bu çok mantıklıydı.

Yine orantılı.

"Bilirsin işte..." Hala sikine bakarak sözümü kestim. "*Ahlaksız*." Dikkatimin dağıldığı çok açıktı. O biliyordu, ben biliyordum, aleti de kesinlikle biliyordu.

Ben'in aleti bana doğru tekrar esnedi ve ben de *mızmızlanarak* parmağımı uzatarak uzunluğuna uzanan damar boyunca iz sürdüm. Önce nereden başlamalıyım? Çok fazla seçenek vardı. Pembe başı, kaygan ve yumuşak... taşakları, yüzümü gömüp emebileceğim yer. İzini sürdüğüm damar, cennete giden bir hazine izi gibiydi.

"Aç görünüyorsun küçük bülbul," diye mırıldandı Ben, yavaşça ve kendinden emin bir şekilde

-Bacaklarını daha geniş açıyordu. Taşaklarının arkasındaki koyu esmer teni görebiliyordum ve içim acıyordu.

Yemek için "solucan" aramakla ilgili bir şeyler söylemek istedim ama uzun zamandır ilk kez kelimeler ağzımdan çıkmak istemedi. Çünkü Ben'in aleti çok güzeldi ve sesi kısık ve uyarılmışlıktan harap olmuş olsa da, şekerleme rengi bakışlarında kırılğanlığın titreştiğini görebiliyordum.

Ben'e sikilmeyeli uzun zaman olduğunu söylemiştim.

Ve merak ettim... belki onun için de bir süre geçmiştir.

"Gerçekten harika bir sikin var," diye mırıldandım, sesimin ne kadar içten ve nefessiz çıktığına şaşırılmışım. "Yani... *gerçekten* inanılmaz." Dudaklarımı yaladım, yeni bir damla prekum şaftından aşağı kayarken kızarmış tepeye baktım. "Sırf ona bakabilmek için balmumundan bir heykelini yapar ve masamın üzerine koyardım -eğer bir masam olsaydı-."

"Teşekkür ." Ben'in aleti tekrar seğirdi.

"Dokunabilir miyim?" Ellerim titriyordu. Bunu mahvetmek istemiyordum. *Gerçekten* ama *gerçekten* bunu mahvetmek istemedim.

Ben endişemi görmüş olmalı ki daha da yumuşadı, o kocaman, sevimli ellerinden biri saçlarımı okşamak için uzandı. "Elbette yapabilirsin," diye mırıldandı, şefkati belliydi. "Bana ne istersen yapabilirsin."

Başım döndü ve tekrar sızlandım, yakınına inerken parmaklarının nazik çiziklerine gömüldüm. Ben'in teninin misk gibi tatlı kokusunu alabilecek kadar yaklaşmışım ve o seksi kalçalar yüzümü çevreliyordu. Dudaklarımı yaladım, aniden açlık hissettim.

"*Yalayabilir* miyim?" Sesi kısık ve harap bir halde sordum.

"Ne istersen," diye karşı çıktı Ben yine, ses tonunu nazik tutarak.

Onun sürekli sabrında beni gerçekten etkileyen bir şey vardı. Seksi bir şekilde, evet. Ama aynı zamanda daha yumuşak bir şekilde. Sanki o balonlu naylon, ben de cam gibiydim ve kırılmamam için ne kadar sıkı sarması gerektiğini biliyordu.

Teni de en az kokusu kadar güzeldi. Aç bir miyavlamayla içeri girdim, dilimi şaftının ucuna kadar gezdirdim ve doğrudan tadına bakmak için yarığına daldım. Dokusu kadifemsi yumuşaklıktaydı, taç kısmının etrafı neredeyse ipeksi idi.

"Siktir," diye küfretti Ben nefesinin altında, saçındaki eli sıkılaştı, sonra gevşedi, taşakları sıkıca yukarı çekildi. "İşte bu, bebeğim." Sesi boğuk, yarı mırıltılıydı. "Aynen böyle."

Kirpikler çırpınırken, yarığını kızdırmaya devam etmek sadece ikinci doğa gibi geldi. Ovalamak ve ovmak, tüm hafif tuzlu spermleri kovalamak için

ortaya çıktı.

Ben hâlâ başımı okşarken, "Ne kadar da aç bir küçük şey," diye mırıldandı. Kavrayışını tekrar sıkılaştırdığında, beni nazikçe daha fazlasını almaya teşvik ettiğinde, hemen itaat ettim. Ben ağzımın derinliklerine indikçe kendimi daha huzurlu hissediyordum.

Bunu ben istemiştim.

Bunu şimdi itiraf edebilirim.

Onunla dolu olmak istemiştim. Tüm dikkatini ona vermek. Emmek, yalamak ve alçalmak, alçalmak, alçalmak. Tekrar küfretti, parmaklarını saçlarımda, yanaklarımda gezdirdi ve dudaklarımda genişlediği yerleri okşadı.

Tekrar başımı kaldırdığımda yüzündeki ifade tenimi ısıttı.

Harap olmuş görünüyordu.

Tamamen .

Beni mahvetmek istediği gibi.

Bacakları titriyordu, sanki ağzıma girip beni boğmamak için elinden geleni yapıyordu. Ben'in gözlerindeki sadist parıltı tam da bunu yapmayı düşündüğünü belli ediyordu. Ve bu...siktir.

Bu *çok* .

Kalçalarına yapıştım, onu nazikçe daha derine ittim, beni becerme arzusuna teslim olmasını ne kadar çok istediğimi ona iletmeye çalıştım. Ben azgın olduğunda biraz kabadayı oluyordu ve bu normalde ciddi ve yumuşak tavrıyla birleştiğinde şimdiye kadar yaptığım en seksi keşifti.

O tam olarak her zaman istediğim şeydi.

Ben tereddüt etti ama kalçalarını ikinci kez çekiştirmemden sonra pes etti. Leğen kemiği çatırdadı, tepesi boğazımın arkasına oturana ve taşakları çeneme çarpana kadar battı. Boğuldum. Ve bu bile değildi. O kadar büyüktü ki.

Öğürürken gözlerim yandı.

Ben beni çekti.

"Hayır," diye mızımızlandım, elimden kurtulup yapış yapış ıslak göbeğine çarptığında. "Onu *istiyorum*." Sesim berbat ve boğuktu. Arka arkaya performanslarımdan sonra turneye çıktığım zamanki gibi çıkıyordu.

Ben kaşlarını kaldırdı, fikrimi değiştirip değiştirmeyeceğimi görmek için on saniye kadar bekledi, sonra dudaklarına sinsi, şeytani bir sırıtma yayıldı ve beni tekrar şişman sikinin üzerine itmeye başladı. Yavaş ve kolay,

Ne zaman hızlanmaya ya da istediğinden fazlasını almaya çalışsam saçımı acıtana kadar çeker ve beni itaat etmeye zorlardı.

Ve her yaptığında, zevk omurgamda zonkluyor, vücudumdan ayak parmaklarıma kadar zıplıyordu.

Ona biraz acıdan hoşlandığımı söylemiştim ve o mükemmeldi çünkü beni yalvartmak yerine bana istediğimi verdi.

Bana sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç dakika süren bir alaydan sonra, Ben istediğimi almama izin verdi. Yüzüm leğen kemiğine çarpmış ve siki boğazıma kadar girmişken, aradığım huzuru bulmuştum.

Onun nefesinin ve benim muhtaç homurtularımın sabit şıptısı dışında dünya sessizdi. Zihnim dalıp gitmiş, kirpiklerim Ben'in bana doğru bastırması, sanki sikmesi için bir kılıftan başka bir şey değilmişim gibi ağzıma sürtünmesiyle çırpınıyordu.

Sikim yeniden uyanmak istiyordu. Önce yukarı çekip sonra aşağı iterek Ben'i hareket etmeye teşvik ettiğimde, hayata geri döndüğünü hissedebiliyordum. İki eliyle yüzümü kavradı, erimiş sıcak ten vücudumda daha fazla karıncalanma dansına neden olurken, benim liderliğimi takip etti ve yüzümü ciddiyetle becermeye başladı.

Taşakları çeneme çarptı, yumuşak ve dikenli derisi beni *çıldırttı*. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Uykusuz geceler yoktu, Los Angeles'a yolculuk beni beklemiyordu. Kontratımın imzalanmasına gerek yoktu. Dünya çok büyük gelmiyordu. Sadece Ben ve onun devasa aleti vardı ve hayatım boyunca dövülmek için yanıp tutuştuğum gibi beni dövüyordu.

Boşaldığında boğazımdan o kadar aşağı inmişti ki tadını alamadım.

Bir, iki, üç kez beni becerdi, kafası güzelken ritmi kekeleyordu. Gözleri kömür karasıydı, yüzü kızarmıştı. Ancak en seksi olanı, inci gibi beyaz ve parıldayan dişlerini bana doğru uzatmasıydı,

"Kahretsin," diye tekrar küfretti Ben, beni aletinden çekmek için saçımı tutuşunu kullandı. İnerken son bir kez, uzun uzun emmeyi ihmal etmedim. Ben'in gözleri geri döndü ve ben ürperdim, ona o suratı tekrar yaptırmak için can atıyordum. Gülümsedi ve gözlerini kapattı. "Belki de hapse giren *sen olmalısın*," diye mırıldandı, benimle dalga geçerek.

"Üstün sik emme becerilerim yüzünden mi?" diye sordum, sesim cızırtılı ve sessizdi. Düşünceli bir şekilde taşaklarına baktım, istediğim gibi emmeme izin verip vermeyeceğini tartışıyordum.

"*Lanet olsun,*" diye ürperdi Ben, sanki sesimin böyle çıkması onu yeniden harekete geçirmeye yetecekmiş gibi.

Sonra beni yatağa çekti, içine çekti, dudaklarıma, yanaklarıma, kulaklarıma, boğazıma öpücük üstüne öpücük kondururken terden yapış yapış olmuş tenimiz birbirine yapıştı. Elleri vücudumda aşağı doğru kayarak kıcımlı buldu ve hâlâ yağlanmış olan çatlağım boyunca kayarak ilerledi.

"*Ben,*" diye sızlandım, sertleşmiş aletim ona doğru uzanıyordu.

Bir gecede ikinci kez sertleşmeyi başardığına inanamıyordum. "Ben'in sesi alçak bir komut gibiydi. Uzuvarım bulanıktı ve Kafam pamukla doluydu, bu yüzden cevap vermem bir saniye sürdü. "*Şimdi, Robin.*"

İri elleri kıcımlının yanaklarını kavrayıp sıkarken ve sikimi ağzına sokmak için kalçalarımı öne doğru çekerken, yüzünün üstüne çıktım.

Islak, sıcak ve sıkı, yutkundu.

Bir dakikadan fazla dayanamadım, kalçalarım seğirdi, deliğim çırpındı, Ben bir parmağını tekrar içime soktu ve beni şarkı söyleten o noktayı bulana kadar çarpıttı. Döküldüğümde son damlasına kadar yuttu. Kalçalarımı, karnımı kemirdi. Sikimi mıncıkladı ve derisindeki tuzu yaladı, taşaklarımı ağzına aldı ve ben saçlarını güçsüzce kaşıyıp sessizce hıçkırana kadar benimle oynadı.

"*Şışt,*" diye mırıldandı, hâlâ yumuşamakta olan sikimle alay ediyordu. "Bunu seviyorsun."

O haklıydı. Haklıydım.

Ben de bana işkence etmeye devam etmesine izin verdim. Gözlerim yanana, yanaklarım ıslanana ve kalçalarımda ısırık izleri oluşana kadar. O zaman her şeyin bittiğini düşündüm çünkü sikim kalkmıyordu ve Ben'in de kalkabileceğinden şüpheliydim.

Ama öyle değildi.

"Yukarı," diye tekrar ısrar etti Ben, parmağı hâlâ kıcımdaydı.

"Mm?" Titredim, sikim gevşedi ve çok, çok iyi ağrıyordu. Buna bayılmıştım. Ne kadar ham ve tükenmiş hissettiğimi sevdim. Bu şekilde üzüntüye ya da öz bilince yer yoktu. Ve hayatımda ilk kez gerçekten kendime bakmak zorunda olmadığımı hissettim.

Ben daha ne istediğimi bilmeden Ben ne istediğimi biliyordu. Ben benimle nasıl ilgileceğini biliyordu.

Ben, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir teselliydi. O güç, yuva ve güvendi. Kahkahalar, paylaşılan şarap kadehleri ve aidiyeti. Kalmayı istememi sağladı.

"Kalk," diye tekrar ısrar etti, sesi sert ve şefkat doluydu. "Yardıma ihtiyacın var mı bebeğim?"

Mızımızlandım.

Ben, yumuşak sikim başının üstündeki yastığa girene kadar kalçalarımı oynatırken sadist parıltı artık kaybolmuştu. Ben istemeden de olsa yardım etmesi güzeldi. Yine de beni neden böyle *istediğini* hâlâ anlamamıştım. "Ellerini yatak başlığına koy," diye mırıldandı Ben altımda bir yerden.

Hâlâ titriyordum, kafam bulanıktı.

Ve sonra dili oradaydı. Sıcak, kaygan ve *yalıyor*, yalıyor, göt deliğimi yalıyordu. Dilini parmağının yanında oynatırken ağzımı geriyordu.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım, başım aşağı düştü.

Kızlar uyanmadan önce fazla zamanımız yoktu. Çok gürültü yapmak istemedim. Ama Ben vücudumun içinde kendine yer açarken nefes nefese kalmamak ve titrememek neredeyse imkânsızdı. Parmağını çektiğinde, kığım sıkıştı ve sıkıştı ve sıkıştı, onu geri çekmeye çalıştı.

"Boş," diye yakındım istemeden, sesim tanınmayacak kadar yumuşaktı.

"Biliyorum bebeğim," diye çatırdadı Ben'in sesi, alçak ve boğuk. "Güzel küçük deliğinin yalnız olduğunu biliyorum, değil mi?" Kığımın üzerine bir öpücük kondurarak mırıldandı. "Sana daha yakın ihtiyacım var," diye ısrar etti, kalçalarımı aşağı doğru zorladı.

"Nefes alamayacaksın," diye karşı çıktım - gerçekten öyle demek istememiş olsam da.

"Yüzüme otur, küçük bülbül," diye yanıtladı Ben, sesi düz ve talepkârdı.

Yüzüne oturdum.

İnledi, burnunu ve dudaklarını perine bölgemde gezdirdi, sonra da deliğime dayadı. Kığımın sıkıca kavradığı, sıkıldığı ve sıkıldığı için elleri inanılmaz derecede büyük hissediyordu, sanki deliğimi pis bir şekilde emerken vermesini seviyordu.

Sanki öpüyormuş gibi.

Beni öptüğü gibi.

Aletimin üçüncü bir orgazmı kaldırmasına imkân yoktu. Ama garip bir şekilde bu durum daha da hoşuma gitti. Çünkü Ben bunu sadece istediği için yapıyordu. İkimizi de boşaltmaya çalıştığı için değil. Sadece güne beni yiyerek başlamak istiyordu.

Ve ben... kesinlikle şikayet etmiyordum.

Fiske, çevir, fiske.

Ben deliğimin etrafını ovdu, öptü ve şapırdattı. Sakalı çizik çizikti. Kirli sakaldan biraz daha fazlasıydı ama zaten hassas olan tenimi yakmaya yetiyordu. Yanaklarımı biraz daha araladı, dili yapışkan ve boş olan yerimi yalarken dişleri tenimi hafifçe endişelendiriyordu.

On muhteşem, özensiz dakika boyunca Ben kıcımla ziyafet çekti. Bir ara parmaklarını tekrar soktu. Bu sefer üç tane. Muhtemelen "eğitiminin" bir parçasıydı. Ve işi bittiğinde, aşırı hassas bedenime vurduğu için bileği ağrımış olmalıydı.

Geri çekildiğinde, her yerimin üşüdüğünü hissettim.

İşinin bittiğini biliyordum çünkü deliğime son bir öpücük kondurdu ve sonra beni yataktan aşağı çekip kollarına aldı. Ben ellerime masaj yaptı - bir şekilde lanet yatak başlığını can havliyle tuttuğumu anlamıştı. Elmacık kemiklerime tekrar öpücükler kondurdu. Bana ne kadar "iyi bir çocuk" olduğumu söylerken dudakları kiraz kırmızısıydı ve taciz edilmişti.

"Çok iyi," diye mırıldandı, yanağımı öptü ve böğrümü okşadı. Titriyordum. Titrediğimi biliyordum. Ama duracak gibi değildim. "Çok iyi, çok iyi bir çocuk." Ben'in övgüsü içimin dışıma çıkmasına neden oldu.

Hiç kimse bana karşı bu kadar tatlı olmamıştı.

"Çok güzel, çok itaatkâr," diye devam etti Ben, beni o sıcak, ter nemli kasların içine sokulana kadar çekerek. "Sen *benim* güzel küçük bülbülümsün, değil mi?"

Daha önce hiç lakabım olmadığı için bu lakap hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Ama o anda iyi, iyi, iyiydi. Ben Robin "Trashmouth" Johnson değildim. Ünlü değildim. Günlük varoluşundan korkan, ayağını ağzına sokmadan insanlarla nasıl konuşacağını bilmeyen ve yorgun, yorgun, yorgun bir adam değildim.

Ben'in güzel küçük bülbülüydüm.

Ve iyi bir *çocuktum*.

"Evet," diye başardım, sesim sert ve şekerli tatlıydı.

"Çok güzel," diye mırıldandı Ben, yanaklarımı, kaşlarımı -bu biraz tuhaftı ama hoştu- ve saçlarımı okşayarak. "Yorgunsun, değil mi tatlım?" Başparmakları gözlerimin altında kıvrılıp koyu halkalara hafifçe bastırırken Ben mırıldandı.

"Yorgunum," diye kabul ettim, sesim çatlıyordu.

"Biliyorum bebeğim," dedi Ben dürüstlüğümlü ödüllendirmek için beni öperek. "Çok çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet," sesim yine çatallaştı, kirpiklerimin altında sıcak gözyaşları yanıyordu. "Sadece dinlenmek istiyorsun," dedi Ben'in sesi nazik ve sakindi. Ona doğru eğildim dokundum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. "Çok uzun zamandır çok güçlüsün." "Evet," diye kabul ettim, çünkü beni yakalamıştı. Beni kimsenin anlamadığı şekilde anladı. başka biri vardı.

"Değişiklik olsun diye seninle ilgilenecek başka birine ihtiyacın var." Ben beni nazikçe öptü ve ben de onun ağzına karşı anlaşılmamı haykırdım, muhtemelen seksi olmaktan çok iğrenç olduğunu bildiğim ıslak küçük bir mırıltı, ama Ben şikayet etmedi. "Sorun değil," diye mırıldandı Ben, gözyaşlarımdan etkilenmemişti. "Sorun değil. Ben buradayım. Artık buradayım, tatlım." Beni tekrar öptü. "Her şeyle ben ilgileneceğim. Böylece dinlenebilirsin."

Garip olan ne?

Ona inandım.

Kısa bir süre sonra uyuyana kadar Ben bana sarıldı.

Kızlarla ilgilenmek için kalkması gerektiğini biliyordum, bu yüzden sonunda yanımdaki yatak boşaldığında alınmadım. Bir noktada beni yeniden giydirmişti ama bıraktığı sıcak boşluğa kayarak yastığının etrafına kıvrılıp hayal kurarken bunu da fark etmemiştim.

Sonsuza dek Ben'in ötücü kuşu olduğum bir dünya hayal ettim. Benimle ilgilenebileceği bir yer.

İyi ve dinlenmiş olduğum, kendime ait bir ailemin olduğu ve geleceğin parlak, parlak, parlak olduğu bir yer.

Daha sonra uyandığımda beni bekleyen krepler ve kahve vardı - tam da sevdiğim gibi. Ben bana günaydın öpücüğü verdi, ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdirdi ve hem öğle hem de akşam yemeğini yiyeceğime dair söz verdirdi.

Ve onu sevmeme izin verdim.

Sessizce.

Mutlu bir şekilde.

Çünkü zamanımın yakında dolacağını biliyordum ve düşündüm ki -sadece bu seferlik- ne olduğumu unutmama izin vermeliydim.

sixteen

BEN

Kasım ayının büyük bir kısmı güzel bir sonbahar bulanıklığı içinde geçti. İşte olmadığım ya da kızlarımla oynamadığım her zamanı Robin'le geçirdim. Randevularım arasında gün ortasına kahve randevuları sıkıştırdım. Tiyatroda Noel filmlerinin gösterildiği matineler. Hava karardıktan sonra her birimiz bir kızın elinden tutarak küçük yürüyüşler. Göletin aşağısındaki ışıkları kontrol ettik, hepimiz soğukta nefes nefese kaldık.

Robin'e Noel'de yapılacaklar listesindeki her şeyi vermek için elimden geleni yaptım.

Son yapraklar dökülmeden hemen önce oldukça güzel bir gecede, Robin bize ormanda bir şenlik ateşine kadar eşlik etti. Elma şarabı ve el yapımı birayla karnımızı doyurduk ve Rosie'bir şekilde onunla Macarena yapmayı kabul etmeye ikna etti. Etkileyici olduğu kadar aptalcaydı da.

Jane omzuma kıvrılırken kışlarını aynı yöne doğru oynatmalarını izlemek muhtemelen dünyadaki en sevdiğim anıydı. Doğru hissettirdi. Bunu onunla paylaşmak. Robin'in benim dünyama bu kadar kolay girmesi. Bir diken kadar inatçıydı ve bir gün giderse bu acıyı sonsuza dek hissedeceğimi biliyordum.

Annemin de dediği gibi, bazı şeyler kaçınılmaz acılara değerdi.

Robin Johnson'la ilgili farkına vardığım bir şey varsa, o da onu tanımanın - ne kadar uzun yaşarsam yaşayayım

Onu tanımakla kutsanmış olmak, ortaya çıkan her kalp ağrısına değecektir.

Belki de *bu* aşktı.

Kalbinizi dolduran kişiyi bir gün kaybedebileceğinizi kabul etmek ama yine de onu seçmek. Ne kadar derine batarsam iyileşmem o kadar zor olacaktı ama bununla barış içindeydim.

Pazar günleri hep birlikte antrenman yapardık, Robin geceyi onda geçirirdi ve *ben* de onun vücudunun içinde olabildiğince çok zaman geçirirdim. Parmaklarımla, dilimle, bana ne izin verirse. Onun içini ve dışını öğrendim ve kollarımda kıvrılıp dinlenmekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olduğu gecelerde ona sarıldım.

Çünkü o da mükemmeldi.

Bu bir modeldi. Güzel, görkemli, harika bir desen. Kırkyama bir yorgan gibi, farklı kareler, hepsi bir gün torunlarıma anlatacağım hikayeleri oluşturmak için birbirine dikilmişti. Bana hiç aşık olup olmadığımı sorarlardı ve Robin'in gözleri aklıma gelirdi. Gülüşü. Gülüşü. Tanıdığım herkesten daha açık ve aynı zamanda daha temkinli oluşu.

Kalbi kilit altındaymış gibi.

Bana verebileceği her şeyi verirken bile bir ayağını kapıdan dışarı atmış gibiydi.

O...

Sonelere ve aşk şarkılarına ilham veren türden bir adamdı. Yaşamak için ne yaptığı düşünüldüğünde bu çok yerindeydi. Kendimi değiştirken buldum, dünyam her zamankinden daha parlaktı, gülümsemelerim daha özgürce veriliyordu.

Sokaktaki iyi niyetli insanlar değişen tavrım hakkında yorum yaptılar. Ve annem bana düğünün ne zaman olacağını sordu - belli ki şaka yapıyordu - ama yine de bu sadece daha fazla fikre ilham verdi. Kalbimi çarptıran ve dünyamı daha parlak bir yer haline getiren fanteziler.

Kitaplarım olumlu bir dönüş

yaptı. Beklemediğim bir dönüş.

Yanlarında büyüdüğüm kadınların yazdığım rimming ve keçeleştirme yazıları hakkında kıkırdamalarını görmek bile yeni keşfettiğim neşemi azaltmadı.

Belleville'in son sonbahar yaprakları da solup dökülürken, ben de onlarla birlikte döküldüğümü hissettim.

Hiç bitmesini istemedim.

Ama ben bile şeylerin değişmesi gerektiğini biliyordum. En azından... Robin ve ben Noel'den sonra aramızdaki ilişkiyi nasıl yürüteceğimizi bulacaksak

Uzun mesafeli bir ilişkiye karşı değildim. İmza günleri nedeniyle birbirimizi görebileceğimiz kadar sık Kaliforniya'yı ziyaret ediyordum. Ve bu ziyaretleri sıklaştırmak için fazlasıyla param vardı.

Kızlarımla nasıl bağ kurduğunu gördükten sonra, onu hayatımızda daha kalıcı hale getirmek için faturayı ödemeye biraz daha meyilliydim. Onu sevdiler. Ona tapıyorlardı, gerçekten. Onunla dalga geçseler, dürtsele ve dürtüyor olsalar bile.

Bir gün kahvaltı masasında karşılıklı otururlarken Rosie ona "Saçların kötü görünüyor," demişti. Robin gözlerini kırpmıştı, uyandıktan sonraki ilk yarım saat boyunca yaptığı gibi yavaş ve uykulu. Saçları gerçekten kötü görünüyordu, her yöne doğru uzanıyordu, beyaz ve kabarıktı. Yanağında bir yastık kırışıklığı vardı ki bunu sevimli bulmaktan kendimi alamadım.

Rosie'nin bir yaban mersini fırlatmak dışında neredeyse hiç tepki vermemişti.

On

u. O da ona baktı, *baktı* ve *baktı*.

Ve sonra o kadar şiddetli kıkırdamaya başladı ki, muhtemelen onu korkuttu. Sabahın geri kalanında onu takip etmiş, intikam almak için yaban mersinlerini ona fırlatmıştı. Robin de gülererek onları savuşturdu.

Buna bir son verirdim elbette.

Ve artık yemek fırlatmanın yasak olduğuna dair bir kuralımız vardı. Ama yine de. Onları birlikte oynarken, rahat ve mutlu bir şekilde izlemek beni hiç bilmediğim bir şekilde sıcak hissettirdi.

Çocuklarımla Robin'i sevdikleri gibi başka birini sevdiklerini hiç görmemiştim.

Ve onları güldürmek için ne zaman kabadayılık yapacağını çok iyi bilse de, onlara karşı nazikti de. Bir keresinde, ben yemek pişirirken Jane köşede ağlıyordu ve Robin onu kurtarmaya geldi. Olanları anlatması için onu ikna etmeye çalışıyordum ama ağzı sıkı, yüzü kızarmış ve yaralarını sarmak için geri çekilmişti.

Teselli edilmeye hazır olana kadar onu rahat bırakmaya karar vermişim. Ama görünüşe göre istediği kişi ben değilmişim.

Çünkü Robin geldiğinde, ona verdiğim anahtarla ön kapıyı iterek içeri girdiğinde, hemen ona doğru bir adım atmıştı. Tombul eli onunkini kavradı ve onu köşeye çekti.

daha önce saklamıştı. Bana tek bir endişeli bakış fırlattı ama mutlu bir şekilde peşinden gitti.

Sessiz ve dikkatli bir şekilde onun yanına oturmuş ve ağlaması için ona nazikçe bir omuz vermişti. Yirmi dakika boyunca ileri geri fısıldaştıktan sonra ikisi de yüzlerinde aynı gülümsemeyle mutfağa gelmişlerdi. Robin daha sonra bana o günkü oyun provası yüzünden üzgün olduğunu ve Robin'in ona yardım etmeyi teklif ettiğini söylemişti.

Ondan sonra... içimdeki duygu selini durdurmak mümkün olmadı.

Bir ortak bulmayı hiç beklemiyordum. Hiç *aramamıştım*. Yine de biri küçük yuvama rastlamış ve beni bulmuştu. Görünüşe göre evren bana göz kulak oluyordu çünkü Robin şimdiye kadar yaptığım en mutlu kazaydı.

Bu *yüzden* annemden hafta içi bir gece kızlara bakmasını istemiştım - ki bunu hiç yapmamıştım - böylece Robin'i bir randevuya çıkarabilecektim. Gerçek bir randevu. Ona bir isim vermedim. Çünkü ne zaman biraz olsun ciddileşsem Robin'in kanatlarını açıp havalanmaya hazırlandığını görebiliyordum.

Belki de sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Bizim onu istediğimiz kadar onun da bizi istediğine karar vermesi gerekiyordu.

BEN

Yedi işe yarar mı?

ROBIN

Merhaba, Ben-nana

ekmeği Ayrıca, duh

Yani evet,

üzgünüm.

Bu çok kabaydı.

Sanırım...?

Heyecanlandım!

BEN

İyisin. Rahat ayakkabılar giy.

ROBIN

Bu ne anlama geliyor?

O zaman yüzünü o kadar kolay hayal edebiliyordum ki, kaşlarının arasındaki o küçük çatıklık, kafası karıştığında dudağındaki piercingi ısırdı. O

Muhtemelen dikkat çekmemek için daha az gösterişli bir şey giymesini endişelenmiştir, ancak durum hiç de öyle değildi.

BEN

Yürüyeceğiz ve su toplamanı istemiyorum.

ROBIN

Lütfen bana yürüyüşe çıkmayacağımızı söyle.

Kızlardan biri annemin duvarlarına eleştirel bir gözle bakıyor, kalemelerini sıkı sıkı tutuyordu.

"Rosie, bunu aklından bile geçirme," dedim yumuşak ama sert bir sesle. Engellendiği için hayal kırıklığına uğramış bir halde yere yığıldı.

"Ama-"

"Büyükanne'nin duvarlarına resim yaparsan üzüleceğini düşünmüyor musun?" Kaşlarımı kaldırdım ve sabırla onun da benimle aynı sonuca varmasını bekledim. Asık suratla başını sallayan Rosie mutsuzca iç çekti. İş çantamdan bir kâğıt parçası çıkardım ve gülümseyerek ona uzattım. "Bu daha iyi olacak," diye mırıldandım, küçük yüzünün kağıda kuşkuyla bakmasını izledim, sanki - *bu* nasıl daha iyi olabilir ki? "O zaman ofise asabilirim."

Bu onun dikkatini çekti.

Rosie'nin gözleri büyüdü ve hemen kâğıdı göğsüne bastırdı. Sonra bana gülümsedi ve bana bir şaheser yapmak için koşuşturdu.

Telefonuma döndüğümde Robin'in paniklediğini fark ettim.

ROBIN

... Ben

Ben Ben Ben Ben

Ben, lütfen bana yürüyüş yapmayacağımızı söyle. Yürüyüşten nefret ediyorum. Oh Tanrım.

BEN

Yürüyüşe çıkmıyoruz.

Bileğimi bacağımın üzerinden geçirip arkama yaslandım ve ona tekrar mesaj attım.

ROBIN

Tanrıya şükür.

BEN

Yürüyüş ayakkabıları,
Robin.

ROBIN

Ya sana sadece bir çift ayakkabım olduğunu
söylesem?

BEN

Rahat olup olmadıklarını sorardım.

ROBIN

onlar

BEN

O zaman iyisin, bebeğim.

ROBIN

Yaşlı bir adam gibi mükemmel bir dilbilgisi ile mesaj atmana
bayılıyorum.

Bu seninle ilgili yeni favori şeyim.

seksen yaşındaymışsın gibi bussy demenden sonra ikinci sırada.

BEN

Yüce .

ROBIN

İsa Mesih deyişine de bayılıyorum. Huysuz ve eğlenceli. Çok
tatlısın, Ben Ben.

En şirin

BEN

Lütfen biraz sıcak tutacak bir şeyler giymeye çalışın.

ROBIN

Şimdi de beni görmezden

geliyorsun. Nasıl olduğunu

anlıyorum.

Sevgilerimi görmezden gel,
Ben Ben

Mesajlaşarak hiçbir yere varamıyordum. Robin açıkça heyecanlıydı ve bu heyecanı kendim duymak istediğim için onu aradım.

Telefonun bağlandığı sırada annem odaya girdi. İkizler onun yanından geçip tezgâha ve onlara hazırladığım atıştırmalıkların bulunduğu yere doğru yürürken başını merakla bana doğru eğdi.

siyah kaseler. Doğranmış elmalar ve içine batırmak için fıstık ezmesi. En sevdikleriydi.

Yiyeceklerini aldıktan sonra ayaklarını sürüyerek uzaklaştılar ve savaşa geri dönüyormuş gibi odanın karşısındaki ortak sanat projelerine geri döndüler.

"Merhaba seksi doktor adam," Robin'in sesi fazla yüksek çıkmıştı çünkü annemin başı telefona doğru kaydı, kaşları havaya kalktı ve dudaklarına hınzır bir sırtıma yayıldı.

"Merhaba bebeğim," diye mırıldandım, onun bilmiş bakışlarından uzaklaştım, daha sessiz konuşurken yanaklarım yanıyordu. "Yedi buçukta seni almak için orada olacağım," diye mırıldandım. "Kapşonumu giy, tamam mı?"

Aman Tanrım. *Beni dinliyordu.* Annemin gözlerinin başımın yan tarafında bir delik açtığını hissedebiliyordum.

Robin her zaman yaptığı gibi, "Baş stne Kaptan," dedi. Sonra sesini konuşur gibi alçalttı. "Sizin için bir sürprizim var."

Srprizleri

sevmezdim. Hiç

olmadı.

Bunu herkes biliyordu.

Ama bunu ona söyleyecek değildim.

"Srprizleri severim," diye yalan söyledim, annemin bu ifadeyi hemen anlayacağının farkındaydım. Haklı olduğumu kanıtlarcasına güldü ve ben daha da kldm. Telefonu dışarıda amalıydım, geç de olsa fark ettim.

"Hayır, ," dedi Rosie, çünkü her zaman söyleyecek bir şeyi vardı. Annem de ona güldü ve ben de Robin'in duymaması için Tanrı'ya dua ettim.

"Srprizlerden hoşlanmıyor musun?" Robin aslında duymuştu çünkü sesi endişeli geliyordu.

"Seviyorum," diye hızla tekrarladım. Rosie ağzını tekrar açtı, küçük dişleri parlıyordu ve ben daha doğru dürüst dşnemeden hemen konuşmaya başladım: "Onları planlayan *sen olursan* hoşuma gider."

Robin tam on saniye boyunca sessiz kaldı.

Tekrar konuştuğunda sesi kısık ve saygılıydı. "Bu çok tatlı, Ben." Sesi boğuktu. Sesi sadece bunaldığında böyle çıkıyordu. "Siktir. Sen sadece... siktir, dostum. Buna ne demem gerekiyor ki?"

Kendime engel olamayarak gülümsedim.

Annem sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakmaya devam etti.

"Mkemmeldin," diye mırıldandım usulca, çünkü öyleydi ve sesi utangaç geliyordu. "Yedi buçuk. Tamam mı tatlım?"

"Yedi buçuk," diye kabul etti Robin, tüm şakalarını şimdilik unutmuştu. "Sıcak tutan çoraplar giyeceğim ve bana verdiğin kapüşonlu tişörtü giyeceğim."

"Aferin oğlum."

"Yakında görüşürüz,
Ben." "Bir gecelik çanta
hazırla."

"Benim nasıl bir kız olduğumu sanıyorsun?" Robin sahte bir öfkeyle nefesini tuttu. Göz açıp kapayınca kadar tekrar ciddileşti. "Her şeyi hazırlayacağım. İkiizlere selamımı söyler misin?"

"Yapacağım."

"Harika. Yakında görüşürüz,
Ben Ben." "Güle güle."

Telefonumu yere bıraktığımda annem kapı aralığına yaslanmış, hâlâ bana bakıyordu. Onun arkasındaki kızlar, her sözümüzü dinlediklerini bilmeme rağmen ilgisizliklerini belli ederek yollarına devam ediyorlardı.

"Seni hiç böyle davranırken görmemiştim," dedi annem, sesi olması gerekenden daha neşeli çıkıyordu. "Bunu yapabileceğini biliyordum!" diye ilan etti, sanki beni aşık görmek şimdiye kadar yaptığım en etkileyici şeymiş gibi. Bunu tıp fakültesinden mezun olduğumda benimle gurur duyduğunu söylediği tonda söylemişti. Sevinmeli miydim yoksa gücenmeli miydim emin değildim.

"Sana ondan hoşlandığımı *söyledim*," diye karşı çıktım, yanaklarım kızarmıştı.

"Duymak ve *görmek* iki farklı şeydir," dedi annem bilgece. "Mutluluk sana çok yakışıyor Benjamin." Geçerken omzumu sıktı, sonra arkamda durdu, lavaboyu açtı ve bir bardağa musluk suyu doldurdu. Bir yudum aldı ve ben onu izledim, yanakları hala inanılmaz derecede sıcaktı.

"*Anne*," diye yakındım, ölmeye hazırdım çünkü bu çok *utanç vericiydi*. Öylece çıkıp gidemezdim. Kızlara göz kulak olmayı teklif ediyordu. Ayrıca,

O benim en iyi arkadaşımdı ve sataşmalar neredeyse acı verici olsa da bunu hak ettiğini düşündüm.

"Çok *şirin* suratlar yapıyorsun!" Su bardağının arkasına gizlediği gülümsemesiyle kıkırdadı. "Matilda'ya söylemek için sabırsızlanıyorum."

"*Tuhaf* yüzler," diye atıldı Rosie ve beni dinlediğini bir kez daha kanıtladı. Bir elimle yüzümü kapattım, aynı hem dehşete kapılmış hem de eğlenmişim. Sanırım garip yüzlerdi.

En azından ikizler söz konusu olduğunda.

Hiç kimseye Robin'e baktığım gibi bakmamıştım.

Hiç istemedim.

Robin, açık hava alışveriş merkezindeki yürüyen merdivende bir adım üstümde dururken bile, benim yardımım olmadan beni öpemeyecek kadar kısa olduğunu fark ettiğinde, "Bu kadar acayip uzun olmayı bırak," diye yakındı.

Flörtüne boyun eğmek yerine, "Adımına dikkat et," dedim. Flört etmenin de bir zamanı vardı. Ve bu, tek bir yanlış adımın yaralanmaya yol açabileceği şu an değildi. Yürüyen merdivenler bu dünyada en nefret ettiğim şeylerden biriydi.

Robin üzerinden inerken ona kuşkuyla baktım - iki sol ayağı olan ve kendini koruma duygusu olmayan bir adam olmasına rağmen kendinden emindi. Benim adımım ölçülü ve dikkatliydi, daha az sıçrayarak sağlam bir zemine bastım ve hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalıştım.

Robin ne kadar gergin olduğumu fark etmiş olmalı ki bir elini uzatıp eldivenli parmaklarını benimkilere doladı.

"Merak etme," dedi yumuşak bir sesle.

Hayatım boyunca birçok kez endişelenmemem söylenmişti. Bu da her seferinde daha fazla endişelenmeme neden olmuştu. Garip bir şekilde, bu durumda Robin'in sihirli sözleri bir şekilde işe yaradı. Çünkü onun "endişelenme" sözü boş bir klişe değildi.

Bu onun beni hazır tutma yöntemiymiş.

Gelecekte daha dikkatli olacağına dair söz verme şekli.

Elini sıkıca geri sıktım ve o da sırtarak omuzlarımızı birbirine vurdu.

Soğuk bir esinti yürüyüş yolunda dans ediyor, açık havayı kesiyordu. Hava çoktan kararmıştı. Evim gibi hissettiren ama yine de her zaman nefret ettiğim bir gerçek. Kış gecelerinin bastırmasından, dünyanın karanlık, karanlık, karanlık olmasından ve zamanın daha kısa bir programa göre işliyor gibi görünmesinden nefret ederdim.

"Artık o korkunç yürüyen merdivenden kurtulduğumuza göre," Robin başını kaldırdı, gözleri dans ediyordu. "Şu öpücüğe ne dersin?"

Eğildim, sırtarak dudaklarını kavurucu ve uzun bir öpücüğe boğdum. Bir kamera parladı ve irkilerek şaşkınlıkla geri çekildim.

Robin dondu kaldı, gülümsemesi titreyerek etrafında döndü, birkaç dakika önceki gevşek duruşu şimdi sert ve rahatsızdı.

"Sorun nedir?" diye sordum. Uğradığımız Kuzey Kutbu sergisinin önünde poz veren aile fotoğraf çekmeye devam ediyordu. *Flaş, flaş.*

"Önemli bir değil," dedi Robin, önemli bir şey olmadığı açık olmasına rağmen. İtmedim.

Ama Robin rahatlamadı. Biz onun için kışlık kıyafet alışverişi yaparken o kaskatı kesilmiş ve kendi içine kıvrılmış bir şekilde duruyordu. Sanki insan içine çıkmaktan korkuyormuş gibi sürekli etrafımıza bakıyordu.

Sanki o...

Sanki *benimle* insan içine çıkmaktan korkuyordu.

Ben de sertleştim.

Bu düşünceyi bir kenara itmeye çalıştım. Çünkü bunun Robin'e hiç benzemediğini biliyordum. Benim tanıdığım Robin değildi. Ama yanımdaki bu buz gibi, paranoyak, rahatsız insan artık benim Robin'im gibi hissettirmiyordu. Onun için seçtiğim kıyafetlerin parasını çalıştı ama ben reddettim, kredi kartını dikkatlice kenara ittim.

Siyah bir karttı.

Zenginliği hiç o anda olduğu kadar belirgin olmamıştı. Aramızda bir mağara açılmış gibi hissediyordum ve bundan nefret ediyordum.

Birlikteyken ilk kez kendimizi kötü hissetmiştik. Ve ben...ben bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Görevli önce kendi kartımı, sonra da artık dolu olan alışveriş poşetlerini bana geri verirken Robin teşekkür etti ve bana gülümsedi ama gülümsemesi her zamanki gülümsemesinin içi boş bir hayaletiydi.

Ve bu... Tanrım.

Korkunçtu.

Gecenin geri kalanının bu şekilde devam etmesine izin vermektense Robin'i açık hava alışveriş merkezinin içindeki özel bir alana doğru çağırdım. Burası kızları götürmek için en sevdiğim yerd. Bazen toplum içinde aşırı heyecanlanırlar ve biraz sessizliğe ihtiyaç duyarlardı.

Dükkânların sıralandığı yolun dışında küçük bir koru vardı. Burayı genellikle Noel Baba'nın Köyü ya da ilkbaharda Paskalya Tavşanı için ama bu yıl bunun için yeterince geç değildi. Bu da biz geldiğimizde boş olduğu anlamına geliyordu ve Robin'i nazıkçe küçük koyun arka ucuna yakın tek başına duran banka doğru yönlendirdim. Ne yapacağımı düşünürken onu oturmaya teşvik ettim.

Alışveriş merkezinin yankısı hâlâ arkamızdaydı ama artık daha sessizdi. Kendisine söyleneni hiç şikâyet etmeden yerine getiren, geniş omuzları titreyen Robin'in nefesinin panikle yükselişini duyabileceğim kadar sessizdi.

Neydi?

Neydi?

Oh.

Benim de panik atak geçirdiğim düşünülürse, neler olup bittiğini anlamam çok uzun zaman almıştı. Ama şu anda Robin'e tam olarak ne olduğunu inkâr etmek mümkün değildi; titreyip duruyordu, gölgede oturuyordu, yeşil gözleri yarı baygındı.

"Ah, sevgilim," diye iç geçirdim ve hemen karşı çıkmalarına rağmen dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi Robin'in yanaklarında gezdirirken ağrıyorlardı, ona dokunmadan önce duraksadım çünkü bunun hoş karşılanıp karşılanmayacağını bilmiyordum. "Sana dokunabilir miyim?"

"Sadece... sadece birazcık, tamam mı?" Robin sarsakça başını salladı, nefesleri hâlâ düzensizdi, vücudu hâlâ sıkıydı. Savaş ya da kaç. Bunu şimdi görebiliyordum. Kaçmak için nasıl kaşındığını görebiliyordum. "Sadece yüzüm."

Yüzünü avuçlarımin arasına alıp hafifçe okşadığımda teni buz gibi soğuktu.

"Sorun yok, tatlım," diye söz verdim

sessizce. Uzun bir süre orada oturduk.

Yeterince uzun süre donmuş bacaklarımin işbirliği yapabileceğinden emin değildim. Sırtım garip pozisyonu protesto ediyordu ama Robin'in gözlerinin açılmasını ve vücudunun yumuşamasını bekleyerek acıya karşı savaştım. O zaman sonunda tekrar nefes alabildim.

"Özür dilerim," dedi Robin, sesi pişmanlıktan çatallaşmış ve kısıktı. "Bazen sadece-"

"Kamera," diye mırıldandım, yanaklarını okşamaya devam ettim.

Robin, "Birinin fotoğrafımızı çektiğini sanıyordum," diyerek daha önceki korkumu doğruladı. Düşünmemeye çalıştığım korkumu. Yüzümü buruşturmuş olmalıyım, çünkü korkularımı yatıştırmakta gecikmedi. "Hayatını mahvetmek istemiyorum," dedi, sesi sadece acı çektiğinde olduğu gibi titriyordu.

Havaalanında nasıl tanındığını hatırladım.

Kendisine hiç istemediği halde yaklaşan küçük çocuğa öğüt vermek için elinden geleni yaparken, rahatsız ama ciddi bir tavır takınmıştı.

Buz gibi bir berraklık üzerime çöktü ve biraz daha doğruldum.

"Nefret ediyorsun," dedim, gerçekten şaşırmıştım. "Nefret... ne?" Robin yankıladı.

"Ünlü olmaktan nefret ediyorsun." Bu bir sorudan çok bir gözlemdi. Garipti. Normalde Robin'in geçmişine sahip biri çocukken hiç görmediği ilgiyle büyürdü. Yürüyen bir çelişkiydi.

"Evet," diye itiraf etti Robin, sanki az önce bana nükleer fırlatma kodlarını vermiş gibi. "Biliyorum." Yüzü buruştu. "Artık bana daha fazla dokunabilirsin. Ben iyiyim."

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım -Tanrım, bu acıttı- yanındaki bankın üzerine kaydım. Bir kolumu arkasına uzatıp onu kendime çekmek çok doğal . Robin de aynı doğallıkla çenesi göğsümde sıkışana kadar kıpırdandı, yeşil gözlerini bana dikti.

"Bu zor olmalı," dedim, kot pantolonumun kenarındaki dikişi fark etmeden kurcalarken ona bakarak.

"Fark etmedim," diye itiraf etti, sinirli *bir* şekilde *kazıyarak, kazıyarak, kazıyarak*. "Geri almak için çok geç olana kadar fark etmedim."

"Belleville'de daha rahatsın," diye fark ettim, sırtını tam da onun sevdiği şekilde aşağı yukarı okşarken. Her seferinde, hayatında daha önce hiç dokunulmamış gibi, dokunuşun içinde eriyordu. Bu şekilde değil, nazıkçe ve beklenti olmadan.

"Orada kimse beni tanımıyor," diye omuz silkti Robin. "Sanki... alternatif bir boyut ya da öyle bir şey."

"Neden bana söylemedin?" Okşamaya devam ederek sordum. "Başka bir şey yapabilirdik-"

"Beni alışverişe götürmek istemiştin," diye itiraz etti Robin, daha dik oturup çenesini iyice içeri çekerek. "Çok tatlıydı. Daha önce hiç kimse benim için bunu yapmak istememişti."

"İnternette alışveriş yapabilirdik."

"Aynı şey değil." Robin nefesini içine çekti. "Bak," dedi yumuşak ama kararlı bir sesle. "Gerçek bir insan olmayı kaçırmaktan yoruldum." Gözlerinde samimiyetten başka bir şey yoktu. "Ve eğer gelmek istemeseydim sana söyledim."

İnan bana, dediler.

Sınırlarımı bildiğimi söylediler.

Bunu benden alma dediler.

Peki buna ne demem gerekiyordu?

Robin bir şekilde aklımdan geçenleri okuyarak, "Seninle görünmek istemediğimden değil," dedi. "Öyle olması dışında mı?" diye ekledi bir omzunu bilinçsizce silkerek. "Çünkü bizi birlikte görürlerse - fotoğrafımızı çekerlerse ve kim olduğunu öğrenirlerse - senin de huzurun bozulur, tıpkı benimki gibi."

"Oh, *Robin*."

"Rosie ve Jane'in dışarıdaki lanet olası akbabalar tarafından tanınmasını istemiyorum," diye devam etti Robin. "Hepinizin normal, mutlu hayatlar yaşamasını istiyorum. Benim yaptığım gibi... onları bozmadan."

"*Robin*," diye tekrar gürlendim çünkü az önce bir mayına bastığım hissine kapılmıştım. "Başımdan beri kim olduğunu biliyordum."

İtiraz etmek için ağzını açtı, ben de onu usulca susturdum.

"Sıra bende," dedim ses tonumu nazik tutarak. "Bırak da bitireyim."

Robin sarsakça başını salladı, yanımda erirken ağzı tıkırdayarak kapandı. Gözleri yine o şeyi yapıyordu. Sanki koşarken gidebileceği en iyi yolu hayal ediyormuş gibi uzaklara bakıyordu.

"Robin," diye mırıldandım üçüncü kez. Gözleri tekrar odaklanana ve tüm dikkatini bana verene kadar bekledim. "İlk konuşmamızdan beri bir gün birinin bizi birlikte görebileceğini, fotoğrafımızı çekebileceğini, beni ve sırlarımı ifşa edebileceğini biliyordum."

"Kurt adam pornosunu herkes öğrenecek, Ben," Robin'in sesi tizdi, sanki şaka yapmadığı halde şaka yapıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. "Her şeyi didik didik edecekler. Gerçek mahremiyet diye bir şey yoktur. Belli bir noktadan sonra artık bir insan değilsin. İyi ya da kötü, herkesin senin hakkında bir fikri olacaktır."

Ne dediğini anlamıştım ama o benim bunu zaten bildiğimi anlamamış gibiydi. "*Tatlım*," diye mırıldandım, elimle ensesini sıkıca kavradım. Önce karşı koydu, sertleşti, daha da sertleşti - ta ki aniden, bir anda eriyip minnetle bana doğru yığılana kadar.

"Kamera parladı ve ben sadece-" sesi titriyordu. "Hayatının gözlerimin önünden geçtiğini gördüm. Benim yüzümden kaçıracağın onca şey. Sırf birlikte olduğumuz için yapmak zorunda kalacağın tüm fedakârlıklar."

Demek *bu* yüzden hep kaçmaya hazır görünüyordu. Hüzünlü, kozmik bir şekilde anlamlıydı.

Robin buradaydı, binlerce, belki de milyonlarca kişi tarafından seviliyordu ve kafasının içinde hâlâ babasının onu kandırıp incittiği o korkak küçük çocuktü. Annesi tarafından sürekli görmezden gelinen aynı küçük çocuk. Aynı çocuk.

Kendini asla yeterli hissetmeyen aynı küçük çocuk. En sevdiği insanları hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğu için aile olma şansını geri çeviren çocuk. Herkesten ve her şeyden en kötüsünü beklemeye şartlanmış olan aynı küçük çocuk.

Görünüşe göre
ben hariç.

Aksi takdirde burada bana sarılmış olmazdı. Açıkta kalan kalbini, onu kendisinden daha şiddetle koruyacağımı biliyormuş gibi bana göstermezdi. Robin bana sadece kalbinin anahtarlarını kalmamış, kilidi de kendisi açmıştı.

Robin'in en karanlık sırlarına vakıf olmak onur
vericiydi. Ve onları -ve onu- güvende tutacağıma dair
kendime söz verdim.

Ve belki, sadece belki, eğer kafasındaki barikatı fark etmesini sağlayabilirsem, bu bizim için Belleville ve duvarlarının dışında bir gelecek olduğu anlamına gelirdi. Bir sokak kedisi gibi, ikna edilmeye ihtiyacı vardı. Söylenmekten ziyade gösterilmeye ihtiyacı vardı.

Yine de, hayatımda nazik bir söz ya da güvence duyduğuma pişman olduğum bir zaman olmamıştı. Ben de oradan başlayayım dedim.

"Robin," diye dördüncü kez denedim, bu sefer sözlerime sessiz bir emir kattım. Sanki sakinleşmesini sağlayan benim otoriterliğimmiş gibi rahatlamıştı. Bunu bilmek güzeldi. "Neler olabileceğinin çok iyi farkındayım," diye onu tekrar rahatlattım, onu yakınımda tutarak. "Ve sana şu anda söyleyebilirim ki, beni korkutabilecek hiçbir şey yok."

Bana baktı, sanki yalan olmasa da bir yalan arıyormuş gibiydi.

"Yaşadıkların yüzünden yalan söylemediğime inanmanın zor olabileceğini biliyorum," diye güvence verdim, çünkü bunu duymaya ihtiyacı vardı. "Senin için güvenin zor kazanıldığını biliyorum. Sana bir keresinde sözümünden dönmeyeceğimi söylemiştim - ki buna inanmanın zor olabileceğini yine biliyorum. Samimi olduğumu anlayan uzun zaman alabilir. Baban, annen ya da sana yanlış yapan diğer insanlar gibi değilim. Ama ben sabırlıyım ve ne kadar sürerse sürsün, sen beklemeye değersin. Ben korkutması çok zor bir adamım. Özellikle de seninle tanıştığım günden beri tek yaptığının hayatımı daha iyi hale getirmek olduğunu düşünürsek. Ve bu arada, eğer sırlarım seni elimde tutmak için ödemem gereken bedelse, onları memnuniyetle veririm."

"İyi şeyler uğruna acı çekmeye değer."

Robin'in alınına bir öpücük kondurduğumda annemin sözleri aklıma geldi. Teni artık o kadar soğuk değildi. Konuştuğum süre boyunca sessiz kalmış, kalbi hâlâ aramızda savunmasız bir şekilde gezinirken beni dinlemişti.

"Sen *zehir* değilsin bebeğim," diye söz verdim, dudaklarım hâlâ tenindeydi.

Robin panikle küçük bir ses çıkararak keskin bir nefes aldı. "Lanet olsun. Bunu söylediğimi hatırlamandan nefret ediyorum."

"Elbette hatırlıyorum." Onu sıktım. Etrafımızdaki ağaçlar hışırdadı. Uzaklardan bir çocuğun heyecanlı konuşmasını duydum. "Tüm dünyada en sevdiğim insanın kendisi hakkında bu kadar kötü bir şey söylediğini nasıl unutabilirim?"

"En sevdiğin kişi ben miyim?" Robin sordu, sesi küçük ve tatlıydı. "Elbette öylesin," dedim dürüstçe. "Sen benim Robin'imsin."

"Oh," dedi Robin, sesini sıcaklık kaplamıştı. Kıpırdandı, bana sırtıttı, gözlerindeki kayıp bakış kaybolmuştu. "Sen de benim en sevdiğim kişisin."

"Yalan söyleme," diye takıldım.

"Yalan söylemiyorum!" Robin şaşkınlıkla cevap verdi.

"Mads Mikkelsen'i her gün bana tercih edersin."

Bu bir şakaydı, onu güldürmek için. Uzunlarındaki son soğuğu ve kanındaki son buzu şok etmek için. Bir şekilde işe yaradı, çünkü Robin kıkırdadı ve mutlu bir sarsıntıyla göğsüme vurdu.

"Kapa çeneni," diye homurdandı, gözleri dans ediyordu.

O zaman onu öpmek zorunda kaldım, çünkü o mükemmeldi, mükemmeldi, . Ve sevimliyi hak ediyordu.

Öpülmeyi hak ediyordu. Özellikle de herkesin içinde.

Özellikle de insanların görebileceği bir yerde.

Robin biraz gergindi ama alışveriş merkezindeki işimizi bitirirken çoğunlukla rahattı. Ona ikinci kez baktıktan sonra ödeme yapmayı teklif etmeyi bırakmıştı ve bu yüzden ona aldığım geniş seçimden -ve onun uyumundan- biraz daha fazla memnun kaldım. Her şey siyahtı, çünkü sıcak olmasını istesem de onu değiştirmeye kesinlikle niyetim yoktu.

"Bebeğim bana yepyeni bir gardırop almışsın," diye güldü Robin çantalarını kollarımda taşıırken. Normalde ağırlık beni rahatsız etmezdi, ama daha önce sırtımı biraz tahriş etmiştim ve bu gerginlik kollarımı

titremeye başladı. Görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum ama şu anda ihtiyacım olan son şey sırtımın hareket etmesiyle sinirlenmemek çok zordu.

Robin, bir kez daha, hakkını yemeyelim, hemen uzanıp çantaları elimden kaptı. Yürüyen merdivenin yarısına gelmiştik, bu da beni genel olarak tedirgin ediyordu. Çantaların kazara görüşümü engellemesi ve bu nedenle ne zaman ineceğimi bilmemi zorlaştırması fikri beni inanılmaz derecede rahatsız ediyordu.

Robin bunu hissetmişti belli ki, çünkü çarpık bacaklı adımlarını neşeli bir şekilde atarak ilerlemeye devam etti. En üst basamağa çıktığında bana sırtlamak için döndü. "Geliyor musun?" diye mırıldandı ve ben hareketli basamaklara tereddütlü bir adım atarken beklenti içinde bekledi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, yanaklarım biraz kızarmıştı.

Robin omuz silkti, kolları çantalarla doluydu, beni rahatlatmak için hafifçe arkasına yaslanırken sağlam vücudu benimkine sürtünüyordu. "Sorun değil," dedi ve sırtabilmek için başını daha da geriye eğdi. Beni daha fazla endişelendirmemek için hemen kendini düzeltti.

Dikkatlice basamaklardan atladığında, istediğim kadar yavaş hareket edebilmek için zamanım olsun diye hemen yolumdan çekildi.

İkimiz de yere sağlam bastığımız anda Robin de benimle aynı hizaya gelince kalbim küt küt atmaya başladı. Minibüsümün beklediği otoparka doğru ilerlerken ona için hızımı yavaşlatmak ikinci doğam gibi geldi.

Noel Pazarı'na sadece yarım saat uzaklıktaydık.

Her yıl Kasım ayında ortaya çıkar ve Noel'den önceki haftaya kadar kalırdı. Robin ofisime geldiği ilk gün burayı ziyaret etmek istediğinden bahsetmişti ve ben de onu götüreceğim için fazlasıyla heyecanlıyım.

Yarın Turta Festivali vardı.

Bu da çok geç saatlere kadar ayakta kalmanın akıllıca olmayacağı anlamına geliyordu. Bunun beni durdurmasına izin verecek değildim.

Kızlar yarın sabaha ve bayrak yarışına kadar anneleri ile birlikteydi ve benim de... *planlarım* vardı. Robin'in tepkilerini görmekten heyecan duyduğum planlar.

Arabayla markete giderken Robin'in aklında binlerce sevimli soru vardı.

Bana üniversite hakkında sorular sordu. New York hakkında. En sevdiğim yemekleri, yazdığım en sevdiğim kitabı, en sevdiğim TV programını sordu.

Bazen çok zekice, çok komik şeyler söylledi.

Özellikle de bana hikâyeler anlatırken... Mesela bir adamın kırmızı ışıktaki birinin önünü kestiğini ve yabancının bu yüzden neredeyse arkadan çarpacağını, sonra da arabasından inip küplere bindiğini gördüğü zaman. "Bazı herifler şerefsizdir," dedi Robin bana heyecanlı ve öfkeli bir ifadeyle, kaşlarını çatarak. "Yani ben küçüğüm. Hem küçük olup hem de küçük penis enerjisine sahip olamam. Siktir et."

Ve.

"Sanırım evlenirsem gelinzilla olurum." Ve.

"*A Christmas Story*" filminde çocuğun yaladığı direğin ne olduğunu hiç merak ettiniz mi?

Tadı nasıldı?"

O filmi yakın zamanda sinemada izlemiştik, bu yüzden neden aklında olduğunu anladım.

Sohbetin en sevdiğim kısmı ise bana yine çok güzel bir soru sormasıydı. Daha önce kimsenin bana sorduğu bir şey değildi. Diğerlerinin hiçbirinde olmayan bir şekilde dokunaklı hissettirdi.

"Seni mantıksızca öfkeliendiren şey nedir?" Robin sordu. Ezber bozan bir soruydu ve gülmek için kendimi zor tuttum.

"İnsanlar at gözlüğünü kullanmadığında," diye cevap verdim hemen - çünkü az önce gerçekten de öyle olmuştu.

Robin koltuğunda heyecanla kıpırdanarak, "Bana bir tane daha söyle," diye yalvardı. "Sıranın sende olması gerekmiyor mu?" Ben de cevap verdim. Yolun sonuna yaklaşıyorduk.

ve konuşmanın sona ereceği gerçeğinin yasını tuttum.

Robin hemen, "Hayatta olmaz," diye cevap verdi. Bir kahkaha attım ve başka bir tane bulmaya çalıştım. Şaşırtıcı derecede kolaydı. En azından ona hoşlandığım şeyleri söylemekten daha kolaydı.

"Trent'in bana Doktor Ben demesinden nefret ediyorum." "Huh." Robin gözlerini kırıştırdı. "Neden?"

Yerde parıldayan kar, buz gibi bir hızla bir köşeyi dönerken arabanın tekerleklerinin altında çıtırdıyordu.

"Aşağılayıcı hissettiriyor," diye mırıldandım, kendi cevabıma şaşırarak. Bu konu hakkında daha önce hiç düşünmemiştim. "Ailemde okul için uzaklara giden tek kişi benim. Bu beni her zaman biraz kara koyun gibi hissettirmiştir. Sanırım bana böyle seslenmesi bana sadece bunu hatırlatıyor."

"Neden ona bunun seni rahatsız ettiğini söylemiyorsun?" Robin ne demek istediğimi anlamış gibi kaşlarını çatarak sordu. Sanki uyum sağlayamamanın ne demek olduğunu anlıyormuş gibi, özellikle de umutsuzca uyum sağlamak istediğinde.

"Çünkü beni incitmek istemediğini biliyorum," diye cevap verdim. "Ve benim için... niyet her şeydir."

"İyi niyetli bir insan aptalca şeyler yapsa bile mi?" Artık Trent hakkında konuşmadığımız hissine kapıldım.

"Elbette," diye cevap verdim, her kelimesinde ciddi dim.

"Ben öyle biri değilim," diye cevap verdi Robin. "Senin gibi. Ben öyle yüce gönüllü falan değilim."

"Bu duyduğum en büyük yalan."

Robin güldü, bacağıma hafifçe vurmak için uzandı, çünkü kaygımı neyin tetikleyeceğini kolayca anlamıştı ve direksiyon başında dikkatimin dağılması kesinlikle bu listeye giriyordu.

"Pekâlâ, sıra sende," diye mırıldandım. Bir köşeyi daha döndük ve ne söyleyeceğini duymak için biraz daha hevesli bir şekilde bekledim.

Robin cevap vermeden önce bir an duraksadı. "*Yastık muhabbetinden* nefret ederim."

"Yastık muhabbeti mi?" Gözlerimi kırptım. "*İlginç*."

"Pekâlâ Hannibal Lecter, bu benim hakkımda ne söylüyor?" Robin alay etti. Beni izlediğini hissedebiliyordum ve kısa bir süreliğine baktığımda haklıydım. Gözleri parlak ve şefkat doluydu. Yolcu koltuğunda öyle sevimli görünüyordu ki içim sızladı.

"Sanırım..." Ses tonumu hafif tuttum, kalbim güm güm atıyordu. "Bence yastık sohbetinden nefret ediyorsun çünkü kendini şov yapıyormuş gibi hissediyorsun."

"Siktir." Robin bir süre bana baktı, yüzünde sanki aklını okumuşum gibi çok sevimli bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Sanırım haklısın."

"Sen çıkmaktan nefret eden bir sanatçısın."

"Lanet olsun." Yola döndüğümde Robin'in gözleri kocaman açılmıştı, keşke araba kullanmasaydım da onu sonsuza dek izleyebilseydim. "Biliyor musun..." sesi daha yumuşaktı. "Sanırım bu yüzden seninle konuşmak beni rahatsız etmiyor."

"Öyle mi?"

"Çünkü sana karşı gerçek olmaktan başka bir şey yapmadım. Bu çok kolay, biliyor musun? Daha önce hiç olmadığı kadar kolay."

Bu, birinin bana söylediği en tatlı şey olmalıydı.

Robin'e yeni paltosunu ve eldivenlerini giydirdim -bu sefer benden ödünç almamıştı- ve pazarın içinde kurulduğu depo benzeri büyük binaya gitmeye hazırlandım. Dağların derinliklerine sıkışmıştı ve oraya giden ve oradan gelen dönemeçler beni her zaman. Arabada yaptığımız neşeli sohbet

Ancak bu durum dikkatimi daşıttı ve bunun için minnettarım.

"Neredeyiz biz?" Robin kapısını büyük bir iştahla açarak sordu; arabadan atlarken yeni siyah puf montu üzerine yapışmıştı. Botları ayağının altındaki çakılda çtırdıyordu. Üstümüzde gökyüzü çivit mavisiydi, ağaçlardaki boşluklar arasında yıldızlar göz kırpyordu.

Pazarda günün sonuna yetişiyorduk ama ikimizin de umurunda olmayacağını düşündüm. Bir buçuk saat, Mükemmel Noel Yapılacaklar Listesi'ndeki bir şeyi daha tamamlamak için yeterli bir süreydi.

Robin bir keresinde elinde şarap kadehiyle bana, diğerk çocukların geçirdiğini gördüğü türden bir Noel geçirmediğini itiraf etmişti. Filmlerin yalancı olduğunu düşünmüştü - en azından tatil için izin aldığı ve Miles'ın Bubba'nın Noel'i için ne kadar çaba harcadığını gördüğü yıla kadar.

Ve o gün bunun bir fantezi olmadığını fark etti. Bu mümkündü.

Sadece birinin bunu gerçekleştirecek kadar seni önemsemesine ihtiyacın vardı. Bu yıl ona bunu vermek için elimden geleni yapacaktım.

Hediyeleri çoktan almış ve paketlemiştim. Dolapta saklı duruyorlardı, ağacı kurduğumda altından çıkmaya hazırđılar. Normalde ben izlerken kızların süslemesine izin verirdim ama bu yıl Robin'i de bize katılması için davet etmeyi planlıyordum. Bunun onun için çok anlamlı olacağına dair bir his vardı içimde.

Binanın içine doğru ilerlerken Robin'in eli benimkini sıkıca kavradı. Sıcak hemen bastırdı ve onu palto, eldiven, şapka ve atkı giymeye zorlamış olmamı anlamsız kıldı. Yine de Vermont'un havasında çok fazla titrediğı için neredeyse çıplak dolaşmasına izin vermek içime sinmedi.

Robin tüm satıcılara bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Havayı dolduran kavrulmuş fındık ve balmumu eriyiklerinin kokusunu açgözlülükle içine çekerken göğsü kabardı. Burası her zaman telaşlıydı. Çok fazla insan. Çok fazla şey.

Nefret ettim.

Ama o anda hoşuma gitmişti. Çok sevmiştim çünkü Robin'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi birazdan yaşayacağım tüm aşırı uyarılmaya değerkdi.

"Aman Tanrım," dedi Robin, sesi saygılıydı. "Lanet bir film gibi, dostum."

"Şaşırdın mı?" Kendimle biraz gurur duyarak mırıldandım.

"Çok şaşırdım," diye gülümsedi Robin. "Şanslısın ki sürprizlere bayılırım," dedi Robin, eldivenli eliyle göğsüme vurarak. "Omg." Beni tekrar tokatladı. "Bu tam da Hallmark'ın bana düşündürdüğü gibi bir şey."

"Öyle mi?"

"Burası Noel gibi kokuyor, Ben!" Robin beni üçüncü kez tokatladı. "Sanırım bir keresinde böyle kokan bir mumum vardı." Güldü, başını geriye attı. "Turnedeydim." Bana bir sırtış fırlattı. "O yıl Noel'de tur otobüsünde ranzamda oturdum ve o şeyin kokusunu içime çektim. Sanırım Kentucky'den falan geçiyorduk. Bilmiyorum. Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı."

Bu şimdiye kadar duyduğum en üzücü şeydi.

"Neden istediğinizi seçmiyorsunuz?" diye mırıldandım ve satıcıların ilk sırasına doğru başımı salladım. "Ben ısmarlıyorum."

"Bugün her şey senin ikramın mı olacak?" Robin gözlerini kısarak bana baktı.

"Evet."

"Peki o zaman, Ben-bucks Baba." Kendi şakasına bir kahkaha attı, elimi sıktı ve yanıma doğru eğildi. Kirpiklerinin arasından bana baktı, utangaç ve homurdanan erkeksi bir lezzetle, "Dolu olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye ekledi.

"Ben cüzdanın işe yaramaz," diye bilgilendirdim onu.

"Bildiğim iyi oldu," dedi Robin'in gözleri kırıştı ve içinde bir şeyler oturdu.

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben de 'zenginim'." Finansal olarak kontrolü ele almama izin vererek cüzdanımı incitmediğini bilsin diye gülümsedim. Benim aldığım kıyafetleri giydiğini bilmek beni heyecanlandırıyordu. Etrafta olmadığım zamanlarda bile onun geçimini sağlıyordum.

Robin başını eğip bana hesapçı bir bakış atarken gözleri büyüdü. "Kolonyanın pahalı koktuğunu *biliyordum*," diye mırıldandı nefesinin altından.

İşte bu kadar.

Bir paket kavrulmuş fındık, bir strafor bardak kakao - Belçika kakaosu kadar iyi değil ama yine de idare eder - ve bir tarçınlu ruloyu paylaştık. Kan şekerim için dua ettim ama Robin bizi en sevdiği insanlar için hediye arayışında her bir reyona götürürken şikayet etmedim.

Kendisi için bir şey almaması dikkatimden kaçmadı.

Kartımı ilk çıkardığımda tereddüt etti, muhtemelen ona sunduğum ikram teklifinin bugünkü tüm alışverişlerini kapsamayacağından endişe ediyordu. Ancak bu tamamen yanlıştı ve bu korkularını çabucak yatıştırdım.

Onun adına yaptığım her alışverişte biraz daha dik durdum.

Buna kapılmak kolaydı. Onun dünyasında önemli olduğumu hissetmek. Ve anlarda bile onunla ilgilenebileceğimi bilmek biraz tatmin ediciydi. Gerçek şu ki Robin kendisi için her şeyi sağlayabilirdi, bu yüzden onun için bunu yapmama izin vermesi benim için çok şey ifade ediyordu.

Noel süsleriyle dolu bir stand, özellikle de kuzgunlarla dolu olanına göz attı. O bakmıyorken satın aldım, daha sonra ona sürpriz bir hediye verebilmek için diğer çantalardan birinin içine koymaya dikkat ettim. Böylece ağacımızda onu temsil eden süsler olacaktı.

Robin yine çantaları taşıdı, bunu takdir ettim. Ağır bir şey taşımaya hazır olmadan önce bir noktada uzanmam ya da bir iki ağır kesici hap almam gerekiyordu. Yatağımın altında sakladığım köpük rulonun beni çağırdığını hissedebiliyordum ama şikâyet etmedim.

Sırtımın beni etkilemesinden duyduğum rahatsızlığa rağmen zorlamayı başardım. Robin'in gülümsemesi muhtemelen fark ettiğinden daha fazla yardımcı oldu.

Miles ve Bubba için inek kazakları aldık. Trent için süslerle kaplı küçük sahte bir ağaç. Annem için yeni bir e-okuyucu kapağı. İkizler için sanat setleri. Miles'in sınıfındaki çocukların her biri için tüylü çoraplar. (Bu çanta en büyük ve en hafif olanıydı).

Mekânın yarısına geldiğimizde usulca "Tatlım," diye mırıldandım. Robin hevesle zıplamayı bıraktı -önümüzdeki çiftin üstünü görmeye çalışıyordu- ve dikkatini bana çevirdi.

"Öyle mi?" diye sordu, kolları poşetlerle doluydu ama yine de bir eli hep benimkinin içinde kalacak şekilde serbest kaldı.

"Kendin için bir şey seçmeyecek misin?"

Robin bana göz kırptı, kaşları çatıldı, sanki en başta görevinin bu olduğunu gerçekten unutmuş gibiydi. Dudaklarında tarçınlı rulodan kalan krema vardı ve o izlerken parmağımın ucunu yalayarak nazıkçe temizlemek için uzandım.

Yanakları kızardı, *beni beceren* gözleri geri döndü. Hemen sikim canlandı.

Robin lafı dolandırmak yerine, "Kendim için bir şey seçmek zor," diye itiraf etti. "Sen... benim için bir şey seçer misin?"

"Sadece benim için bir şey seçersen," diye karşı çıktım, kalbim küt küt atıyordu.

Robin sırtı, sanki hayatında duyduğu en şaşırtıcı meydan okumayı yapmışım gibi. "Anlaştık."

Eğildi, dudaklarıma bir öpücük kondurabilmek için eğilmemi bekledi.

"Ew," diye küçük bir ses duyuldu .

İrkildim, Robin'le aynı anda biraz döndüm. İkimiz de sözümüzü kimin kestiğini görünce kahkahalar patladı.

Bubba Johnson bize bakıyordu, yüzü buruşmuş, eli Jeremy Collin'in elini sıkıca kavramıştı. Kendilerine ait bir kova fındığı paylaşıyorlardı ve merakla bizi süzüyorlardı.

"Bubba!" Robin, Bubba'nın içlerini görebilme ihtimaline karşı aldığı hediyeye torbalarını gizlice saklamaya çalışırken beni hemen unuttuğunu söyledi.

"Randevunuz mu var?" Bubba gözleri parlayarak sordu.

"Öyle mi?" Robin karşı çıkınca Bubba'nın gözleri irileşti ve kafası karıştı. Jeremy'nin yüzü kıpkırmızıydı. On iki yaşındaki bir çocuk için kesinlikle yetişkin görünüyordu. Bana çocukken nasıl olduğumu hatırlattı, sessiz, iri ve ciddi.

"Ew, Duncle Robin," diye güldü Bubba. "Biriyle çıkmak için çok gencim."

"Aynen öyle," dedi Trent'in sesi ikisinin arkasından yükseldi. Muhtemelen evinde stokladığı toz kakao zırvalarıyla dolu bir termosla uğraşıyordu. Yüzümü buruşturdum. "Annem standı ziyarete geleceğinizi söylememiştii," dedi Trent, gözlerinde bilmiş bir parıltıyla.

"Annem bilmiyordu," diye karşı çıktım, gözlerim kısılmıştı. "Kimse bilmiyordu."

Robin bana sırtarak, "Haberim bile yoktu," dedi. "Sürpriz oldu."

Trent önce Robin'e, sonra bana baktı. Bunu düşünürken bir süre sessiz kaldı. "Yani buraya... Robin'e sürpriz yapmak için geldin, aile standını ziyaret etmek için *değil*?" Gözlerini kırptırdı. Trent buradan ne kadar nefret ettiğimi herkesten iyi biliyordu. Vebadan kaçır gibi kaçtım, hep kaçtım. Geçen yıl hastalandığında ona yardım etmişim ama bunu ona olan sevgimden dolayı yapmıştım, burayı sevdiğim için değil.

Neler olduğunu bir araya getirirken yanaklarımın ısındığını hissettim.

Bunu yaptığı anda, hakkını yemeyelim, gözleri döndü ve beni kurtarmak için atladı.

"Pekâlâ çocuklar-" Hızla tepki veren Trent ikisini de omuzlarından yakaladı, arkalarını çevirdi ve önüne doğru yönlendirdi. "Bu iki aşk kuşunu yalnız bırakalım." Bana bir sırtıma ve göz kırpmaya hareketi yaptı. Sonra da "Ben Amcanız daha önce hiç biriyle çıkmadı. Bunu onun için mahvetmek istemeyiz." Trent duyabileceğim kadar yüksek sesle konuştuğundan emin oldu.

Ve ölmek istedim.

Ve ayrıca yüzüne yumruk at.

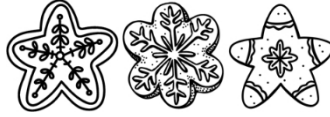
"Bok kafalı," diye mırıldandım ve Robin güldü.

"Bana para borçlusun," dedi bana en iyi Rosie taklidini yaparak. Trent'in sözümü kesmesinin yarattığı sıkıntı, geldiği gibi hızla yok oldu. Robin'i öpmek için eğildim, kahkahasını tatmak için can atıyordum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen istediğin kadar para alabilirsin," diye mırıldandım, onu usulca öptüm - her zaman öpülmeyi hak ettiği şekilde.

"Oyuncak ayı," diye suçladı Robin ağzıma karşı, boğuk, garip ve mükemmel.

"Sadece senin için," diye söz verdim, çünkü bu doğrudu.

Robin dağdan inerken arabada uyuyakaldı. Onun için seçtiğim hediyeği göğsüne sıkıca bastırmıştı. Onu sayamayacağım kadar çok kez büyük, yuvarlak, içi doldurulmuş kargaya bakarken yakalamıştım ve o balmumu eriyiklerini koklayarak dikkatini dağıtırken ben de gizlice bir tane kapmıştım.

İyi yaptığımı biliyordum, çünkü bunu ona sunduğumda gözleri buğulandı ve tek kelime etmedi. Sadece göğsüme sokuldu ve bana olabildiğince sıkı sarıldı.

Bana bir kalem hediye etmişti. Ebruli ahşap ve altından yapılmış süslü bir kalemdi. Ve ona hemen aşık olmuştum. Özellikle de bu kadar kısa bir içinde beni ne kadar iyi tanıdığını fark ettiğimde. Bu benim kendim için seçeceğim türden bir hediyeydi. Ve

Çantaya koyduğunda bana neşeyle "senin gibi seksi bir doktorun seksi bir kaleme ihtiyacı var" demişti.

Robin'i uyandırmadım.

Dağdan aşağı inerken tekerleklerin altındaki çakılların çıtırtısının ve yağmaya başlayan iri kar tanelerinin beni rahatlatmasına izin verdim. Minibüs karda iyiydi ve endişelenmeye gerek kalmayacak kadar yavaş sürükleniyordu.

Yine de, hem buzlu bölgelerden kaçınmak hem de Robin dinlenirken onu itip kakmamak için her dönüşü yavaş ve istikrarlı bir şekilde yapmaya özen gösterdim.

Ancak Belleville'e döndükten, Ana Cadde'den geçip ofisimin arkasındaki otoparka vardıktan sonra Robin nihayet uyandı. Burnunu çekti, ilk uykulu iç çekişinden sadece birkaç saniye sonra sarsılarak uyandı.

"Lanet olsun."

"Şşşt," diye mırıldandım, ısıtıcı ikimize de sıcak hava üflerken bir elimi nazikçe saçlarında gezdirdim. Kolumdaki tüyleri karıştırdı ama bu tuhaf hissi görmezden geldim. "Sorun yok."

"Uyuyakalmışım!" Robin dehşete düşmüş bir halde bana baktı.

"*Randevumuz* sırasında." "Sorun değil tatlım," diye söz verdim.

"Büyük bir gündü."

Sadece bunun bir randevu *olduğunu* kabul ettiği gerçeğine işaret etmedim. Ne olduğunu anladığını bilmek yeterliydi. Bunun kendi açısından bir hata olduğunu bilmesine rağmen. Benden sadece arkadaşı olarak ve ilişkimizden geçici olarak bahsetmeye çok dikkat ediyordu.

Zamanla değiştirebileceğimi umduğum bir gerçek. Özellikle de alışveriş merkezindeki konuşmamızdan sonra.

"Ama uyumak *istemedim*," diye açıklamaya çalıştı Robin. "Yani... bunu sonsuza dek ne kadar çok istediğimi düşünürsek bu çılgınca. Ama bugün sadece... Tek bir saniyeyi bile kaçırmak istemedim." Bana baktı, kafası karışmıştı.

"Gece daha bitmedi," diye mırıldandım, yanağının kabuğunda gezindim ve titremesinin tadını çıkardım. "Bu kadar üzgün görünme."

"Ama-" Robin'in sesi çatallaştı. "Ya bu tek seferimizse? Ve ben sadece..."

"Öyle olmayacak," diye söz verdim, eğildim ve kaşlarını çatarak dudaklarından öptüm. Karga peluşuna daha sıkı sarıldı ve ben koltuğuma gömülürken peluş hayvanın tüyleri fanılama sürtündü.

Her şeyi merdivenlerden çıkarmak birkaç sefer sürdü. Yardım etmeye çalıştım ama Robin bana hayatımda gördüğüm en huysuz, en sevimli suratı takındı ve boyalı parmağının bir işaretile ve kaşlarını çatarak beni kanepeye buyurdu.

" , göt herif. Otur o dev kıçının üstüne."

Bana söyleneni yapmıştım, çünkü doğrusu sırtım hâlâ itiraz ediyordu. Robin tüm hediyeleri mutfak tezgâhına özenle yığıldıktan sonra döndüğünde bana endişeyle baktı.

"Neye ihtiyacın var bebeğim?" diye sordu, bakışları şakağımdaki soğuk tere kaydı.

"Haplar dolapta, lütfen," diye cevap verdim. Normalde kalkıp kendim alırdım. Ama normalde... Yalnızdım.

Robin bir kez daha inanılmaz bir ortak olduğunu kanıtladı.

Çünkü otuz dakika sonra ilaçlarım etkisini göstermiş, sırtım gevşemiş ve ısınmıştı ve o yatağımın üzerinde yetenekli elleriyle kaslarımı yoğuruyordu.

Onu parça parça ayırmak istemiştım. Onu sinirlendirmek, kızdırmak ve işkence etmek istemiştım.

Bir planım vardı, lanet olsun.

Ama bedenim bir kez daha benimle savaştı ve bunu kabul etmekten başka çarem yoktu. Robin yanıma yerleşirken ve tüylü ayak parmakları kalçamı sıyırırken aldırıyor gibi görünüyordu. "Film izlemek ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Mmm?" Mırıldandım, ona bakmak için bir gözümü açtım.

Telefonunu çıkarmıştı, bir tanesi çoktan yüklenmişti.

Eski bir filmdi. *Beyaz Noel* mi? Belki de. Filmin adı karşıma çıktığında düşünceli bir şekilde mırıldandım ve haklı olduğumu anladım.

"Müziği seviyorum," diye itiraf etti Robin, telefonunu sırtımı zorlamadan görebileceğim şekilde yukarı kaldırdı. Kalçalarımızı yatakta birbirine doladı ve ben onu açgözlülükle ıslatırken kalbim ısındı. Küçük çoraplı ayakları baldırlarıma ve inciklerime sürtünüp duruyordu, bacakları her zamanki gibi kısaydı ve bunu sevimli bulmaktan kendimi alamıyordum. "Bu benim yapmak istediğim türden bir şey, biliyor musun?"

"Neden yapmıyorsun?" Mikrofondan gelen tatlı mırıltı odayı doldururken sordum.

"Yapamam." Robin'kaşları çatıldı. "Etiket izin vermiyor."

Gözlerimi kırptım, sonra kaşlarımı çattım. "*Bebeğim*." Ona daha iyi bakmak için döndüm, omzunu silkerken dudaklarındaki mutsuz eğimi fark ettim.

"Bunun 'benim markamın' bir parçası olmadığını söylediler," diye itiraf etti Robin, sanki doğrudan birinden alıntı yapıyormuş gibi. "*Noel* arifesinde verdirecekleri *Noel* partisi için Noel şarkıları söylememe bile izin vermiyorlar."

"Ne partisi?" Bunu ilk kez duyuyordum.

Bu Noel'de evde olmayacağı anlamına mı geliyordu?

Kalbim küt küt atmaya başladı, bu farkındalık üzerimden buzlu su gibi geçerken bulanıklığımın bir kısmı kayboldu.

"Her yıl plak şirketim *büyük* bir Noel partisi düzenliyor. Bir sanatçı seçerler ve o sanatçı ev sahipliği yapar." Robin içini çekti, dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırırken film oynamaya devam ediyordu. "Bunun prestijli bir şey olması mı gerekiyor? Bilirsin, *seçilmek*."

"Doğru," diye kabul ettim, kalbim hâlâ düzensiz bir şekilde çarpıyordu.

"Bu, sözleşmemi yenilemeden önce aktif olduğum son yıl. Yani benden ev sahipliği yapmamı istedikleri için mutlu mu olmalıyım?" Robin iç çekti. "Ama *garip* hissettiriyor... tüm bu insanlar benim evimde olacak. *Yabancılar*. Ve bunun süper havalı, *harika* bir şey olması gerektiğini biliyorum ama yine de... istediğim şarkıyı bile söyleyemeyeceğimi açıkça belirttiler."

"Ya yine de yaptıysan?" Sordum çünkü hâlâ bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışıyor olsam da onun yanında olmak istiyordum.

"Ne yaptın?"

"Noel müziği söyledi."

Robin sanki bu düşünce gerçekten de hiç aklına gelmemiş gibi gözlerini kırptırdı. Sonra dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi ama bu gülümseme ortaya çıktığından daha çabuk kayboldu. "Bilmiyorum," diye mırıldandı, memnun ama çelişkili görünüyordu. "Beni kara listeye aldırabilir. Kontratımı yenilemek istemezler. Kariyer intiharı olur."

"Bu kötü bir şey mi olur?" Sözcükler ağzımdan çıktığı anda onları geri alabilmeyi diledim. Robin sanki vurulmuş gibi irkildi. Bu yüzden kendimi açıklamaktan başka çarem yoktu. "Yani... belki dışarıda başka etiketler de vardır? İstediginizi yapma özgürlüğüne sahip olmanızı sağlayacak."

Robin sanki bu düşünce daha önce hiç aklına gelmemiş gibi başını salladı. "Kendime bir isim yaptım..." diye kabul etti dalgın dalgın.

"Öyle," diye uzanıp saçlarını yüzünden çekmeye çalıştım. "Belki de... ayağını yere basmak o kadar da kötü bir şey değildir?"

"İnsanlar bunu... ister mi?" Robin sesi titreyerek sordu. "Yani. Ben... tek hünerli bir midilli gibiyim. Midillinin aynı numarayı bir kez değil de defalarca yapması dışında."

O kadar sevimliydi ki onu ısırarak istedim.

Ben de öyle yaptım, dışlerimi omzuna geçirdim ve cevap olarak çıkardığı küçük kıkırdamadan zevk aldım. "Isırma beni, orospu çocuğu," diye homurdandı Robin, başımı geriye iterek. Gözlerinin kenarları kırmıştı.

"O zaman kötü şeyler söyleme," diye cevap verdim.

"Bu kabalık, biliyorsun," dedi Robin. Ben geniş ve pişmanlık duymadan sırttım, o da benimkini taklit ederek sırttı.

"Bir düşünsene," diye mırıldandım, önyargılı olmamaya çalışarak ve başarısız olarak. "Etiketiniz değişirse belki sizin de farklı bir ev   s n z olabilir. Daha karlı bir yer."

Robin yeniden kaskatı kesildi, bana bakarken gözleri kısıldı. Çok hızlı ve çok zorladığımda bana hep aynı bakışı atardı. Ama kendimi durduramadım. Zamanım tükeniyordu ve onu burada istediğimi bilmesine ihtiyacım vardı - henüz bunu anlamaya hazır olmasa bile.

Ses tonumu hafif tutarak, "Bu yatak tek kişi için çok büyük," diye yalvardım.

"Evet, doğru," diye homurdandı Robin gözlerini devirerek ve bilinen en nazik omuz itişiyle. "Sen üç kişinin toplamı kadarsın. Ben buraya zar zor sığıyorum ve senin dörtte birin kadarım."

Onu tekrar ısırdım ve o da kıkırdadı.

"Belleville'in daha fazla emo-punk m zisyenine ihtiyacı var," diye ekleyerek ortamı yumuşattım. Robin onun müziğini doğru şekilde tanımladığım için memnun görünüyordu. "Daha fazla Noel şarkısı," diye ekledim, ses tonum daha da yumuşayarak. "Aşk şarkıları da."

"Annen düğün şarkıcısı olmamı istiyor," dedi Robin, yanakları pembeleşmiş bir halde. "Kitap kulübünde bana kuzeninin evleneceğini söyledi. Beni işe almaya çalıştı."

İsa.

Başımı sallayarak güldüm. " z r dilerim-"

" z r dilemene gerek yok," diyerek beni başından savdı Robin. "Kim olduğumu bilmemesi hoşuma gidiyor. Kimsenin bilmemesini seviyorum." Tekrar omuz silkti. "Sadece... ben olmak güzel, musun? Miles'ın ağabeyi. Bubba'nın amcası. Senin-" Robin sözünü kest , gözleri genişliyordu.

"Minik gotik gölge," diye mırıldandım, ikimiz de bunu söylemek üzere olmadığımızı bilmemize rağmen.

"Evet, *aynen öyle*." Robin başını salladı.

"Los Angeles'a geri dönersen yorgun olduğumda bana kim kahve getirecek?" Bir kez daha onu ikna etmeye çalışarak sordum. Aptalcaydı, sadece benim işime yarayacağı belli olan bir şeyle ona rüşvet vermek. Ama kesinlikle işe yaradı, çünkü Robin sanki kahve teslimatları haftanın en önemli parçasıymış gibi başıyla onayladı.

"Jane'e şarkı söylemeyi kim öğretecek?" Robin ağıma düştüğünün farkında olmadan endişelendi.

"Oyun için endişeleniyor," diye kabul ettim. "Senin uzmanlığına ihtiyacı var." Robin kaşlarını çatarak, "Ama bu Noel'e kadar biter," dedi. "Yardıma ihtiyacı olmayacak.

uzun süre."

"Başka oyunlar da var," dedim ona, kalbim hâlâ düzensiz bir şekilde çarpıyordu. "Sanatçı olmak istiyor. Ama utangaç."

"Miles da öyleydi," dedi Robin, kara kaşları hâlâ ciddiyetle çatıktı. "Sosyal açıdan çok yardıma ihtiyacı vardı."

"Ona yardım ettiğin gibi ona da yardım edebilirsin." Kirli oynuyordum ve bunu biliyordum. Robin ikizleri severdi. Dürüst olmam gerekirse, muhtemelen beni sevdiğinden daha çok seviyordu. "Bu konuda benden daha iyisin."

"Ve *Rosie*-" Robin inledi ve stresle kendi saçlarını karıştırdı. "Kedi konusunda ona kim yardım edecek?" Robin ve onun sinsi hevesi sayesinde Rosie'nin hedefine ulaşmasına sadece beş dolar kalmıştı. "Seksi ve zeki olmakla çok meşgulsün," diye ekledi ciddi bir şekilde. "Kedi babası olmayı öğrenecek vaktin yok."

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "Senden *harika* bir kedi babası olur," dedim ona aynı ciddiyetle.

"Biliyorum!" Robin feryat etti, dönüp bana baktı, soluk yeşil gözleri duygu doluydu. Bir saniye sürdü ama sonunda şeytani planımı anlamış gibi görünüyordu. Gözleri büyüdü ve sonra yumuşadı. Ve sonra serin, kaşındırıcı avucu yanağıma kavradı. "Sen sinsi bir kaltaksın, bunu biliyor muydun?" diye mırıldandı ve beni cezalandırmak için yanağıma çimdikledi.

İmza hareketini taklit ederek omuz silktim.

"Hey, Ben?" Robin birkaç dakika sonra yanıma sokulup dikkatini tekrar Bing Crosby'ye verdikten sonra sordu.

"Evet?" sokulmuş, uykulu ve sessiz bir şekilde sordum.

"Gerçekten burada kalmamı istiyor musun?" Robin sesi titreyerek sordu. "Yani... *yapabileceğimden* değil. Ama *eğer yapabilseydim*. Sen... bunu ister miydin? Kızlar, kahve ya da her neyse onun için değil."

"Elbette isterim," dedim ona dürüstçe. "Sen benim güneş ışığımsın." Robin eridi, yastığa doğru bir küfür savurdu ve inledi.

Döndü, bu sefer telefonu tamamen unutmuştu ve kollarını bana doladığında sırtımı daha fazla incitmemek için tutuşunu nazik tuttu. Bu kadar ağrması yarınki bayrak yarışı için iyiye işaret değildi. Ama kaybetmeyi çoktan kabullenmişim ve bu benim için sorun değildi.

"Bu gece seni istediğim gibi beceremediğim için üzgünüm," diye mırıldandım yumuşacık saçlarına karşı. Robin öfkeli bir ses çıkardı; bana ters ters bakabilmek için başını geriye attı.

"Kapa çeneni."

"İstedim," dedim ona, sesim başka hiç kimseye izin vermediğim kadar kırılıyordu. "Bu..." Nefesimi içime çektim. "Bedenimin bazen yoluma çıkması büyük talihsizlik." Gülümsemeye çalıştım ama acı veriyordu. Bu sefer sırtım yüzünden değil, gecenin tam olarak planladığım gibi gitmemesinden nefret ettiğim için.

İyi bir . En iyi plan.

Ve kendimi aldatılmış hissettim.

"İnan bana, bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum," diye itiraf etti Robin, sesi sessiz ve kısıktı. Bildiğini düşünmemiştim. O gençti. Ve benimki gibi bir sakatlığı hiç olmamıştı.

Kafam karışmış olmalı ki sesi titreyerek açıkladı: "Fark ettin mi bilmiyorum ama oldukça şiddetli uykusuzluk çekiyorum." Robin gülümsedi, konu çok ağır olmasına rağmen ses tonunu hafif tutmaya çalışıyordu. "Yoldayken başladı. Öyle geceler olurdu ki, çıkarken o kadar heyecanlanırdım ki gözlerim bir türlü kapanmazdı. Öylece uzanırdım -Ve denedikçe daha da kötüleşti. Sonra anksiyete devreye girmeye başladı. Sonra geceler daha da geç oldu. Ve her yer *yabancı ve yeniydi* - ve o kadar *yalnızdım* ki..." yumuşak, sinirli bir ses çıkardı.

"Bir süre sonra hiç uyumamaya başladım. Ve sorunu çözmek için ne kadar çaresiz kalırsam o kadar kötüleştirdim. Bu konuda stres yapmak aslında bana daha çok zarar veriyordu." Stres vücut için öldürücüydü, özellikle de

Duygularını Robin kadar güçlü hissedenden bir başka kişi daha yoktu. "Kolunda uyuyakaldığımda nirvana gibi bir şeydi," diye itiraf etti Robin. "Senin özel olduğunu *biliyordum*. O zamandan beri. Sanki vücudumun seninkinde tanıdığı bir şey varmış gibi... Bilmiyorum-" diye kestirip attı, belli ki utanmıştı. "Bu çok sevimsiz."

"Söyle bana," , ses tonum hâlâ yumuşaktı.

"Beni *güvende* hissettiriyorsun," diye itiraf etti Robin. Kalbim sızladı. Sonra konudan saptığını fark ettiği için açıklamaya devam etti. "Her neyse. Bazen, kan akışının azlığı ve doktor tabiriyle falan filan yüzünden aletim..."

Oh.

Oh.

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. "Ama benim saç kremimle otuz bir çektin." Bunu bu şekilde yüksek sesle söylemek istememiştim, öylece ağzımdan çıkıverdi. Robin ölüyormuş gibi bir ses çıkardı ve yüzünü yastıklara sakladı.

"Bu bir *kutlama* mastürbasyonuydu!" diye sızlandı. "Çünkü aletimin uyanmaya karar vermesine yetecek kadar dinlenmeyeli gerçekten uzun zaman olmuştu."

"Robin," diye iç geçirdim, onun içinde eridim ve boynunun arkasındaki kızarmış tene bir öpücük kondurdum. "Bunu benimle paylaştığın için çok teşekkür ederim."

Yani anlamıştı.

Durumlarımız farklı olsa bile, yeterince yakındılar.

"Bir süreliğine kendimi kırılmış hissettim, biliyor musun?" Robin'in sesi boğuk çıkıyordu. "Ama..." Güzel yeşil gözlerinden birini bana dikmek için döndü. "Ben değilim." Son iki kelimeyi öyle bir özgüvenle söyledi ki yüzümde yavaşça bir sırıtiş belirdi. "Bunu bana sen öğrettin, biliyor musun?"

"Ben mi yaptım?"

"Evet. Az önce. Ve daha önce - bana sırtından bahsettiğinde." Robin kıpırdanarak bana baktı, yanakları kıpkırmızıydı ve yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Kontrol edemediğim bir şey için kendimi hırpalamamın ne kadar aptalca olduğunu fark etmemi sağladı, oysa buradayım ve hemen hemen aynı şey için sana hiç kızgın değilim."

"Çifte standart," diye kabul ettim, onunla o kadar gurur duyuyordum ki bunu çatılardan haykırmak istiyordum. Dikkatim dağılmıştı. Robin'in bana söz verdiği sürprizi yapmadığını fark etmeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

"Yani... evet," diye başını salladı Robin, tekrar konuşmadan önce göz teması kurduğumdan emin olmak için. "Sen olduğun gibi mükemmelsin. Ve bu şekilde

diğer randevular-" Bu benim kendi sözlerimdi, sanki yaptığı şeyin bu olduğunu fark etmemiş gibi bana geri fırlattı. "O yüzden kendini kötü hissetme." Sözleri yumuşak ve tatlıydı ve dışarıda kar örtüsü düşerken, karnımın içinde huzur dalgalanıyordu.

Her nasılsa, bir yerde, işlerin yolunda gideceğini biliyordum.

Bi

z. Nasıl yapacağımı
bilmiyordum. Ama
yaparlardı.

Ve *bu* güvenle uykuya daldım -şöyle ki
Yarın birlikte kaybedenler olacaktık ve Robin'e onu "zehir" olsun ya da
olmasın istediğimi ilk ve son kez kanıtlayacaktım.

seventeen

ROBIN

Şükran Günü haftasında Belleville'in Yıllık Turta Festivali'ne ev sahipliği yapan fuar alanına vardığımızda karlar erimişti. Daha önce hiç katılmamıştım. Miles da beni hiç götürmemişti - ki bu çok büyük bir ayıptı. Çünkü oraya vardığım anda her yerin ne kadar aydınlık ve güzel olduğunu görünce hem şok oldum de çok sevindim.

Bu, Los Angeles'ta katıldığım etkinliklere *hiç* benzemiyordu.

Bu kadar canlı bir şeye en fazla Nancy'nin doğum günümde beni Santa Monica İskelesi'ne götürdüğü zaman yaklaşmıştım ve o bile Belleville panayırında yaşananların yanında sönük kalmıştı. Paparazzilerin beni orada bulması da yardımcı olmamıştı ama bunu düşünmemeye çalışıyordum; onları ve evdeki hayatımı nasıl etkilediklerini de.

Görünüşe göre tüm topluluğun her üyesi katılmaya karar vermişti. Ben ve benim daha önce katıldığımız pazara benzer renkli stantlar vardı. Satıcılar ağzınızı sulandıracak kadar lezzetli sonbahar satıyordu. Gösterişli bir şekilde boyanmış ve düzenlenmiş tabelalar fuar alanının çeşitli bölgelerini işaret ediyordu. Ve her yere komik elma tasvirleri asılmıştı.

Buradaki her şeye ruh vardı. Her el yapımı üründe. Her pasta standında. Her boya darbesinde ve kumaş çadırda.

İnsanlar birbirlerine güldü ve sırttı. İkramları birbirleriyle paylaştılar. Hava neşeli sohbetler ve elma şarabı çöreklerinin tatlı kokusuyla doluydu. Garip bir yoldaşlık duygusu vardı, sanki arkadaşlığın kendisinin bir kokusu varmış gibi.

Önceleri Belleville'in en tuhaf yanının kimsenin beni tanımaması olduğunu düşünürdüm.

O zamandan beri fikrimi değiştirdim.

Belleville'in en tuhaf yanı, Noel için çok erken süsleme tutkusu, küçük nüfusu ya da herkesin birbirinin hayatına büyük ölçüde yatırım yapmış gibi görünmesi değildi. Hayır. Belleville'in en tuhaf yanı, buradaki her bir insanın gerçekten iyi biri gibi görünmesiydi.

Birbirlerine *yardım* ettiler.

İltifat etmekte hızlıydılar, bazen de iyi bir eğlence için.

-Ama her şey iyi niyetle yapılmıştı.

Miles'in burayı neden sevdiğini anlayabiliyordum. Neden uyum sağladığını.

Burası her zaman yaşaması gereken türden bir yerd.

"Robin, bak!" Bubba'nın sesi yüksek ve neşeliydi, ağzında lanet bir elma olduğu için biraz boğuktu. Onu yaklaşık elli kez elma yerken görmüştüm ve her seferinde daha da etkileyici oluyordu.

Bu çocuk Guinness Rekorlar Kitabı'na girmeli. "Dostum," diye cevap verdim, ilk olduğu gibi bu sefer de şok olmuştum.

"Lanet olsun."

Rosie'nin küçük eli hemen dışarı fırladı ve bana çarptı. Güldüm ve bakmama gerek kalmadan cebimden bir dolar buldum. Küçük avucuna bastırdım ve Rosie yanımdaki yerine geri çekildi, diğer eliyle de ceketimi tutuyordu.

Elini tutmayı teklif ettim ama reddetti.

Yine de bu, onun bir gotik midye gibi yanıma yapışmadığı anlamına gelmiyordu. Gördüğüm en şirin midyeydi.

Ben bir yerlerdeydi... seksi ve baba gibi davranıyordu. Jane donut istemişti. Ben Baba da ona lanet bir çörek bulmuştu. Çünkü o sadece, bilirsiniz, böyle *mükemmeldi*?

Bir gece önce geç yatmıştık ama ikimiz de şikâyet etmemiştik. İkimiz de sabahın erken saatlerinde birlikte olmamızdan şikâyetçi değildik.

Yani şikayet edecek ne vardı ki? Ben'in çarşafı kirletene kadar kıcımlı yemesinden ve sonra sikini kalçalarımın arasına sokup beni bir şampiyon gibi becermesinden memnun olduğumdan başka bir şey değildi. Beni o kadar yapış yapış yapmıştı ki duşta yarım saat temizlik yapmıştık.

Tamam, iyi, *bir saat*.

Çünkü görünüşe göre kıcımla işi henüz bitmemişti.

Beni "eğitme" planını oldukça ciddiye aldı. Devasa canavar aletini kaldıracabileceğime dair ona ne kadar güvence verirsem vereyim, beni görmezden geldi. Aldırmadım. Zaten Ben benden daha iyi biliyordu.

Ve başka birine güvenmek güzeldi. Tanrı biliyor ya, daha önce hiç güvenmemiştim.

Komik olduğunu biliyor musun? Gerçekten komik.

Bunların hepsi.

Burada durmuş, Bubba bana sırtırken. Rosie'ye sarılmışken.

Dünya turuncu, kırmızı ve mutlulukla doluyken.

Komikti çünkü bunu beklemiyordum. Çünkü eve ailemle vakit geçirmeyi umarak gelmiş olsam da, gerçekliğimin bu kadar parlak olabileceğini hayal etmeme asla izin vermemiştim. Dünyanın yumuşak olabileceğini. Hoş karşılanacağımı.

Ait olduğumu hissedecektim.

Yolda bu mutluluğun gölgesini hissettiğim zamanlar oldu. Işıklar parlak ve kalabalık gürültülü olduğunda ve sonra sessizleştğinde. Beklediklerinde, sabırlı olduklarında, telefon fenerleri karanlıkta dans ettiğinde ve ben ağzımı açıp şarkı söylediğimde. Onların sözleri benimkileri yansıttığında, benim müziğim onlarınki olduğunda ve dünya küçük, mükemmel bir yer gibi hissettirdiğinde.

Ancak bu anlar çok azdı.

Nancy'nin sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu - özellikle de Ben'le bir gece önce yaptığımız konuşmadan sonra.

Nancy en son konuştuğumuzda, "Bırakman senin için sorun olmaz Robin," demişti. "Yani, seni özlerdim. Sen benim en sevdiğim patronumsun. Ama ben bile senin düşüşte olduğunu görebiliyorum. Ve eğer bu yolda ilerlemeye devam edersen, tekrar ayağa kalkamayacak kadar düşebilirsin."

Dengesiz hissetmekten bıkmıştım. Bir ayağımın olmasından bıkmıştım.

Yaşadığım şekilde yaşamaktan yorulmuştum.

Ve orada, ailem olmayan ama ailemmiş gibi hissettiren insan kalabalığının içinde dururken, Belleville evim olsaydı böyle hisseder miydim diye merak ettim. Günlerim Ben'in gülümsemesi, kızların kahkahaları, çikolata parçacıklı krepler, kurt adam kitap kulüpleri ve Miles'ın ev yapımı pizzasıyla dolu olsaydı bu kadar yorgun olur muydum?

Belki burada benim için bir yer
vardı. Belki burada *mutlu* olurdum.

Vermont'ta - suluboya şelaleleri, şenlik ateşleri, Turta Festivali ve erken kar fırtınaları ile. Dağların ve tarım arazilerinin arasına sıkışmış bir cennet parçasıydı. Aynı anda hem çok büyük, hem çok boş, hem de çok dolu olan bir dünyada bir vaha.

Bir gece önce korkup kaçmamış olmayı diledim. Ben'e söz
verdiğim sürprizi yapabilseydim.

Ama bunun için daha sonra zamanım olacağını düşündüm.

"İyi misin Robin?" Ben sordu, sesi beni düşüncelerimden uyandırdı. Bubba kaçmıştı. Trent ve Miles'a az önce kazandığı elmayı gösterirken, onlar hoşgörölü ve sevecen bir şekilde ona gülümserken ellerini çılğınca hareket ettirdiğini görebiliyordum.

Mükemmel
ebeveynler.

Mükemmel bir
kasabada.

Ellerim yumruk oldu, Ben'in bana aldığı eldivenler gıcırdadı.

"Robin?" Ben tekrar sordu.

Ve sonra karşımdaydı. Koyu kızıl saçları rüzgârda savrulmuş, yanakları havadaki soğuktan kızarmıştı. Dudakları gülümsemek için bükülmüştü ama kara kaşlarında endişeli bir kıvrılma vardı. Her zaman mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçlarından bir tutam kurtulup alnına düştü.

Rosie'nin eli benimkini buldu ve onu nazikçe sıktım, vücuduma sıcaklık doldu.

"Ben iyiyim," dedim ona, bunun doğru olduğunu görünce şaşırarak.

"Öyle mi?" Ben mırıldandı, beni dikkatle izliyordu. Bir kolunda Jane, diğerinde de çöreklerle dolu bir kutu vardı. Sırtı bugün çok daha iyiydi. Midem guruldadı.

"Birazını benimle paylaşırsan daha iyi olur," diyerek kutuya doğru başımı salladım ve Ben bir kahkaha attı.

"Mmm, bilmiyorum," diye alay etti. "Yeterli olmayabilir."

"Altı tane çörek var," diye işaret ettim, alaycı bir öfkeyle. "Bana hepsini yiyeceğini mi söylüyorsun?"

"Büyük ayaklar, büyük iştah," diye yanıtladı Ben dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek. "Açgözlüsün," diye yakındım. "Açgözlü, açgözlü."

"Hey," dedi Jane, sesi sessiz ve onu hiç duymadığım kadar öfkeye yakındı. "Benim için olduklarını söylemiştin."

Ben'in alaycı gülümsemesi ona bakmak için döndüğünde yumuşadı. Konuşmak için eğildi, sesi yumuşaktı. "Sadece Robin'le flört ediyordum," diye söz verdi, sanki o küçük bir yetişkinmiş gibi.

Çok şirin, aman Tanrım!

Jane'in "flört etmenin" ne demek olduğunu bildiğinden şüpheliydim, ama yine de razı olmuş görünüyordu, babasına ciddi ciddi başını salladı, küçük saç örgüleri sallanıyordu. "İki çörek istiyorum," diye pazarlık yaptı - çünkü babası onu üzmüştü.

Görünüşe göre ailelerindeki tek şeytani deha Rosie değilmiş.

"Bir çörek ve biraz elma şarabına ne dersin?" Ben, ikizlerin şeker alımının her zaman farkında olarak hemen geri pazarlık yaptı. Onlara elma şarabı sözü vermişti zaten.

-Daha önce, ilk geldiğimizde. Ancak Jane kandırıldığının farkında değil gibiydi çünkü sadece bir değil, *iki* farklı türde ikram fikrinden heyecan duyarak başını salladı.

Ben kutuyu açtı ve her iki kıza da birer peçete ile birer çörek verdi. Sonra benim için de bir tane hazırladı, uzatırken gözlerinin kenarları kırışıyordu. Çörekleri sırtarak kabul ettim, sonra inledim, çünkü lanet olası nirvana gibi kokuyordu.

"Siz Vermontinarianlar konu elma olunca hiç şaka yapmazsınız," dedim ona çiğnenmiş, lezzetli bir lokma yerken.

Ben homurdandı, dudakları yukarı kıvrıldı. "Sanırım bu kelime sen her söylediğinde biraz daha uzuyor."

"Ne kelimesi?" Jane'in kendi çöreğini çift yumruk yapabilmek için bıraktığı eliyle dudağımdaki şekeri nazikçe temizlemek için uzandığında aptalı oynadım. "Vermontinarianarians?"

"*Tanrım,*" diye güldü Ben. Sırf yapabildiğim için eldivenli parmaklarına bir öpücük kondurdum -her ne kadar hissetmese de.

Güneş tam olarak vurduğunda gözleri bal rengini alıyordu ve bir an için gözlerinde kayboldum. Bana iyi, doğru ve değerli bir şeymişim gibi bakışında kayboldum. Gülümsemesinde kayboldum, tüm dünyadaki en güzel gülümsemede.

Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı.

Gözleri "*sana tapıyorum*" diyordu.

"*Sana tapıyorum.*" dediler.

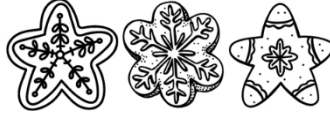
"*Sana tapıyorum, sana tapıyorum, sana tapıyorum*" dediler.

Birden boğazım düğümlendi. Gözlerim yandı. Ağzıma biraz daha çörek tıktırdım ve Ben'in bakışlarındaki soneyi okumamış gibi davrandım. Kalbim çarpmıyormuş gibi davrandım. Sanki ellerim terlemiyormuş gibi. Sanki arkasını döndüğü anda kaçmama iki saniye kalmamış gibi.

Ben, Ben olduğu için zorlamadı. Hiç zorlamadı.

O daha çok ikna edici .

Sanki ben gizli bir dil konuşuyormuşum da o nasıl tercüme edeceğini bulmuş gibi. Her zaman sabırlıydı, şimdi bile.

"Sorun yok, Robin," dedi Jane, yanıma iyice yaslanarak, minik sesi her zamankinden daha tatlıydı. "Merak etme."

Yarış kaybetmiştik. Antrenmanlarımıza rağmen bu sürpriz olmamalıydı. Yavaş ve koordinasyonsuzdum. Kızlar benden daha iyiydi ama çok az farkla. Ve Ben, oldukça hızlı olmasına rağmen, takımındaki beceri eksikliğini telafi edememişti.

Yine de hiç kızmamış gibi sırtıyordu.

Rosie'yi dans pistinde tembelce daireler çizerek döndürürken gülümsemesi ışıltı ışıltıydı. Eğilme şekli sırtını acıtıyor olmalıydı ve ağrısını hafifletmek için daha sonra onu ovmayı aklıma not ettim.

Güneş batmıştı, peri ışıkları üzerimizde kavisler çizerek parıldıyordu. Diğer aileler derme çatma yapılmış geçici dans pistini doldurmuştu. Ancak günün kaosu yumuşamış ve kalabalık azalmaya başlamıştı. Jane dans etmek istememişti ve ben de ona yalan söyleyerek istemediğimi belirtmiştim; böylece birlikte takılabilecektik.

"Teşekkürler bebeğim," dedim usulca, eğilip bulanık başını öptüm. Öpücüğü iyice düşünmemiştim - muhtemelen önce sormam gerekirdi. Ve bir an için donup kaldım, yapmamam gereken bir çizgiyi aştığımdan endişelendim. Görünüşe göre, endişelenmeme gerek yoktu, çünkü beni yerine,

Jane döndü ve karşılığında yanağıma biraz yapışkan ama mükemmel bir öpücük kondurdu.

Jane kaybettiğim için üzgün olduğumu düşünüyor gibiydi.

Ve bir bakıma öyleydim çünkü en sevdiğim küçük gremlinlerin kazanmasına yardım etmekten başka bir şey istemezdim.

Dürüst olmak gerekirse, eğer bu yarış iki ay önce gerçekleşmiş olsaydı yıkılmış olurdum. Kendimi hırpalıyor olurdum. Nerede daha iyi olabileceğimi bulmaya çalışmak için yaptığım her hareketi incelerdim.

Ama onun yerine, sadece huzur hissettim.

Çünkü benim yüzümden kaybetmiş olmamıza rağmen -Ben'in pistteki en yavaş midilliye oynamış olmasına rağmen- hiçbir şey değişmemişti. Eskisi kadar nazik, eskisi kadar flörtöz, eskisi kadar Ben-nish'ti.

Geniş, parlak ve pişmanlık duymayan bir gülümsemesi vardı. Onları bana özgürce uzattı.

Sanki ona hiçbir şeye mal olmamış gibi. Sanki onlar *benimdi*.

Ve kendimi bir ezik gibi hissetmedim. Yer kaybı gibi hissetmedim. Bir baş belası ya da sorun gibi hissetmedim. Benim hatamış gibi hissetmedim. Kızlar da bana öyleymişim gibi davranmadılar. Bana sadece antrenmanlara devam edeceğimizi ve gelecek yıl tekrar deneyeceğimizi söylediler.

Gelecek yıl.

Sanki o kadar uzun süre buralarda olmamı bekliyorlarmış gibi.

Ben ritimle sallanırken, Rosie'nin küçük ayakları onunkilerin üzerinde, zarif bir çember çizerek onu yönlendiriyordu. Jane bana doğru eğildiğinde ve ben kolumu ona doladığımda, yanağımı onun sıcak, tüylü başına yerleştirdiğimde, onu izledim.

Onu izledim çünkü kaşmir ve ten rengi flanel palto giymiş bir mucizeydi.

Son zamanlarda Ben'i merak ederek çok zaman geçirmiştım. Sıkıldığında ne yapmaktan hoşlandığını hayal ederdi. Lisedeki emo günleri hakkında -Çünkü aman Tanrım, Ben göz kalemi mi sürmüş? *Hay sikeyim!* Alışveriş yapmayı seçtiği yer hakkında. En sevdiği yiyecekler, en sevdiği renkler, üzgün olduğunda gitmek için en sevdiği yer.

Ve şimdi, dans etmeyi nereden öğrendiğini merak ediyordum.

Böyle *gülümsemeyi* nereden öğrendiğini. Kırışık, yumuşak ve güzel.

Bu kadar harika birinin nasıl gerçek olabileceğini merak ettim.

Ve beni nasıl sevebileceğini.

Çünkü seviyordu.

Bunu görmemek için kör olmak lazım.

Sonunda Jane fikrini değiştirdi ve gerçekten de dans etmek istediğine karar verdi, biz de dans pistinde Ben ve Rosie'ye katıldık. Hoparlörlerden tıngırdayan bir country şarkısı çalıyordu. Benim tarzım olmasa da ambiyansı takdir edebiliyordum. Özellikle de Ben beni Jane ile değiştirdiğinde ve Rosie'yi sallamanın tadını çıkardığımda, onun şamatalı kıkırdamaları havada uçuşuyordu.

O gece, her iki ikiz de onlara masal okumamı istedi.

İkisini de.

Bu da bana büyük bir onur gibi geldi. Ve o kadar heyecanlıydım ki kelimelerimin tökezlemesine engel olamadım. Özellikle de istedikleri resimli kitapların hepsi Edgar Allan Poe'nun yeniden yapımları olduğu ve (kitaplarda) sık sık okuduğum ama yüksek sesle kullanmadığım kelimeleri kullandıkları için.

Okumak ve konuşmak iki farklı şeydi.

Ama her iki ikiz de tökezlediğimde aldırıyor gibiydi, sadece bir şeyi berbat ettiğimde beni düzelttiler.

Ben tüm bu süre boyunca kapıya yaslanmış, dev bir oyuncak ayı gibi karanlıkta sessizce beni dinliyordu. Her iki küçük kız da babalarından öpücükler aldıktan sonra, beni odasına götürdü ve yavaşça ve kasten soydu, yanaklarıma ve kulaklarıma titrek küçük okşamalar yaptı, değerli, nazık ve mükemmeldi.

"Geceyi burada geçir," diye rica etti Ben, her ne kadar bir gece önce geçirmiş olsam da.

"Tamam," diye kabul ettim, sanki hiç yapmamışım gibi o çizgiyi geçmemek için kendi kişisel kuralımı çiğnedim.

Kendime söz verdiğim sırt masajını yaptım.

Ben bana sarıldı, koruyucu ve sıcaktı; sandal ağacı ve çiçek kokusu beni uykuya daldırdı. Ve bir kez daha, sürprizden bahsetmedim.

Şükran Günü geldi ve geçti. Beklediğim kadar telaşlıydı. Anne Montgomery tam bir çöpçatandı, aman Tanrım. Gözlerinde bilmiş bir parıltıyla beni Ben'in yanına oturttu, sanki ne kadar kırbaçlandığımı biliyor ve bana yardım etmek istiyordu.

B&B'de uyumayı tamamen bırakmıştım.

Ben, onu görmediğim günlerde bile bana mesaj atardı. Yemek yediğimden emin olur, yemek için "uygun zaman" olduğuna karar verdiğinde beni kontrol ederdi. Ben de onun fizik tedavisine devam etmesini sağlardım.

Dostum lanet bir programa göre yaşadı ve bunu biraz komik ve sevimli bir şekilde sinir bozucu bulsam da, onun bu yönünü de sevdim.

O yapı, güvenlik ve sıcaklıktı.

Perşembe günleri terapi randevuları vardı. Ayda bir kez fizik tedavi görüyordu. Cumartesi günlerini annesiyle geçiriyordu. Pazarları kızlarla. Sabahları spor yapıyordu. Vardiyası saat tam 10'da başlardı. Ve her gün tam olarak aynı saatte işten çıkardı.

Ve ne kadar meşgul olursa olsun, her zaman yapması gereken bir şey olmasına rağmen, Ben bir şekilde bana zaman ayırdı. Sanki önemliymişim gibi. Sanki beni yanında istiyordu. Sanki beni içine sığdırabilmek için özenle bir araya getirdiği hayatını düzenlemeye istekliymiş gibi.

Saat gibi, her gece beni davet . Ben de gelirdim.

Çünkü başka ne yapmam gerekiyordu?

Belleville'deki zamanım dolmak üzereydi ve onsuz uyuyamıyordum. Artık aramıza mesafe koyuyormuş gibi yapmıyordum. Neredeyse birbirimizin cebinde yaşıyorduk.

İkizlerle ya da ikizler olmadan uykulu ve mutlu sabahları birlikte geçiriyorduk. Pazar günleri antrenman yapmak yerine günümü Rosie ve Jane ile oynayarak geçiriyordum. Artık dolu olan küfür kavanozlarını sayarak ve en sevdikleri dizinin aynı lanet bölümünü onlarla birlikte tekrar tekrar izleyerek.

Ben'in kitabını bitirmek için izin aldığı günlerde, bütün günümü ona atıştırmalıklar yedirerek ve ikizleri eğlendirerek geçirdim. Onlara bakması gereken kişi ama hemen ardından soğuk algınlığına yakalanmıştı.

Şükran Günü.

Umursadığımdan

değil.

Yardım etmeyi

severdim.

Ben'in bana yaslanmasını sevdim.

Ve bundan da öte, ikizleri *sevdim*. Gülüşlerini seviyordum. Beni şımartmalarını. Tıpkı babalarının gibi geniş, şeker rengi gözlerle beni izlemelerini, sanki benim de onlar kadar harika olduğumu düşünüyorlarmış gibi bana bakmalarını.

Ben'in izninin son gününde sürprizimle ilgili gerçek nihayet ortaya çıktı. Ama önce Ben'i yanlışlıkla dehşete düşürmeden önce değil.

Rosie önümde yastıklarla bir duvar örerek beni odanın arka köşesinde engelliyordu. Anlayabildiğim kadarıyla, *Amontillado Fıçısı*'nı yeniden canlandırıyorlardı - *ki bu* da LilPoe'nun en sevdikleri bölümüydü.

Yastık duvarı ikinci kez yıkıldıktan sonra Rosie'nin yüzü kızardı, ağzı açıldı ve korkunç bir çığlık attı.

"Hey, *hey*-" diye mırıldandım, yastıkları nazikçe kenara ittim ve ona uzandım. "Sorun yok, tatlım-"

Kızgın ve ıslak bir ses daha çıkardı ve ne yapacağımı bulmak için umutsuzca odaya baktım. Ben çoktan hediyeleri paketlemeye ve birlikte süslediğimiz ağacın altına koymaya başlamıştı bile; orospu çocuğu bana kendi süslerimle sürpriz yapmıştı, koca yufka yürekli. Bakışlarım süslerin üzerinde gezinirken, köşede geri dönüştürülmek üzere istiflenmiş boş bir karton kutuya takıldı.

Gremlin'in dikkatini dağıt.

"Neden daha iyi bir duvar yapmıyoruz?" Dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak teklif ettim.

Son birkaç gündür kızların birincil bakıcıları olmama rağmen, ilk kez gerçek bir çıldırmaya tanık oluyordum. Çoğunlukla, inanılmaz derecede sakin çocuklardı. Ama hâlâ küçük çocuklardı.

Ve Rosie sınırına ulaşmıştı.

"Beni bile bantlayabilirsin!" Yastık yığınının üzerinden sıçrayarak devasa kutuya doğru ilerledim. "Duvar örmek gibi olacak, ama daha iyisi." Ben'in bu kadar büyük ne aldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama hey! Şu anda bir önemi yoktu.

Rosie kuşkuyla burnunu çekti, yüzü hâlâ Ben'in utandığında olduğu gibi lekeli kırmızıydı. O zaman benzerliği görebiliyordum, çünkü kaşları Ben'in kaşlarıyla aynı şekilde oynamıştı, saçmalayıp tartışıyordu.

"Robin'i bir kutuya hapsetmek istiyorum," diye cevap verdi Jane, kanepede sessizce oturduğu yerden yardımsever bir şekilde.

LilPoe hep öyle yaparlardı. Sesi kısıktı ama yine de her kelimeyi duyabiliyordu.

"Um." Bu iş çok çabuk kızıştı.

Ama hey! En kötü ne olabilirdi ki? Sıkışırsam kutuyu tekmeleyerek açardım.

Yirmi dakika sonra kızların kıkırdamalarını, fısıldaşmalarını ve içinde bulunduğum kutuya vurulan bantların yapışkan sesini duyabiliyordum. Düpedüz neşeliydiler, tüm öfkeleri unutulmuştu.

"Nefes alabiliyor musun?" Jane iki kez kontrol etti, sesi karton tarafından boğuklaştırılmıştı.

Burası karanlıktı ve ben küçük bir topun içinde kambur duruyordum ama bunun bir önemi yok gibiydi.

"Nefes alabiliyorum," diye söz verdim, duyabileceklerinden emin olmak için yeterince yüksek sesle. "Bu oyunu seviyorum," dedi Rosie bana, parça bant daha yapıştırarak.

Şeytani kahkahası geri döndü ve ben de kendi kahkahamla boğuldum.

Ancak kutunun en üst kapağı tamamen kapandığında yakalandık.

Ben'in ayaklarının odaya girdiğini ve durakladığını duydum. Adımları ağırdı, muhtemelen ağır bir orospu çocuğu olduğu için -inanın *bana, biliyorum*- onunla birlikte olduğum zamanların yüzde doksanında beni yüzeylere çarpıyordu.

"Robin nerede?" diye sordu, sesi gerçekten endişeli geliyordu. Kızlar kötü kötü kıkırdadı.

Kutunun içi biraz terlemeye başlamıştı. Ben'i korkutmak istemediğim için ona seslendim, böylece iyi olduğumu anlayacaktı. "Buradayım!"

"Nerede?"

"Duvarın içinde," diye kıkırdadı Rosie.

"Duvarın içinde!" Jane , sesi kız kardeşinden biraz daha az kötüydü.

"O..." Ben'in sesi nedense öncekinden daha endişeliydi. "Kutunun içinde!" Cevap verdim.

"Ne?" Ben'in sesi düzdü, ses tonunu gerçek bir şaşkınlık kaplamıştı.

"Robin duvarın içinde," dedi iki kız hep bir ağızdan. "Onu oraya biz

koyduk." "Aman Tanrım." Ve sonra kutunun üstü yırtılarak açıldı, ışık

Ben'in endişeli yüzü tam duruyordu. "Robin, iyi misin?" diye sordu. Her zamanki gibi muhteşimdi. Farklı

Çünkü gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve sakalı normalden daha uzundu.

"Ben iyiyim bebeğim," diye cevap verdim, onu öpmek için eğildim. "Sadece oynuyorduk."

"Bir kutunun içinde mi?" Ben'in sesi yükseldi.

"Evet!" O da karşılık vermedi. Bu da bir şeylerin ters gittiğini açıkça gösteriyordu. Kaşlarımı çattım, berbat bir sihir numarası gibi kutunun geri kalanını dışarı fırlattım, oyun unutuldu. "Hey," diye mırıldandım, geri çekildiğinde onu takip ettim. Parmaklarım kazağının eteğine dolandı ve hafifçe çekti. "Ben iyiyim."

Masum bir oyundan bu kadar korkmuş olması Ben'in ne kadar yorgun olduğunun bir göstergesiydi. Normalde çok kontrollü bir insandı. Onun da benim gibi anksiyetesi olduğunu biliyordum - bana açıkça söylememiş olsa ve okuldan beri gittiği terapistten bahsetmemiş olsa bile bunu fark etmemek imkansızdı.

Ama...kahretsin.

Onu bu kadar üzgün görmek ve buna istemeden sebep olduğumu bilmek acı veriyordu. Bu yürüyen merdivenden çok daha kötüydü.

"Özür dilerim baba," dedi Rosie'nin küçük sesi küçük ve tatlıydı. "Ben de üzgünüm," diye onayladı Jane, bacaklarının etrafına dolanarak.

"Ben de," diye ekledim, hala bakışlarını inceliyordum, hala orada olan endişe titreşimini fark ettim. Sanki bir yara arıyormuş gibi bana bakıyor, ancak bir yara görmeyince rahatlıyordu.

"Sorun yok," Ben'in sesi sertti, bir kolunu bana doladı ve saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Her şey yolunda," diye tekrar söz verdi ve kızları kollarının arasına almak için eğilmeden önce beni bir kez daha öptü. "Sadece endişelendim."

Ona kıvrıldılar, Ben başlarını öperken yakasına karşı tatlı küçük özürler mırıldandılar.

Bana kızacağımı düşünmüştüm. Ama kızmadı.

"Hadi ama," diye mırıldandı, hâlâ bitkin, ateşli ve harika görünüyordu.

"Sadece iki kolum var."

Kutudan çıktım, ayağım takıldı, sonra Ben'in kucağına yuvarlanmadan önce kendimi düzelttim.

"Artık Amontillado oynamayacağız," diye söz verdi Rosie, tatlı sesi Ben'in boğazına bastırarak.

"Oynayabilirsin," diye mırıldandı Ben. "Ama açık bir kutuyla, lütfen?"

"Elbette." Onu sıkıca kavradım, içimde eridiğinde biraz daha memnun oldum. "Hiç düşünmemiştim."

" yok," dedi usulca. " yok." Ve
iyiydi.

Çünkü yine sıcaktı, her zaman olduğu gibi sıcaktı. Ve bir şekilde her şeyi berbat etmiş olmama rağmen - bu hataya verdiği tepki Ben'in ne kadar iyi ve harika bir adam olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Çünkü sabırlıydı. Ve
nazikti.

Ve beni affetti - aptal olduğumda bile.

Daha sonra, yatakta, Ben bana neden bu kadar endişelendiğini açıkladı. Görünüşe göre, bir kutunun içine bantlanmak dünyadaki en güvenli şey değildi. Karton gibi dayanıksız bir şeyden yapılmış olsa bile. Hava akımı, karton tozu parçacıkları ve alerjenlerle ilgili bir şey.

Bunu hiç bilmiyordum.

Her zaman kartonun karton olduğunu düşünmüştüm. Belki de
öyleydi.

Belki de aslında o kadar da tehlikeli değildi.

Ama Ben'e... kesinlikle öyle hissettirmişti. Ve onun duygularını önemsizmiş gibi bir kenara atacak değildim, özellikle de onu korkuttuğum için özür dilemek ve bunu bir daha yapmayacağıma söz vermek bu kadar kolayken.

"Yanlış bir şey yapmadın," diye söz verdi Ben, tam da bunu yaptığımda. Bir eliyle yanağımı okşadı, parmakları saçlarımda kıvrıldı. "Yemin ederim."

"Biliyorum," diye kabul ettim, çünkü biliyordum. "Ama elimden gelirse seni tekrar korkutmak istemiyorum."

"Bazen ben..." Ben omuz silkti; benimle daha fazla vakit geçirmeye başladıktan sonra bunu yeni öğrenmişti. "Bazen görebildiğim tek şey en kötü senaryo oluyor," diye açıklamaya çalıştı. "Çocukluğumdan beri böyleyim. Ama tıp fakültesinden ve doktor olarak çalıştıktan sonra daha da kötüleşti. Bugünlerde insanları daha çok küçük rahatsızlıklar için görüyorum. Soğuk algınlığı, burkulma, grip." Kaşlarını çatı, gözleri daha da karardı. "Ama hastanede asistanken en korkunç... *rastgele* şeyleri görürdüm. Özellikle de acil serviste çalıştığım gecelerde." Avucunu öptüm ve dudakları yukarı kıvrıldı, gözlerindeki uzak bakış kayboldu. "Sevdiğim birinin başına böyle bir şey gelebileceği korkusunu üzerimden tam olarak atabildiğimi sanmıyorum."

"Ben oldukça sert bir adamım," diye söz verdim ve Ben'in gözleri kırıştı.

"Biliyorum," diye kabul etti, yaklaşıarak. "Ve çoğu zaman kendi kendime rasyonalize edebiliyorum. Ama ben çok..."

"Yorgun," diye onun yerine ben bitirdim. "Çok yoruldu." Ona anlayış göstermek, çok az uykuyla ya da hiç uyumadan çalışırken her zamanki gibi çalışmıyor olabileceğini anlamak kolaydı.

Siz de kendinize aynı lütfu göstermelisiniz.

Rastgele bir düşünceydi ama dokunaklıydı.

"Çok yaklaştım," diye mırıldandı Ben, beni yavaş ve tatlı bir şekilde öpmek için kayarak. "Sadece sonsöz."

"Sonra ne olacak?" Ağzına karşı cevap verdim.

"Düzenliyorum," diye güldü ve beni tekrar öptü. "Ve gönderiyorum."

Aklıma bir şey geldiğinde neşelendim. Öpücüğüne karşılık verdikten sonra konuşabileceğim kadar uzaklaştım, "Karton kutu olayı seni *korkuttu* mu?" Olasılık konusunda çok heyecanlı bir ses tonuyla sordum.

Ben bir kakhaha attı. "Beni *endişelendirdin*," diye düzeltti.

"Kahretsin," diye iç geçirdim ve onu tekrar öptüm. "Beckett'a ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bir anlaşmamız var," diye hatırlattı Ben, sanki unutulmuşum gibi.

"Bunun adil olmayan bir anlaşma olduğunu düşünmeye başlıyorum," diye karşılık verdim sırtarak. "Seni korkutmak imkânsız."

"İmkânsız değil," diye mırıldandı, o büyük, sevimli kollarını bana doladı ve beni kaburgalarımı ağrıtabilecek kadar sıktı. Sırf onu güldürmek için hırıldadım. "Sadece zor." Gözleri parlıyordu, çizgi film gibi bir şeydi sanki.

"Her şeyi denedim," diye yakındım.

"Mmm," diye onayladı Ben kayıtsızca. "Üzerime atlamak ve 'boo' diye bağırarak 'her şeyi denemek' değildir."

"Yuh," diye dudak büktüm, bir kakhaha daha attığında sırtıttım.

Onu özleyeceğim.

Bunu biliyordum.

Noel'den sonra da onu çok özleyecektim ama daha çok birkaç gün içinde katılmam gereken kostümlü provadan bahsediyordum. Benim sürprizim olması gereken kostümlü prova. Ona yapmaya cesaret edemediğim sürpriz... en azından... şimdiye kadar. "Hey, Ben?" Ona bakabilmek için geriye doğru kayarak sordum. "Uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum ama... benimle Los Angeles'a gelmek ister misin?"

Ben'in gözleri büyüdü ama bunun dışında bir tepki vermedi. "Seninle Los Angeles'a gelmek mi?" diye sordu, sesini nötr tutarak. Gözlerinde binlerce düşüncenin uçtuğunu görebiliyordum. Ve sorunun kulağa nasıl geldiğini anlamam tam on saniye sürdü.

"Oh kahretsin. Yani hafta sonu için!" Güldüm, yüzüm kıpkırmızıydı. "Kalıcı olarak değil."

"Oh," diye yanıtladı Ben, sesi garip bir şekilde... hayal kırıklığına uğramış gibiydi? Hayır.

Hayır.

Hiçbir yolu yoktu.

Çok fazla şey anlamışım.

"Biliyorum kızlarla birliktesin, çok meşgulsün ve gerçekten geç haber verdin?" Saçmaladım, yanaklarım hâlâ sıcaktı. "Ama kostümlü prova için eve dönmek zorundayım ve düşündüm ki..." Tanrım, ne düşünmüştüm ki? Her şeyi bırakıp bana katılmak isteyeceğini mi?

İsa.

Burada bir hayatı

vardı. Bu çok saçma-

"Elbette, seve seve gelirim," diye cevap verdi Ben hemen, parmakları saçlarımı sıkarken. Sevdiğim şekilde acıttı ve kirpiklerim dalgalandı, gezinen düşüncelerim durma noktasına geldi. "Ne zaman? Bir bilet ayırtmam gerekecek."

"Um, bu konuda-" Nabzım hızla atmaya başladı ve bir an için Ben'in bakışlarına karşılık vermekte zorlandım. "Sana zaten bir tane aldım sayılır. Bilirsin işte. Hımm. Ne olur ne olmaz."

Ben bunu düşünürken bir an sessiz kaldı. Sonra beni ona bakmaya zorladı ve bakışlarımız buluştuğunda bedenimi bir sıcaklık kapladı. "Çok tatlısın," diye mırıldandı, dudakları sadece bana aitmiş gibi hissettiren özel bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Teşekkür ederim bebeğim."

"Um. Evet," diye kekeledim, sıcak ve ağırlı hissediyordum - deliğim seğiriyordu. Normalde bana sadece parmaklarını içime sokmak istediğinde böyle bakardı. Dudaklarımı yaladım ve Ben bakışlarıyla bu hareketi takip etti.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu, hâlâ ağzıma bakıyordu.

"Cuma," diye kekeledim. "Pazartesi dönmüş oluruz." En kötüsü bu bile değildi. İtiraf da edebilirdim. "Annene çoktan sordum ve kızlara bakabilecek kadar iyi hissettiğini söyledi." Çok garip bir konuşma olmuştu. Ama bunun tek nedeni Beatrice'in

Cheshire Kedisi'nin yaşı kadın versiyonu gibi bana sırttı.

"Her şeyi düşündün, değil ?" Ben alçak sesle ve tatlı tatlı mırıldandı.

"Sana evimi gösterebileceğimi düşündüm," , konuşurken dişleri boynumun kenarına battığında ürperdim. "Ve-ve-um. Sevdiğim taco standı." Yüksek sesle söylediğimde aptalca gelmişti. Kafamda çok daha romantikti. "Sevişebiliriz-"

"İşte *bu* iyi bir fikir," Ben daha sert ısırdı ve ben inledim, zevk omurgamda yukarı ve aşağı zonkluyordu.

"Bölmek yok-" diye başardım. "Ve sonra-"

"Mmm," Ben dilini az önce ısırdığı derinin üzerinde gezdirerek vücuduma şok dalgaları gönderdi.

"Biz-" diye kıpırdandım.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Ben sordu, şurup gibi tatlı. "Ne?"

"Bence Cuma günü seni becereceksem, biraz daha antrenman yapsak iyi olur, değil mi?"

Hay sikeyim.

Evet.

Eli, her iki kumaş katmanını da kolayca aşarak pantolonumun içine girdi, tırnakları uyluğumu çizdi. "Bana bir sürpriz borçlusun," diye mırıldandı Ben konuşurcasına. "Kendimi aldatılmış hissediyorum."

"Sürpriz buydu!" Güldüm, yanaklarım kızarmıştı. "Sadece... dikkatim dağıldı ve sana söylemeyi unuttum." Daha çok korkup vazgeçtim.

"Ben bir şey biraz daha lacier bekliyordum," Ben cevap verdi, point blank.

Korkak olmama nezaketle izin verdin.

"Sen açgözlü bir canavarsın," diye haykırdım, şok olmuştum.

Yine de fikir fena değildi. Hiç iç çamaşırı giymemiştim. Bir erkek olarak yapabileceğim bir şey olduğu hiç aklıma gelmemişti. Ama şimdi kesinlikle bunu düşünüyordum. Bu Ben'in hoşuna giderdi, değil mi? Kıçımın dantelle kaplandığını görmek. O koca eller tanga'nın kenarlarını çekiştiriyor, tam istediği gibi dursun diye düzleştiriyordu.

"Hoşuna gitti," diye mırıldandı Ben, parmakları artık çok sertleşmiş olan sikimin etrafında kayıyordu. İnledim, kavrayışının sıkı ve kuru sıcaklığı karnımda biriken ısının kaynamasına neden oldu. Ben bacaklarımın arasını iterken kirpiklerim titredi, parmakları yavaş, kuru ve kolay hareket ediyordu. Acıtacak kadar sıkı değildi. Baştan çıkarmaktan başka bir şey yapacak kadar da sıkı değildi.

"Ben...varım," diye kabul ettim, çünkü bu doğrudu.

"Keşke daha acımasız olsaydım," diye alay etti Ben. Başparmağı taşaklarımın arasındaki dikişi izledi ve titredim.

"Bu halini seviyorum," diye cevap verdim, dürüstçe ve dikkatim dağılmış bir şekilde, çünkü büyük eli hâlâ sikimin üzerindeydi, okşuyor, okşuyor, okşuyordu. "Sen mükemmelsin."

Ben bir an sessiz kaldı ve bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda gözleri ateşle doluydu. "Sen de mükemmelsin," diye cevap verdi, beni yumuşak, yavaş ve tatlı bir şekilde öperek. "O kadar mükemmelsin ki."

Ben aslında dünyanın en iyi adamı olduğu için kayganlaştırıcıyı kaptı.

Kaygan, sıkı ve sıcak, sikimi sıkı. Beni bıraktığında dökülmeme iki saniye kalmıştı ve çıkan korkunç inilti onun kıkırdamasına neden oldu.

"Bana bir saniye ver," diye mırıldandı, kendi pantolonunu karıştırırken. Aleti serbest kaldığında, ucu kızarmış ve ıslanmıştı, inledim. "İşte oldu," diye mırıldandı, aletini benimkine bastırdı, yumruğu bizi sıkıca birbirine yapıştırdı.

"Tanrım," diye soludum, başım arkaya düşmüştü.

"İşte bu," diye ısrar etti Ben, bizi yukarı aşağı, öncekinden daha sıkı okşayarak. Sıkı olmasından hoşlanıyordu. Tıpkı benim yaptığım gibi biraz acıtmasını seviyordu. "Bırak seninle ilgileneyim, tıpkı söz verdiğim gibi."

Ben'in boştaki eli gelip meme ucu piercinglerimden birini sertçe çektiğinde ürperdim, keskin bir hıçkırık kaçtı. "Siktir!" Tekrar çekti ve ayak parmaklarım kıvrıldı. Canım çok yanıyordu, zevk-acı kanımı kaynatıyordu. Üç kez daha çekti, her çekişini diğer eliyle zamanlayarak yaptı, böylece sıkılmış, sıcak ve kızarmıştım.

"Çok yakınım, çok-"

Geri çekilmeden önce beni yine sınıra kadar getirdi.

"Seni *sadist* orospu çocuğu," diye soluk soluğa bağırdım, yaklaşan orgazmım önce azaldı, sonra kayboldu. Taşaklarım ağrıyordu. Daha doğrusu her yerim ağrıyordu.

"Şşşt," diye mırıldandı Ben, alçak sesle ve yatıştırıcı bir şekilde. Gözlerinde yine o acımasız parıltı vardı. Sadece yatakta birlikte olduğumuzda gözleri parlıyordu ve beni kıvrandırmaktan zevk alıyordu.

"Neden?" Nefesim kesildi, parmaklarını tekrar birbirimize doladığında ve bir kez daha okşamaya başladığında ona doğru seğirdim. Bu sefer daha yavaştı.

zaman, güzel ve kolay. Bu yeterli değildi. Yeterli değildi ve bunu o da biliyordu, ben de biliyordum ve acı çektikçe acı çekiyordum.

"Acı çektiğinde çok güzel oluyorsun, benim küçük bülbülüm," diye mırıldandı Ben, eğilip beni öperken. Öpücüğün sert ısırtığı, elinin yavaş, istikrarlı süzülüğüyle keskin bir tezat oluşturunuyordu; asla yeterince sıkı değildi.

Kalçalarım esnedi, onu sıkmaya zorlamaya çalıştım ama .

Bana ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Kahretsin," diye sızlandım, meme uçlarım sertleşmiş ve kıpkırmızı olmuştu. Ben onları tekrar kopardı -sağ, sonra sol- halkaları kanımı kaynatacak kadar döndürdü.

"Güzel," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, geri çekildi, gözleri şehvetle kararmıştı. "Çok güzel amına koyayım." Bu övgü, sanki bir fıçı balın içine düşmüşüm gibi her yerimin sıcak hissetmesine neden oldu. "Benim için çok iyisin. Seni böyle kızdırmama izin veriyorsun. Benim için sızlanıyorsun. Sikimi patlayacak kadar sertleştiriyorsun."

Kalçalarım tekrar seğirdi ve Ben'in eli beni cezalandırmak için gevşedi. Dudaklarıma onaylamaz bir şekilde dudak büktü, sonra tekrar hareketlendi, öpücüklerini yanağımda, boğazımda ve sonra kulağımın arkasında gezdirdi. Tekrar konuştuğunda nefesi sıcaktı, "Sen *benim* iyi çocuğumsun, değil mi Robin?"

"Siktir," diye inledim.

"Söyle," Ben'in nefesi kulağımın kabuğunda sıcaktı. "Bana ne olduğunu söyle."

"*Ben senin iyi çocuğumum.*" Sesim kesik kesik ve yumuşaktı. "Ve çok güzelsin, değil mi?"

"Ben güzelim." Acıdım, acıdım ve acıdım.

Ben'in o zamanlar üzerimde çok büyük bir gücü vardı, çünkü ona karşı dile getirilmemiş duygularım vardı. Beni kucaklama şekli yüzünden. Ulaşamayacağım bir yerde tuttuğu zevk yüzünden. Ve yine de... bu gücü bana zarar vermek yerine beni iyileştirmek için kullanıyordu.

Ve onu sevdim, onu sevdim, onu *sevdim*.

Korkmuştum, korkmuştum, korkmuştum.

"Beni ne kadar sertleştirdiğini görüyor musun?" Ben mırıldandı. Aşağıya baktım, bakışlarım sikiinin kaygan, kalın kafasının üzerinde gezindiğinde alçak sesle inledim. Yavaş ve kolay bir şekilde yumruğunun içine girip çıkarak siklerimizi birbirine geçirdi. "Beni ne kadar sertleştirdiğini *hissediyor* musun?" Ben bizi daha sıkı sıkı ve ben ürperdim, taşaklarım gerildi.

"Evet," demeyi başardım, çünkü yeterince hızlı cevap vermezsem beni yine de zorlayacağını biliyordum.

"Sen bir Robin," diye mırıldandı Ben, kulağımı ısırıp ve sonunda, mutlulukla, kavrayışını sıkılaştırdı. Hıçkırarak ağladım, daha iyi bildiğim halde kalçalarım tekrar seğirmekle tehdit ediyordu. Ben arkama yaslanmamı ve bunu kabul etmemi istiyordu, ben de öyle yaptım. "Sen *benim* nimetimsin."

Sıkı, kaygan, sürtünme, sürtünme, Ben siklerimizi birbirine doladı.

Onun aleti benimkinden çok daha büyüktü. Bu gerçek cidden çok ateşliydi ve böyle boydan boya bastırdığımızda daha da belirginleşiyordu. Taşakları bile daha büyüktü, kalçalarımızı birbirine vurdukça aşağı sarkıyor, elinin çıkardığı *şak şak* sesi kanımı *kaynatıyordu*. Taşaklarımız her birbirine değdiğinde nirvana gibi hissediyordum.

"Benim için geleceksin," dedi Ben, sanki bu bir gerçekmiş gibi. Sarsılarak başımı salladım, çünkü haklıydı. Kesinlikle haklıydım. Parmaklarım Ben'in pazularına, bütün başlatan aynı güzel pazulara hilaller çizdi. "Benim için boşalacaksın ve sonrasında bana teşekkür edeceksin," diye mırıldandı Ben, yine kulağımı ısırarak.

"Evet," diye kabul ettim, çünkü haklıydı.

"*Şimdi*." Ben'in eli sıkılaşıırken aynı anda kafamın içinde o sessiz gümbürtü yankılandı. Benimle o kadar uzun süre oynadı ki boğuluyormuşum gibi hissettim. Ve sonunda , aletim taşı ve taşı

-Ve sanki yıllarca sürmüş gibi hissettirdi.

"Teşekkür ederim," diye soludum, bizi sıkarken, sıkarken, sıkarken büyük, sıcak elini kayganlaştıran ıslak sperm ipleri. "Teşekkür ederim," diye tekrar başardım.

"Çok güzel," diye mırıldandı Ben, yumuşak ve pürüzsüz. Aletimin dökülüşünü izlemek için dönmüştü ve benim görebildiğim tek şey başının üstündeki sakalı, burnunun eğimi ve o güzel koyu kirpikleriydi. "Çok güzel amına koyayım."

Ben avucuyla sikimi karnıma doğru bastırdı. Eli aletimden daha büyüktü, bu gerçek vücudumda bir heyecan yarattı ve beni tekrar fişkırtmakla tehdit etti. Daha sert bastırdı ve taşaklarım seğirerek hıçkırdım.

Ben kendi aletini görmezden gelerek parmağının ucunu yarığımın içinde oynattı, sürttü, sürttü, nefesi alçak, açgözlü pantolonlarla çıktı.

"Tanrım," diye inledi, siki tam bana dönüktü, bacaklarının arasında ağırlaşmıştı. "Sen mükemmelsin." Bunu bu gece ikinci kez söylüyordu ve bu beni daha da aydınlattı.

Yakın zamanda işkence görmüş sikime bakmayı bıraktığında, Ben beni tekrar öptü. Öncekinden daha tatlıydı, bu sefer daha az dişliydi. Onun içinde boğuluyordum ve bir daha asla yüzeyi bulmak istemiyordum.

Aletini içimde istiyordum.

O kadar çok istedim ki zor nefes alıyordum.

"Karnının üstüne," diye mırıldandı Ben dudaklarıma karşı, sesi boğuk ve tahrikten cızırılıydı. "O güzel küçük deliği görmek istiyorum."

Göz açıp kapayıncaya kadar karnımın üstüne düştüm. Ben güldü, bu alçak, neredeyse *tehlikeli* kıkırdama ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Dirsekler ve dizler, Robin," diye emretti, bacaklarımin arasını karıştırarak. Aleti kığımın yanağına sürünerek arkasında yapışkan bir iz bıraktı.

Dizlerimin üzerinde kıpırdandım, kığım yukarıda ve deliğim ona göz kırparken garip bir şekilde savunmasız hissediyordum. Daha önce görmemiş gibi değildi. Ben göt deliğimi benden daha yakından tanıyordu. Vücudunun hemen hemen her parçasını oraya sokmuştu, aleti hariç.

Düzeltmek üzere olduğumuz bir gerçektir. *Rectum-ify? Tanrım, bu korkunçtu. Bunu neden yaptım ki?*

"Sırtını bana yasla," diye mırıldandı Ben, sesi çatlak ve yumuşaktı. . Başka ne yapmam gerekiyordu?

"*Siktir*," Ben'in sesi nedense daha da alçaldı. Büyük elleri kıç yanaklarımı çerçevelemek için yukarı kalktı, sevdiği şekilde ortasını kazdı ve gerçekten bakabilmesi için onları genişçe açtı. Açıkta ve savunmasız olan deliğim titredi.

Ben boğazının arkasından bir ses çıkardı ve deliğime tükürüp o kalın, sevimli başparmaklarından biriyle içine girmeden önce tepki vermek için sadece bir saniyem vardı. "Hiçbir şeyi bu güzel küçük deliği mahvetmek istediğim kadar kötü mahvetmek istememiştim," diye söz verdi Ben. Sesindeki sadistçe mırıltı, tükenmiş sikimin seğirmesine neden oldu.

"B-Ben," diye yakındım, deliğime tekrar tükürdüğünde ürperdim. Sıcak ve kuru eller yanaklarımı birbirine yapıştırdı, böylece tükürüğünün yapışkan kayganlığının yanaklarımin arasına yapıştığını hissettim.

Tanrım, bu çok iğrenç.

"Ne?" diye cevap verdi, sesi öncekinden daha düzdü. Otoriter Ben destansı dönüşünü yapmıştı. "Bu deliğin güzel olmadığını mı düşünüyorsun?" Başparmağı daha sert bastırdı ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

"I-" Ne söylersem söyleyeyim, ayağımı ağzıma sokacaktım. "Sanırım öyle." İşte, Ben'in duymak istediği buydu.

"Seninle ilgili her şey çok güzel," dedi Ben, sanki bu bir gerçekmiş gibi, aynı zamanda başparmağı ilk boğuma kadar içeri battı. Deliğime tekrar tükürdü ve ürperdim, kendimi garip bir şekilde açıkta ve her tarafım sıcak hissediyordum. Yastığın altında kayganlaştırıcı olduğunu biliyordum. Ayrıca her an onu kapabileceğini de biliyordum. Ben tükürüğün gerçek kayganlaştırıcı yerine geçebileceğini düşünecek bir adam değildi.

Ama aynı zamanda çok pis ve gülünç derecede ateşliydi.

Yani sosyetik, seksi Doktor Mc Ben Ben'in tükürüğünü deliğime sürmesi, Tanrım, lanet olası bir şeydi.

Daha iğrençti çünkü bunu yapan oydu.

Çünkü onun böyle bir şey yapmasını ya da böyle bir şey olmasını hiç beklemiyordum. Ne tür kitaplar yazdığını düşünürsek belki de beklemeliydim. Ama yine de.

Hayatım boyunca şaşırdığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ben'in elleri kıcımdan ayrıldı, başparmağı yavaşça serbest kaldı ve tam da beklediğim gibi, kayganlaştırıcı şişesinin açıldığı sessiz tıkırtı odada yankılandı. Burası karanlıktı, Ben'in gecenin bir yarısı kızların gelme ihtimaline karşı açık tuttuğu köşedeki küçük gece lambası dışında ışıklar kapalıydı.

Kapı şimdi kilitliydi elbette ama daha sonra, temizlenip giyindikten sonra, kapıyı bir aralık açacağını biliyordum. Her zaman en çok sevdiği insanlar için ulaşılabilir olmak isterdi.

Bu onun hakkında en çok takdir ettiğim şeylerden biriydi.

Duygusal olarak ne kadar müsait olduğu.

Benimle oyun oynamadı. Duygularımla oynamadı. Belki dalga geçti ama sınırlarıma saygı duydu. Sahip olduğumu bile bilmediğim sınırlar ve yine de bir şekilde Ben onları benden önce biliyordu.

"Rahatla bebeğim," Ben'in sesi şeker gibi tatlıydı. Deliğim seğirdi ve sıcak, kaygan parmaklar deliğime bastırdı, sadece süründü, giriş bile istemedi.

Rahatlamaya çalıştım, gerçekten çalıştım ama ne kadar zorlarsam o kadar az rahatladım.

"Çok iyi gidiyorsun Robin," diye mırıldandı Ben, öncekinden daha nazikti, sanki içimdeki mücadeleyi fark etmiş gibiydi. "Çok iyi," diye tekrarladı, parmakları önce deliğimin etrafını, sonra da deliğime sürtünyordu. "Beni içeri alacak mısın?"

Her an içeri girebilirdi. Ama onun yerine beni bekliyordu. Ona *boyun eğmemi*.

Bunu fark ettiğim an, sanki beynimde bir şalter attı. Savaşmayı bıraktım. Bacaklarım titremeyi bıraktı. Dirseklerimden göğsüme doğru çöktüm, yüzümü yatağa bastırdım ve çırpınan pembe deliğim onun dokunuşu altında gevşedi.

"İşte bu," diye onayladı Ben. "İşte istediğim buydu, tatlım. Çok itaatkârsın, değil mi? Çok iyi, çok *iyi* bir çocuksun." Parmakları içeri bastırdı ve yaktı. İkisi birden -çünkü bu şekilde sevdiğimi biliyordu.

Yavaş ve istikrarlı, Ben derin, derin, derin itti. Her itişinde prostatıma dokunana kadar. Vücudum yeni bir nedenden dolayı titreyene ve kalçalarım onu karşılamak için geri dönene kadar.

"Kıpırdamadan duracağım," diye uyardı Ben beni, parmakları göz kapaklarımın ardında yıldızlar patlatacak şekilde bileğini açarak. "Çünkü bana binmeni istiyorum." Ben'in alçak ve çakıllı sesi derinleşti. "Parmaklarımın üzerinde kendini becerirken kışının zıplamasını izlemek istiyorum." Ve sonra, öncekinden daha az kaba, yine tatlı bir şekilde ekledi, "Bu tamam mı bebeğim? Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet," kendi sesimi güçlkle tanıyabildim.

Parmakları hareket etmeyi bıraktığında, bana söyleneni yaptım. İleri geri zıplıyor, elinin üzerinde tahterevallı gibi sallanıyor, onu gidebildiği kadar derinde hissetmek için parmak eklemlerine sertçe vuruyordum. Bir noktada üçüncü bir parmağını soktu ve diğer ikisinden çok daha fazla yandı.

Ve buna bayıldım.

O kadar çok sevdim ki.

"Meme ucu halkalarını çek," Ben'in sesi nefes nefese ve boğuktu. "Kendini becermeye devam et."

Elinden kaygan bir ses geliyordu - diğerinden - benim sürtündüğümünden değil. Ve bakmama gerek kalmadan bunu izlemekten zevk aldığını anladım. İnledi, bu alçak, hayvani küçük homurtu.

Elimi uzatıp piercinglerimi çekiştirdiğimde, içimden kırık bir nefes kaçtı. Muhtemelen şimdiye kadar çıkardığım en acınası sestti.

"*Daha sert*," diye emretti Ben. Kalçalarımın mı yoksa meme uçlarımdan mı bahsettiğini bilmiyordum, bu yüzden her ikisiyle de karşılık verdim. Ben çektikçe ve çektikçe kendimi becererek ona geri döndüm. "Sikeyim evet," dedi Ben'in sesi

Bir saniye daha yüksek, daha nefes nefese, kendini okşarken çıkardığı kaygan ses hızını artırıyor. "Siktir."

Yaklaşmıştı.

Bunu sesinden anlayabiliyordum.

"Kıpırdama bebeğim, kıpırdama-" Ben ısrar etti. Bir an için üzerime boşalacağını falan düşündüm. Ama onun yerine çok daha iyi bir şey yaptı. Serçe parmağını diğer üç parmağının yanına soktu. Ve bu sefer, arkama yaslandığımda hıçkıra hıçkıra ağladım. "Siktir," diye tekrarladı Ben. "Siktir, ne kadar iyi görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok."

Çok iyi ağrıyordu.

Yavaş ilerliyordu ama onu tekrar parmak uçlarıma kadar içine aldım. Hayatımda hiç bu kadar gerildiğimi düşünmemiştim. Yaktı ve yaktı - mümkün olan en iyi şekilde. Aklımda şüpheye yer yoktu. Kalbimde güvensizliğe yer yoktu. Tatmin olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar Ben'le doluydum.

"Siktir," diye tekrarladı Ben, ben deneysel olarak çekilmeye ve sonra tekrar batmaya başladığımda. Kalçalarımın açgözlü küçük salınımları sikimin sallanmasına neden oldu. Yine sertleşmemişti ama sertleşmesine de gerek yoktu. Daha fazla ıslak orgazm vaadi olmasa bile bundan çok zevk alıyordum.

Eli daha hızlı çalışıyor, Ben yumruğunu ciddi bir şekilde vurmaya başladığında yatak kayıyordu. Gürültülüydü. Parmaklarının içimde çıkardığı sestten bile daha gürültülüydü. Onları çekmesini istedim. Aletini en çok ihtiyacım olan yere sokmasını.

Ve onun da bunu istediğini biliyordum.

Ama o *Ben*'di, bu yüzden ilk seferimiz onu tatmin edecek şekilde mükemmel planlanmış olmalıydı.

Bu son derece sevimli ama bir o kadar da sinir bozucu bir gerçektir.

"Deliğine boşalacağım," diye bilgilendirdi Ben beni, hala onunkini beceriyordu.

Yumruk. "Dövmelerinin içine süreceğim." Oh Tanrım. "Ve sonra, kalanları toplayacağım ve bana yaptırdığın pisliği temizlemeni sağlayacağım."

Ben gerilmiş deliğimi döllerile boyamadan önce aldığım tek uyarı buydu. Sıcak zevk dalgaları kızarmış tenime sıçradı. Parmaklarının üzerinde kendimi becermeye devam ettim, meme uçlarımı düşecekmiş gibi hissedecek kadar sertçe çektim ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

Boşalıyormuşum gibi hissettim ama aletimden hiçbir şey çıkmadı.

Hiç istemediğim bir zevk dalgası. *Ben*, *çünkü o Ben'di*, tüm sözlerini tuttu.

Ama dövmelemlerimi parmaklarıyla boyayıp parmaklarını yalatarak temizlemenin ötesinde, çok daha iğrenç bir şey yaptı. Tenime, kaburgalarıma, saçlarıma karşı övgüler mırıldandı. Vücuduma, çıkıntılı kaburgalarıma, kalça kemiklerimdeki kargalara ve dizlerimin kemikli üst kısımlarına düzinelerce öpücük kondurdu.

Ayak parmaklarımı, inciklerimi ve parmaklarımı teker teker öptü.

Beni sıcak, yumuşacık bir havluyla temizledikten ve pijamalarımı giydirdikten sonra yataktan kalktı, kapıyı açtı ve uykulu bir halde yatağına döndü.

Kolları her zamanki gibi ahtapot gibiydi, etrafımda kıvrılmış, burnunu boğazıma dayamıştı. "Tatlı rüyalar, Robin," dedi, sanki dev bir oyuncak ayıymış gibi. Sanki son bir saatini beni yumruklayarak ve kuru orgazm yaparak geçirmemiş gibiydi.

Ben'in iri ellerinden biri göğsümün üzerinde gezindi, ödünç aldığım kapüşonlu tişörtün içinden bile sıcaklığını hissedebildiğim kadar sıcaktı. Nefesi yavaş ve kolay geliyordu, vücudu bir hafta aralıksız çalıştıktan sonra dinlenmeye yenik düşmüştü. Göğüs ucumu sertçe çimdiklediğinde sızlandım ve o da güldü.

Hemen uykuya dalmadan önce.

eighteen

BEN

"Baba?" Robin'le havaalanına gideceğimiz gün annemde kahvaltı ederken Jane sordu. Çenesinde şurup vardı ve küçük sarı saç örgüleri hafifçe eğilmişti. Her zamanki gibi onları mükemmel yaptığımı sanıyordum ama görünüşe göre dikkatim dağılmıştı.

Onları tamir etmeyi teklif ettiğimde bana hiç de etkilenmemiş bir bakış fırlattı ve hepsi bu kadar.

"Evet, meleşim?" Kahvemi yudumlarken kafamın içinde bin bir düşünce vızıldıyordu. Mesela: Öğle yemeğinde ne yiyeceğiz? Havaalanındaki kalabalıktan kaçınmak için çantama bir öğle yemeği koymalı mıydım? Robin'i nefret ettiği paparazzilerden korumanın en iyi yolu neydi? Rahatsız hissetmemesi için onu saklayabilir miydim?

Kızlar bana sık sık rastgele sorular soruyorlardı ve normalde ben daha hazırdım. Ama endişem her zamankinden yüksekti çünkü bu yolculuğun mükemmel geçmesini istiyordum. Robin'e beni hayatına alabileceğini kanıtlamak istiyordum. Bana açılmasının iyi bir şey olduğunu. Bu işi yürütebileceğimizi.

Ona hayatımızın nasıl olabileceğini göstermek istedim, eğer kalıcı bir demirbaş olmama izin vermeye karar verirse. Ona, söz verdiğim gibi, benden istediği her şeyi ve daha fazlasını yapabileceğimi göstermek istiyordum.

"Robin'in neden bir evi yok?" Jane Fransız tostunu öldürmeye çalışır gibi bıçaklayarak sordu.

Sözlerini anlamam bir saniye sürdü ve anladığımda, dönüp duran tüm düşüncelerim durdu, dondu kaldı.

"Ne?" Boş boş sordum.

"Kimse onu sevmiyor mu?" diye sordu, tatlı küçük elleriyle kalbimi göğsümden oyarak. Ona bakakaldım, cevap verecek kelimeleri bulamadım.

"Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini bildiğim halde bir an sonra tekrar sordum. Oyalanıyordum. Tek düşünebildiğim hüznü yeşil gözler ve ailesi tarafından sevdiği insanların onu her zaman inciteceğini düşünmesi için eğitilmiş bir çocukken kalbimi yeniden çalıştırmaya çalışıyordum.

"Robin şarkı söylememe yardım ediyordu," diye açıkladı. "Ve benim gibi istediği şarkıyı söyleyebilmeyi dilediğini söyledi." Kaşlarını çatı. "Ben de ona neden yapamadığını sordum. O da eğer söylerse evini kaybedeceğini söyledi."

"Ama Robin'in bir evi yok," diye araya girdi Rosie. Bunca zamandır garip bir şekilde sessizdi. Normalde geveze olan oydu, bu yüzden bu ikisinin de karakterine aykırı bir durumdu. "Eğer bir evi olsaydı, bu kadar üzgün olmazdı. Ve sürekli bizim evde olmazdı."

Yüce İsa.

Annemin sesi evin derinliklerinde bir yerde yankılanıyordu, muhtemelen gelen büyük torunlardan birine bağıırıyordu. Ama onu zar zor duyabiliyordum. Kendi kalbimin çarpıntısından ve nefesimin vızıltısından başka bir şey duyamıyordum.

Bu büyük bir an gibi hissettirdi.

Buzda yollar açan ve buzdağlarını parçalayan türden bir an. Temelleri sarsan. Taşları çatlatan.

Ağzımı açıp kızlara bunun Robin'den bizimle bu kadar çok vakit geçirmemesini isteme biçimleri olup olmadığını soramadan beni alt ettiler. Minik sarı at kuyrukları ve bal rengi gözleriyle içimi boşalttılar.

"Robin'in evi bizimle olamaz mı?" Jane sessiz ve saf bir şekilde sordu.

"Onu seviyoruz," dedi Rosie bana kesin bir ifadeyle. "Artık yatağınızı paylaşmak istemiyorsanız benim yatağımı alabilir."

Bir süre ikisine de baktım ve bu durumda ne yapmam gerektiğini anlamaya çalıştım. Gerçekten de biriyle çıkacağımı hiç düşünmemiştim. Ama Robin'le tanışmak bunu pencereden dışarı atmıştı. O zamandan beri,

Bunun için bir plan , kızlara onu tutmak istediğimi, Robin'in kalıcı olarak eve geleceğini söyleyeceğim gün için - tabii ki . Ama bu plan kızların bu konuyu ilk ya da bu kadar erken açmasını içermiyordu.

Mümkün olan en iyi şekilde şaşkına dönmüştüm.

"Çok tatlısın," dedim Rosie'ye, daha uzun oturup kendinden çok memnun görüldüğünde göğsüme bir sıcaklık doldu. "Ama gerekli değil. Robin bize taşınırsa, benimle paylaşmaya devam etmesini tercih ederim."

"Neden?" Rosie sanki mısır gevreğine sıçmışım gibi sordu.

"Çünkü birbirlerine aşıklar," diye açıkladı Jane, sanki bunu binlerce kez açıklamış gibi. Kız kardeşine kaşlarını çattı. "Birbirini seven insanlar yataklarını paylaşır, öpüşür falan."

"Bundan nefret ediyorum," dedi Rosie ama sonra kaşlarını çattı. "Ama... Robin giderse daha çok nefret ederim."

"İşi için geri dönmesi gerekiyor," diye açıkladım, yumuşak bir sesle. "Ama belki ziyarete geldiğinde bizimle bir evde kalabilir? Bu hoşuna gider mi?"

"İşini bırakamaz mı?" Jane sordu. "Onu paylaşmak istemiyorum."

Rosie tereddüt etti ama sonunda onun da ağzını açtı. "Neredeyse yüz param var. Alabilir."

Para kavramını anlıyorlardı. En azından işle ilgili olarak. Büyüdükçe bunu onlara açıklamak zorunda kaldım. Benim muayenehanemle bu kadar gurur duymalarının ve her ziyarete geldiklerinde küçük savaş lordları gibi davranmalarının bir nedeni de buydu.

"Peki ya kediniz?" Kalbim boğazıma düğümlenerek sordum.

Rosie omuz silkerek, "Robin kedi gibi bir şey," diye cevap verdi. "Ve kakasını temizlemek zorunda değilim."

"Ve şarkı da söylüyor," diye araya girdi Jane. "Ve komik biri."

"Ve seni gülümsetiyor," diye ekledi Rosie, sanki her şeyin en önemli noktası *buymuş* gibi.

O zaman ikisine de sarıldım, çünkü kalbim doluyken, gözlerim yanarken ve dünyam bütün hissederken başka ne yapabileceğimden emin değildim. İkisini de bıraktığımda hiçbir şey olmamış gibi yemek yemeye devam ettiler.

Yeni bir güven ve kararlılıkla küçük yüzlerini öptüm ve yolculuğumuz için Robin'i almak üzere yola çıktım.

Artık kızlar da gemide olduğuna göre, onu kalıcı olarak benim yapmamı engelleyen hiçbir şey yoktu.

Şey, Robin'in kendisi .

Robin yüzünün pazuma yaslandığı yerden usulca mırıldandı: "Yani, uyarayım," dedi, "işler biraz... tuhaflaşabilir."

Bu yüzyılın en hafif tabiriydi. Ne yazık ki ikimiz için de -ama özellikle Robin için- birileri onun bugün Los Angeles'a geleceğini sızdırmıştı. Bunu biliyorduk çünkü uçaktan indiğimizde parmaklarımız birbirine dolanmıştı ve bir grup paparazzi bizi bekliyordu.

Şaşırmaktan çok üzüldüm.

En azından *onun için*.

Çünkü onları gördüğü anda küçüldü. Bedeni değil ama ruhu. Sanki yeniden zırh giyiyormuş gibi omuzları dik, dimdik dururken gözlerinin içinde solup gitmesini izledim. Güneş gözlüklerini taktı, gözlerini gözlerden sakladı ve ben onun için acı çektim.

O ana kadar Robin'in yalnızken ne kadar rahat olduğunu fark etmemiştim. Çünkü yanımdaki bu kaskatı, mükemmel bir şekilde sırtan manken bana tamamen farklı biri gibi gelmişti. Alışveriş merkezine gittiğimiz günden bile daha kötüydü.

Elimi bırakmaya çalıştı ama ben izin vermedim.

Kalabalığın arasından omuzlarımızda ilerlerken, sorulardan kaçarken, kameralar yanıp sönerken, Robin'in Belleville'i 'zehirlemek' konusunda neden bu kadar endişeli olduğunu ilk kez anladım.

Kim bilir ne kadar süre böyle bir hayat yaşadktan sonra dehşete kapılmayı anlayabilirdim. Bana açıklamıştı, evet. Beni *uyarmıştı*. Ama hiçbir şey beni Robin'in dünyasının gerçekliğine hazırlayamadı.

Dünyası uygunsuz sorular soran insanlarla doluydu. İzinsiz ona dokunmaya çalışan insanlarla, gözlerle, gözlerle ve *gözlerle*. Her yerde gözler. Yorumlar dünün çöpü gibi atılıyordu. Açıkça öyle olmadığı halde normalmiş ve sorun yokmuş gibi davranılan istilacılık.

Sanki bir insan değil de bir dekordu.

LAX havaalanının dışında, kaldırımın yanında bizi bekleyen bir taksi vardı. Robin taksiye doğru , güneş gözlükleri burnuna takılmıştı, gülümsemesi

hiç tereddüt etmedi. İnmeden önce bana utangaç ve gergin bir şekilde, daha az dikkat çektiği için taksiyle dolaşmayı tercih ettiğini söylemişti.

Doğrusu, olanlardan dolayı biraz şoka girmiştim. Bu yüzden bizi takip eden paparazzilerden biri uzanıp Robin'in omzuna yapıştığında tepki vermem bir saniye sürdü.

Bir süre elime baktım, birinin ona izinsiz dokunma cüretini göstermesi beni gerçekten şaşkına çevirmişti. Robin adamı omuz silkerek uzaklaştırmaya çalıştı ve bu küçük hareket, içinde bulunduğum kalabalığın neden olduğu sisten çıkmamı sağladı.

Adamın bileğini sıkıca kavradım. Döndürerek onu Robin'in üzerinden çektim ve cüssemle Robin'i taksiye doğru kayarken diğer aç gözlerden korudum.

Adam acı dolu bir tıslama çıkardı ama ben onu bırakmadım. Robin güvenli bir şekilde taksinin içine girene ve sırt çantalarımızı benim halletmem için bırakana kadar bırakmadım. Bu işi benim halletmeme izin vermesi aramızdaki güvenin bir göstergesiydi.

"Hiç terbiyen yok," dedim yakışıklı adama, sesimdeki hırçın hırıltıyla bir kez daha şok olmuşum. Onu serbest bıraktım ama kekeleyerek bir özür dilemeden önce değil. Özür Robin için olmalıydı ama bunu duyması için onu taksinin görece güvenli ortamından zorla çıkaracak değildim.

Sarsılarak çantalarımızı aldım ve zorla yerleştirdim. Bu sırada arkamdaki mırıltıları duymazdan geldim. Birinin beni adamı yakalarken kameraya çekmiş olabileceği gerçeğini görmezden geldim. Gelecekte saldırı suçlamasıyla karşılaşma endişesi zihnimi yakıyordu ama bu düşünceyi bir kenara ittim.

Arkada Robin'in yanındaki koltuğuma kaydığında kalbim küt küt atıyordu. Kapıyı kapattım, kilitledim ve kalbim boğazımda ona döndüm.

Robin hemen, "Seni buraya getirdiğim için özür dilerim," dedi, yine benim üzgün, küçük bülbülüm olmuştu. Omuzları çökmüş bir halde kot pantolonundaki delikleri karıştırıyordu. Güneş gözlüğü hâlâ takılıydı ve gözlerini görüş alanından koruyordu.

"Olma." O zaman ona ulaşmak çok kolaydı. Aradaki mesafeyi aşmak nefes almak kadar kolaydı. Onu yumuşak, sağlam ve nazıkçe öpmek. "Burada olduğum için çok mutluyum."

"Öyle mi?"

"Öyleyim." Dudakları benimkilere karşı soğuktu. Buz gibiydi. Sessiz bir ses çıkardım, içini yalayıp ısıtabilmem için onu açmaya ikna ettim. Birkaç uzun dakikadan sonra geri çekildiğimde Robin kızarmıştı ve gözleri

neredeysse içi boştu. Güneş gözlüklerini çıkardım ve onu düzgün bir şekilde görebilmek için cebime yerleştirdim.

"Yanımdayım," diye söz verdim ona, çünkü yanımdaydım. "Artık buradayım." Başını salladı, gözlerinden yaşlar süzülürken korkunç bir ses çıktı. Gözlerini sıkarak kapattı, tüm yüzü buruşmuştu. Bana bir daha bakmasını sağlamadım, sadece orta koltuğa kaydım, kemerimi bağladım ve onu yanıma çektim. "Adresiniz nedir?" Robin'in sesi titreyerek verdiği yanıtı dikkatle dinleyerek mırıldandım.

"O bunu biliyor."

"Lanet olası akbabalar," dedi taksi şoförü sempatiyle. Anlaşılan Robin onunla sık sık çalışıyordu - en azından adamın adresini ezberlemesine yetecek kadar sık. Kalabalık terminalden çıkarken bana Robin ve bunun gibi önceki yolculuklar hakkında birkaç sevimli ama endişe verici hikâye anlattı. "Bir keresinde kahvesini yakışıklı bir adamın üzerine düşürmüştü," diye güldü adam, sesi eğleniyor gibiydi. "Kazara tabii ki."

"Aferin sana," diye mırıldandım, bunun lanet bir kaza olmadığını biliyordum. Robin sakar olabilirdi ama sıcak bir kahve fincanını düşürecek türden bir sakar değildi.

Robin bana sarılmış halde kaldıkça ısındı. Saçlarına güven verici sözler mırıldandım, ıslak yanaklarını montuma sürterken ulaşabildiğim her yere nazik öpücükler kondurdum.

Ona aldığım kıyafetleri giymişti. Belleville'deyken ona uyuyordu ama burada garip geliyordu. Sanki haftalar önce tanıştığım adamın alternatif bir versiyonuydu. Umarım güneş gözlükleri gibi ona güç veriyorlardır.

Eğer havaalanının kötü olduğunu düşündüysem, dairesinin girişi daha da kötüydü.

Bu sefer daha hazırlıklıydım, o yüzden daha iyi geçti.

Robin'e güneş gözlüklerini geri verdim ve o da minnettar bir gülümsemeyle gözlüklerini taktı. Sanki girdiğimi bilmediğim bir sınavı geçmiş gibiydim. Ve biraz rahatlamıştım.

Önce çantalarımızı aldım, sonra da kaldırım boyunca yüksek binanın girişine doğru hızlı bir yürüyüş yaparken Robin'in görüş alanını kapattım. Parlak siyah camları ve çelik parmaklıklarıyla güzel bir binaydı. İnsanlara hırlamıyor olsaydım daha çok takdir ederdim.

Onu korumak ikinci doğasıymış gibi geliyordu. Her zaman öyleydi.

Ancak burada bu ihtiyaç daha da yaygındı.

Lobinin büyük cam kapılarından geçtiğimizde ikimiz de rahatlamıştık. Paparazziler dışarıda kalmış, tek yönlü cam tarafından engellenmişlerdi. Kapıdaki adam Robin'e çantalarımızı almayı teklif ederken geniş ve dostça bir gülümseme verdi.

"Anladım!" diye seslendi keskin bir kadın sesi, topuk sesleri ve bergamot kokusu eşliğinde. Yeni gelenle yüzleşmek için döndüm, başka biriyle savaşıma fazlasıyla hazırdım. Robin'i nazıkçe arkama aldım, çenem gerilmiş bir halde tehditle yüz yüze geldim.

"Nancy!" Robin'in sesi sıcaktı, arkamda olduğu için biraz boğuktu. Onu koyduğum yerde uzun süre kalmadı, mutlu bir şekilde sırtıma doğru kıpırdandı, yaklaşan siyahlar içindeki sert kadına bakmak için başını dışarı çıkardı.

Kısa, koyu renk bir küt saçı vardı, düz çizgileri ve sert kenarları vardı. Makyajı kusursuzdu. Dudakları keskin kenarlı siyaha boyanmıştı. Baştan aşağı iş kıyafeti içinde oldukça etkileyici bir silueti vardı. Uzun boylu, hırçın ve soğuktu.

İsmi tanımam ve rahatlamam sadece bir saniye sürdü. Nancy. Robin'in asistanı. Bana ondan bahsetmişti.

Uçakta konuşmak için çok zamanımız olmuştu ve Robin uyku aralarında bana hikâyeler anlatmış ve burada geçireceğimiz zaman hakkında uyarılarda bulunmuştu - her zaman endişeli biriydi. Buradaki hayatının en güzel yanının Nancy olduğunu anlamak için fazla bir şey gerekmemişti.

Ona tapıyordu.

Robin'in onu selamlayabilmesi için kenara çekildiğimde Nancy, "Tatlım, kesinlikle *berbat* görünüyorsun," dedi. "Flanel mi, *gerçekten* mi?" Mükemmel manikürlü kaşlarını kaldırdı. "Şimdi de inek mi sikiyoruz?"

Robin'e aldığım tüm kıyafetler siyahtı, flanel de buna dahildi. Onun sıcak olmasını istedim, kim olduğunu silmeyi değil.

"Aman Tanrım," diye güldü Robin. "Bunu öylece söyleyemezsin!"

Nancy mırıldanarak, "Eve böyle odun gibi gelemezsin ve farklı bir şey bekleyemezsin," dedi ve eğilip onun yanağını öptü. "Bu kim?" Nancy beni değerlendirmek için iki büküm oldu ve etkileyici boyuna doğru yükseldi.

Yıllar sonra ilk kez kendimi ilkokuldaymışım gibi hissettiğime şaşırarak daha uzun durdum. Üçüncü sınıf öğretmenimin yaydığı enerjiyi yayıyordu. Katı ama nazık.

"Bu Ben," Robin başını geriye doğru çevirerek bana baktı. Gözyaşları kurumuştı ama gözlerinin kenarları kızarmıştı. "Seni aramaya iznim olmadığını söylemeseydin ondan olurdu."

Nancy gözlerini devirdi. "Sana beni arama dememiş olsaydım, dinlenmen gereken her gün beni rahatsız ediyor olurdun. Ayrıca, o Ben'in doğum günü. Hatırlıyorum." *Doğum günü Ben'i mi? Bu da ne demek oluyor?*

Nancy bir adım geri çekildi, elleri kalçalarında, gözleri üzerimde geziniyordu. "Hiç modellik yapmayı düşündün mü?" diye sordu.

"Modellik mi?" Gözlerimi kıptım, kafam karışmıştı. Yanaklarım kızardı.

"Hayır, ben..." "Uzun boylu," diye başıyla bana doğru işaret etti Nancy, şimdi Robin'le konuşuyordu. "İyi kemik yapısı."

"Ateş gibi sıcak," diye onayladı Robin, yanaklarımın daha da yanmasına neden olarak.

"Onu smokin içinde görmek isterdim," diye mırıldandı Nancy düşünceli bir şekilde. "Onu biraz kırparsak, saçlarını tıraş edersek, bence bir erkek dergisi için iyi bir aday olabilir. Şarap gibi yıllanmış bir görünümü var."

"Ben böyle şeylerden hoşlanmaz," diye cevap Robin, çünkü o dünyanın en tatlı adamıydı ve ben tek kelime etmeden bile benim hakkımda bunu biliyordu. "Kitaplarının arkasında resmi bile yok."

"Kitapları mı?"

"Evet," diye mırıldandı Robin, yeniden heyecanlanmıştı. İlk tanışmamızla ilgili mutlu bir hikâye anlatmaya cazibemi süsledi -Tanrım, çok beceriksizdim- ve Nancy'ye o andan itibaren birlikte yaptığımız her şeyi anlattı.

Nancy benden önce çantaları tuttu ve bizi asansöre doğru götürürken bir yandan da dinliyordu.

Robin'in eli benimkini buldu, sıktı, sıktı, sıktı.

Gökyüzüne doğru yükselirken beni ortaladı, tırmandıkça karnım birinci katta bir yerlerde kaldı. Binanın tepesine ulaştığımızda -çünkü tabii ki Robin çatı katında yaşıyordu, bu noktada neden şaşırdım ?- Robin, Nancy'ye Turta Festivali'ndeki bayrak yarışını kaybetmemize neden olduğunda ona nasıl kızmadığımı anlatmayı yeni bitirmişti.

"O bize kaybettirmedi," diye ilk kez araya girdim. Nancy bana

bakmak için döndü, koyu renk gözleri sıcaklıkla dolup

taşıyordu. "Sana çelme taktım," Robin sanki yalan

söylüyormuşum gibi gözlerini kısarak bana baktı.

"Birlikte takıldık." Ona gülümsedim ve o da eridi, dudaklarına tatlı bir sırıtış yayıldı. "Karşılıklı garantili yıkım."

"Sanırım farklı bir şey beklememeliydik," diye güldü Robin, beni şaşırtarak ve bu basit açıklamayla ne kadar ilerlediğini kanıtlayarak. "Yani, senin bacakların benimkilerin iki katı uzunluğunda."

"Bu kaçınılmazdı," diye kabul ettim ve eğilip kabarık saçlarının tepesini öptüm, çünkü öpebiliyordum. Nancy'nin gözleri kafamın arkasında bir delik açıyordu ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. Seyircimiz var diye Robin'in yanında garip davranmaya başlayacak değildim.

Burada hiçbir şeyin farklı olmayacağına dair kendime söz vermiştim.

Ve bu sözü bozmak üzere değildim.

Robin'in dairesi, lobiye gördükten ve çatı katında yaşadığını öğrendikten sonra beklediğim gibiydi. Geniş açık kat planı mekânı soğuk ve steril hissettiriyordu, beyaz duvarlar neredeyse otuz metre havaya yükseliyordu. Arka duvar tamamen camdan yapılmıştı ve aşağıdaki şehre açılıyordu. Caddede trafiğin yoğun olduğu saatlerde yığılmış, karınca kadar küçük arabaları görebiliyordum.

Oturma odası olması gereken ama beton zemini ve metal destek sütunlarıyla daha çok bir depoya benzeyen odanın ortasında büyük beyaz bir kanepe duruyordu. Altında beyaz ve siyah bir halı vardı, Nancy'nin seçtiğini hissettiğim soğuk ve iddialı bir şey.

Hiçbir yerde Robin'den iz yoktu. Ve bu beni... inanılmaz derecede üzdü.

Ben dolaşırken Robin ve Nancy sohbet ediyorlardı. Bu gece burada yapılacak olan kostümlü prova hakkında konuştuklarını duyabiliyordum ve tüm insanlar sahneyi kurmak için gelecekti ama hemen ardından her şeyi kaldıracaklardı.

Mutfağındaki dolaplar yarım düzine farklı çeşit çay dışında çoğunlukla boştu. Hepsinin de uykuya iyi geldiği düşünülüyordu ve dolabı kapatıp beyaz adaya kuşkuyla bakarken kalbim onun için acıyordu.

Yemek yapmayı biliyor muydu?

Tavası var mıydı? Tenceresi?

Tezgâhın altına eğildim, her zamankinden daha dikkatli hareket ettim. Sırtımı tekrar incitmeyi reddettim. Bu hafta sonu planlarımız varken olmaz.

Dolabın içinde birkaç tencere ve tava vardı ama yepyeni görünüyordular. Kaşlarımı çatarak doğruldum. Robin, görünüşe göre Nancy'yle sohbet etmeyi bitirmiş bir halde oraya doğru yürüyordu. Her zamanki dönmüştü, gözleri

Yanımdaki adaya zıplarken parlak, sevimli küçük ayakları tekmeleyerek beni sarmak için uzandı.

Boyalı parmaklarından biri kaşlarımın arasındaki çatlağa bastırdı. "Neden bu kadar ciddisin?" diye sordu korkunç bir Joker taklidiyle.

"Bebğim, ne zaman ve *nasıl* yemek yiyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

Robin gözlerini kırıştırdı. Parmağıyla kaşımı okşadıktan sonra çenemi kavradı ve bana sırtıttı. "Paket servis diye bir şey duydun mu hiç?"

"Her gün dışarıdan yemek yiyemezsin," diye cevap verdim, hemen endişelenmişim. "Bu senin için iyi değil."

Robin gülerek, "Los Angeles'ta benim için yemek pişirecek bir Ben yok," diye karşılık verdi.

"Belki de bir taneye ihtiyacın vardır," diye mırıldandım, kendi gerçeğime ihanet ederek.

Robin tekrar gözlerini kırıştırdı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Biraz fazla zorladığımı biliyordum, bu yüzden geri çekildim, yeni öğrendiğim tüm yeni bilgileri işlerken alınca bir öpücük kondurmak için eğildim.

Robin en azından buradaki hayatında daha kalıcı bir yer edinmeme gerçekten hazır değilse, en azından ona kişisel bir aşçı tutabilirdim, değil mi? Ya da bir yemek servisi?

Yeterince param vardı.

Doktorluk maaşım ve kitap teliflerimle hayatımı idame ettirecektim. "Bir yolunu ," diye söz verdim ona, böylece stres yapmayacaktı. yeni bir şey. Beni bıraktığında nerede uyuduğunu öğrenmeye gittim. Eğer düzgün bir yatağı yoksa hiç mutlu olmayacaktım. Robin'in sırf çatı katına çıkamayacak kadar yorgun olduğu için kanepede yattığını düşünmezdim.

Yatak odasına girdiğimde gerçekten de bir yatağı olduğunu görünce biraz rahatlardım. Çok güzel bir yatak. Binlerce farklı çeşit yastık ve hepsi de farklı Cadılar Bayramı desenlerine sahip en az beş battaniye vardı.

Duraksadığımda Robin tam arkamdaydı, her şeyi içine çekiyordu. Üzerinde bir sürü terk edilmiş fincan bulunan komodin -muhtemelen alt kattaki çaydan kalma. Yatağın dibindeki kitap yığını, çoğu bana aitti. Odanın köşesindeki gitar, sahnede kullandığından daha eski ve yıpranmıştı. Pencere kenarında duran küçük biblolar ve ıvır zıvırlar. Muhtemelen seyahatlerinden hatıralar.

Ancak en anlamlısı arka duvardaki kitap rafıydı. Fotoğraflarla doluydu. Çoğu cep telefonuyla çekilmiş gibi görünüyordu. Bubba ve Miles'ın değişik yaşlardaki resimleri. Hepsi dikkatlice, özenle basılmış ve çeşitli uyumsuz çerçevelere yapıştırılmıştı.

Dairenin geri kalanı yavandı. Bir katalogdan fırlamış gibiydi ve birinin evim diyebileceği bir yer değildi. Ama bu oda... siyah perdeleri, karakteri ve bir yatak yuvasıyla-evet.

Evet, *burası* Robin'in yaşaması gereken türden bir yerdi.

Bana bir bakıma kargayı hatırlatıyordu, daha sonra kullanmak üzere küçük parlak şeyler topluyordu. Her taşın, her deniz kabuğunun, her kuruşun bir anısı olduğundan hiç şüphem yoktu. Kargaların onun en sevdiği hayvan olması uygundu.

"Kusura bakma, ortalığı toparlamaya fırsatım olmadı," diye özür diledi Robin arkamdan. "Burada temizlik yapacak birinin olmasından hoşlanmıyorum. Garip hissettiriyor, anlıyor musun? Sanki Bruce Wayne falanmışım gibi, oysa değilim."

"Özür dileme." Kolumu kıvırdım ve tıpkı evde kanepeye kıvrıldığımızda yaptığı gibi oradaki boşluğa yerleşebilmesi için kolumu açtım. Robin mırıldandı, yakınımda kıpırdandı ve boğazının arkasından mutlu bir ses çıkardı. "Odanı sevdim."

"Seninkinden çok daha dağınık," diye güldü Robin, ayaklarımızın dibinde duvara dayalı duran battaniyenin altından yere düşmüş bir çift iç çamaşırını saklamak için bir bacağını bilinçsizce uzatarak.

"değil," dedim ona dürüstçe. Ve aldırmadım da.

"Buraya döndüğümde genellikle çok yorgun oluyorum," diye açıklamaya çalıştı Robin. "Sadece soyunurum ve sonra uzanırım... ve... uyumaya *çalışırım*?"

Denemek kelimesine vurgu vardı ve yine kalbim acıdı.

Robin bana uykusuzluğundan bahsetmişti. Giderek kötüleştiğinden beri mücadele ettiği tüm küçük şeyleri anlatmıştı. Sahnede olduğu gibi bayılacağından korktuğu zamanlar da buna dahildi. Beton zemin beni endişelendiriyordu, tıpkı onu buraya koyma fikri gibi - onu her şeyin yeniden kötüye gidebileceği bir yerde yalnız bırakmak gibi.

Robin'in benimle tek başına olduğundan çok daha iyi uyuduğunu anlamam uzun sürmedi. Bir keresinde bana narkotik gibi olduğumu söylemişti. Bunun doğru bir karşılaştırma olup olmadığından emin değildim ama itiraz etmemiştim.

Benim hakkımda ne düşüneceğini söylemek bana düşmezdi. Sadece beni düşündüğü için mutluydum.

Bazen o kadar parlıyordu ki, tek yapabildiğim onun ışığının tadını çıkarmaktı.

Robin yanımdan geçip sessiz bir iniltiyle yatağına uzandı, bacakları gotik bir denizyıldızı gibi dimdik duruyordu. Sırıttım ve kıkırdayarak onu takip ettim. Dikkatlice dizlerimin üzerine çökerek botlarına uzandım. Beni tekmelemedi, ben her seferinde bir toka açmaya başlarken hareketsiz durdu.

Robin hâlâ kıpırdamadan, "Ayaklarım herhalde leş gibi kokuyor," diye yakındı.

"Ayakkabı giyip bütün gün yürüyünce böyle oluyor," diye cevap verdim ve diğerine geçmeden önce bir ayakkabıyı nazikçe çekiştirerek çıkardım.

"Bana karşı çok iyisin." Robin'in sesi sessiz ve boğuktu. Diğer ayağını kurtarmayı bitirdiğimde bir an sessiz kaldım. Başparmaklarımı artık çoraplı olan iç tabanına bastırarak, inleyene kadar nazikçe ittim.

"Tabii ki sana karşı *iyiyim*," diye karşılık verdim, söylenmemiş *seni seviyorum* sözleri havada ağır ağır duruyordu. Bunu söylememek çok zordu. Haftalardır söylememek zordu.

Bu bir bakıma kozmik olarak komikti. Ailem ve

Trixie dışında kimseyi sevmemiştim.

Yine de işte buradaydım, yeni bir ilişkinin içindeydim ve daha önce hiç yapmak istemediğim tüm açıklamaları yapmaya hazırdım.

Çocukken babamla yaptığım bir konuşmayı çok net hatırlıyordum.

Sınıfimdaki tüm erkeklerin kızların o kadar da korkunç olmadığını keşfettikleri yaşlardaydı. Ve benim kafam karışmıştı. Çünkü ben onların hissettiği gibi hissetmiyordum ve rol yapmak istemiyordum. "Olduğundan başka bir şey olmana gerek yok," demişti babam.

dedi, kocaman sıcak bir elini omzuma koydu ve sıkıca sıktı.

"Ama..." Çünkü ben bile farklı olmanın bazen istemediğim bir ilgiyle karşılaşmak anlamına geldiğini biliyordum.

"Benjamin," diye sözümü kesti, dizlerinin üzerine çöktü ve benimle bir yetişkinmişim gibi konuştu. Sanki akıllıymışım ve bu önemliymiş gibi. Sanki dinlememi bekliyormuş gibi. Gözleri benimkilerle aynı renkteydi, siyah saçları kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. "Uyum sağlayabilmen için değişmen gerektiğini hissettirecek insanlar her zaman olacaktır." Elini tekrar sıktı, inanılmaz derecede büyük ve nazikti. "Ve sen bir seçim yapmak zorunda kalacaksın. Ya olduğun gibi bir adam olacaksın ya da *onların* istediği gibi bir adam."

Ciddi bir şekilde başımı salladım ve o da yavaş ve tatlı bir gülümseme attı. "Akıllısın," dedi nazikçe. "Mutluluğa giden tek bir yol var. Hangisini seçeceğini bulacaksın."

O zaman beni serbest bıraktı ve takip etmemi bekledi - ve o gün çiftlikteki işimizi bitirerek yola . Ve tüm bu süre boyunca sözleri kafamın içinde çalkalandı durdu. Bir fare kadar sessiz, tüm kardeşlerimle akşam yemeği yerken içime saplanmış bir kıymık gibi hissetmişim.

Annem bana sorunun ne olduğunu sormuştu ve babam da ona sadece "düşündüğümü" söylemişti.

O her zaman benim yanımdaydı.

Her zaman ne söyleyeceğini bilirdi.

Nasıl bir adam olacağıma ancak ertesi sabah uyandığımda karar verebildim.

Dokuz yaşındayken seçimimi yapmışım ve o zamandan beri buna sadık kaldım. Olmadığım bir şeymişim gibi davranmadım.

Gerçeği söyleyebilecekken asla lafı dolandırmadım.

Duygularım ya da duygusuzluğum hakkında asla yalan söylemedim.

Yani kendimi tutmak... kendimi tutmak *zordu*. Alışık olmadığım bir ağırlıktı. Asla taşıyamayacağım bir ağırlıktı. Ama yine de bir şekilde başardım. Çünkü Robin sabrımı hak ediyordu. Ve biraz daha fazla zaman, biraz daha fazla sevgi ile ona, yıllar önce olmaya karar verdiğim türden bir adam için kalmaya değer olduğunu gösterebileceğimi biliyordum.

Buna değdiğimi.

Uzaklaşmak yerine bana koşabileceğini. Ve kollarım her zaman açık olacaktı.

Sadece onun için.

nineteen

ROBIN

Los Angeles'a gelir gelmez Ben'in tuhaf davranmaya başlamasını neden beklediğimi bilmiyorum. Belki de hâlâ hayal kırıklığına uğramaya alışkın olan yanımdaydım. Ancak bu korkularımın dinmesi bir saatten fazla sürmedi, çünkü Ben benim onun hayatında kendime yer açtığı kadar kolay bir şekilde benim hayatımda da kendine yer açtı.

O hep oradaydı. Her zaman yardım ederdi.

Benimle ilgilenir, Nancy ile sohbet eder, odanın arka tarafında sessiz ve metanetli bir şekilde durur ve benim işimi yapmama izin verirdi. Yoluma çıkmazdı ve dudakları her zaman gururlu bir gülümsemeye dönüşürdü. Sanki bana bakmak onu mutlu ediyordu.

İzlenmekten hoşlanmayalı uzun zaman olmuştu ve şimdi ekibin kurduğu geçici sahnede durup benim için seçilen müzikal numaraların üzerinden geçerken kendimi bunun içinde erirken buldum.

Bu sadece kostümlü provaydı. Noel arifesindeki parti için dönmeden önce her şeyi gözden geçireceğimiz tek zamandı. Evimin nasıl dekore edileceği konusunda zaten bir fikrim vardı - Nancy'nin elinde etkinlik koordinatörüyle birlikte karar verdikleri bir klasör dolusu resim vardı. Gülünç derecede küçük tabaklarda gülünç derecede lezzetli yemekler sunan bir yemek şirketi olacaktı.

pahalı yiyecekler. Açık bir bar. Tavana değecek kadar uzun siyah beyaz dev bir Noel ağacı.

Şimdi, ekip, oyuncular ve Ben dışında oda bomboştu. Olması gerekenin bir iskeletiydi ve yine de... Kendimi neredeyse yüksek hissediyordum.

Tenim uğulduyordu.

Vücudumda enerji patlaması oldu, performansın heyecanı - sadece pratik olmasına rağmen - bana ağırlığımca altın değerinde hissettirdi. Geceler kararmadan ve gözler bana fazla gelmeden önce sahnedeiken böyle hissederdim. Müzisyen olmak istememin nedeni buydu. Müziğin içimde hareket ettiğini hissetmek, onun zonklamasını ve gelgitlerini hissetmek. Bir notaya her doğru bastığımda damarlarımdan geçen elektriği hissetmek.

Tekrar hissetmek güzeldi.

Hiç bitmesini istemedim.

Son seti bitirdiğimde Nancy, "Bu şimdiye kadarki en iyisiydi," diye mırıldandı ve omzumu hafifçe sıktı. Grup çoktan toparlanmaya başlamıştı. Yeni insanlardı. Önceki turnemden kimse yoktu. İsimlerini bile bilmiyordum ve normalde bu beni rahatsız ederdi ama şu anda umursamayacak kadar heyecanlıydım.

Ben de ekibin geri kalanı gibi alkışladı. Teşekkür ettikten sonra aşağı indim ve Ben'e ve köşedeki yerine doğru ilerlerken Nancy'nin emir vermesine izin verdim.

"Harikaydın," diye söz verdi, gözleri hararetle parlıyordu.

"Oh?" Ben beni kendine doğru çekerken kaşlarım havaya kalktı. Çok sert, çok lezzetli aleti karnıma bastırarak kadar yakındı. "Oh," diye tekrarladım, bu sefer daha alçak sesle. "Şarkı söylememin sana bunu yaptığını bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf etti, nefesi kulağımın kabuğuna değecek şekilde eğildi. Dudaklarımı yaladım, bir iniltiyle ısırduğımda dişlerime çarparak tıkırdadı. "Şöyle bir şey yapıyorsun... oynarken," diye mırıldandı Ben, sesi ateş gibi çatırdıyordu. "Kalçaların öne doğru itiyor ve pantolonun daralıyor-"

"Lanet olsun."

"Küçük güzel sakin bütün gece benimle dalga geçti."

Birdenbire herkesin gitmesi için sabırsızlanmaya başladım.

Ben ve ben siyah parıltılı camdan aşağıdaki sokaklara bakarken Los Angeles şehir ışıkları ayaklarımızın altında yayılıyordu. Bu kadar yaklaştığımda karnım her zamanki gibi şişti. Camın kalınlığına ve güvenli olmasına rağmen vücudum hâlâ düşeceğime inanıyordu.

Hava kararmaya . Ekip temizlenmişti ve Nancy yanağıma bir veda öpücüğü kondurduktan sonra el sallayarak ve topuklu ayakkabılarını şıklatarak ayrıldı. Yirmi üçünde uçana kadar onu bir daha görmeyecektim.

Vedalaşma, bir ay kadar önce Belleville'e gitmek üzere Los Angeles'tan ilk ayrıldığımda hissettiğim kadar acı ve tatlıydı. Sadece bu sefer... içimde bir şeyler daha yerleşmiş gibiydi.

Buz gibi soğuk değildim ve merhamet için dua etmiyordum. Yarım saat dinlenip altı fincan kahve içerek çalışmıyordum. Aynı kişi olduğumu bilsem de kendimi aynı kişi gibi hissetmiyordum. Ben'in benim için yeniden bir araya getirdiği iskelet gibi, tüm parçalarım aynıydı ama şimdi Ben beni düzenlediğine göre temelden değişmiştim.

Sonunda yalnız kaldığımız an, Ben ve ben pencereye doğru ilerlemeden önce kendimize tebrik kadehleri -benim durumumda- şarap doldurmuştuk. Ve şimdi burada, şehrin sokaklarından kilometrelerce yukarıda gibiydik ve ben uçuyordum - ama bunun 'in yakınlığıyla ve bu gece olacakların vaadiyle ilgisi vardı, çatı katındaki dairenin yüksekliğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Bu gece eğlendin," dedi Ben, sesi her zamanki gibi yumuşak ve emindi. Mırıldanarak onayladım, şarabımı yudumladım ve sanki ikinci doğamış gibi onun tarafına doğru eğildim. Gerçekten öyle olacağından emin olmasam da. Her zaman onun sıcaklığına minnettar olan, onun ne kadar sağlam ve emin olduğuna saygı duyan küçük bir parçam olacaktı.

Beni nazıkçe, sabırla ileriye doğru ikna etti.

Sözlerine ve hareketlerine dikkat eder, asla çok fazla şey söylemezdi.

-Sınırlarımın her zaman benden bile daha fazla farkındaydı. Sanki beynimin içine girmiş gibiydi. Sanki artık benim bir parçamdı.

Biz farklıydık.

Aslında benzerliklerimizden çok farklılıklarımız vardı.

Ben her zaman olmak istediğim her şeydi. Sağlam ve güçlü, güvenilir ve sevgi doluydu. Yine de onunla birlikte olmak bana hiçbir zaman eksik olduğumu hissettirmedi. Hayatımda beni gerçekten görmesine izin verdiğim ilk kişiydi. Duvarlarımın olmadığı ilk kişiydi.

"Robin?" Ben'in dudakları şimdi şakağıma değiyordu, nazik ve tatlıydı. Cevap vermediğimi çok geç fark ettim. Sesi endişeli geliyordu. Ki bu doğrudu, genelde onunla birlikteyken geveze biri olurdum. "Yapmak zorunda değiliz-"

"Bu gece sikine atlayacağım. Pound- town'a tek yön bilet alıyorum. Bir tabak dolusu Ben-ad-dick yumurtası yiyeceğim." Kaşlarımı çatarak ekledim. "Ben bağımlısı mı?"

Ben eğlenerek homurdandı ve ben de onun homurtularından birini tenimde hissetmekten onur duydum. Dürüst olmak gerekirse, garip bir şekilde gıdıklandım ve çok hoşuma gitti. "Erteleyebiliriz," diye mırıldandı. "Eğer kendini iyi hissetmiyorsan."

"Neden beni engellemeye çalışıyorsun?" Etrafımda döndüm, boştaki elimle yüzünü kavradım ve sevimli küçük yanaklarına bir çimdik . Ben sıkıldıkça dudakları dışarı doğru itildi ve gözleri dans etti - yine de endişesi tamamen kaybolmamıştı.

"Sessizsin," dedi, sanki benim sessiz olmam onu endişelendiriyormuş gibi.

Yine, tam da şüphelendiğim gibi, gerçekten dikkatini verdiğini kanıtladı.

"Sessizliğin iyi bir türü," diye cevap verdim, avucuma doğru dönüp çırpınan bir öpücük kondurabilmesi için tutuşumu yeterince gevşeterek.

"Öyle mi?" Ben'in sesi alçak ve kar tanelerinden daha yumuşaktı.

"Evet," diye onayladım, kendi sesim de aynı şekilde boştu. "Sanki... hayatımda ilk kez tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum." Kalbim küt küt atmaya başladı ve gözlerim yandı. "Ve ben... bundan zevk alıyorum. Burada, seninle olmaktan."

Bunu sadece bir kez yaşamış olabilirim.

Ama şimdi buradayız. Artık bunu kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Ben Montgomery'siz bir hayat, hiç de hayat sayılmazdı.

O bir metronomun tıkırtısıydı. Do majördü. İncecik notalar ve vahiydi. Bir aşk şarkısının son titreşim notaları gibi dünyayı titretti ve sarstı. O huzur, özlem ve mutluluktı; hepsi uzun boylu, ciddi ama nazik bir adamın içinde toplanmıştı.

Kazaklarıyla. Ve çikolata parçacıklı krepleriyle. Ve *çok ama çok* iyi kızlarıyla. Kahkahalarıyla. Nazik elleriyle.

O parlak, hıncır beyniyle. Ve beni daha önce hiç kimsenin yapamadığı kadar yükseğe çıkarabilmesi, ama aynı zamanda en düşük seviyemdeyken de beni kolayca tutabilmesi.

Ben fedakarlıkları hak eden bir adamdı.

Seçilmeyi hak eden türden bir adamdı. Takip edilmeyi. El üstünde tutulmayı. Büyürken imrenerek izlediğim Noel filmlerinde gördüğüm kış sabahları kadar parlaktı. Çocukça kahkahalar atıyor, ambalaj kâğıtlarını yırtıyor ve kolonya sürünen sevimli bir insanda idealize edilmiş bir evdi.

"Seninle tanışana kadar hiç mutlu olduğumu sanmıyorum," diye itiraf ettim, sesim ortadan çatlıyordu. "Sanki daha önceki 'ben' ve hissettiklerim bir şekilde daha donuktu."

"Robin," Ben'in sesi alçaktı ve sıcaklıkla çatırdıyordu. Yine de gözleri daha sıcaktı. Beni kendine doğru çekti, şarap kadehlerimiz şıngırdadı.

"Hayır," diye sözünü kestim, hayatımda bir kez olsun bundan sonra ne olacağını, kim olduğumu ya da kim olmam gerektiğini düşünmemiştim. "Bitirmem gerekiyor."

Ben başını salladı, beni öyle bir şefkatle izliyordu ki normalde bu beni . Ama o anda korkmuyordum. Onu kaybetmekten korkmuyordum. Çünkü o anda dünyada bizden, altımızdaki ışıklardan ve bu andan -ve bu anın ne kadar değerli hissettirdiğinden- başka hiçbir şey yoktu.

"Buraya hiç kimseyi getirmedi," dedim ona, sesim ilk kez ciddiydi. "Miles'ı bile."

Ben başını salladı.

"Bana nasıl baktığını görüyorum," diye ekledim, kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu. "Görmemek için kör olmak lazım."

Ben yine başını salladı.

"Çok sabırlı davrandın." Gözlerim yanıyordu. "Ve bilmeni isterim ki, bu -aramızdaki bu şey- başıma gelen en güzel şey." Aramızda bir işaret yaptım. "Ve ben..." Onu sevdiğimi söylemek istedim. Bunu o kadar çok istiyordum ki, ama kelimeler bir türlü gelmiyordu. "Sensiz bir hayat düşünemiyorum." Bu daha iyiydi, değil mi? Daha yakın.

Gerçekten savunmasız olmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

"Kitabındaki o sahneyi biliyor musun?" Avuçlarım terden kayganlaşırken ekledim. "Beckett." Ben başını salladı. "Tanıştığımızda sana Beckett'ın sürüsünü ve kardeşlerini geride bıraktığı bölümden bahsetmiştim." Ben üçüncü kez başını salladı, her zamanki gibi nazikti. "Ve anlaşılmamızı yaptık." Nefesimi içime çektim. "Hep düşünmüştüm... Hep bunun benim gibi olduğunu düşünmüştüm, anlıyor musun?"

Ben devam etmemi isteyen sessiz bir ses çıkardı ama konuşmadı. Benim dev, sessiz oyuncak ayım.

"Her zaman bensiz herkesin daha iyi olacağını düşündüm. Benim... işleri karmaşıklıklaştırma eğilimim var." Dudağımı ısırđım, piercing çınlıyordu. "Beckett hakkında bir şeyler okuduğumda, işte bunu anlayan bir adam diye düşündüm. Sonunda yalnız kalacağı anlamına gelse bile, sevdiklerinin güvenliğini kendinden üstün tutmanın nasıl bir şey olduğunu anlayan bir adam."

Ben'in gözleri cesaret vericiydi.

Devam et dediler.

Dinliyorum dediler.

olmadığını söylediler.

"Sanırım kitabınız beni biraz kırdı," diye itiraf ettim. "Turdaydım. Nancy akşam yemeğı için beni almaya gelene kadar ranzamda oturup bir saat boyunca bebek gibi zırladım." Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "İlk kez gerçekten görüldüğümü hissettim, biliyor musun?"

Bu farklı türde bir iletişimdi.

İnsanın içini parçalayan, en savunmasız yanlarını ortaya çıkaran türdendi. Ve yine de, işte buradaydım, acı veren her şey için Ben'e güveniyordum. Çünkü onları benden bile daha iyi koruyacağını biliyordum.

"Sanırım hayatımın büyük bölümünde sevdiğim insanları incitmekten o kadar korktum ki onları kendimden uzak tuttum. Kendime bunun koruyucu olduğum için olduğunu söyledim. Onlar için doğru olanı yaptığımı." Sesim kısık olduğu için sonraki kelimeleri çıkarmak zor oldu. "Ama sanırım bu sadece seçimlerimin arkasına saklanabilmek için söylediğim bir yalandı." Ben'in gözleri anlamsızdı, içlerindeki sıcaklık hiç kaybolmuyordu. "Aslında bunca zamandır koruduğum kişi... bendim."

Bunu kimseye itiraf etmemiştim, kendime bile.

"Çünkü düşündüm ki -eğer bir kişi daha-" Sesim kesildi. "Bir kişi daha beni hayal kırıklığına uğratırsa, başarabileceğimi sanmıyorum."

"*Bebeğim*," Ben'in sesi gürültülü, çatlak bir mırıltıydı. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı döküldü. Elimi kaldırıp onları uzaklaştırdım, şehrin ışıkları bir bulanıklıktan başka bir şey değildi.

"İnsanları sevdiğimde-" diye hıçkırdım, "beni incitiyorlar."

"*Şışt*, biliyorum." Nasıl oldu bilmiyorum ama Ben şarap kadehlerimizi sihirle uzaklaştırdı. Sonra bana sarıldı, ışıkları ve dünyayı kapattı. Ve çevresel görüşümde geriye kalan tek şey kaşmirdi. Sadece onun kolonyası vardı. Sadece pazuları ve vücuduma sarıldıklarında hissettirdikleri hoşluk vardı.

Nefesi saçlarımı karıştırdı.

"İncinmekten çok korkuyorum."

"Biliyorum." Ben başımı öptü. Tekrar öptü. Ve tekrar. Beni daha sıkı sıkı ve ben kırıldım - tüm parçalarımın gevşemesine izin verdim. "*Biliyorum.*"

"Ama bana zarar vermeyeceksin," başardım, kelimeler ağzımdan çıkarken ne kadar emin olduğuma şaşırdım. "Vermeyeceksin."

"Yapmayacağım," diye kabul etti Ben,

söz vermişti. "Çünkü sen Ben

Montgomery'sin." "Öyleyim."

"Ve sen *her zaman* sözünü tutarsın."

"Tutarım."

Ben'in ağzının tadı mutluluk gibiydi, kulağa sevimsiz geliyor, biliyorum ama doğru. Nefesi sıcaktı, dili daha sıcaktı ve vücudu benimkini yatağa sıkıştırdığı yerde inanılmaz derecede büyük hissettiriyordu.

Burada başlamamıştık.

Önce pencereye karşı öpüştük. Şurup gibi tatlı öpücükler sertleşip sertleşirken Ben'in sinirlerini test etmiştik. Cam sırtıma soğuk gelmişti, çünkü Ben'in vücudu *çok ama çok* sıcaktı. Ben sarıldım, sarıldım ve o da aynı şiddetle bana sarıldı.

Sanki beni tutmayı bırakırsa parmaklarının arasından sıyrılıp gideceğimden korkuyordu.

Birçok kez seks yaptım. Yıllar önce, ilk başladığımda ve cebimde hiç para olmadan Los Angeles'a taşındığımda ve hiç arkadaşım yokken, tek gecelik ilişkiler geceleri dinlenecek bir yer bulmanın en kolay yoluydu.

Yüzlerce yabancı yatakta yatmıştım.

Utanç yürüyüşünü milyarlarca kez yaptım. Her karşılaşmada kendimden bir parça verdim.

İlk defa biriyle birlikte oluyordum ve bana karşılık verdiklerini hissediyordum. Sanki... bu 90'lardaki aptal aşk filmlerinden biriydi. Sanki hiç sevişmiyormuşuz gibi. Sanki bundan daha derin bir şeydi. Ben Julia Roberts'tım ve Ben de kusurlarıma rağmen, hatta belki de onlar yüzünden, beni elinde tutmaya karar vermiş seksi bir adamdı.

Sevişmek.

Bu da öyle .

Özellikle de Ben çok dikkatli, çok yavaş bir şekilde -çünkü kimse onun incinmesini istemiyordu, çok teşekkür ederim- aman Tanrım, beni merdivenlerden yukarı odama taşıdı ve yatağa yatırdı. Bana her zaman kırılğan ve değerli bir şeymişim gibi davranırdı. Ne yapıyor olursam olayım, sanki bir zevkmişim gibi. Bana istediğimin bu olup olmadığını *tekrar* sordu ve ben de güldüm çünkü o kadar sinir bozucu derecede tatlıydı ki bazen çılgılık atasım geliyordu.

Sonra öpüştük. Ve biraz

daha öpüştük.

Ve öpüştük, *öpüştük* ve *öpüştük*.

Ve kaygandı, sıcaktı, ve evdi, evdi, evdi. Mutluluk ve rahatlıktı. Sükunet verici ve lezzetliydi. Dilinin bu neredeyse uyuşturan, durgun hareketleri beni eriyormuşum gibi hissettirdi.

Dışarıda dünyanın sonu gelmiş olabilirdi ve ben bunu umursamazdım.

"Yavaşlamamı istiyorsan sarı," diye mırıldandı Ben, alnımdan öperken, uzaklaştığı anda dudaklarım karıncalandı. "Durmak için kırmızı." Yanağımı öptü. "Bir şeyi beğendiysen ve kontrol ediyorsam yeşil." Kulağımı öptü.

Ürperdim, parmaklarım kazağının içinde düğümlendi. Kırıştırıyordum. Belki de "Robin" parmaklarının sonsuza dek içinde kalacağı noktaya kadar esnetiyordum.

Ben gibiydi.

"Sana *çok* iyi bakacağım," diye mırıldandı Ben, içimi dışıma çıkaran o sessiz, gürültülü mırıltı. Ve sonra sanki söyledikleri yeterince tatlı değilmiş gibi ekledi. "Bu konuda bana güvendiğin için teşekkür ederim. Sana..."

Tamamen giyiniktim ama yine de kendimi çıplak hissediyordum.

"Dinlediğiniz için teşekkür *ederim*," diye cevap verdim, sesim sanki duygularım yüzünden yanmış gibi çiğ çıkmıştı. "Beni *gördüğünüz* için teşekkür ederim."

"Sana tapıyorum," dedi Ben, gözleri haftalardır bana bunu söylüyordu. "Sana *tapıyorum*," diye tekrarladı, çünkü ikimiz için de bir kez asla yeterli olmayacaktı.

"Sana tapıyorum," diye cevap verdim, çünkü bu doğrudu. Doğrudu ve o anda bunu itiraf etmekten korkmuyordum.

Ben kıyafetlerini çıkarırken hızlı ve etkiliydi. Tüm o muhteşem bronz kaslar sergileniyordu. Parmaklarımı çiçeklerin üzerinde gezdirdim.

yapraklar arasına özenle kazınmış ikizlerin isimlerinin karalamalarının üzerinden atlayarak ön kollarına doğru uzanıyordu.

Ben'in göğsü kabarırken parmak uçlarımin altındaki damarlar dans ediyor, boşta el bacaklarının arasında düğmelerini ve fermuarını açmak için uğraşıyordu. Kıyafetlerinin geri kalanını hızla çıkardı, aleti serbest kaldı.

Ve tanrım, ne kadar güzel bir sikti. Kalın, uzun ve lanet. *Evet.*

Ona bakmaktan asla yorulmam.

Asla.

Bu ana kadar sabırlı davranmıştı. Bulanık suyun yüzeyinin hemen altında pusuya yatmış bir timsah gibi hep zamanını beklemişti. Ama şimdi açığa çıkmıştı, aleti kumral buklelerin arasından damarlı, sert ve lezzetli bir şekilde yükselirken duyguları yüzünden okunuyordu.

Ben'i bu kadar açık görmek benim için bir onurdu. Benden daha fazla duvarı vardı.

Parmaklarını file gömleğimin eteklerinin altında gezdirirken ürperdim. Ben bana karşı kendisine olduğundan daha nazikti. Ve bacaklarının arasında sallanan seksi sikinden başka bir şey düşünmek zordu. Kıp kırmızı olmuş, tepesi müstehcen bir şekilde sızıyordu. Kalçama sürtünerek kot pantolonumdaki deliği sıyırdı ve inledim.

Birlikte gömleğimi yukarı çekip çıkardık.

Ve sonra Ben'in ağzı göğsümdeydi. Dili meme uçlarını yalıyor, dişleri sanki benim onun için aç olduğum kadar o da benim için açmış gibi batıyordu. Garip bir şekilde, dürüstlük patlamam bunu zehirlememişti. Aslında, bir şekilde daha iyi hale getirmişti. Kendimi daha önce hiç olmadığım kadar ham, açık ve muhtaç hissettirdi.

Güven, odadaki fildi.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım, Ben'in elleri donduğunda titriyordum, başını çevirip bana baktı. Gözleri şehvetten neredeyse simsiyahtı, bal rengi neredeyse tamamen yutulmuştu.

"Teşekkür ederim," sesi kısıktı. "Sen de öylesin."

Daha önce kimsenin Ben'e güzel olduğunu söylediğini sanmıyordum. Çünkü yanaklarındaki benek benek kızarıklık bunu gösteriyordu.

"Daha önce hiç bu kadar harika bir insanla tanışmamıştım," diye ekledim, çünkü bu doğrudu. Ben acı dolu küçük bir ses çıkardı, kafesime minnettar küçük bir öpücük kondururken başı aşağı eğildi. Üzerimdeki tek şey pantolonum ve boxer'ımdı.

benimle o sıcak, güzel ten arasında. Normalde sabırsız olurdum. Küfreder, çekiştirir ve yalvarırdım.

Ama bu... an aceleyle mahvedilemeyecek kadar mükemmeldi.

Sahip olduğum tek şey buysa, bundan en iyi şekilde yararlanacaktım.

Ben'in benlerini ezberleyecektim, başının üstündeki sakalını ezberleyecektim, sonunda mutlu bir şekilde kontrolünü kaybettiğinde çıkardığı sesleri ezberleyecektim. Onu kalbimin içinde, en karanlık sırlarımın yanında güvende tutacaktım. Çünkü Ben bana, beni kırılgan yapan her şeyden çok daha değerli olduğunu kanıtlamıştı ve göğüs kafesime son bir öpücük daha kondurduğunda onu daha çok önemsedığimi fark ettim.

Onu özenle koruduğum kalbimden daha çok önemsedim.

Onu kendimi korumaktan daha çok önemsedim.

Onu kendimden daha çok önemsiyordum.

Parmakları fermuarımı bulup aşağı çekerken Ben'in dudakları boğazımı sıyrarak "Kaldır," dedi. Söyleneni yaptım -çünkü Ben sana kaldırmamı söylediğinde kaldırırsın. Pantolonumu aşağı indirdi, bir an durakladı, keskin bir nefes verdi. "*Robin*," sesi kısık bir hırıltıydı.

"Sürpriz," diye cevap verdim, kalbim küt küt atıyordu.

Ben'in parmakları kalçalarımı saran dantelin üzerinde gezinirken sessiz bir inilti duyuldu. "Sürprizlerini sevdiğimi *biliyordum*," diye mırıldandı, sesinde neredeyse saygılı bir ton vardı. Aşağıya baktığımda neredeyse boşalıyordum. Çünkü Ben'in kalçalarındaki koca kışık elleriyle, şeffaf siyah dantele ısrarla bastıran sikimin yan yana durması

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim," diye cevap verdim, alay etmeye çalışarak.

"Yapamazdın," diye mırıldandı Ben sanki bir gerçekmiş gibi. "Denesen bile olmaz." Ve sonra o lezzetli ağzını açgözlülükle yerleştirerek aşağıya doğru batırdı,

Kalça kemiklerime ıslak öpücükler kondurdu. Dili dantelin tadına bakmak için dışarı çıktı ve başım geriye düştü. Fiske, fiske, Ben aletime doğru ilerledi.

Ağzı ucun etrafında kapandığında inledim, bacaklarımı açabildiğim kadar açtım, hala kot pantolonum tarafından hapsedildim. Aslında beni harekete geçiren şey hareketsizlikti. Çünkü hareket edemiyordum ve bu... Tanrım, bu çok ateşliydi.

"Ben," sesim tam ortadan çatladı. "Ben, *lütfen*."

Ağzı sikimden kaydı ve sanki sikimi elinden alarak onu kızdırıyormuşum gibi sevimli, huysuz bir ses çıkardı.

"Sıkıştım."

"Biliyorum," diye güldü Ben, kalçamı neredeyse cezalandırırçasına ısırdıktan sonra pantolonumu o kadar hızlı çıkardı ki sihirli bir numaraymış gibi geldi. Genişçe açabildiğimde tekrar inledim, Ben başını tekrar sikime doğru indirip kumaşın arasından emerken taşaklarım dantele doğru sıkıca çekildi. Külot şimdiden yapış yapış olmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, Ben'in beni cama karşı öptüğü ilk andan beri yapış yapışlardı. Sanki dölümün tadı onu memnun ediyormuş gibi mutlu, küçük, hırıltılı sesler çıkarıyordu. Gerçekten çok iğrençti. Her damlayı yakalamak için dilini oynatarak kumaşın üzerinden höpürdetmesi.

Çıkardığında olmuştu ve aletim ağrıyordu.

"Bunu nasıl istersin?" diye sordu, külotu ayak bileklerimden nazıkçe çıkarmak için geri çekilirken sesi kısıktı. Elllerinde inanılmaz derecede küçük görünüyordular.

"Hadi vanilyaya gidelim," diye cevap verdim. "Sapık suratını görmek istiyorum."

"Kıç surat mı?" Ben alaycı bir şekilde kaşını kaldırdı ve ben de güldüm - ancak bu kahkaha çok çabuk söndü, çünkü bakışlarım tekrar Ben'in sikine düştüğünde, külotumu sakin etrafına doladığı ve uzun, kalıcı bir vuruş yaptığı müstehcen görüntüyle karşılaştım.

Aletin ucunda bir damla döl birikti, kumaşa sızdı ve tükürüğüyle karıştı.

"Tanrım," diye inledim, sikim seğiriyordu ve deliğim hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyordu.

"Misyoner o ," diye mırıldandı Ben. "Başlamak için."

"Başlamak için mi?" Hâlâ sikine bakarak yankılandım. Ne kadar büyük görüldüğüne, külotumun askılı dantelinin etrafına sarıldığına bakıyordum. Tekrar okşadı ve kendimi elektriklenmiş hissettim, o siki içimde hissetmek için her şeyi yapmaya hazırdım.

"Eğer bu gece seni sadece bir kez becereceğimi düşünüyorsan, kendi sürprizinle karşılaşmak üzeresin."

Güldüm ama bu daha çok bir iniltiydi.

Aşağı uzandım, bacaklarımı göğsüme doğru ittim, parmaklarım Ben'e onu en çok istediğim yeri göstermek için yanaklarımı araladı. "Ben Ben'imi sikecek misin?"

"Yüce ," diye yanıtladı Ben, gülerken sikini tekrar yumrukladı -Şakalarım belli ki onun için yapıyor.

Külotu sikinden çıkardı ve yüzüme doğru fırlattı. Homurdanarak onları uzaklaştırdım, ancak kayganlaştırıcının açılmasının sessiz tıkırtısı odada yankılandığında dikkatim hemen dağıldı. Pavlov'un köpeği gibi bir şeydi, çünkü bu ses anında deliğimin seğirmesine ve taşaklarımın sıkılaşmasına neden oldu.

Ben üzerime eğildi, bir dirseğine yaslanırken vücudunun uzunluğu benimkine baskı yapıyordu - diğer eli yanaklarımın arasında kayarken bir şekilde tek koluyla kendini tamamen destekleyebiliyordu. Yavaşça ve araştırarak deliğime keşif amaçlı bir sürtünme yaptı.

"Siktir," diye sesim kesildi ve Ben alçak ve tatlı bir sesle mırıldandı.

"Rahatla, küçük bülbül." Elmacık kemiğime neredeyse masum bir öpücük kondururken, parmakları beni okşamaya devam etti, boyun eğmem için beni kızdırdı. En azından... elinin yaptıklarına kıyasla masum hissettiriyordu. "Ben-

Bana söyleneni yaptım, Ben içeri kayarken inledim, parmağının pedi deneysel olarak daha derine doğru kıpırdadı.

"Beni daha önce hiç becermemiş gibi davranıyorsun," diye yakındım o inanılmaz derecede yavaş hareket ederken.

"Yapmadım."

"I-" Sanırım buna söyleyecek bir şeyim yoktu. Çünkü o haklıydı. Elbette parmaklarını sayamayacağım kadar çok kez içime sokmuştu ama bu farklıydı. Çünkü bu gece kayganlaştırıcı şişesinin yanında bir prezervatif ambalajı vardı ve Ben'le ilk kez birleşecektik.

"Ne, iğneleyici yorum yok mu?" Ben şakağımı sevgiyle öperek alay etti. "Aptalca bir lakap takmayacak mısınız? Yine bana patronluk taslamaya çalışmayacak mısınız?"

"Denesem bile işe yaramaz," diye kabul ettim, daha derine ve daha derine iterken titriyordum. "İkimiz de kontrolün sende olduğunu biliyoruz."

"Siktir," Ben'in sesi yine o sessiz hırıltıya dönmüştü. İlk parmağıyla birlikte ikinci parmağını da soktu ve parmaklarım pazılarını ısırırken inledim.

"Ne, hoşuna mı gitti?" Alay ettim, etrafını sıktım ve hafif yanmanın tadını çıkardım. Kirpiklerim dalgalandı. "Kontrolün sende olması hoşuna mı gidiyor?"

"Elbette biliyorum," diye cevap verdi Ben, parmakları kıvrıldı ve sonra-oh lanet olsun. Tanrım. Şimdi küfür etme sırası bendeydi. Yumuşakça sızlandım, tüm odağım Ben'in prostatıma acımasızca bastırdığı yerden gelen zevke yönelirken parmaklarımın ısıırığı gevşedi. "Kontrol bendeyken güvendesin."

Nefes nefese kaldım, etrafını sıktım, ıslak sesi müstehcen bir şekilde içeri ve dışarı iterken gözlerim geri döndü.

"Kontrol bendeysen, şımarık ve tıka basa dolusun." Ben beni sikmeye devam ederken bileği biraz daha sertleşti. "Mutlusun."

O haklıydı, ben de tartışmadım.

Sadece daha geniş açıldım ve onu daha iyi almak için sırtımı eğdim.

Ben'in üçüncü parmağı ilk ikisinden daha çok yanıyordu ama aldırmadım. Hiç aldırmamıştım. Bu hiç yanma hissetmememden bile daha çok hoşuma gitmişti. Bu bana onun ne kadar büyük olduğunu hatırlattı. Bu devasa canavarın içimde olduğunu hatırlatıyordu.

Aleti kesinlikle üç parmaktan daha büyüktü.

Kıçıma odaklandığında, kara gözleri şehvetle dolduğunda, bakışları sıcak ıslak pembenin içine girip çıktığı yere odaklandığında, ayağımı aşağı doğru oynatarak sikine bastırdım.

"Siktir," diye inledi Ben, kalçaları titriyordu. Bakışlarını yüzüme dikti, kaşları neredeyse tehditkâr bir şekilde kalkıktı.

"Ben," diye yalvardım. Alaycılığım fark edilir derecede kaybolmuştu, sesim ağlamaklı ve tatlıydı. "Lütfen."

İzin verirsem beni saatlerce germeye devam edeceğini biliyordum. Beni sınırlayacağını biliyordum. Yapmayı sevdiği gibi beni tekrar tekrar eşiğe getirecekti.

Ama ona ihtiyacım vardı.

Ona *ihtiyacım* vardı ve onun da bana ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Ben -çünkü tüm o sadist lezzetinin altında dev bir oyuncak ayıydı- hemen itaat etti. Vücudumda yukarı doğru yükseldi, artık boş olan deliğim açılırken prezervatif sargısının çıtırtısı duyuldu.

Beni fazla bekletmedi.

"Yeşil mi?" diye mırıldandı dudaklarıma karşı, kılıflı siki deliğime çarpıyordu. Davet için sıktım ve Ben inledi.

"Yeşil," diye kabul ettim, çünkü öyleydim. Yeşildim, yeşildim, yeşildim.

Ve sonra içeri itiyordu. Acıdı da acıdı, o kadar güzeldi ki. Kendimi genişlemiş hissettirdi. Sanki onun genişliğine uyum sağlamak için evrim geçirmeye zorlanmıştım. Ve bunun her saniyesini sevdim. Her santimin kollarımda yeni küçük elektrik zıplamalarına neden olmasını sevdim. Ben'in göğsünün kabarmasına ve nefesinin onu boğucu bir hızla terk etmesine bayıldım.

"Çok iyi hissediyorsun," diye soludu, kelimeler şakağıma sıcak bir şekilde çarpıyordu. "Siktir, bebeğim. Çok sıkısın."

Söyleyecek sözüm yoktu, bu yüzden sadece başımı salladım, yumuşak bir şekilde sızlandım, kıcıımı ona verdim. Yavaşça içeri bastırdı. Santim santim. Daha hızlı hareket etmesi için onu zorlamak istedim ama bunun iyi bir fikir olmadığını ben bile biliyordum.

Ben dibe vurduğunda ikimiz de bir inilti çıkardık. Sonra da güldük. Sadece kahkaha beni gerdi ve Ben o lezzetli hıçkırık sesini çıkardı, kalçaları daha derine girdi, sanki etrafını sıkığımda kendine engel olamıyordu.

Tanrım, büyüktü. Çok büyüktü. O kadar doluydum ki zor nefes alıyordum. "Ben-" Bir şekilde başardım, sesim titriyordu.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye tekrarladı Ben, öncekinden daha alçak sesle. Biraz dışarı kaydığını ve kıcıımı test etti. "Ben...?"

Her zaman kibardı.

"Lütfen," diye cevap verdim, titreyerek. "Lütfen. Sana ihtiyacım var." Bu sözleri söylemek zordu, böyle bir ortamda bile -dünyada en çok sevdiğim insanla-. Ama başardım. Başardım, çünkü Ben rahatlık alanımı terk etmeye değermişti.

"Sana ihtiyacım var," diye tekrarladım ve bundan daha doğru bir söz söylenemezdi. Ben'in ağzı sıcacıktı ve beni tüm son verecek bir öpücüğe boğdu.

Dişler, dil, ısırma, ısırma. Ağzımı da kıcıımı sahiplendiği gibi açgözlülükle sahiplendi, soluk soluğa bir sızlanmayla tamamen dışarı kaydığını -sadece sert bir çırpınıyla içime geri sokmak için.

Tırnaklarımı göğsünde, sırtında ve saçlarında gezdirdim; o içime girerken, dikkatle kontrol ettiği tüm duvarları toza dönüştürken canımı dişime taktım.

Şak, şak, Ben'in kalçaları içime girdi, beni daha yükseğe, daha yükseğe ve daha yükseğe gönderdi.

İnledim, yüksek ve kırılgan bir sesle, dilini emiyordum, bedenim onun için veriyordu.

İçime her vuruşunda o lezzetli, küçük, hırıltılı sesleri çıkarıyordu. Deliğim gevşemiş ve ıslanmıştı, kalçalarının her lezzetli vuruşunda etrafını sıkıyordu. Çok yakındı, çok yakındı, bunun mümkün olduğunca uzun sürmesi için çaresizce onun altında titredim. Ancak Ben'in farklı planları vardı, çünkü büyük, sevimli ellerinden biri sikimin etrafına dolandı. Bir kez sıkıldı. Tek bir kez ve tek gereken buydu.

Kırık bir hıçkırıkla döküldüm, Ben içimdeki her son damlayı sağarken tüm vücudum ona doğru eğildi, hala ciddiyetle itiyordum.

Hemen ardından, sessiz bir iniltiyle prezervatifin içine boşalırken kalçalarını iki, üç, dört kez sertçe vurdu. Üzerime yığıldı, beni kendine yakın tutarken döl lekeli eli kalçama bulaştı, yüzü tenime bastırdı.

"Sen mükemmelsin," diye söz verdi, duymam gerektiğinden bile emin olmadığım kadar sessizdi. "Çok mükemmelsin."

Etrafında kenetlendim ve o inledi, kalçaları sanki kendine engel olamıyormuş gibi bir kez daha iptal edilmiş bir itme hareketi yaptı.

Geri çekilmeye çalıştığında, topuklarımı uyluklarının arkasına saplayarak onu yerinde kalmaya zorladım.

"Kal," diye yalvardım, şakağındaki griyi beni her zaman öptüğü gibi öptüm. "Sadece biraz daha." Ben başını salladı, etrafımda daha sıkı kıvrıldı, büyük sıcak vücudu yumuşacık ve hafif ter yapışkanıydı. "Biraz daha seninle dolu olmak istiyorum."

Ben inledi, bana tekrar sürtündü, büyük kıcı esnedi. Yukarı doğru kayarken topuklarımın altında hissedebiliyordum, beni söz verdiği gibi becerirken çıkardığı mutlu küçük seslerin tadını çıkarıyordum.

"Bir dahaki sefere bunu prezervatifsiz yapacağız," diye söz verdim, sesim alçaldı. "Ve sen de kıcımlı çiftleştireceksin."

"Evet amına koyayım," diye üçüncü kez ileri doğru sikti Ben, yeterince keskin bir sesle, bir an için yeniden sertleştiğini sandım. Ama sertleşmemişti. Henüz değil. "Seni doyuracağım, benim küçük bülbülüm," diye mırıldandı Ben, sesi yarı sarhoş yarı tok çıkıyordu. "Döllerimi sızdırırken o tatlı kıcının ağzını açtıracam."

Benim büyük, muhteşem oyuncak .

"Tabii ki öylesin," diye kabul ettim -çünkü bunu çok istiyordum. "Aferin oğlum," diye mırıldandı Ben, sesi uyku bir gümbürtüye dönüşmüştü.

"Sen çok iyi bir oğlum, Robin." Yuvalandığı boynuma bir öpücük kondurdu. "Çok iyi, çok iyi bir çocuk."

Bu sözleri ilk kez söylemiyordu ama yine de içimi ısıttı.

Gözlerim yandı ve sırtarak göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim.

Çünkü bu *mükemmel* bir andı. Ve her bir parçasını ezberlemek istiyordum. Ben'in bacak kıllarının nasıl diken diken olduğunu ezberlemek istiyordum. Onu içimde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu ezberlemek istiyordum - tüm o sıcak, kalın uzunluk içimi yeniden düzenliyordu. Nefesinin sıcak fırçasını ve beni çok değerliymişim gibi yakınında tutuşunu ezberlemek istiyordum.

O zaman kendimi değerli hissettim.

Kendimi *iyi* hissettim.

Ama bundan daha da fazlası... Sevildiğimi hissettim.

Tüm telli, keskin kenarlarım. Tüm çillerim, benlerim, kaş çatma çizgilerim. Çıkık kaburgalarım ve yaptığım hatalar, Ben Montgomery'nin hayran olduğu kişiyi oluşturan şeylerden başka bir şey değildi.

Çünkü Ben Montgomery'nin kollarında yatarken, dünya artık korkutucu bir yer gibi gelmiyordu. Hayal kırıklığına uğramaktan korkmuyordum. Geleceğin ne getireceği konusunda korkmuyordum. Birden fazla yönden doymuştum ve hayatı boyunca aç yaşamış bir adam için bu...

Bu gerçekten harikaydı.

twenty

BEN

L.A. bir ateş rüyasıydı. Neredeyse üç gün boyunca Robin tamamen bana aitti. Kostümlü provasından sonra tamamen kendi halimize bırakılmıştık. O güzel, harika gecede Robin'i ikinci kez becerdikten sonra, bize taco bulmak için sokağa indim.

Bana en sevdiği taco standının yerini söyledi ve ben de beni takip etmesin diye onu yatağa geri götürdüm.

Uykulu, yumuşak ve doygun olmasını, deliğinin açılmasını, vücudunun gevşemesini istiyordum.

Sokağa indiğinde iyi niyetli hayranları ve daha az iyi niyetli paparazziler tarafından bombardımana tutulmasını istemiyordu.

Şansıma, daha önce orada bulunan aynı kapıcı hâlâ vardiyadaydı. Bana sırtı, el salladı ve doğru yoldan taco standına doğru yönlendirdi. Otuz dakika sonra kollarım yiyecek dolu kâğıt torbalarla dolu olarak geri döndüğümde, bana üst kata çıkmam için şifreyi vermişti.

Dürüst olmak gerekirse Robin'den istemeyi unutmuştum, bu yüzden biraz minnettar oldum ve daha sonra ellerim cüzdanıma uzandığında ona yüklü bir bahşış vermeyi aklıma not ettim.

Yemeği yatağın yanındaki komodine bırakmayı bitirdiğimde Robin uyuyordu. Ancak bir köpek gibi burnu seğiriyordu ve sadece

Birkaç saniye sonra gözleri uykulu bir şekilde kırıştıracak açıldı. Yemeğe odaklandı, midesi gurulduyordu ve ben güldüm.

"Merhaba," dedi Robin, halsiz ve mutlu bir şekilde yavaşça kırırdanırken - hazırlıklarına rağmen kıcı en azından biraz ağrıyor olmalıydı- yemeğe doğru. "Merhaba güzelim," dedi bana değil doğrudan yemeğe.

"Nasıl olduğunu anlıyorum," diye güldüm, yatağa yerleştirdim ve onu kolayca oturur pozisyona getirdim. Normalde yatakta yemek yenmesine izin vermezdim. Bu evde hoş gördüğüm bir şey değildi ve burada uyumak üzereydik, bu yüzden ikimizden birinin dökmesi durumunda bir soruna neden olmak istemedim. Ancak... Robin bitkin görünüyordu. Ve evin geri kalanı o kadar soğuk ve misafirperver değildi ki onu küçük mutlu yuvasından ayırmak istemedim.

Kırıntı ya da dökülme olursa ben hallederim diye düşündüm. Bu bize çarşaf almak için tekrar dışarı çıkmam gerektiği anlamına gelse bile.

"Demek sen de buradasın," diye şaka yapan Robin kollarını bana doladı ve minnettar bir şekilde sıktı. "Beni aldın mı?"

"Sana torta aldım," diye mırıldandım ve yanağından öptüm. "Yanında ekstra limonla mı?"

"Çok fazla limon var," diye kabul ettim.

"Ben Montgomery, sen tam bir avsın." Robin çeneme bir öpücük kondurduktan sonra beni iterek tacolara el atmaya başladı.

"Kırırdamadan dur," diye ısrar ettim ve odanın diğer ucuna geçip yerde atılmış duran battaniyeyi topladım. Yemeğin altında bir tür bariyer olarak işe yarayabileceğini düşündüm. Battaniyeyi dikkatlice kucağına sıkıştırdım, sonra da yemek torbasını karıştırıp ona yiyecek bir şeyler bulmaya çalıştım.

Robin ona içkisini uzattığımda çok mutlu bir höpürdetme sesi çıkardı, inlerken kirpikleri titriyordu.

Kaygan pembe deliği sikim için açıldığında çıkardığı iniltileri bana çok fazla hatırlattı ve bir an için, beni -genişçe ikiye ayırarak- almasının hayalleri duyularıma saldırırken hareketlerim tamamen durdu.

Bu bir sorun olacaktı.

Robin'in vücudunun sikimi ne kadar mükemmel bir şekilde aldığını hatırlayarak en olmadık zamanlarda dikkatimi kaybettiğimi kolayca öngörebiliyordum. O güzel küçük deliğe girmek için birkaç lezzetli plandan daha fazlasına sahiptim. Akıl sağlığımı korumak istiyorsam bu planların bir an önce hayata geçirilmesi gerektiğini çabucak fark ediyordum.

"Ben?" Robin gözlerini kırıştırdı ve ben de hemen harekete geçerek ona küçük bir strafor tabakta tortasını ve istediği limonları uzattım. "İyi misin?"

"Harikayım," diye sııttım, çünkü öyleydim. Midem guruldadı ve kendi burritoma uzandım, Robin'in ayaklarının dibindeki şilteye çöküp kendim de içine daldım. Normalde yavaş yiyen biriydim. Yeterince ısırık almaya ve düzgün çiğnemeye dikkat ederdim ama lanet olsun, görünüşe göre sikişmek beni çok yormuştu çünkü gözümü açıp kapayınca kadar dürümüm gitmişti.

Robin hiç duraksamadan, "Al," dedi. Tortası dudaklarıma çarptı ve bir ısırık aldım, yuttuktan sonra iç çektim çünkü çok *lezzetliydi*.

"Gerek yok-"

"Aç kapıyı, gigantor." Robin yemeğini tekrar dudaklarıma doğru itti. İtiraz etmek istedim, çünkü bu onun yemeğiydi, ama... eğer bana sunuyorsa yememi istediğini düşündüm. Bir ısırık daha aldım ve Robin memnun bir ses çıkardı.

Bana üçüncü bir lokma daha yedirmeye çalıştığında başımı eğip peçeteyle dudaklarımı sildim, kalbim dengesiz bir şekilde çarpıyordu.

Daha önce kimse beni beslememişti.

Vücudunun içine itmekten farklı bir şekilde samimiydi.

Ve kendimi bir kez daha hayretler içinde buldum.

"Daha ister misin?" diye sordu, yemeğinin yarısına gelmişti. Başımı salladım. "Emin misin?"

"Teşekkür ederim," dedim usulca, yemeğinden bir ısırık alışının, yanaklarının şişmesinin tadını çıkararak. "Ben iyiyim."

Robin sürekli olarak yemeğini mideye indirmek için sadece beş dakikası olduğunu düşünüyormuş gibi yemek yiyordu. Bu yüzden bu gece bu kadar yavaş hareket etmesi komikti. Sanki yer değiştirmiştik.

İşini bitirdiğinde, beni izleyişinin tadını çıkararak temizlendim, o yeşil gözler sıcaktan kararmıştı. Sonra birlikte duş aldık, sıcak su basıncı gülünç derecede iyiydi. Evime bunun gibi bir duş başlığı taktırmak için aklıma bir not aldım - çünkü sırtımda cennet gibiydi.

Robin ve ben inleyerek yatağa birlikte girdik, temiz ve tatmin olmuş bir şekilde.

Ve hafta sonunun geri kalanında bu düzeni tekrarladık. Sevişiyor, lezzetli yemekler yiyor ve bazen bir iki Noel filmi izliyorduk. Robin

Karlı olanları gerçekten seviyor gibiydi - ki eve döndüğünde ilk tepkisini gördükten sonra bu şaşırtıcı değildi.

Cennet
gibiydi.
Gerçekten.

Ama son gece, yatakta uzanırken, kalbim çarparken, Robin göğsüme kıvrılmışken, ne kadar vatan hasreti çektiğimi fark ettim.

Sanki aklımı okumuş gibi Robin'in sesi sessizliğin içinde yankılandı, halsiz ve tatlıydı. "Yarın eve gideceğim için heyecanlıyım," diye mırıldandı masumca, sanki az önce ne dediğinin hiç farkında değilmiş gibi.

"Öyle mi?" Parmaklarımı saçlarında gezdirerek mırıldandım.

"Kızları özledim," diye itiraf etti Robin, beni daha da sıkarak. "Yaşadığımız çılgın seks festivalini sevmediğimden değil, çünkü seviyorum... hem de çok." Kıcı iyice sikilmişti, yanaklarının arasında döllere kayganlaşmıştı, bu yüzden doğruyu söylediğini biliyordum.

Anlaşılan Robin de benim onu yetiştirmeyi sevdiğim kadar yetiştirilmeyi seviyordu. "Ama küçük mafya patronlarımı özledim," Robin kıpırdandı ve ben de onu sıktım

Sıkıca sarılıp, kabarık başına bir öpücük kondurdum.

"Ben de onları özlüyorum," diye kabul ettim, çünkü özlüyordum. Hem de çok.

"Sence Jane pratik mi yapıyordu?" Robin sessizce sordu. "Ona bir sürü ipucu verdim ama hâlâ oyun için endişeleniyordu." Gösteri ayın yirmi üçünde, Robin'in uçağı Los Angeles'a dönmeden hemen önceydi. Bir Noel oyunuydu, ilkokulun çocukların -gerçek öğrenci olamayacak kadar küçük olanların bile-katılması için kapıları açık tuttuğu bir şeydi.

"Döndüğümüzde repliklerinin üzerinden tekrar geçebiliriz," diye kabul ettim. "Bunu takdir edecektir."

"Rosie hiç yardımcı olmuyor," diye iç geçirdi Robin. "Tek konuşmak istediğı kedisi."

"Neredeyse yüz yaşına geldi," diye haber verdim, çünkü ona daha önce söylemeyi unutmuştum.

"Bok yok mu?" Robin canlandı, çenesi göğsüme gömüldü. "Aman Tanrım. Eminim çok heyecanlıdır."

Öyleydi.

Yine de sözleri aklıma geldi - Robin'in kalması için kazandığı tüm parayı ve bir evcil hayvan fırsatını vermeyi teklif eden masum teklif.

"Bizimle birlikte bir tane seçmek ister misin?" Güzel kirpikleri dalgalanırken saçlarını sordum.

"Ne zaman?"

"Noel'den sonra olacaktı." Robin Los Angeles'a döndükten sonra olanlar hakkında konuşmamaya o kadar dikkat etmiştik ki, onu korkutup kaçırmaktan korkmuştum. Ama şimdi... bu korku azalıyordu. Birlikte geçirdiğimiz son birkaç günden sonra onsuz bir dünya düşünemiyordum.

Ne pahasına olursa olsun bu işi başaracaktım.

Belleville'den ve huzurundan vazgeçmek anlamına gelse bile.

"I..." Robin tereddüt etti, yüzü üzüntüyle buruştu. "Programımın nasıl olacağından emin değilim."

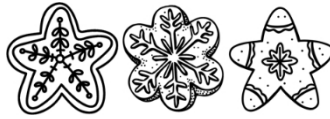
"Bekleyebiliriz," diye söz verdim, eriyip bana kocaman bir gülümseme sunduğunda daha da ısındım.

"Emin misin?"

"Eminim," dedim, ona hayatımda yer açtım çünkü bu basitti. Hayatımızda ona yer açmak -çünkü kızların ve benim istediğimiz buydu. "Seni orada istiyorlar."

"Tamam," diye sırtı Robin, gözleri mutlulukla irileşmişti. "O zaman evet, geleceğim."

O zaman onu öpmek, tüm bunların kolay olduğu bir dünya hayal etmek zahmetsizdi. Onu elimizde tutabileceğimiz bir dünya. Filmlerdeki gibi Noeller, perili evler ve evcil hayvanlarla dolu bir dünya. Robin Johnson'ın sonsuza dek bizim olduğu bir dünya, benim kayıp diğer yarım.

Yirmi üçüncü Aralık istediğimden çok daha erken geldi. Robin, kalan eşyalarını toplamak ve resmi olarak yatak odama taşımak için tek bir sefer dışında B&B'ye hiç geri dönmedi. Dolabımın ve şifonyerimin içinde ona yer açmışım ve bu basit jest onu o kadar heyecanlandırmıştı ki dizlerinin üzerine çöküp bana sakso çekmişti.

Sabahlarımız krepler, yeni yürümeye başlayan çocukların iğnelemeleri ve Robin'in hikayelerinin mükemmel bir karışımıydı. Her zaman olduğu gibi kızlarla oynadı ve artık resmi olarak gayri resmi bir şekilde bizimle yaşadığından, Jane'e yaklaşan performans için koçluk yapmak için daha da fazla zamanı vardı.

Mutfakta ikizlerle koşuştururken onu izlemek çok güzeldi. Rosie kendininkileri hatırlamakta daha zorlanıyordu, bu yüzden genellikle birkaç dakika içinde onları terk ediyordu, ama Jane her zamanki gibi metanetini ve ciddiyetini koruyordu.

"Ve Noel Baba bacadan indi," diye tekrarladı Robin bir gece, Jane'in onu yankılamasını bekleyerek.

"Ve Noel Baba bacadan indi," diye cevap verdi, sesi titreyerek.

"Büyük bir-"

"Büyük bir gürültüyle!" Jane son kısmı belki biraz fazla yüksek sesle haykırdı ama Robin yılmadı. Jane'in repliklerini tek başına hatırlamasından ve bu kadar yüksek sesle söylemesinden gurur duyarak coşkuyla alkışladı.

Bununla zor zamanlar geçirdi.

Yüksek sesle konuşma kısmı.

Robin, Jane'e koçluk yapmadığı zamanlarda kanepede Rosie ile birlikte insani barınak web sitelerinde geziniyordu. Hepimiz baktıkları evcil hayvanların onları zamanı geldiğinde müsait olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyorduk, ancak Rosie buna rağmen zaman ayırmasını takdir ediyordu.

Robin'in çocuklarımla bağ kurmasını izlemek benim için bir onurdu.

Ve bir gece, Robin'in Los Angeles'a temelli dönmesinden sadece birkaç gün önce, cesaretimi topladım ve ona insanlara bizden bahsedip bahsedemeyeceğimi sordum - önce Trixie. şaşır mış görünüyordu, muhtemelen daha önceki konuşmamızda ona sır olarak kalmamızı isteyip istemediğini sorduğumda hayır demişti, ama onun dışında bana iki kez baş parmağını kaldırıp "evet" dedi.

"Biriyle mi çıkıyorsun?" Trixie'nin sesi her zamanki gibi yumuşaktı, sesi sonuna kadar açıldığında bile onu duymak zor olacak kadar sessizdi.

"yleyim," diye mırıldandım.

Tatilden nceki son tam iş günümde onu aramayı tercih etmiştim. Elbette bazı şeyler oluyordu ve kasaba doktoru olarak hâlâ ağrılmam mümkündü ama en azından zamanım kendime aitmiş gibi davranmayı seviyordum.

"Adı ne?" Trixie'nin sesi umduğum kadar heyecanlıydı. O her zaman benim bir numaralı hayranım olmuştu. Onu özlemiştim -özellikle de sesini böyle duymayı- ve bir dahaki sefere Los Angeles'a gittiğimde onu Robin'le tanıştıracağıma dair söz vermiştim.

Robin Johnson'ın sihrini açıklamayı bitirdikten sonra, Trixie'nin sesi nedense daha da yumuşaktı.

"Senin adına mutluyum," dedi her zamanki gibi tatlı bir sesle. "Gerçekten mutluyum." Bana bunun ne kadar zor olacağını söylemedi. Bana uzak mesafenin tüm olumsuzluklarından bahsetmedi ya da yaş farkı hakkında nutuk çekmedi. Tek sorduğu kızları sevip sevmediğiydi ve ben evet cevabını verdiğimde -ve onlara karşı bana olduğundan bile daha açık davrandığını söylediğimde- sadece güldü. "Bunu senin için hep istemiştım," dedi, ne kadar klişe olsa da. "Sevilmeyi hak ediyorsun, Ben Montgomery."

"Ben de senin için istiyorum," diye mırıldandım, kalbim hiç olmadığı kadar doluydu. "Ben de öyle."

"Dileğim kabul edildi," diye cevap verdi, kelimelerinde beni neşelendiren garip bir eğim vardı.

"Trixie-" Biraz şaşkınlıkla irkildim. "Biriyle mi görüşüyorsun?"

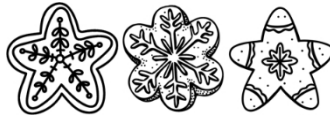
"Öyleyim," diye mırıldandı. "Çok güzel bir kız."

"Aman Tanrım. *Sürtük*, neden bana söylemedin?" "Neden *bana* söylemedin?!"
diye karşı çıktı.

Güldüm.

Sonraki bir saat boyunca sevgililerimiz hakkında sohbet ettik ve Robin ile benim için iyi sonuçlanacağını umduğum bir plan hazırladık.

Çünkü tahammül edemeyeceğim bir şey varsa o da Noel'de ailemizi bölmektir. Gösteri olsun ya da olmasın. L.A. ya da değil. Ve Trixie bana planımın gerçekleşmesi için elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi.

"THUD!" Jane'in sesi salonda yankılandı, titrekti ama evde alıştırma yaparken olduğundan bile daha güçlüydü. Robin yanımda oturuyordu, kucak dolusu buket kızlar için hazırdı. Ona aldığım kıyafetleri giymişti. Siyah bir takım, büyük bir kabarık ceket, kabarık siyah yaka.

Bu gece kar yağacaktı.

Bu da beni endişelendirdi çünkü Robin havaalanına gidecekti.

-Ve onun için endişelendim. Onu götürmek istemiştım ama bana hayır demişti.

O

Gösteriden sonra kızlarla kutlama yaparak vakit geçirmemi istedi ve yolculuğu Miles ve Bubba ile geçirmekten çok mutlu olacağını söyledi.

Bunun için bir argümanım yoktu.

Biraz koşuyormuş gibi hissetse de.

Yakında onun peşine düşeceğimi biliyordum ama o bunu bilmiyordu, bu yüzden çok fazla endişelenmedim. Birkaç günlüğüne bile olsa onsuz kalma düşüncesi beni korkutsa da.

Oyun bittiğinde, çeşitli elf, Noel Baba ve ağaç kıyafetleri giymiş her boydan ve yaştan çocuk sahnede bir sıra halinde durdu. El ele tutuşup selam verdiler, kalabalığın gürültüsü sessiz alanda inanılmaz derecede yüksekti.

Belleville büyük bir kasaba değildi ama yine de her bir üyesi bu gece çocukları desteklemek için gelmiş gibi görünüyordu. İnsanlar duvarlara dizilmiş, tezahürat yapıyor ve alkışlıyorlardı. Bakkaldan Jason odanın arka durmuş ıslık çalıyordu ve onun yanında kitapçı Leanne sırtıyordu. Elinde benim kitaplarımdan biri vardı, sanki ara sırasında okuyormuş gibiydi ve yanaklarım yandı.

Çok geçmeden herkes yazarın ben olduğumu öğrenecekti. Robin'le birlikte görüldüğüm ve internette yayınlandığım için bu artık kaçınılmazdı. Ama ben... bununla barıştım. Dikkatimi tekrar sahneye çevirmeden önce yaklaşan sonum için sadece tek bir düşünce ayırdım.

İkizler, sevimli popolarını sahneye her çıkardıklarında yaptıkları gibi kalabalığın içinde bizi aradılar. Beni ilk Rosie gördü, boyu uzayınca gözleri büyüdü.

Jane sonra beni fark etti, küçük gözleri kız kardeşininki kadar genişti ve yüzünde güneşli bir sırıtma belirdi. Pek sık böyle gülümsemezdi ve gülümsediğinde kalbim hep acırdı. Onlara gülümseyerek karşılık verdiğimde içimi bir sıcaklık kapladı, az önce başardıkları şeyle gurur duyuyordum.

"İşte benim kızlarım!" Robin yanımdan çığlık attı, her nasılsa tüm odadaki en küçük ve en gürültülü kişiydi. Ona baktım, sırf çok sevimli olduğu için onu öpmek istedim. Yine de bana bakmıyordu. Dikkati sadece bizim kızlara odaklanmıştı. "İşte bu!"

Rosie sırtı, gözleri parlıyordu, sanki kalabalığın gürültüsü arasında onun sesini bir şekilde duymuştu. Yanındaki kızın elini bıraktı ve

Robin onun için cebinden her para çıkardığında yaptığı gibi, eliyle gel işareti yaptı.

Robin kıkırdadı, yukarı aşağı zıplarken dev buketleri kırıyordu ve sonra koridorda hızla ilerliyordu ve ben de onu kovalıyordum. Sahneye yaklaştığımız anda ikizler de koşmaya başladılar, döşeme tahtalarının üzerinden bize doğru zıplıyorlardı, tatlı küçük kırmızı elf kıyafetleri zıplıyordu. Robin çiçekleri bıraktı, kenara yaklaştıklarında onları yakalamaya hazırды.

Rosie atlayamadan onu yakaladım ve Jane'i yakalaması için Robin'e güvendim. Robin bir yandan Jane'i tutarken bir yandan da buketleri almak için uğraşırken kızlar deli gibi kıkırdıyor, tatlı kahkahaları havayı aydınlatıyordu. Bir şekilde başardı ve her birine birer tane verdi, sevimli bir yanak şapırtısı ve "baş belası olduğunuz için tebrikler" eşliğinde.

Sonra Rosie'ye iki dolar uzattı ve Rosie kollarımda kıpırdanarak ona ulaşmaya çalıştı.

İkizlerin Robin'i benden daha çok istiyor gibi görünmeleri beni rahatsız bile etmiyordu.

Neden olsun ki?

Dünyamın güzel ve harika bir yer olduğu zamanlar.

İstediğim her şeye sahip olduğum zamanlar.

Ve kalbim doluydu, doluydu, doluydu.

twenty-one

ROBIN

Daha Belleville sınırlarından ayrılmadan Ben'i özlemiştim. Miles'ın kamyonetinin yolcu koltuğunda sessizce otururken, bavulum kamyonetin kasasında kar taneleri toplarken yanımda boş bir boşluk varmış gibi hissediyordum. Ben'in bana aldığı şeylerden mahrum kalmak istemiyordum ve bu nedenle sırt çantam bu sefer yeterli olmamıştı. Miles bir melek olduğu için karanlıkta ilerlerken sessizdi, kar lastiklerimizin altında çıtırdıyordu.

Kar için heyecanlanabilirdim ama ondan faydalanamayacağımı biliyordum.

"Kızakla kaymayı özleyeceğim," diye iç geçirdim, başımı soğuk cama yasladım, taneler daha sert düşüyor, tarım arazileri ve ağaçlar bulanıklaşıyordu.

"Kızağı özledin mi?" Bubba arka koltuktan yankılandı. Kendine ait bir buket almıştı ve Jeremy'nin yanında oturduğu yerde çiçekleri koklayarak kendisiyle gurur duyuyordu. Yemin ederim, ziyaret ettiğim süre boyunca Bubba'yı yanında Jeremy olmadan hiç görmemişim.

Bugün özellikle sevimli görünüyorlardı. Jeremy beyazlar içinde, burnu boyalı bir kutup ayısı gibi giyinmişti. Bubba da tıpkı ikizler gibi bir elfti ama kırmızı değil yeşil giymişti. Tanrıya şükür ikisinin de kıyafetlerinin üzerinde kışlık giysiler vardı.

"Hani *şu kızakla kayma* olayı var ya," diye hatırlattım ona, unutmuş olmasına şaşırarak. "Bütün Montgomery'lerin yaptığı kızak kayma mı? Her kar yağdığında?"

Bubba şaşkın bir ses çıkardı ve Miles da eğlenerek homurdandı.

"*Sevgilim*," dedi yumuşak bir sesle, iri elleri direksiyonda on ve ikideydi. "Ben yalan söyleyen bir yalancı. Bu bir şey değil."

"Ne?" Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı.

"Sadece *seni* kızakla kaymaya götürmek istediği için olduğunu söyledi," diye homurdandı Miles. "Panik içinde annesini aradı ve tüm olayı organize etmesi için ona yardım ettirdi."

"Neden bana söylemedin?"

"Ve jesti mahvetmek mi?" Miles bana bir bakış fırlattı. "Ben ispiyoncu değilim." Bu beni gafil avlamıştı.

"Neden o-"

"Çünkü seni seviyor," diye mırıldandı Bubba arka koltuktan. "Belli ki."

"Oh." Kalbim dengesiz bir şekilde çarptı. Bir süre daha gözümü kara dikip olanları anlamaya çalıştım. "O..."

"Ben ilk günden beri sana sırılsıklam aşık," diye ekledi Miles, sesi çok memnun geliyordu. "Bunu herkes biliyor. Bunu görmemek için kör olmak gerekir. Hoş geldin partisi boyunca gözlerini senden zor ayırdı. Her halinden belli." Bir kahkaha attı. "Sen etraftayken o kadar çok gülümsüyor ki. Sanki tamamen farklı bir insan gibi."

Birdenbire Miles'ın her şeye burnunu sokması daha da anlamlı gelmeye başladı.

Bubba kendini beğenmiş bir tavırla, "Roben," diye ekledi. "Bu senin gemi adın."

"Bize bir gemi adı mı verdin?" Dikkatimi yola ve Miles'ın sinsi sırıtışına vermeden önce gözlerimi kısarak ona bakmak için döndüm. Geçmişte ben ve eski grup arkadaşlarımla ilgili fanfiction okumuştum, bu yüzden terminolojiye aşinaydım. Bu ürkütücü ama aydınlatıcı bir deneyimdi ve dürüst olmak gerekirse çok da seksiydi.

Eski davulcumun beni yaklaşık yüz farklı pozisyonda becerdiğinin en az altmış farklı yinelemesini okuduğumdan eminim.

Birlikte çalışırken ona kesinlikle böyle bakmamıştım ve hayran kurgusunu bulduğumda bu kaybı şiddetle hissetmiştim. Ama bu yıllar önceydi ve artık Ben vardı - bu yüzden hayran kurgu düşüncelerim iffetli kaldı. Çoğunlukla.

Ben ve benim birlikte görülmüş olmamız dışında, acaba bizim için fanfiction'lar ortaya çıkmaya başlar mı? Bu eğlenceli bir düşüneydi.

"*Aslında* sana gemi adını veren Matilda'ydı," diye cevap verdi Bubba, Matilda'nın ondan önce davranmasına bozulmuş gibi bir sesle. "Ve Büyükanne B bunu duydu ve benimle paylaştı." Büyükanne B, Beatrice Montgomery idi. Bunu anlamam biraz zaman almıştı ama Bubba'yla birkaç hafta geçirdikten sonra onun herkese taktığı eğlenceli lakaplara alışmıştım. Benimki hâlâ bir şekilde en kötüsüydü. Duncle Robin bir vahşetti. Sevimli bir vahşet ama yine de bir vahşet.

Bubba hiç kaybetmeden devam etti: "Becca'ya da söylemiş. Ve Baxter Amca'ya. *Ve Paxton Amca'ya.*"

"Ve Trent," diye yardımsever bir şekilde araya girdi Miles. "Bana kim söyledi."

"Ve Jason," diye araya girdi Jeremy, devasa paltosuyla arka koltukta sessizce oturduğu yerden.

"Jason 'ın kim olduğunu bilmiyordum ama Miles'in bu isme verdiği tepki, *Jason'ın* bildiği gerçeğinin oldukça muazzam bir şey olduğunu düşündürdü.

"Ve eğer Jason biliyorsa-" diye başladı Miles.

Bubba ve Jeremy hep bir ağızdan, "Bütün kasaba biliyor," diye tamamladılar.

Dönüp arka koltuktaki çocuklara tekrar baktığımda sırtlanlar gibi sırtlıyorlardı.

"Bütün bir kasabanın haftalardır Ben ve beni gönderdiğini mi söylüyorsun?" Şaşırarak homurdandım. "Bu yalan gibi geliyor."

Bubba omuz silkerek, "Ama değil," dedi. "Ayrıca, daha çok *aylar* gibi."

"Bunu bana da yaptılar," diye dert yandı Miles. "Daha küçük ölçekte ama yine de." Sırıttı, gözlerinin kenarları kırışmıştı. "En azından ne zaman bir araya geleceğinize dair bahse girmelerine izin vermedin."

"Hadi canım?" Ona baktım, bu yeni bilgiyi duyduktan sonra her nasılsa hâlâ şaşırmıştım, görünüşe göre tüm bu kasaba ne kadar dengesizdi.

"Ben kazandım," diye ilan etti Bubba kötü kalpli sevimli bir pislik gibi.

Miles başını sevgiyle sallayarak, "Bir tomar parası var," dedi. "Hepsini harcadım," diye açıkladı Bubba. "Bir deniz biyolojisi ansiklopedisi aldım."

"Ve onu akvaryuma götürdük," diye güldü Miles, gözleri kırışarak. "Geri kalanını hediyelik eşya dükkanından bir şeyler alarak geçirdi."

Bubba, "İspermeçet balinaları varmış," diye dikkat çekti, sanki balinanın adının sperm olması onu satın alması gerektiği anlamına geliyormuş gibi. "Ben iki tane aldım."

İkinci balinanın Jeremy'ye verildiğinden hiç şüphem yoktu.

Bütün bu konuşma tuhaftı ama kötü anlamda değil.

Belleville'in Ben ve benim ilişkiye yatırım yaptığını bilmek aydınlatıcıydı. Son zamanlarda yoluma çıkan tüm "tebrikleri" kesinlikle açıklıyordu. Başka yerlerde gördüğüm ilgiden farklıydı. Buradaki insanların bizim için *en iyisini* istediklerini hissettim, benim için de öyle. Ve herkes kesinlikle *meraklı* olsa da, hepsi aynı zamanda iyi niyetliydi. Önemsemek zorunda olmasalar bile önemsiyorlardı.

Ve bu, çocukluğumuzda Kuzey Carolina'da büyüdüğümüz küçük kasabada şeker gibi dağıtılan sahte hoşluklar gibi değildi. Bu insanlar samimiydi. Önemsediklerini söylüyorlardı, çünkü önemsiyorlardı. Günaydın dediler, çünkü gününüzün iyi başlamasını istiyorlardı. Tebrik ettiler çünkü mutlu olmanıza sevindiler.

Annemiz gibi değillerdi.

Hem de hiç.

Yine de Belleville'in burnunu sokması bile Ben'in daha ilk takıldığımız zamanlarda bana *yalan söylediği* gerçeğinden beni uzaklaştıramadı. Sırf beni kızakla kaymaya götürmek için kendi *Ocean's Thirteen'*ini hazırlamıştı. Beni götürmek istediğini neden *söylemediğini* hâlâ anlamamıştım.

Ama ben yaptım.

Çünkü o zaman ben o kadar uzağa ve hızlı kaçardım ki beni bir daha asla göremezdi. Gerçekten istediğim şey onunla mümkün olduğunca fazla zaman geçirmek olsa da kaçmaya hazırdım.

Bu yüzden ona ulaşmanın bir yolunu hep bulmuştum. Her seferinde garip bir karşılaşmayla hayatına girerken neden bahanelerle doluydum.

Belki de o zaman hazır değildim. Onu hayatım boyunca başka hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istediğimi itiraf etmeye. Ama bunu şimdi, kalbimin mahremiyetinde, kar ve rüzgâr serin eserken ve dünyada en çok sevdiğim insanlar beni mutlu görmek istedikleri için kıkırdarken itiraf edebilirdim.

Ben'in sırrını öğrenmek hayatımda öğrendiğim en tatlı şey olmalıydı. Hayatım *boyunca*. Ben'in beni mutlu etmek için kaç tane rastgele küçük şey yaptığını merak etmeme neden oldu. Sırf gülümsediğimi görmek için kaç tane çemberden atlamıştı.

Alışverişe gitmeyi sever miydi? Ya da Noel pazarını? Ya da sinemayı? Kalabalıkları sevmezdi, aşırı uyarıcı hissettiren yerleri sevmezdi. Cevap yüzüme bir tokat gibi çarptı. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ben'in tüm bunları beni sevdiği için yaptığı sonucuna vardım.

Daha önce kimse bana böyle davranmamıştı.

Hiç kimse.

Kalbim acıdı.

"Hey," diye ayıldı Miles, omzumu sıkmak için uzandı. "İyi misin?"

Normalde direksiyonu boğmaya çalışır gibi çift yumruk yapardı; bu yüzden elini direksiyondan çekmesi çok şey ifade ediyordu.

"Ben... bilmiyordum." Sesim kesildi ve Miles beni daha sıkı sıktı. "Bunu yaptığını. Kızak olayını." Bunu söylemesem de diğer tüm şeyleri de.

Işık yeşile döndü ve yola çıktık. Miles elini çekti ve gittiği anda onu özledim.

Artık her şey farklı geliyordu.

Ayrılmak farklı hissettirdi.

Ben ve kızlarla vedalaşmışım - elimden geldiğince kısa bir şekilde, çünkü vedalardan nefret ederim. Programım elverdiğinde ziyarete geleceğime söz vermişim ve bunda ciddiydim. Ben ve ben ayrılmamıştık. Ama ayrılmak yanlış geliyordu - daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde yanlış geliyordu.

Yanlış yöne doğru koşuyordum.

Kar taneleri bulanıklaştı ve kalbim arkamızda bir yerde, karanlıkta, karın içinde kaldı.

Noel'i onlarla geçirmem gerekiyordu. Bunu şimdi hissedebiliyordum. Onlara aldığım hediyeleri açtıklarında yanlarında olmalıydım. Büyürken Noel filmlerinde gördüğüm aileler gibi birlikte olmamız gerekiyordu.

Ve yine de... işte buradaydım - havaalanına ve beni bekleyen soğuk, çıplak daireye doğru hızla ilerliyordum. Sahneye istemediğim bir konsere, umursamadığım insanlar için, beni beslemeyen bir kariyeri beslemek için - artık değil.

Kontrat yenilemem konser bittikten sonra olacaktı. Nancy çoktan hazırlamıştı. Tek yapmam gereken imzalamaktı. Yıllarca sürecektir bir turne olacaktı. Yıllarca para. Yıllarca dünyayı gezecek, hayranlarıma hayranlık duyacak, ceplerim dolacaktı. Ve bu beni mutlu etmeliydi, çünkü uzun zamandır tek istediğim buydu.

Bu benim hayalimdi.

Sadece... Artık yeni bir hayalim olduğunu fark ediyordum. Yeni bir hayalim vardı ve o bir dağ kadar uzun boyluydu, sandal ağacı ve çiçek gibi kokuyordu ve açıkçası sihirli pazıları vardı.

"Miles?" Bir dakikalık sessizlikten sonra düşüncelerim dönerken usulca "Miles" dedim.

"Öyle mi?" Miles ses tonunu hafif tuttu ama bunu bilerek yaptığını söyleyebilirdim - muhtemelen sessizliğimden düşündüğümü anlamıştı. Miles ve ben birlikte çok şey atlatmıştık ve son yıllarda onunla iletişim kurma konusunda pek iyi olmasam da o beni hâlâ herkesten daha iyi tanıyordu.

"İstediğim için aptal olduğumu mu düşünüyorsun..." Nefesimi içime çektim. "İnşa ettiğim her şeyi geride bırakmak istediğim için mi - Ben lanet olası... bir kızak seferi düzenledi diye mi?"

Miles bir dakika boyunca sessiz kaldı, bir asır gibi gelen bir dakika.

"Biliyor musun... Büyükannem geçen yıl beni çok etkileyen bir şey söylemişti," diye mırıldandı, sesi çok uzaklardan geliyordu. Bubba ve Jeremy birkaç hışırtı dışında sessizdi. Miles az önce benim yaptığıma benzer bir şekilde nefesini içine çekti - dev, siyah saçlı aynam. "Dedi ki: Daha ne kadar kendine istediğin türden bir sevgiye layık olmadığını söyleyeceksin?"

Sözleri kafamın içinde yankılanıyor, kalbimin etrafında sıkıca dönüyordu.

"I..." Boğazım tıkanı.

"Alakalı, değil mi?" Miles sessiz bir sesle cevap verdi. "Margie'yi hatırlıyor musun?" "Elbette Margie'yi hatırlıyorum."

"Dünyanın en tatlı köpeği," diye mırıldandı Miles. Elleri direksiyonun üzerinde esnedi, yüzünde uzak bir ifade vardı. "Sana defalarca başka bir köpeğim olmayacağını ." Kalbim çılgınca çarptı. "Şimdi iki tane var."

Gözlerim yandı.

"Her şey değişir," dedi Miles yumuşak bir sesle. "Ve birini sevdiğinde... onu kaybetmek kaçınılmaz olarak acı verecektir." Omuz silkti. "Ama... hayatınızı bir ayağınız dışarıda yaşayamazsınız. Benden söylemesi, bu yaşamak *değildir*." Miles'ın sesi hüzünlüydü. "Bazen keşke endişelenmek için daha az zaman harcasaydım diyorum." Bana gülümserken gözleri sıcacıktı. "Ama zaman Trent'le tanışamazdım. Ve tam da ona ihtiyacım olduğu anda geldi.

-Ama sadece o adımı atmaya hazır olduğumda."

Araba sessizdi, arkadaki çocuklar muhtemelen dikkatle dinliyordu.

Miles pek sık bu kadar çok konuşmazdı. Küçük kardeşimin nasıl bir adam olduğuna tanıklık etmek benim için bir onurdu. Artık her zamankinden güçlüydü,

ve kendinden daha emindi. Onunla çok gurur duyuyordum.

"Büyümeye iznin var Robin," diye ekledi Miles. "Değişmeye. Ve bazen büyümek için yol boyunca acı çekmen gerekir."

Artık sevmesem bile, inşa ettiğim kariyeri kaybetmek canımı *yakacaktı*. Ama bulduğum tek mutluluğu ve huzuru geride bırakmak daha çok acı verirdi. Ben'i ışıkları, sahneyi ve müziği sevdiğimden daha çok seviyordum.

Sessiz, huzurlu anlarımızı sevdim.

İkizler için bir güç kaynağı olmayı sevdim.

Güvenebileceğim biri varmış gibi hissetmeyi seviyordum.

Ben'in geniş omuzlarındaki yük ağırlaştığında sırtını yaslayabileceği biri olmayı seviyordu.

Ve eğer burada olmazsam bunu yapamazdım. Onlara verdiğim tek şey ara sıra tatil yapmak ve dağınık FaceTime aramaları olursa bunu yapamazdım. Her zaman olmayı arzuladığım türden bir ortak, bir erkek olamazdım. Babamın bana olmak istemediğim şeyin kalıbını gösterdiği günden beri.

O zamandan beri tam olarak nefes aldığımı sanmıyorum. Etrafta beni önemseyeni söyleyen insanlar olarak dolaşan ne tür canavarlar olduğunu bildiğimden, kendimi gerçekten rahat bıraktığımı hiç sanmıyorum.

Ancak bu algı, ailemin yaptıklarının dikenlerinden kurtulduktan sonra bile bana sadece zarar verdi. Beni tekrar tekrar yaralamalarına izin verdim, yaranın beni tamamen tüketene kadar iltihaplanmasına izin verdim. Tüm eylemlerimi lekeleyene kadar. İyi ya da kötü herkesten korkar hale gelene kadar.

Sadece boş gecelerin eşlik ettiği bir gölge hayatı yaşıyordum.

İnsanların bana yaklaşmasına asla izin vermedim çünkü bunu yapmazsam kaçmak daha kolaydı. Miles haklıydı. Bu şekilde yaşanmazdı.

Babamın yaptıklarının boyutunu bilmiyor olabilirdi ama sözleri hala geçerliydi. Belki bir gün bunu onunla paylaşmaya hazır olurdum. Ama bugün o gün değildi. Düşüncelerim Ben ve kızlarla ve gelecekteki keşkelerle doluydu.

"İyi şeyler korkutucu olabilir," diye ekledi Miles. "Bazen de düpedüz *acı verici* olabilirler."

"Büyüme sancıları gibi," diye başımı salladım, yanağımdan aşağı sıcak bir gözyaşı süzüldü.

Miles beni son bir kez daha parçalara ayırırken aynı anda kendimi küçük, soğuk ve sıcak hissettim. "Ve büyümenin rahatsız edici olması sorun değil, bunu bilen birinden dinleyin." Gülümsedi ve bir damla gözyaşı daha süzüldü.

yanagımdan aşağı süzüldü. "Kelimelerle aram iyi değildir, bunu biliyorsun, onlarla aram hiç iyi olmadı," diye ekledi Miles, az önce kışından şiirler döktürmesine rağmen. "Bu yüzden, soruna doğrudan cevap vermek yerine, kendi sorumu sorarak sana ders vermeyi bitireceğim."

Şakam boşa gitti ama yine de takdir ettim. Miles'ın dudakları nazık, küçük bir gülümsemeye dönüştü ve gülümseme yükseldiği gibi hızla düştü.

"Tamam," sesim hamdı.

Kalbim gümbür gümbür atmaya devam etti.

Kar . Dünya sessiz, sessiz, sessizdi.

Yanaklarım ıslaktı.

"Hayatın boyunca koştun Robin. *Yorulmadın mı?*"

Yorulmuştum.

Çok yorulmuştum.

Noel'i sevdiğim insanlarla geçirmek yerine, bu dünyada en nefret ettiğim yere geri dönmek üzere olduğum için şimdi daha da fazla.

Yalnız bir Noel daha.

Ama bu sefer daha kötüydü, çünkü geride ne bıraktığımı biliyordum.

Başımı salladım ve ruhumun ne kadar yorgun düştüğünü itiraf etmek çok canımı yaktı. Ama Miles iyi şeylerin bazen acı verdiğini söylemişti. Burnumu çekerken bu sözler kalbime merhem oldu.

"*Çok yorgunum,*" diye itiraf ettim, sesim sert ve ıslaktı. "O zaman belki de kendini dinlendirmenin zamanı gelmiştir." *O zaman belki de kendini dinlendirmenin zamanı gelmiştir.*

O zaman belki de kendinizi dinlendirmenin zamanı gelmiştir.

Miles'ın sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Gözlerimi kısıtım, daha fazla gözyaşı dökülmeye başladı. İri eli yine omzumdaydı - kapalı göz kapaklarımın rengine bakılırsa muhtemelen başka bir kırmızı ışıktı.

"Ve Belleville ikimize de yetecek kadar büyük," diye mırıldandım haftalar önce bana söylediği sözleri.

"Kesinlikle öyle," diye kabul etti Miles.

Gözlerimi açıp karanlık, karlı yollara bakarken kalbim güm güm atıyordu. Görmeye alışık olduğum dünyadan çok farklıydı. Sadece benim olmasını seçersem benim olabilecek alternatif bir gerçeklik.

Kar yağdı, yağdı ve yağdı.

Ciğerlerim açıldı.

Nefes aldım ve yıllar önce beni doldurduğu kadar kolay bir şekilde ciğerlerimdeki zehir eriyip gitti. Ve içimde en ufak bir şüphe kalmadan biliyordum ki

yorgun başımı dinlenmek için nereye koymak istediğimi düşündüm.

Parti çok şiddetliydi. Dairemin tavanına ışıklar asılmıştı. Damlıyorlardı, ısıltılı buz sarkıtları duvarlardan aşağı kayıyor ve mekânı daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissettiriyordu. Nancy'nin bana hayal tahtasında gösterdiğine benzer dev bir ağaç köşede duruyordu. Muhtemelen iki metre boyundaki bu şey, dekorla uyumlu olması için beyaz ve siyah ampullerle kaplanmıştı.

Herkes kaynaşıyordu. Saatlerdir kaynaşıyor, şampanya içiyor, ordövr atıştırıyor ve dedikodu yapıyorlardı.

Her şey çok anlamsız
geliyordu. Gevezelik.

Yeterince parası olan insanlar onu öğütüp gargara yapabilir ve kaybın farkına bile varmazlardı. Belleville'i ve onun çılgınlığını, arka duvarın yanındaki pencere pervazında oturup izlerken, gösteri sıramın gelmesini beklerken şiddetle özledim.

Birkaç açılış grubu çoktan şarkı söylemişti, yeni katılan küçük balık grupları. Bir zamanlar ben de öyleydim. İlerlemek için bulabildiğim her fırsata açtım.

Nancy bütün gece muhabirlerle benim için mücadele etmişti. Özellikle de öğleden sonra onu bir kenara çekip ne yapmak istediğimi söyledikten sonra. Üzgündü, evet, ama benim için de mutluydu. Ve kendi kariyerini riske atmasına rağmen, hayatıma devam edebilmem için her şeyi olması gerektiği gibi ayarlamama yardımcı olmuştu.

Miles dinlenme vakti geldiğini
söylemişti. Ve öyleydi.

Ama önce... Başladığım döngüyü bitirmeliydim.

Ve yarım kalan işler tamamlanır tamamlanmaz, geleceğimden kaçmak yerine ona doğru koşmayı planlıyordum.

Dairemin genişliğine rağmen, alan klostrofobik hissettirmeyi başardı. Merdivenlerin çitle çevrili olmasına sevindim, böylece kimsenin yatağıma çıkma yolunu bulması konusunda endişelenmeme gerek kalmadı. Bu öyle bir şey değildi.

parti, doğru, ama bu beni mahremiyetimin korunmasından daha az memnun etmedi.

"Hazır mısın?" Nancy mırıldanarak bana yaklaştı, topuklarının tıkırtısı her nasılsa duvarlardan yansıyan konuşmalardan daha yüksekti. Önümde durdu, koyu renk gözleri yumuşaktı. "Geri dönüş yok," diye ekledi, sesi sadece benim duyabileceğim kadar kısıktı. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

Kararımın kafamın içinde dönüp durmasına izin verdim. Düşüncelerin yerleşmesine izin verdim. Bırakın geleceğim önümde sallansın, ağacı süsleyen ışıklardan daha parlak ve ısıltılı.

Eğer işler yolunda giderse, bu benim ailemden uzakta geçireceğim son Noel olacaktı.

İşler yolunda giderse, hep hayalini kurduğum tatilleri yapabilirdim. Kendi doğum günümü, Bubba'ninkini, Miles'inkini de. Her Turta Festivali'ne, her Sevgililer Günü'ne katılabilirdim. Rosie'nin kedisini seçmeye yardım etmek için orada olurdum. Jane'in tüm gösterilerinde ön sırada olurdum. Ve her gece uyumak kolay olurdu, çünkü Ben Montomgery'nin kollarında, ikimize de yetecek kadar büyük olduğunu söylediği yatağında güvende olurdum.

Gözler olmayacaktı.

Sert yorumlar
olmazdı.

Sadece Ben'in pazuları, kıs kıs gülmesi ve bana kendimi bir metre boyundaymışım gibi hissettirmesi.

Onun şarkıcı kuşu olurdum, başka kimsenin değil. Ve belki bir gün müziği sevmeyi yeniden öğrenirdim.

"Eminim," dedim, başımı sallarken çenemdeki kaslar zıplıyordu. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

"Güzel," diye cevap verdi Nancy, gözleri biraz ıslaktı. Onu hiç ağlarken görmemiştim. Birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca. Bana elini uzattı, ben de elini tuttum, elini sıkarken nabzım titriyor, avuçlarım terliyordu.

"Nancy?" Nancy'nin omzunun arkasında bir yerden sessiz, tatlı bir ses yankılandı. Baştan aşağı siyah dantelli bir elbise giymiş sevimli, minyon bir kadın yaklaştı. Garip bir şekilde tanıdık geliyordu, bana gülümserken koyu renk gözleri sıcaklıkla doluydu, sarışın başı sallanıyordu.

"Merhaba bebeğim," Nancy bana doğru işaret etmeden önce onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Robin çıkmak üzere."

Kadın bir süre bana baktı, dudaklarında ağırbaşlı bir gülümseme vardı. Neredeyse bir oyuncak bebek gibi enerjisi vardı. Ama "Chucky" gibi değil, daha çok gotik peri vaftiz annesi gibi bir şey. Sanki bir bebekten

porselen ve iyi hisler. "İyi şanslar!" Mırıldandı, gözleri benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi dans ediyordu.

"Teşekkürler," diye gülümsedim, adını sormaya ya da Nancy'nin kız arkadaşına kendimi doğru dürüst tanıtmaya vaktim olmadığı için sinirlenmişim. Çünkü lanet olsun, görünüşe göre Nancy artık biriyle mi çıkıyordu? Kim bilebilirdi ki!

Ne akıl tutulması ama.

Kalabalık benim için dağıldı ve ben sahneye doğru ilerlerken biraz sessizleşti. Sinirlerim karnımın içinde deli gibi çırpınıyordu. Hiç bu kadar riskli bir şey yapmamıştım. Hayatım boyunca hiç bu kadar *korkutucu* bir şey yapmamıştım. İnşa ettiğim her şeyi bir kenara atmak üzereydim.

Bu, Los Angeles'a tek başıma taşındığım zamandan daha korkutucuydu. Ve ben bunun kötü olduğunu düşünmüştüm.

Bir nefes aldım, parmaklarım mikrofonun yüzeyinde kolayca kayıyordu. Bu gece gitarımı çalmamayı tercih etmişim. Normalde çalardım ama işleri kolaylaştıracak olsa da yapmak üzere olduğum şeyle aramda bir kalkan olmasını istemiyordum.

Kolay yolu seçmekten bıkmıştım. Ve ben... şey...

Beni mutlu eden şeylerin peşinden gitmeye hazırdım. Canım yansa da büyümeye hazırdım.

Bu sıçramayı yapmaya hazırdım.

Çünkü hayatımda ilk kez orada beni yakalayacak birinin olacağına güveniyordum.

Ve bu korkunç atlayışın sonunda Ben'in kollarının hâlâ ardına kadar açık olduğunu göreceğimi biliyordum. Göğsü sıcacıktı, kalbi güm güm atıyordu ve tanıştığımız günden beri yaptığı şeyi yapacak, bana evim diyebileceğim güvenli bir yer verecekti.

Nancy'nin telefonu kişisel sosyal medya hesabım için bana doğrultulmuştu. Ve benim isteğim üzerine davetli listesine eklenen bir grup muhabir de aynı şekilde kendi kameraları ve telefonlarıyla silahlanmıştı. *Ya büyük oyna ya da evine git, değil mi?* Tahmin etmem gerekirse bazılarında ikisi de vardı, muhtemelen canlı yayın yapıyorlardı.

Ki bu iyiydi.

Gerçekten iyi.

Tam olarak istediğim şey.

Yine de bu şekilde incelenmek çok *korkutucuydu*. Özellikle de yapmak üzere olduğum şeyi düşünürsek. Psikolojik olarak

Miles beni havaalanında son bir kez kucaklayarak bıraktığından ve eve döndüğümde hediye mi açmam gerektiğini söylediğinden beri yapacak çok işim vardı.

Bunu binlerce kez yaptın. Sorun

değil.

İyisin. Her şey

yolunda-

Gözler, gözler, gözler. Çok fazla göz. O kadar çok ki oda küçük geliyordu. Çok küçük. Nefes alamıyordum - alamıyordum - kalabalığı aradım, yıllardır sahip olduğum ama hiçbir zaman benimmiş gibi hissetmediğim bu alanda tanıdık bir şeyler arıyordum.

Ancak kumral saçlı bir adam gördüğümde gerçek bir nefes alabildim.

Gözlerimin bana oyun oynadığını biliyordum.

Ben'in burada olmasına imkan yoktu. Tanrı aşkına, Noel arifesiydi. Bir uçak bileti bulmuş olsa bile, her şeyi bırakıp bir hevesle ülkenin öbür ucuna uçabilecek gibi değildi.

Ama bir an için, gözlerimi kapattığımda, kendimi onun olduğuna inandırdım. Benden hemen sonra uçup gittiğine. Noel arifesinde benimle birlikte olmak için buraya kadar gelmişti. Artık kaçmıyor olmama rağmen beni kovalamıştı - en azından ondan kaçmıyordum. Ben Montgomery bir Noel mucizesi gerçekleştirmişti.

İlk gitar notaları havayı doldururken kalabalık sessizleşti. Mikrofonu sıkıca kavradım, sıranın bana beklerken parmaklarımı mikrofona vurarak ritmi saydım. Bu benim ilk şarkımdı ve en popüler şarkılarımdan biriydi. Diğerleri gibi hüznü ve endişeliydi.

Bunları yazdığım da yirmili yaşlarımda başındaydım ve kalbim açık bir yaraydı.

Gözlerimi açtım ve kalabalığın içinde daha önce gördüğüm kızıl saçlı adamı aradım. Gerçi onu göremiyordum ama olsun. Ben'in burada olduğu yanılsamasına biraz daha inanmamı sağladı.

Şarkı bittiğinde salonda bir alkış tufanı koptu. Bir sonraki şarkı başladığında kalbim küt küt atarak gülümsedim ve her zaman yaptığım gibi sahne kişiliğimin içinde eridim. Bu şarkı daha az ürkütücüydü, biraz daha intikam doluydu.

Ve sahnede zıplayıp mikrofona bağırırken, durumun gerçekliğinin nihayet ortaya çıkmasına izin verdim.

Her şey yolunda giderse, bu şarkıları son kez seslendirmiş olacağım.

Her mırıltılı kelimeyle veda ettim. Sahneden kayarak geçerken teşekkür ettim, Noel ışıkları tepemde titriyordu. Pencereden görünen şehrin ışıkları aşağıda göz kırptıyordu, tıpkı Ben buradayken olduğu gibi - beraberinde getirdiği sonuçlara rağmen tereddüt etmeden dünyama girdiğinde olduğu gibi.

Üçüncü şarkıda seyirciler kendilerini gerçekten hissetmeye başlamıştı. Ünlülerin katılmasını sağlamak zor oldu. Birçoğu "soğukkanlı" davranmayı severdi ama bu gece eşlik ettiler. Başlarını sallayarak, sırtarak. Hatta birçoğu başka bir şarkı çalmaya başladığında ve ben performans seviyesini daha da yükselttiğimde benimle birlikte sözleri mırıldandı.

Terlemiştim ve sırtıyordum; giydiğim deri, makyaj sanatçımın boyadığı simler kadar sıkı bir şekilde tenime yapıştıyordu. Daha yüksek sesle şarkı söyledim, daha yükseğe tırmandım, göremediğim yıldızlara, gezdiğim tüm yerlere ve onların ötesindeki dünyaya veda ettim.

Eğer bu benim son performansım olacaksa, bunu iyi değerlendirecektim.

Lanet olası bir patlama ile git.

Setimi bitirdim ve ben bitirdiğimde kalabalık iyice yaklaşmıştı. Başta mesafelerini korumuşlardı ama gitarın son tınısı duyulduğunda, ısıltılı sardalyalar gibi sahneye sıkıca yapışmışlardı. Nancy salonun arka tarafında, muhabirlerin yanında duruyordu. Telefonu hâlâ açıktı ve karanlık, etkileyici gözlerinde parlayan yaşları görebiliyordum.

Başka kimse de o bunun ne olduğunu biliyordu. Ona bir öpücük verdim ve o da sırttı.

Kız arkadaşı ona bir şeyler fısıldadı ve o da iğrenç derecede yumuşak bir yüz ifadesiyle ona baktı. Setim bittiği halde sahneden inmediğimde kalabalık şaşkınlıkla mırıldandı.

Ve sonra oldu.

Planladığım ve tasarladığım şey. Son vedamın son kısmı.

Grup arkadaşlarım enstrümanlarını son bir kez ellerine aldıklarında kalabalık yeniden sessizleşti. Yumuşak ve yatıştırıcı, fısıldayan ilk notaların sessiz mırıltısı havayı doldurdu.

Tanıdık notlar.

Her yıl, geceler soğuk olduğunda ve insanlar evlerini aradıklarında duydukları notlar. Sokaklar peri ışıklarıyla kaplandığında. Dünya biraz daha nazik, biraz daha umutluyken.

Mikrofonu dudaklarıma bastırdım, kalabalığı son bir kez daha tararken notaların döngüsünü dinledim.

İşte buydu.

Geri alamadığım an.

Büyümekti, korkutucuydu ve can yakacaktı- Ama...

Ben Montgomery'nin bende kalması anlamına geliyorsa sorun yoktu.

"Noel'de evde olacağım," diye şarkı söyledim, tatlı bir şekilde - yıllardır istediğim gibi. Nancy'nin kamerasına şarkı söyledim, sözleri bekleyen adama yönlendirdim - muhtemelen yatakta uyuyordu, dünyadaki en sevdiğim çocuklar için Noel Baba olabilmek için alarmı çalana kadar zamanını bekliyordu.

Nancy'nin boştaki eli ağzını kapattı, gözleri parlamaya devam ediyordu. Kalabalık sessiz ve saygılıydı.

Kalbim doluydu.

"Bana güvenebilirsin." Bir sonraki cümle boğuktu ve nedense ilkinden daha da yumuşaktı.

Bir keresinde Ben'e aşk şarkıları söylemek istediğimi söylemiştim ve bu da öyle hissettirdi. Bu ona verilmiş bir sözdü, tıpkı bana her zaman verdiği sözler gibi. Video aracılığıyla bile olsa, bunun benim için ne anlama geldiğini gözlerimde görebileceğini umuyordum.

Benim için ne ifade ettiğini.

Tüm bu süre boyunca kimse konuşmadı, sanki ben söylememe bile gerek kalmadan bunun ne olduğunu anlamışlardı.

Şarkının son dizesini mırıldanırken içimi huzur kapladı, kalbim dolu ve sıcaktı. "Noel'de evde olacağım." Kalabalığı aradım, kısaca

-O sırada gözlerim daha önce gördüğüm kıızıl saçlı adama takıldı. Yüzünü gördüğümde o kadar irkildim ki neredeyse şarkının son ve en önemli dizesini kaçıracaktım.

Öncekinden birkaç sıra daha yakındaydı.

Şakaklarındaki griler ışığı yakalıyordu.

Gözleri bal rengindeydi.

Seni özlediğimi söylediler.

Buradayım dediler.

Bir daha asla Noel'i yalnız geçirmeyeceğini söylediler.

"Keşke-" son anda kelimeleri değiştirdim, Ben Montgomery kalabalığının ortasından bana gülümserken kalbim tam ortadan çatladı. "Rüyalarımızda."

Şarkı bitti ve onunla birlikte kariyerim de bitti.

Notalar azalırken odada sessizlik yankılandı.

"Bu gece son performansıma geldiğiniz için çok teşekkür ederim," diye mırıldandım kalabalık sessizliğini korurken ve gözlerim Ben'in gözlerindeydi.

"Bu benim için dünyalara bedel."

Ben'in gülümsemesi daha da genişledi. Saatin geç olmasına rağmen her iki kolunda da birer ikizi vardı. Bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sihir gibiydi. Umduğum mucize.

"Bu son şarkıyı tüm kalbimin sahibi olan adama ithaf etmek istiyorum," diye devam ettim - hazırladığım konuşma pencereden uçup giderken kalbim deli gibi çırpınıyordu. Burnumu çektim, boğazım düğümlendi. "Burada olduğum için çok minnettarım. Hayatımı her zaman tutkum olan müziğe adayabildiğim için çok minnettarım."

Mırıltılar havayı doldurdu, kalabalık sanki milyarlarca farklı insan değil de tek bir varlıkmiş gibi bana bakarken sessizlik bozuldu.

"Bunu bu kadar uzun süredir yapmak benim için bir lütuf ve onurdu," diye mırıldandım, gözlerim hâlâ Ben'in gözlerindeydi. "Sizinle tanışmak. Sizin için sahne almak. Seninle kalbimi paylaşmak."

Kafası karışmış gibi kaşları birbirine çarptı.

"*Bu* benim rüyamdı," dedim usulca, mırıltıları duymazdan gelerek ve Ben'e bakarak. "Ama artık yeni bir hayalim var. Ve hepinizi çok özleyeceğim." Bu söz hayranlarıma, beni sıfırdan inşa eden insanlara, gerçekten arkadaşlarım, ailem gibi hissettiğim insanlara yönelikti. "Artık *ona* kalbimi vermek istiyorum. Bu yüzden dinlenmek için biraz zaman ayıracam."

Huzur bozuldu, sözlerimle paramparça oldu.

Ben o bombayı attıktan sonra Nancy en iyi yaptığı şeyi yaptı.

Kalabalığı idare etti, sahneye tırmandı ve dikkatleri benden uzaklaştırdı. Telefonunu kaldırdı ve sosyal medyamdaki canlı yayın sona erdi. Söylediği tek bir kelimeyi bile yakalayamadım.

Yapamadım.

Gözlerimi Ben'den ayıramıyordum.

Bunu yaparsam onun burada olduğunu hayal ettiğimi keşfedeceğimden korkuyordum.

"Trashmouth için bir alkış alalım!" Nancy alkışlayarak kalabalığı da aynı şeyi yapmaya teşvik etti, ancak hepsi şok olmuş görünüyordu. Alkış

yavaştı ama domino etkisiyle hızla patladı. Birkaç ıslık sesi duyuldu ve ben de etiketim ya da temsilcimin kalabalığın içinde bir yerlerde olduğunu bildiğim gerçeği hakkında endişelenmemek için elimden geleni yaptım.

Nancy . O her zaman hallederdi.

Omzumu kavradı ve alkışlar yükselirken bana doğru eğildi. "Seninle çok gurur duyuyorum." Ben'in gülümsemesi hiç bozulmadı. Bir kez bile.

Nancy'nin sözleri beni serbest bırakırken kalbimi sımsıcak sardı ve sahnenin kenarına doğru ilerledim.

"Robin?" diye minik bir ses . Gözlerimi kırptırdım, aşağıya baktığımda Rosie'nin sahnenin altından bana bakan küçük tatlı başını görünce şok oldum. Az önceki garip sarışın kadın -Nancy'nin kız arkadaşı- onun yanındaydı. Parmakları Rosie'nin saçlarını şefkatle okşarken, benim tatlı küçük gotik meleğim de bana bakıyordu.

Nancy'nin kız arkadaşının neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamam tam otuz saniye sürdü. Ve neden Rosie ile birlikte olduğunu.

Bu Trixie'ydi.

Vay anasını.

Ne kadar küçük bir dünya.

Ben daha doğru dürüst çıldıramadan Rosie tekrar konuşmaya başladı. "Bana söylemedin," diye yakındı, sanki gizlice ünlü ve en sevdiği grubun solisti olduğum gerçeği destansı bir ihanetmiş gibi kaşlarını çatarak bana baktı.

"Özür dilerim, tatlım." Dizlerimin üzerine çöktüm ve Trixie güldü, daha iyi konuşabilmemiz için Rosie'yi sahneye kaldırmaya yardım etti. Bir an için kalabalığın içindeki akbabalardan, kameralardan endişe ettim ama Trixie endişeli görünmüyordu, ben de endişelenmedim. "Nasıl yapacağımı bilmiyordum."

Dünyanın en tatlı, en iyi çocuğu olduğu için beni affetmesi sadece bir saniye sürdü. Kollarımı ona sımsıkı sarıldığımda, "Şarkını beğendim," dedi. "Ama saçın kötü görünüyor."

Bir kahkaha attım, onun tatlı bebek kokusunu içime çektim, gözlerim sımsıkı kapalıydı.

"İnsanlar kısa boylu olduğunu düşünecek diye mi topuklu giydin?" Rosie, ben onu sıkarken beni kızartmaya devam etti.

"Evet," diye kabul ettim, çünkü .

"Oh." Belli ki bunu itiraf etmemi beklemiyordu.

"Geldiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandım, gözlerim yanarken başına bir öpücük kondurdum.

"Sen *benim* oyunuma geldin," diye karşı çıktı, bana bakmak için arkasını döndü. "Ben de seninkine gelmek istedim."

Haklısın. Çünkü bu onun için buydu. Bir oyun. Kendime engel olamayarak sırttım.

"Sesin çok güzeldi, tatlım," Ben'in sesi hoş, sessiz bir gürültüydü. Kalabalığın arasından onu duydum, sesini bulmak için dönerken kalbim dengesizce çarpıyordu. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Jane onun omuzlarında oturmuş, küçük gözlerini kocaman açmış, şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Rosie'yle aynı hoş siyah kıyafeti . Dikkatimi Ben'e çevirmeden önce ikizini daha sıkı sıktım ve ona kendi gülümsemesini gösterdim.

"I..." Ne diyeceğimi bilemedim. Ne yapacağımı bilmiyordum -şimdi o buradaydı- şimdi hayatımı bir Hallmark filmine dönüştürmüştü. "Eve temelli dönüyordum," diye ağzımdan kaçırdım, sesim tam ortadan çatlıyordu.

"Biliyorum," dedi Ben, sesi aynı şekilde

kısıktı. Sanki biliyormuş gibi.

Yapmamış olsam bile.

Kalbim çırpındı.

"Seni seviyorum," dedim, çünkü bu doğrudu ve bu kadar uzun süre sabrettikten sonra bunu ilk o duymayı hak ediyordu.

"Biliyorum," diye yanıtladı Ben, Rosie'nin huysuz bir ses çıkarmasına ve yanımda sarılmanın artık rahat olmadığına karar vermesine yetecek kadar gülmeme neden oldu. Kollarımdan çekildi ve ben de onu bıraktım, poposunun üzerine düşmesini, küçük siyah Mary Janet'larının sahnenin kenarına çarpmasını ve dikkatini annesi olduğundan artık emin olduğum kadına geri dönmesini eğlenerek izledim.

Trixie'nin Rosie'yi hallettiğini iki kez kontrol ettikten sonra ayağa kalktım. İlk ve tek kez Ben Montgomery'den daha uzun boylu oluyordum. Ona sırtarak bakarken, yanaklarımdan birkaç damla sıcak gözyaşının süzülmesine engel olamadım.

Son zamanlarda çok
ağlıyordum. Ama sorun
değildi.

Hayatımı bu kadar bastırılmış bir şekilde yaşadıktan sonra, arada bir kendimi serbest bırakmanın iyi olacağını düşündüm.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı Ben, dinlediğimden emin olmak için. "Ben-" "Tanıştığımız günden beri, hemen hemen," diye onun yerine, eğilerek,

Jane bize hevesle bakarken ve Rosie'nin yüzü sıkışırken nefeslerimiz birbirine karıştı. "I

biliyorum."

Ben geniş ve pişmanlık duymayan bir şekilde sırtı. Tadına istedim ve baktım. Tadı ev gibiydi. Yeni hayaller gibi. Naneli sakız gibi.

Noeller gibi, olması gerektiği gibi. Güven, sıcaklık ve sağlam temeller gibi.

Dudakları tıpkı hatırladığım gibi yumuşaktı. Dilini çoğunlukla kendine saklıyordu, bu utanç vericiydi ama tamamen anladığım bir şeydi. Ne de olsa kızların önündeydik ve her zaman bir baba gibi davranması onda sevdiğim bir şeydi.

Ayrıldığımızda, yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

"Jane'i bana ver," diye talep etti Trixie - bir söğüt ağacının enerjisine sahip bir kadın için şaşırtıcı derecede küstahça.

Ben güldü ama itiraz etmedi, kızlarını aşağı indirerek sahnenin kenarında Rosie'nin yanına oturmasını sağladı. Trixie ikisine de gülümseyerek bana göz kırptı ve bizi biraz bırakmaları için dikkatlerini dağıttı. Kalabalık bizi yalnız bırakmıştı, muhtemelen Nancy onların dikkatini başka yöne çektiği için - o böyle bir baş belasıydı.

Ben kollarını uzattı ve ben de sahnenin kenarına doğru eğilerek kollarımı onun boynuna doladım.

"Hadi," diye ısrar etti.

"Sırtın-" diye itiraz ettim.

"Sorun yok," diye tamamladı Ben benim yerime. "Sadece... yavaş hareket et."

"Okaaay." Mırıldanarak, *çok ama çok* dikkatli bir şekilde ağırlığımı almasına izin verdim, beni bekleyen kavrayışına yerleştim ve karnım şişip Ben beni sıkıca kavrayınca güldüm. Havada sallanırken, tanıdık kokusu ciğerlerimi doldururken kalbinin hızlı atışını hissedebiliyordum.

Önce kulağıma, sonra yanağıma, sonra da alnıma bir öpücük kondurdu. Kirli sakalı gıdıkladı. Tenim uğuldadı ve uzun zamandır ilk kez boynumda bir ilmik yokmuş gibi hissettim.

Özgürdüm.

Bunu zaten biliyor olmasına rağmen ona "İstifa ediyorum," dedim.

"Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldandı Ben. Nedense bunu ondan duymak Nancy'nin söylediğinden daha farklı gelmişti. O zaman da hoşuma gitmişti -geçmişte çok az duyduğum bu sözleri duymaktan bıkaçağımı hiç sanmıyordum. Ama yine de.

Ben "Seninle gurur duyuyorum" dediğinde bunun nedeni ne yaptığımı anlamış olmasıydı.

Sadece onu seçtiğim için değil, kendimi seçtiğim için de.

Neyle ettiğimi herkesten daha iyi biliyordu. Ne de olsa

kalbimin koruyucusu oydu.

"Burada olduğun için çok mutluyum," dedim, kollarım ona sıkıca sarılırken duygularım kabarıyordu. "Hem de Noel arifesinde-" Boğazım düğümlendi, gözlerim yandı ve hıçkırıklara boğuldum. "Noel Baba ne olacak?" Sesim tam ortadan çatladı. "Ağacın altındaki hediyeler ve dolapta duran kakao ne olacak? Ya yaptığımız tüm planlar? Ve-ve-"

"Sensiz Noel olmaz bebeğim," Ben'in dudakları kulağımdaydı, ben hıçkıra hıçkıra ağlarken yumuşak bir ses çıkarırken nefesi ılıktı. "Bir Noel'i daha yalnız geçirmene asla izin vermeyecektim. Kızlarla birlikte gelip seni eve götürmemiz gerektiğine karar verdik. Ayrıca..." Ben göz kırptığında sırtarak biraz geri çekildim. "Noel Baba'yı aradığımda, senin de orada olabilmen için tatili bir gün daha ertelemenin sakıncası olmadığını söyledi."

Ağlamadan duramıyordum. Ağlama krizleri bir kez başladı mı, işim *bitmişti*, orospu çocuğu. Makyajım akıyordu ama umursamıyordum. Ben buradayken olmazdı. Ve kızlar buradayken. Ve Trixie'nin önünde kendimi utandırıyor olsam da -tanrım- çok *mutluydum*.

Çok *mutluyum*.

Gecenin geri kalanı iyi dileklerle geçti. Nancy bir ara makyajımı yapmama yardım etmeye çalıştı ve ben de ona izin verdim çünkü gecenin geri kalanında Ben'in yanında seksi bir dağınıklık gibi görünmek istemiyordum.

Kızlar uzun süre anneleriyle birlikte pencerenin önünde oturup aşağıdaki şehre baktılar, tombul küçük elleri iz bıraktı. Ben ve ben içecek masasına üşüştük, birbirimize küçük küçük ısırık büyüklüğünde patatesler ve biftek parçaları yedirdik. Son misafir de gittiğinde kızlar, Ben ve ben yatmaya hazırдық.

Odama girdiğimizde çarşafların ve battaniyelerin yıkandığını, yatağın yeniden yapıldığını fark ettiğimde Nancy'ye son bir kez teşekkür ettim - tabii ki sessizce. Kızlar geniş sırtışlarla yatağa baktılar, tüm yastıklar üst üste yığılmıştı ve vahşi sırtlanlar gibi kendilerini yatağa attılar.

Çatı katının altındaki devasa Noel ağacı bize göz kırparken, dördümüz bir araya gelip yatağımda sıkıştık.

Kızlar başlarını yastığa koyar koymaz uyudular ama Ben ve ben birkaç değerli dakika daha uyanık kaldık. Elimi üzerinde yumuşatarak

Jane'in saçlarını ve eğri büğrü atkuyruğunu okşarken, Ben'e tüm heyecanımı - tüm minnettarlığımı- aynı anda ifade ettiğini umduğum bir bakış attım.

"Seni seviyorum," dedim ona sessizce, çünkü bu doğrudu. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," Ben'in avuç içi yanağını okşarken sıcak ve kaşıntılıydı.

"Bir daha asla senden uzak kalmak istemiyorum." "Ben de."

"Bu... bu iyi mi?" Kalbim titredi, son iki günü ağlayarak geçirmiş olmama rağmen gözlerim yine ıslandı. "Çünkü gerçekten asla demek istedim. Mesela. İnsanlar seni benim soğuk cesedimden ayırabilir."

"*Tanrım*," diye güldü Ben, tüm dünyada en sevdiğim sesteki bu.

"Buna değdi mi?" Sordum, çünkü bilmem gerekiyordu. "Beni beklemeye... değdi mi?"

Sabırlıydı. Çok sabırlıydı.

Ve ben sadece...

"Mads Mikkelsen bir Oscar daha hak ediyor mu?" Ben karşı çıktı, sesi sıcaklıkla parıldıyordu. Bir kahkaha attım ve onu dişlerimiz birbirine geçecek kadar sert bir şekilde öptüm. Öpücüğü yumuşattı, beni yavaşlamaya teşvik etti, parmakları tenime sıcaklığını hissettirdi. "Elbette buna değdi," diye mırıldandı sonunda. "Ben de *seni* bekliyordum."

Ölüyormuşum gibi hissediyordum. Sanki tenim yanıyordu ve kalbim dolup taşıyordu. Mutluluktan nefesim kesilmişti. Heyecan göğsümde alev alev yanıyordu. Geçmişten ziyade gelecek için endişeliydim.

"Bir sorum daha var," diye mırıldandım, dudaklarımız birbirine değiyordu, kalbim boğazıma düğümlenmişti.

"Hmm?" Ben bekledi, uykulu-tatlı.

"Seni korkuttum mu Ben?" Kalbim tekledi. "Gittiğim mi?"

Ben güldü, sessiz, tatlı bir sesle. Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu ve soruma cevap vermek yerine, dinlenebilmem için ihtiyacım olan bulmacanın son parçasını bana verdi. "Beckett eve gidecek," diye yanıtladı Ben, sesi boğuk ve yumuşaktı. "Ve mide bulandırıcı, delicesine mutlu."

"Öyle mi?"

"Öyle," diye mırıldandı Ben, beni tekrar öptü ve sonra tekrar -sırf istediği için. "Evleniyor." Gözlerim yandı.

"Öyle mi?"

"Kardeşleriyle birlikte olacak."

"Öyle mi?"

"O iyileşir," dedi Ben'in sesi sessiz, yatıştırıcı bir gürültüydü.

"Mutlu sona ulaşıyor," diye yankılandım ve kalbim teklerken onu son bir kez, güzel bir şekilde öptüm.

"Öyle," diye kabul etti Ben, bir söz.

Hayatımda pek çok kötü seçim yapmıştım.

Canımı yakan seçimler.

Kim olduğumu değiştiren seçimler -ve daha iyisi için değil.

Korkularım ve şüphelerim vardı. Damarlarımda siyah kanayan bir zehir.

Ama Ben Montgomery bana her zaman istediğim ama asla hak ettiğimi düşünmediğim mutlu sonu verirken artık bunların hiçbiri yoktu. Çünkü tıpkı Beckett gibi ben de eve dönüyordum. Hayran olduğum ailemle ve beni en az benim onları sevdiğim kadar şiddetle seven insanlarla her zaman hayalini kurduğum Noel'i geçirecektim.

Hayatın her zaman engelleri olacağını ve aşık olmanın hala iyileşmekte olduğum geçmişim için her derde deva olmadığını bilsem de, artık ilerlemekten korkmuyordum. Ayaklarım kaşınmıyordu.

Artık değil.

Ve ben zehir değildim.

Aslında... hiç zehir olmamıştım.

epilogue

BEN

"Bir avuç daha al evlat, istediğini biliyorsun-" Robin elindeki şeker dolu kazanı çocuklara uyuşturucu teklif eder gibi salladı. Gülmemeye çalıştım ve sonra denemekten vazgeçtim çünkü bazı şeyler imkansızdı ve enerjimi boşa harcamanın bir anlamı yoktu.

Çocuk mutlu bir ses çıkardı. Onu birkaç hafta öncesinden tanıdım. Kulak enfeksiyonunu atlattığını ve şeker mi şaka mı oynamaya çıkacak kadar iyi hissettiğini görmek güzeldi. Ejderha kuyruğunu sallaya sallaya caddede ilerlemeden önce, sırtarak ve peltek bir "teşekkür ederim" ile şekerleri kâsesine atmadan önce ikinci bir avuç dolusu şeker aldı.

"Doldur," diye emretti Robin sıradaki çocuğa, dört metrelik dev kazanından fazlasıyla memnun görünüyordu. Her şey doluydu. Bütün şeker poşetlerini içine boşaltmak neredeyse bir saatimizi almıştı ve belki de, kesinlikle aşırıya kaçmış olsa da, bunu sevimli bulmaktan kendimi alamıyordum.

Bu Robin'in Belleville'deki ilk Cadılar Bayramı'ydı ve ona binanın arka tarafında olduğu için şeker mi şaka mı yapanların bizim kapımıza pek sık gelmediğini söylediğimde *yıkılmıştı*.

İşte bu yüzden sokakta donmak üzereydik ve Robin'in kazanı aileleriyle birlikte koşuşturan çocuk sürülerinin ilgisini çekiyordu.

Kızlar çoktan yatmışlardı.

Onları daha önce dışarı çıkarmıştık ve birbiriyle uyumlu Wednesday Addams kostümlerini yatağa soktuktan sonra hemen yorulmuşlardı. İkisi de Pugsley olmak istememişti. Robin ve ben hâlâ Gomez ve Morticia gibi giyinmiştik ve onun *bu kıyafetle* burada kalmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Vücudu, her kıvrımı saran, yere kadar uzanan siyah kadife bir elbiseyle sarılmıştı. Ortadan aşağıya doğru iniyordu ve her eğildiğinde o şımarık küçük meme ucu piercinglerini görebiliyordum.

Bakmamak için elimden geleni yaptım -çünkü çocuklara şeker dağıtırken sert olmak yaşamak istemediğim lanet olası bir kâbustu, çok teşekkür ederim- ama zordu.

Makyajını bile yapmıştı. Yine de kızları şeker mi şaka mı oynamaya götürdükten sadece on dakika sonra siyah peruktan vazgeçmiş olmasına biraz sevinmiştim. Robin kaşındırdığını iddia etmişti. Gomez bıyığının kendisi de rahatsız edici olduğu için bu gerçeği anlayabiliyordum. Ben rahat edemesem bile onun rahatlığı seçebildiğini bilmek rahatlatıcıydı.

Robin başka bir grup çocuğa el sallarken, "Bu çocukların çürüklerinin yüzde doksanından tek başına sen sorumlu olacaksın," diye güldüm. Bunlar ergenlik çağına daha yakın görünüyordu ve *Stranger Things*'in oyuncularını gibi giyinmişlerdi.

"Pshhh," diye beni başından savdı Robin, yine de bu ihtimalden dolayı son derece neşeli görünüyordu. O ve Miles çocukken böyle büyük Cadılar Bayramları geçirmemişlerdi. Bana çocukken Miles'in kostümlerini hazırladığına dair en hüznü, en sevimli hikâyeleri anlatmıştı; sadece evlerin çoğu erkenden kapanmış ve çantaları çoğunlukla boş kalmıştı.

İçindeki çocuğu iyileştireyorduk, her seferinde bir çürük. Ve ben buna kıyamazdım.

Özellikle de spor ayakkabıları yırtık olan tüm çocuklara büyük boy barlar verdiğinden emin olduğunda.

Robin'in terapisti onu böyle şeyler yapmaya teşvik etmişti. Geçmişindeki bazı karanlık anları daha parlak anılar yaratarak atlatmasını sağlamak için. Eve rastgele dev pelüş hayvanlarla (ona aldığım pelüşün arkadaşları), sahte gerçekçi kargalarla (çünkü omg, çok havalılar, Ben!) ve normalde sade olan mutfagımızın köşelerini boğmaya yetecek kadar Cadılar Bayramı süsleriyle gelmesinin nedeni de buydu.

Yine de umursamadım, hiç .

Robin'in kaosunu görmek beni mutlu etti. Neredeyse iyileştiğini, kendi yöntemiyle yuva kurduğunu bilmek mutlu etti.

İki saat boyunca şeker gibi pedal çevirdikten sonra, soğuk beni etkilemeye başlamıştı. Etkilenen tek kişi ben değildim. Robin ayaklarının üzerinde bir ileri bir geri zıplıyor, ısınmak için ellerini koltuk altlarına sokuyordu.

"Robin?" Yukarı çıkıp ısınmamızı önerecektim ki yüzündeki ifadeyi gördüm ve kelimeler kifayetsiz kaldı.

Başka bir şey söylemeden takım elbisemin ceketini çıkardım ve omuzlarına attım.

Robin parlak bir şekilde sırıttı.

Ve kendimi bir saat daha soğuğa maruz bıraktım çünkü o gülümsemeyi görmek sonbaharın getirebileceği her türlü rahatsızlığa değerdi.

Robin kazanı yukarı taşımaya çalışırken paytak paytak yürüyordu; ben de onu nazıkçe kenara itip kazanı kendim kaldırdım. Her zamanki gibi yavaş ve dikkatli hareket ettim. Merdivenlerden yukarı çıktık ve mutlu bir mırıltıyla ön kapıyı açmak için etrafımda eğildi. Kazanı kanepenin yanına bırakıp ayağa kalktığımda, sırtımı esnetmek için bir o yana bir bu yana dönerken botları yere vuruyordu.

Geçen Cadılar Bayramı'ndan bu yana çok şey değişmişti. Daha iyisi için, kesinlikle.

Robin başıma gelen en iyi şeydi ve aylar geçtikçe ve birlikte daha fazla zaman geçirdikçe bunun daha da doğru olduğu kanıtlandı.

Hemen eve taşınmıştı; bu şekilde oyun oynamak istemeyecek kadar yaşlı olduğum için beni minnettar kılan bir şeydi bu. Trixie ve Nancy'yi ziyaret ettiğimizde Los Angeles'taki dairesini tutmayı tercih etmişti, bu da takdir ettiğim bir başka gerçektir ve küçük bülbülümün ne kadar düşünceli olduğunu bana bir kez daha kanıtladı.

Muayenehanemin bitişiğindeki binaya ilkbaharda satılık tabelası asıldığında Robin hemen satın almıştı. O kadar heyecanlıydı ki bulaşıcıydı. Ve ben de onun alt katı hayallerindeki kayıt stüdyosuna çevirişini hayranlıkla izlemiştim, böylece istediği müziği yaratmaya devam edebilecekti, üzerinde etiketlerin ya da paranın tehdidi olmadan.

Kızlarla birlikte stüdyosundaki kanepeye kıvrılıp Robin'in çalmasını dinlemek en sevdiğim şeylerden biriydi. Etrafta dolanırdı, cennet-

havada dans eden notalar gibi, yeterince iyi değilmiş gibi öfkeli bir ses çıkarır, ancak hemen yeniden başlar ve *daha* ilahi sesler çıkarır.

Her hafta bir paket kalemı çiğniyor, not defterlerine soneler yazıyor ve o güzel ağızına yaklaşan her aleti kötüye kullanıyordu. Robin ayaklarının üzerinde durmaya ve kalbini mutlu eden şeyler yapmaya başladıkça yaratıcılığının evrimine tanıklık etmek bir onurdu.

Stüdyonun üst katındaki daire tamamen başka bir şeydi. Robin tadilat için kardeşlerime epeyce bir para ödemişti; ancak duvarlar ve halılar bittiğinde onları kibarca kovmuş ve tamamen yeni bir ekip tutmuştu.

Hiçbiri alınmamıştı, bu da bana benim bilmediğim bir şey biliyor olmaları gerektiğini düşündürdü.

Bu gerçek, ancak o yaz Robin'in bize yaptığı şeyi göstermek için beni üst kata çıkardığı gece kanıtlandı.

"Bu garip mi?" dedi, ben boşluğa bakarken gergin bir sesle, kalbim deli gibi çarpıyordu. "Garip *hissettiriyor*. Tuhaf, değil mi? Kahretsin."

Sadece seks zindanı olarak tanımlanabilecek bir yer önüme serilmişti. Zevk için bir duvar dolusu kürek ve diğer çeşitli aletlerin yanı sıra odanın arkasına itilmiş oldukça pelüş, oldukça büyük bir yatak vardı. Küreklerin yanında benimle alay eden bir tasma asılıydı. Başka mobilya parçaları da vardı, bakışlarım yatağı ve dört direğin her birine zaten bağlı olan kısıtlamalara düştüğünde gözden kaçırdığım şeyler.

Odanın arka tarafında, yatağın bitişiğinde muhteşem bir maun masa vardı. İçinde hayatımda gördüğüm en harika sandalye vardı. Yastıklı, sırt destekli, özellikle de bel destekli. Günahtan daha yumuşak görünen tereyağlı deri.

"Buranın bizim alanımız olabileceğini düşündüm, biliyor musun?" Robin bana bakarak mırıldandı. "O masa senin için, yazarken." Konuşmaya devam etti, odayı abartıyordu, belli ki gergindi. Tepki vermemek gibi bir niyetim yoktu; zihnim basitçe... patlıyordu. "Arkada bir masaj koltuğı var-" diye odanın henüz bakmadığım tek köşesini işaret etti. "Sırtın için!" Robin ekledi. "ünkü ovmaya bayılıyorum ve bunu yapmaya kesinlikle devam edeceğim ama burada olmadığım ya da biraz daha fazlasına ihtiyacın olduğı günlerde-mmmmp." "

Robin'in ağızının tadı her zamanki gibi çok .

Onu yatağı doğru götürürken vücudu sıcak ve uysaldı. Onu yatağı ittiğimde biraz zıpladı, ben yatağı yatırırken sessiz bir inilti .

Kot pantolonunun düğmelerini hızla çözdüm ve elimi içine sokup aletin etrafına doladım.

"Tanrım," diye soludu Robin, kalçaları elimi itiyor, gözleri geriye kayıyordu. "Anladığım kadarıyla hoşuna gidiyor?"

"Bayıldım." Onu canını acıtacak kadar sıktım - tam da onun sevdiği şekilde -Ve Robin hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Sonra ona elimle, dilimle ve sonra da sikimle bize yaptığı vahayı ne kadar sevdiğimi göstermeye devam ettim. Yastıkları ısıtırıp hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, deliğinin tatlı pembeliği bana verirken arkadan hızlı ve sert bir şekilde içine soktum.

Dişlerimi boynunun arkasına geçirdim, çürütecek kadar sıktım, karyola duvara çarparken onu uzanmaya zorladım ve birlikte olduğumuzdan beri ilk kez çok fazla ses çıkarması konusunda endişelenmeme gerek kalmadı.

Ancak tek sürpriz bu değildi. Robin sürprizlerle doluydu.

Müzikallerden nefret ettiği gerçeği gibi.

Müzikallerden nefret eden bir müzisyen.

Ve uzun çorapları sevdiği gerçeği - ama sadece çok özel bir tür uzun çorapları. "Botları hissetmeyeceğim kadar kalın olmalı ama ayak parmaklarımı sıkıştıracak kadar da kalın olmamalıydı."

Sabahları Fransız tostuna bayılırdı - benim kreplerim kadar değil ama yine de.

Benimle ilgilenmeyi çok severdi-özellikle de "belimin kötü olduğu" günlerde. Saatlerce kızları izler, sırtımı ovar ve kas gevşeticilerimin, köpük rulomun ve ihtiyacım olan her şeyin yanımda olduğundan emin olurdu.

Bulaşık yıkamayı severdi, ben de nefret ederdim.

Yemek artıklarını kaldırmayı severdi - nefret ettiğim bir başka şey.

Benim kazaklarımı ve kapüşonlularımı çalmaya bayılırdı. Şehirde dolaşırken kimin yatağında uyuduğunu ve kimin evinin artık onun olduğunu herkese duyurmaya bayılırdı. Robin beni ne kadar çok sevdiğini yüksek sesle söylerdi. Bazen annemin kitap kulübüne katılan yaşlı kadınlara ellerimden ne kadar hoşlandığını anlatırken beni utandırır, yanaklarımı kıpkırmızı yapardı.

"İyi eller," dedi kaşlarını sallayarak -her zaman kasabalıları ve onların merakını besler.

Annem kıkırdadı. Onu seviyordu. Seveceğini biliyordum ama bu kadar çok seveceğini tahmin etmemiştim. "Ah canım," dedi, onunla ne yapacağını hiç bilmiyormuş gibi başını sallayarak.

"Ne kadar iyi?" Matilda hala en yeni kitabımın imzalı kopyasını tutarken sordu.

Robin geniş ve hınzırca sırıttı ve kaşlarını biraz daha salladı. Ve dedi ki, "Bilmek istemez miydin?"

Yazar olduğumu öğrendikten sonra bile annemin kitap kulübü öykülerimi okumaya devam etti; bu beni hem dehşete düşürdü hem de eğlendirdi. "Küçük Benjamin Montgomery ve müstehcen masalları" onları çok eğlendiriyordu. Ve şimdi birçoğu kontrolleri sırasında kitaplar hakkında yorumlar yapıyordu. Birbirlerine karşı pazarlık kozu olarak kullanabilmek için benden ticari sırlar koparmaya .

Aynı anda hem aşağılayıcı hem de komikti.

Ve umursamadığımı fark ettim.

Özellikle de Robin bundan büyük bir heyecan duyduğu için. Nükleer şifrelere sahipmiş gibi hepsinin üzerinde içeriden bilgi sahibi olması ve bir sonraki kitabın hangi kurt adam çifte gideceği konusunda bilgi sahibi olmaması.

Son birkaç ayda Robin hakkında çok şey öğrenmiştim.

Açık hava sinemasına gitmeyi sevdiğini öğrendim. Tıraş olmayı unuttuğumda boynundaki sakal yanıklarını kaşımama bayılırdı. Ona aldığım Noel hediyelerine bayılırdı - yumuşak, yarasa kaplı şeylerden ve peluşlardan oluşan bir koleksiyon. Evimizi aylar öncesinden Cadılar Bayramı gibi süslemeye bayılırdı. Haziran'dan beri kapılarımızda yarasalar asılıydı.

Robin ısırılmayı, tutulmayı, çimdiklenmeyi ve sikilmeyi seviyordu.

Kızlar annemdeyken onu saatlerce becermek çok hoşuma giderdi. Hıçkıra hıçkıra ağlayana, yanaklarından sıcak gözyaşları dökülene ve aynı zamanda küçük aleti patlayana kadar onu becerirdim.

Ona aldığım penis halkasına bayıldı. Söz verdiğim gibi kırmızı.

Hâlâ uyuduğu ve benim de onu yavaşça parmakladığım ve arkasından götürdüğüm zamanları severdim. Parmaklarımla sıkıca tuttuğum meme ucu piercingleriyle tıka basa dolu olarak uyanmayı severdim.

Robin, onu bu şekilde uyandırdığım beşinci ya da altıncı seferde, "Lanet olsun," diye soluk soluğa bağırıyordu. "Sikeyim evet."

Stüdyoda uykusuz geçen bir gecenin ardından çok yorgundu. Bütün günü kızlarla oynayarak ve onları şehirdeki maceralara götürerek geçirdikten sonra. Her zamanki ortak kadeh şarabımızı bile içmeden sızmıştı ve uykuya dalmadan hemen önce bana tek ve güzel bir kelime söylemişti. Bu kelimenin anlamı şuydu: Bu kesin bir gidişti ve ne istersem yapabilirdim.

"Yeşil, Benisaurus Rex," diye mırıldandı Robin, uykulu tatlı ve sert bir sesle.

Ve sonra hemen bayıldı.

O kadar sevimliydi ki onu rahatsız etmek istememiştim. Ama sabahın erken saatleri gelip de ondan önce uyandığımda, artık açlığımı kontrol edemiyordum.

Ensesini öptüğümde teni uyku sıcaklığındaydı, yeni kestirdiği saçlarının diken diken oluşunun ve kırpılmış saçlarının yumuşaklığının tadını çıkarıyordum. Yavaşça öpücüklerimi omuzlarına ve omurgasının ortasına doğru kaydırdım, dokunuşumu nazik ama gıdıklayacak kadar sert tuttum.

Uykulu bir ses çıkardı, dudaklarını şapırdatarak kıpırdandı, kıcı kasıklarına yaslandı.

Dudaklarım boxer külotunu sıyrana kadar aşağı, aşağı, aşağı öptüm ve ödülüne yeterince yaklaşmışım, beklentinin havada parlak bir şekilde yandığını hissedebiliyordum.

Aletim ağrıyordu, Robin'in kıcının mükemmel kürecikleriyle alay etmek başımı döndürüyordu. Bir mırıltıyla yüzümü yanaklarının arasına gömdüm, burnumu ve dudaklarımı içeri soktum, böylece kumaşın arasından onun tatlı küçük deliğini emebildim.

Robin titredi ama . Hay sikeyim.

Tanrım.

Aletim acıyordu.

Aşağı uzandım, kumaşın arasından deliğine tekrar burnumu sokarken sıkıca sıktım, başım dönüyordu. Bunu *yapmama* izin vermesi için ona güvenmem gerekiyordu.

Gerçekten benim için yaptı.

Özellikle de Robin'in geçmişini ve neler yaşadığını .

İç çamaşırını santim santim aşağı kaydırdım, dudaklarımı kıvrımının tepesinde çentikledim, kumaş aşağı kayarken dilim hassas deriyi yaladı ve

Daha aşağıda. Boxer dizlerinden aşağıya kaydığı anda, yanaklarının arasında alaca bir gölgeye gizlenmiş olan güzel deliği bana göz kırptı.

Kendime engel olamayıp bir tanesini yakaladım ve daha iyi görebilmek için onu genişçe açtım.

Kahretsin, çok lezzetliydi. Solgun saçları tatlı pembe deliğini çevreliyor, ben memnun bir ses çıkarırken ve vücudunun en sevdiğim kısmına öpücükler kondurmak için dalarken benimle alay ediyordu.

Dilimin her darbesiyle Robin'in deliği yumuşadı, sanki beni içeri davet ediyordu.

Uyanıp uyanmadığını görmek için belli aralıklarla kontrol ettim ama , hâlâ tamamen baygındı.

Çok geçmeden parmaklarımı kayganlaştırmaktan ve sıvı gibi sıcak ve sıkı olduğu yere sokmaktan fazlasını yapamayacak kadar sabırsızlandım. Robin homurdandı, bir parmağı iki parmağa dönüşürken kalçaları biraz oynadı ve ben dişlerimle ensesini yokladım, aletim şiltede bir delik açacak kadar sertleşmişti.

İçine sokmayı o kadar çok istiyordum ki.

İçine girip girip girmek ve onu tam olarak kime ait olduğunu bilerek uyandırmak istiyordum. Döllerim içini doldurana kadar onu becermek, sonra daha da derinleştirmek için onu tekrar becermek istedim.

Hazır olduğunda parmaklarımı çektim ve deliğinin açılmasına hayret ettim. Kapanmaya çalıştı. Cesurca bir çaba sonuçsuz kaldı, çok iyi sikilmişti.

"Siktir." Sikimi kayganlaştırıp kızarmış tepesini gevşek kenarına bastırırken sesimi tanımakta güçlük çekiyordum. Deliği kolayca açıldı, ben içeri girerken tereyağı gibi kayıyordu, her seferinde bir inç - yavaşça, yavaşça.

Ben tamamen kadar Robin nihayet uyandı.

İrkilmiş gibi bir ses çıkardı -en sevdiğim ses- ve sonra sızlandı, kalçaları genişliğime uyum sağlamak için daha da genişledi. Beyni kelimeler için yeterince uyanık olmasa da şimdiden önce yatağa, sonra da bana sürtünmeye başlamıştı.

Robin sonunda sesi kısık ve uyku sersemi bir halde, "Sikeyim evet," dedi. "Becer beni, koca adam. Bana o büyük ole-"

Çekildim ve tekrar içine girdim, kışının sıcak pembesi aletimin altına girerken gözlerim geri döndü. Kahretsin, cennet gibiydi. Erimiş lav beni kavıyor, *tutuyordu*. Çok sıkıydı. Derinlere daldığımda taşaklarımızın birbirine vurmasını seviyordum. Küçük vücudunun bana sığmaya çalışmasını seviyordum.

. Hâlâ yarı uykulu ve rahat olduğu zamanları severdim. Etrafımda uyanmasını, vücudunun canlanmasını hissetmeyi seviyordum.

Robin sesi titreyerek, "Beni doğur," diye yalvardı. "İşte bu, Ben-Ben-İhtiyacım o."

Girdim ve . Tekrar ve tekrar. Şaplak, şaplak, şaplak- ta ki Robin'in Kelimeler kurudu ve tek yapabildiği hıçkırmak oldu. Belini kavradığımda kendini küçücük hissediyordu. Onu sikime bastırmak için mükemmel bir tutamak.

Bitirdiğimde, kendime engel olamayarak kısık sesle inledim. Daha uzun süre dayanmak istemiştım ama Robin öfkeyle yatağa vuruyordu ve boşaldığında çok güzel bir ses çıkarmıştı. Sikimi güzelce ve sıkıca kavradı ve yıldızları görmemi sağladı.

Kalçalarımı esneterek döllerimi birkaç kez daha muhteşem bir şekilde içine boşalttım. İşim bittiğinde kalçalarımı Robin'inkilere dayadım, sikim gidebildiği kadar derine yerleşti, böylece hâlâ içindeyken yumuşayabilecekti - tam da onun sevdiği şekilde.

"Siktir, seni seviyorum," diye mırıldandı Robin. Hemen uykuya dalmadan önce bana son bir kez mutlu bir gülümseme vermek için döndü; tıka basa dolu ve doymuştu.

"Ben-" Mutfaktan bana doğru gelirken Robin'in sesi düşüncelerimi böldü, Morticia kıyafetinin ince siyah kumaşı vücuduna . "İyi misin?" Kaşlarını çatı, endişeliydi. "Kazanla sırtını incitmedin, değil mi?"

Başımı salladım. "Sadece düşünüyordum."

"Düşünüyor musun?" Robin bir kaşını kaldırdı ve ben de ona doğru uzanarak onu kolayca çenemin altına sıkıştırdım.

"Sikimi ağzına aldığıında ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum."

"Oohhhh, bu düşünce tarzını sevdim," diye güldü Robin göğsüme doğru, kollarını bana dolayarak ve beni sıkıca sararak. "Görünüşe göre bu gece biraz B vitamini alacağım." Robin gözlerini kırıştırdı. "D vitamini mi?" Kaşlarını salladı. "Reçetemi dolduruyorum-Ben."

"Bunu sonsuza dek nasıl yapmak istediğimi düşünüyorum," diye mırıldandım, kalbim pır pır ediyordu, yüzündeki tatlı ifade, şakaları olmasa bile beni tamamen çözüyordu.

"Sarıl bana?" Robin daha sıkı sıkı. "Beni becermek mi? Üstün şakalarımı dinlemek mi?"

"Yukarıdakilerin hepsi." Başına bir öpücük kondurdum, aylardır aklımda olan düşünceler dilimin ucunda dolaşıyordu. "Robin..." Benim sesim

sıcaktı, kalbim endişeyle çarpıyordu, ben de biraz geri çekildim, böylece o da çekilecekti.

"*Benjamin?*" Bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdı, gözlerinde cevaplamaktan kendimi alamadığım bir soru vardı.

"Bir bahar düğününe ne dersin?"

"Bir yay-" Robin'in gözleri kocaman oldu. Gözümü kırpmamdan daha hızlı bir şekilde beni kendisinden uzaklaştırdı. Sonra ayakları koridorda gürlüyordu ve benden kaçıyordu - ve Robin'in sesi evin arkasından yankılanmadan ve tüm korkularımı yatıştırmadan önce berbat ettiğimi anlamak için sadece bir saniyem vardı.

"Hadi, hadi, *hadi!*" diye bağırdı.

Yere çarpan minik ayakların takırtısı duyuluyordu.

"Bu bir tatbikat değil!" İsyankâr kıkırdamalar havada dans ediyordu. Uyandırıldıklarında hiç de huysuz olmamaları, kızların ne kadar heyecanlı olduklarının ve bunun ne kadar açık bir şekilde planlandığının bir göstergesiydi. "Kırmızı kod!"

"Siyah kod olmasını istemiştin," diye yakındı Rosie'nin sessiz sesi. "Ben mor kod istiyordum," diye ekledi Jane.

"Ne sikim istiyorsan onu kodla!" Robin'in sesi yine bağırdı. Kara kedimiz Meowth, dede saatinin tepesinde oturmuş bana bakıyordu, belli ki bizim maskaralıklarımızdan etkilenmemişti. Kuyruğu tembelce ileri geri sallanıyor, neredeyse saatin *tik takları*yla uyum içinde hareket ediyordu.

Bir kahkaha attım, daha fazla hışırtı, daha fazla mırıldanma duyduğumda kalbim güm güm atıyordu ve aşklarımın ne sakladığını bekledim.

Koridora ilk giren Rosie oldu. Pijamalarını giymişti ve saçları dağınıktı. İkiz saç örgüleri dağınıktı. Kollarında, muhtemelen kendisini poster yapma kralı ilan etmiş olan Bubba'nın hediyesi olan, simlerle kaplı bir poster vardı. Okumamak için elimden geleni yaptım çünkü okursam sürprizi mahvedeceğinden emindim.

"Gözlerini kapat!" Robin koridora dalarken bana bağırdı, Jane'i ve onun eşleşen işaretini önüne kattı.

Gözlerimi kapattım.

Daha fazla hışırtı, daha fazla fısıltı.

"Tamam!" Robin mırıldandı. "Aç."

Gözlerimi açtığımda beni karşılayan manzara neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecekti.

İkizler sırtıyordu, tıpkı hemen arkalarında duran ve kendi tabelasını başının üzerinde tutan Robin gibi. Üç afişin üzerinde şöyle yazıyordu

Döngülü, parıltılı yazı tipinde dört güzel kelime vardı.

Benimle evlenir misin?

Her şeyi içime çekerken kalbim hızla çarpıyordu, bu anı ya da yüzlerindeki ifadeyi asla unutmamak için zihnimde bir fotoğraf çektim. Kızlar inanılmaz heyecanlı görünüyordu, gözleri parlıyordu ve yüzlerinde aynı sırıtış vardı.

"Yani?" Robin bekledi, işareti sallanıyordu.

"Yani?" Alay ettim, gözlerim dans ediyordu.

"Evet mi hayır mı, orospu

çocuğu?" Kızlar kıs kıs güldü.

"Evet," diye kabul ettim, çünkü başka ne diyebilirdim ki? Hayatımda gördüğüm en şirin teklifle karşı karşıyaydım.

"Siktir!" Robin neredeyse elindeki tabelayı düşürerek küfretti. "*Lanet olsun*. Meowth nerede?" Tabelasını bıraktı ve boyalı bir parmağıyla kızları işaret etti. "Burada bekleyin. Kediye unuttuk."

"Unuttun-"

"İşte orada!" Robin sıçrayarak dede saatinin yanına gitti, bir aşağı bir yukarı zıplayarak onu yakalamaya çalıştı. Meowth ona baktı, tıpkı bana baktığı gibi etkilenmemişti, sonunda Robin'in onu aşağı çekmesine izin verdi. "Bir saniye!" Bana bir parmak salladı ve sonra ceplerini karıştırdı -elbisesinin cebe ihtiyacı olduğunda ısrar etmişti ve şimdi nedenini biliyordum- bir mendil ve bir yüzük çıkardı.

"Bakmayı kes!" Robin bana ters ters baktı, ben de başımı başka yöne çevirdim, o biraz daha küfredip Meowth'u hazırlarken kızlarla kıs kıs güldüm. "Git!" diye kediye emretti. Dönüp baktım çünkü değildi.

Meowth gitmedi.

"Hadi!" Robin bana doğru işaret etti. "Baba Ben-Ben'e git." Kedi yine gitmedi. "Aman *Tanrım*. Teklifimi mahvediyorsun," diye feryat etti Robin, belli ki sıkıntılıydı. "Sana bir ödül vereceğim," diye pazarlık etti. "İki ödül. Üç mü?"

"Bebeğim-"

Meowth kıpırdandı, bana doğru süzüldü, boynundaki mendil göz kırptıyordu, mendilden boğazına yakın parlak bir şey sarkıyordu.

"Tanrı'ya şükür." Robin yine bana bakıyor, heyecandan neredeyse titriyordu. "Devam et!" Topuklarının üzerinde zıplayarak iki elini bana doğru salladı. "Sürpriz!"

Kesinlikle şaşırdım, bu kesin.

Eğilerek Meowth'un boynundaki mendili dikkatlice açtım. Onu sevmeye çalıştım ama bana hamle yaptı, sonra da tırıs tırıs büyükbabanın saatine doğru gitti ve bir ninja gibi tırmanıp saati izlemeye koyuldu.

Kumaştan sarkan yüzük altındı. Sade. Tam sevdiğim gibi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve yavaşça kıpırdatarak kurtardım.

"Ne düşünüyorsun?" Robin tam benim alanımdaydı. O kadar dalmıştım ki yaklaştığını bile fark etmemiştim. "İçine bak. İşlenmiş." Heyecanla kıpırdandı, o kadar memnundu ki kuyruğunu da sallayabilirdi.

"Bayıldım," diye dürüstçe cevap verdim, boğazım düğümlenmiş ve gözlerim yanıyordu. Yüzüğü çevirdim, içinde ne yazdığını görebilmek için ışıktaki kaydırdım.

"Sen benim..." Son birkaç kelimeyi okumayı bitirdiğimde kalbim genişleyerek bir homurtu kaçtı, "Mutlu Ben-ding?"

"Bu doğru, orospu çocuğu. Sen benim-"

Onu öptüm, yüzüğü güvenli ve rahat bir şekilde taktım. Tıpkı onun gibi mükemmel bir şekilde oturdu, onu havada salladığımda ikizlerin coşkulu tezahüratları . Sonra Robin'i öptüm. Sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi öptüm. Her zaman öpülmeyi hak etmiş gibi öptüm.

Ve o an beni onun yoluna çıkardığı için evrene minnettar oldum. Bana onun yanındaki koltuğu verdiği için havayolu şirketine.

Ve en çok da Robin'e.

Çünkü o şimdiye kadar aldığım en iyi hediye idi.

Ve onun sayesinde geleceğimin neşe dolu olacağını biliyordum.

Değerli küçük , gün ışığım ve kurduğumuz aile. Mutlu, görkemli, gülünç derecede mutluyduk.

Sonsuza dek.

Son

Okuduğunuz için **çok teŖekkür ederim** ve hepinize mutlu tatiller! Bu projeyi yaratmak gerçekten çok keyifliydi. Tüm zaman boyunca ayaklarımı tekmeliyor ve kıkırdıyordum. Özellikle Robin bana çok yakın ve sevgili ve hikayede kalbimi kırdığını hissettiğim birkaç an vardı ki hemen ardından onardı. Bu yıl zor bir yıl oldu ve Belleville'e tekrar dalabilmek ve bu eğlenceli küçük tatil serisinin büyüsunü üçüncü kez deneyimleyebilmek büyük bir zevkti.

İçiniz rahat olsun, bu Belleville'e son yolculuğumuz olmayacak, ancak ilham perisinin ne yöne aktığını benim kadar siz de tahmin edebilirsiniz. Bu seri benim için çok rahatlatıcı oldu. Kalbime sarılmış gibi hissediyorum ve bu aptal küçük kasabayı tüm sevimli insanlarıyla birlikte tekrar ziyaret etmek için sabırsızlanıyorum. Tüm yorumlarınız, mesajlarınız ve motivasyonunuz için çok teŖekkür ederim. Bu kitabı yaratırken kaçınızın Robin ve Ben'in hikayesini okumak için heyecanlandığını bilmek benim için dünyalara bedeldi.

Kitaplarımı sihirli gibi gösterdiği için Molly'ye özel teŖekkürler. Kat'e tüm güzel 'Güney-izmleri' için. Yazarken aklımı başımda tutan ve beni motive eden tüm harika alfa okuyucularıma! Hepinizi çok seviyorum.

Bu projeye zamanlarını, enerjilerini ve sevgilerini katan herkese teŖekkür ederim; hepiniz benim sevgili dostlarımsınız. Ve en önemlisi, okuyuculara teŖekkür ederim, çünkü siz olmasaydınız, bu hikayenin yaratılması anlamsız olurdu. Kelimeleri ben yazıyorum ama hikâyeyi hayata geçiren sizlersiniz. Her biriniz paha biçilemezsiniz. Benimle birlikte bu karakterlere aşık olduğunuz için teŖekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum.

Benimle iletişimde kalmak ve özel mini kurgulara, karakter çizimlerine, yazar güncellemelerine ve daha fazlasına erişmek istiyorsanız, [buradan](#) bültenime kaydolun. Ya da Facebook grubuma katılın, [Fae's Faves](#)! Beni [Instagram](#)'da da bulabilirsiniz.

If Only in Our Dreams ile ilgili tüm paylaşımlar, yorumlar, incelemeler ve tartışmalar

teŖvik edilir ve takdir edilir!

İyi tatiller! 2025'te görüşürüz.

Çok Yakında

[Şimdi ön sipariş verin!](#)

also by fae

Ürkütücü Çocuklar Serisi

Isır Beni! (Hoşuma Gittiğini
Biliyorsun) Sahip Ol Bana!
(Senden İstiyorum) İçin Avla
Beni! (Kovalamaca Can
Atıyorum)Ormanda Bir Canavar
Var

PNR/Omegaverse

Şeytan Ele
GeçiriyorHollywoo
d'un Kralını

Noel Babaları

Kalpleriniz Işık Bana
Güvenebilirsiniz

about fae

Fae romantik olan her şeye takıntılıdır. Genç yaşlardan itibaren tekrar tekrar aşık olma tutkusu olduğunu fark etti. Hem sanatı hem de yazıları aracılığıyla hikayeler anlatmayı seviyor. Klasik canavarlara, tanışmalara ve çağdaş romantizme olan tutkusuyla, onu sık sık burnu bir kitapta ve evcil corgi'si Champa kucağında bulabilirsiniz.

Şu anda muhteşem kocası ve squishmallow koleksiyonuyla Utah'ta yaşıyor. Onun kitaplarından birini okuduğunuzda, insanlar, canavarlar ve sevimli pislikler arasında sizi güldürecek (ve ağlatacak) aşk hikayeleri bulmayı bekleyebilirsiniz. Her hikâye sonsuza dek mutlu olma garantisiyle geliyor.

Onu internette bulabilirsiniz:

www.faelovesart.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.